

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

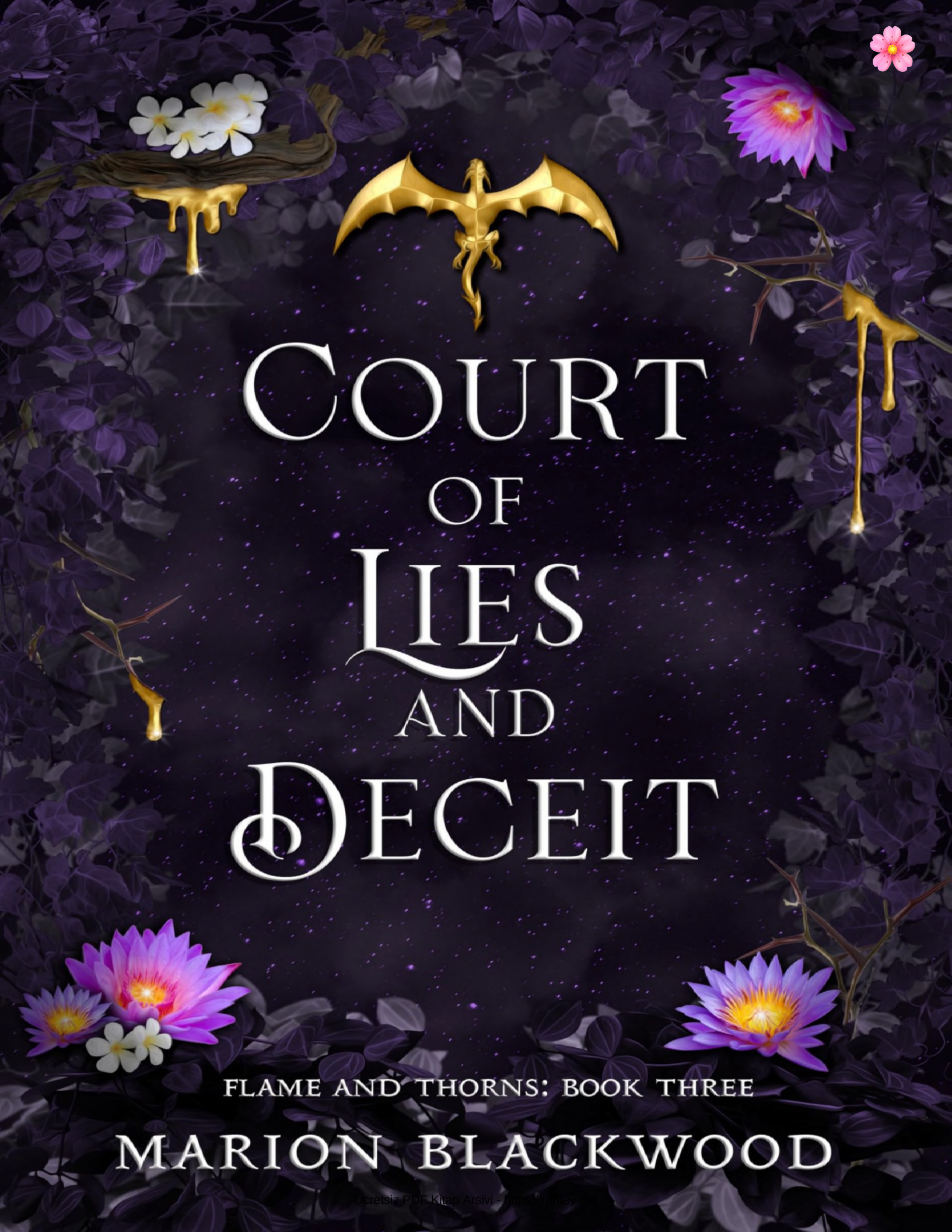
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

COURT OF LIES AND DECEIT

FLAME AND THORNS: BOOK THREE

MARION BLACKWOOD

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YALAN VE DOLAN MAHKEMESİ

ALEV VE DİKENLER

ÜÇÜNCÜ KİTAP

MARION BLACKWOOD

CONTENTS

[İçerik uyarıları Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46 Bonus](#)
[sahne](#)

Telif Hakkı© 2025 yazarın Marion Blackwood

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz, ancak eleştirmenler bir eleştiride kısa pasajlar alıntılatabilir. Daha fazla bilgi için iletişime geçin info@marionblackwood.com

ISBN 978-91-989043-4-5 (e-kitap)
ISBN 978-91-989043-5-2 (ciltlessiz)
ISBN 978-91-989043-6-9 (ciltli)
ISBN 978-91-989043-7-6 (özel baskı)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.marionblackwood.com

CONTENT WARNINGS

Belirli tetikleyicileriniz varsa, içerik uyarılarının tam listesini şu adreste bulabilirsiniz: www.marionblackwood.com/content-warnings

*Kendi kaderini seçme özgürlüğüne sahip olmayı umutsuzca isteyen herkes
için*

CHAPTER ONE

P Bir şimşek gibi vücudumu sarıyor. Bağırıyorum ama bu sadece altımdaki pürüzsüz yüzeye kan öksürmeme neden oluyor. Zihnim dönüyor. Tahta bir masaya benzeyen bir şeyin üzerinde yüzüstü yatıyorum. Gözlerimi kırıştırarak kendimi yukarı itmeye çalışıyorum ama kollarım o kadar güçsüz ki yorgunluktan titriyorlar. Ve bacaklarım hiç hareket etmiyor. Başka bir panik şimşegi içimden vuruyor.

"Dikkatli ol!" Draven bana yakın bir yerden bağırıyor. Sesi tehdit ve şiddetle dolu vahşi bir hırıltıya dönüşüyor. "Eğer ona daha fazla zarar verirsen, o lanet kollarını koparırım."

"Özür dilerim," diye kekeliyor bir adam. "Ama parçayı hemen çıkarmam gerekiyordu." Gözlerimi tekrar tekrar kırıştırarak etrafımdaki odaya odaklanmaya çalışıyorum. Ama bu inanılmaz derecede zor çünkü sırtımda eskiden parçanın olduğu yerde keskin bir soğukluk var. O kadar yoğun bir soğuk ki sanki beni içten içe yakıyor. Ve en kötüsü, yavaşça yayıldığını hissedebiliyorum. Nefes nefese kalıyorum ve yanağımı serin ahşap masaya bastırarak uzandığım ağzımın kenarından kan damlıyor. Ellerim başımın iki yanında duruyor. Parmaklarımı sıkıp yumruk haline getiriyorum ve sahip olduğum tüm iradeyi kullanarak gözlerimi odaklanıyorum.

Görüşüm hala sisli, sanki kenarlarında sis yüzüyor ve etrafımdaki oda hafifçe sallanıyor, ama sonunda etrafımı algılamayı başarıyorum.

Parlak ışıklarla aydınlatılmış bir odadayım. Görebildiğim duvar tamamen koyu renkli ahşap kitaplıklarla kaplı. Her yerde şişeler ve şişeler var.

Raflarda şekiller ve renkler sıralanıyor ve yanlarında çeşitli bıçaklar ve aletler parıldıyor. Odanın ortasında bir masanın üzerinde yatıyor gibi görünüyorum ve yanımda bir adam duruyor. Ama sırtıma doğru eğildiği için yüzünü göremiyorum.

Acı yine içime saplanıyor. Ama geçen seferki gibi sadece vücudumun üst kısmında hissediyorum. İçimde bir dehşet dalgası yükseliyor ve beni karanlık derinliklerinde boğmakla tehdit ediyor.

Sonra bir çift güzel altın göz tam önümde beliriyor. "Selena," diyor Draven.

Sesi o kadar yürek parçalayıcı bir şefkatle çıkıyor ki gözlerim doluyor.

Acı yüzünü kaplıyor. Yanımdaki masanın yanına çömelip uzanıyor ve yanağımı nazikçe okşuyor. Yumuşak parmakları çenemdeki yarı kurumuş kana yapışmış saçlarımdan birkaç tutamı dikkatlice alıyor. Draven sertçe yutkunuyor ve sonra elini çok hafifçe yanağıma koyuyor.

"İyi olacaksın," diye söz veriyor. "Her şey yoluna girecek."

Ama gözlerindeki korkuya bakılırsa, en çok kimi ikna etmeye çalıştığını bilmiyorum. Beni mi, kendini mi?

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama sadece bir inilti çıkıyor. Sırtımdaki o yakıcı soğukluk başka bir şeye konsantre olmamı zorlaştırıyor.

Üzerime eğilmiş olan adam aniden "Olamaz," diyor. Sesindeki dehşet tüylerimi diken diken ediyor.

Bir an için Draven'ın yüzünde de bir dehşet ifadesi beliriyor ama o bunu gizlemeyi başarıyor. Yüzündeki güven maskesiyle öne doğru eğilip alnımdan öpüyor ve kararlı bir şekilde "İyi olacaksın" diyor.

Sonra ayağa kalkıyor ve üzerime eğilmiş olan adama dönüyor. O da doğruldu ve şimdi bu kadar yakın durmadığı için onun bir ejderha değiştirici olduğunu görebiliyorum. Kahverengi saçları dağınık ve yeşil gözleri Draven'ın bakışlarıyla buluştuğunda gergin.

"Ne oldu?" diye soruyor arkamdan bir başka ses. Draven'ın en iyi arkadaşı Galen olduğunu anlamam bir saniye sürüyor. "Tekrar yürüyecek, değil mi?"

Midemde bir çukur açılıyor ve yabancı hemen cevap vermeyince panik soğuk bir dalga gibi üzerime çöküyor. Onun yerine, yeşil

Gözleri gergin bir şekilde Draven ile Galen'in masanın diğer tarafında durduğunu varsaydığım yer arasında gidip geliyor.

Sonunda çok dikkatli bir şekilde, "Omurgası kopmuştu," diye yanıtlıyor. Bu da kulağa *hayır* gibi geliyor.

İçimdeki çukur genişliyor, beni yutmakla tehdit ediyor. "Ama bu senin en büyük sorunun değil," diye devam ediyor adam.

cevap verebilir. Endişeli gözleri Draven'ın üzerine yerleşir. "Onu vuran parça Gümüş Klan'dan gelen buz ateşiydi."

Draven'ın yüzündeki tüm kan çekiliyor.

Bu manzara ciğerlerimdeki havayı söküp atıyor ve göğsümden bir korku kırbacı gönderiyor.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor başka biri odanın köşesinden.

Çenemi hafifçe yukarı kaldırdığımda, odayı ilk incelediğimde gözden kaçırdığım iki kişinin orada durduğunu görüyorum. Alistair'in turuncu ve yeşil gözleri yabancıya kilitlenmiş, onun sorusuna cevap vermesini bekliyor. Ama Isera'nın bakışları bana kilitlenmişti. Uzun siyah saçları rüzgârda savruluyor ama gümüş ve mavi gözleri beni izlerken buz gibi serin ve sabit. Yüzünde okuyamadığım bir ifade var.

Sırtımdaki o yakıcı soğukluk yavaşça dışarı doğru süzülüyor. Yakıcı acı başımı bir kez daha döndürürken nefesim kesiliyor.

"Gümüş Klan'ın sahip olduğu buz alevleri bir insanı tamamen dondurabilir," diye cevap veriyor başka bir ses Galen'in sesinin geldiği yönden. Bu Lyra, Siyah Ejderha Klanı'nın genellikle çok neşeli olan askeri. Gerçi şu anda sesi kasvetli. "Temel olarak tüm vücudu buza dönüştürüyor."

Buz Sarayı'nın dışındaki dağın yamacında tanık olduğum savaşın anıları gözlerimin önünden geçiyor. Bane ve Jessina'nın buz alevlerinin Mor Klan'dan ejderhaları nasıl kapladığını ve bedenlerinin gökyüzünden nasıl düşüp aşağıdaki taşların üzerinde cam gibi paramparça olduğunu gösteren görüntüler.

Dehşet içimi kaplıyor. Yutmaya çalışıyorum ama ağzımdaki her şey kan ve demir tadında.

"Ve o buz alevlerinden yapılmış parça onun bedenine nüfuz etti," diye devam ediyor yabancı. "Bu da onların büyüünün zaten onun içinde olduğu anlamına geliyor." Bana bakarken yeşil gözleri sempati ile doluyor. "Vücudunu içerden buza dönüştürecek." Etraftaki diğerlerine bakıyor

Oda. "Buz alevleriyle tamamen kaplanmaktan daha yavaş, bu da anında ölüm anlamına geliyor, ama daha az kesin değil."

Birden nefes alamaz oldum. Sanki biri karnıma yumruk atıp ciğerlerimi sökmüş gibi hissediyorum.

Bakışlarını yabancıya çeviren Isera'nın yüzünde o soğuk ve okunmaz ifade hâlâ duruyor. "Ölecek mi?"

"Evet."

Ruhumun derinliklerinden bir hıçkırık koptu. Oda kaosa sürükleniyor.

Draven arkasını döndü ve Isera'ya doğru atıldı. Onu gümüş tuniğinin yakasından tutup kitap raflarına öyle bir çarpıyor ki cam şişeler arkasından şangırdıyor.

"Bir şeyler yap!" diye yüzüne karşı homurdanıyor. "Sende de buz büyüsü var." "Yapamam," diye yanıtlıyor.

Adamın yumruğu kızın gömleğinde sıkılaşıyor. "Seni terk edecektim. Selena'yı ve klanımı oradan çıkaracaktım ve seni o lanet Buz Sarayı'nın içinde tasmalı ve kapana kısılmış halde bırakacaktım." Serbest elini bana doğru uzattı. "Ama o beni zorladı. İkinizi de oradan çıkarabilmek için ona gerçekten sahip olmadığımız zamanı kazandırmam için beni zorladı. Böylece sizi kurtarabilecekti." "Ona borçlusun" derken çenesinde bir kas titriyor.

Isera'nın yüzündeki o okunmaz maske bir anlığına kayıyor. Isera ve Alistair'in yüz hatlarında gerçek bir şok ifadesi beliriyor ve ikisi de bana bir bakış fırlatıyor.

Onlara kavgayı bırakmalarını söylemeye çalışıyorum ama sadece masaya daha fazla kan öksürmeyi başarıyorum.

"Yapabilseydim ona yardım etmez miydin sanıyorsun?" Isera bir kez daha Draven'la göz göze geldiğinde tersliyor. Artık vurdumduymaz maskesi parçalanmış, son birkaç haftadır gözlerini dolduran o dünyayı yok eden öfke yüzüne geri dönmüştü. "Eğer o benim buzum olsaydı, bileğime bir fiske vurup yok olmasını sağlayabilirdim. Ama bu *benim* buzum değil. Onların buzu. Bu da demek oluyor ki onu öylece yok edemem. Tek yapabileceğim onu hareket ettirmek."

"O zaman hareket ettir! Onu vücudundan çıkar!"

Isera büyüsünü kanalize edip elini kaldırırken gözleri parlamaya başlar.

Ama o bir şey yapamadan yabancı "Yapma!" diye bağırır.

Draven Isera'nın yakasını bırakır ve dönerek onunla yüzleşir. Yabancı yutkunur ve Draven'ın yanan gözleri karşısında yarım adım geri çekilir.

ona kilitlenir.

Boğazını temizleyerek hızlıca detaylandırır. "Hareket ettirmek onu kaldırmaz. Size daha önce de söyledim. Büyü zaten vücudunun içinde, bu da yayılmaya devam edeceği anlamına geliyor. Yani buzu hareket ettirirsen, tek yapacağın daha hızlı yayılmasını sağlamak olur."

Isera'nın gözlerinin parlaması durur ve büyü akışını derhal keser.

Birkaç dakika boyunca oda ürkütücü bir sessizliğe bürünür. Sersemletici sessizlik öylesine kahredici ki, duvarlar arasında ölüm çanları gibi titreşiyor.

"O zaman ne yapacağız?" Alistair sonunda gergin sessizliği bozarak sorar. Benimle yabancı arasında bakışırken gözleri şaşırtıcı derecede çaresiz. "Yapabileceğin bir şey olmalı."

"Ben sadece bir doktorem," diye cevap veriyor çaresiz bir omuz silkmeye. "Bunun için bir şifacıya ihtiyacın var. Gerçek iyileştirme büyüsüne sahip birine. O zaman hem omurgasını düzeltebilir hem de buzu kaldıracaklardır."

Draven'ın yüzünde bir kararlılık ifadesi belirir. "Rin. Rin bunu yapacaktır." "Rin Tanaka senden nefret ediyor," diyor Galen usulca.

"Herkes benden nefret ediyor," diye hırılıyor Draven. "Ama yine de dediğimi yapıyorlar."

Draven aniden bana doğru koşmaya başlayınca doktor geri çekiliyor. Alistair de harekete geçiyor ve arkamdan gelen bot sesleri Galen ve Lyra'nın da hareket ettiğini gösteriyor.

Draven çenesini sallayarak, "Gidelim," diye emretti. "Bu bok çukuru köyden hemen şimdi çıkıyoruz ve-"

"Ryat." Isera'nın sesi bir kırbaç darbesi gibi odanın içinde çınlıyor. "Dur ve bir an düşün."

Draven dönüp ona bakar. Hâlâ daha önce onu itip kaktığı kitaplığın yanında durmaktadır ama şimdi gümüş rengi tünüğünü yeniden düzgünce aşağı sıyırmıştır. Draven'ın bakışlarını üzerinde tutarken kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Eğer sen-" Draven başlar, sesi öfkeyle doludur.

Ama Isera onun sözünü keser. "Rin Tanaka Buz Sarayı'nda."

Sanki bunu tamamen unutmuş gibi hafifçe geri çekiliyor.

"Diğer tüm klan liderleriyle birlikte," diye devam ediyor Isera, sesi sert. "Hepinizin sadakat yeminlerinizi yenilemeniz gereken o saçma bağlılık töreni sırasında kaçtık. Hatırladınız mı?" Onu aşağıya doğru süzerken bakışları hiç değişmiyor. "Tanaka'ya ulaşmak için

Gümüş Ejder Klanı'nın tüm gücüyle ve diğer yedi klanla birlikte savaşarak geri dönebilirsiniz."

"O zaman ben de tam olarak bunu yapacağım!"

"Peki bu ne kadar sürecek? Ha? Tüm dünyaya karşı bir savaşı birkaç saat içinde kazanabilir misin?"

Draven cevap vermeden önce Galen, "Haklı," diye araya girdi. Hâlâ onu göremiyorum ama sesi yumuşak ve nazik. Sanki vahşi bir canavarı sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi. Ama içinde bir parça hüznün de var. "Buz alevlerinin ne kadar yıkıcı olduğunu herkesten iyi biliyorsun. Gümüş Klan'a karşı tek başımıza bir savaşı kazanabilmemiz için Selenâ çoktan ölmüş olacak. Ve diğer tüm klanlar da oradayken, buz alevleri Selenâ'nın tüm vücuduna yayılmadan önce asla geçip Rin'i bize yardım etmeye ikna edemeyiz."

Draven sanki biri kalbini söküp çıkarmış gibi görünüyor. Ağzı aşağı yukarı çalışıyor ama hiç ses çıkmıyor. Sanki tartışmak istiyor ama bunun umutsuz olduğunu biliyor. Bu manzara kollarımı ona dolamak ve asla bırakmamak istememe neden oluyor. Ama kendimi masadan kaldıramıyorum bile.

"Başka bir seçenek daha var," diyor Lyra çınlayan sessizliğin içinde aniden.

Herkes bakışlarını ona doğru çeviriyor. Keşke ben de başımı çevirip ona bakabilseydim ama sırtımdaki dondurucu, yakıcı ağrı bilincimi korumamı bile zorlaştırıyor.

Ejderha değiştirici doktor sonunda bunu fark etmiş gibi görünüyor çünkü raflardan birinden bir şişe kapıyor ve bana doğru aceleyle geliyor. Tıpayı çıkarırken hafif bir *patlama* sesi duyuyorum.

"Bu ağrıya iyi gelecek," diye fısıldıyor şişeyi dudaklarıma götürürken. Başımı eğmeme yardım ederek kırmızımsı kahverengi sıvıyı ağzıma döküyor.

Acı tadıyla irkilerek yutkunuyorum.

Doktoru bir şahin gibi izleyen Draven sonunda dikkatini tekrar Lyra'ya çeviriyor ve "Başka bir seçenek var mı?" diye soruyor.

"Evet, başka ne seçenek var?" Galen araya giriyor. "Turuncu Klan iyileştirme büyüüne sahip olan tek klan, o yüzden..." Sözüünü kesiyor ve sonunda ağzından kaçırırken sesi tamamen afallamış gibi çıkıyor, "Bekle. Sakın bana düşündüğüm şeyi önermek üzere olduğunuzu söylemeyin."

Doktor aceleyle başka bir rafa geçip rafları karıştırırken cam şişeler şingirdiyor. Bu Draven'ın tekrar ona odaklanmasına neden olur, doktoru o kadar şaşırtır ki arkasını dönüp Draven'ın keskin gözlerini üzerinde bulduğunda neredeyse sıçrayacaktır.

Küçük yeşil bir şişe tutarak, "Bu... sıvı gıda gibi. Ama yirmi kat daha güçlü. Vücuduna bir enerji patlaması vererek parçanın verdiği hasarı daha hızlı iyileştirmesine yardımcı olacak." Bakışları bana yöneliyor. "Böylece kan öksürmeden konuşabilecek."

"O zaman ona ver," diye tersliyor Draven. "Çabuk." Acı dolu gözleri Galen ve Lyra'ya dönmeden önce bir süre daha üzerimde kalıyor. "Bilmece gibi konuşmayı bırak da söyle."

"Beş yıl önce Unseelie Sarayı'nın dışındaki çatışmayı hatırlıyor musun?" Lyra başlıyor. Ama onların cevap vermesini beklemiyor, aceleci bir sesle konuşmaya devam ediyor. "İnsanlarını koğuşlardan içeri sürükledikten sonra, bir kadının onları çimlerin üzerinde iyileştirmesini izledim. Normal bir doktorun yapamayacağı kadar ciddi yaraları iyileştirmesini izledim."

Draven doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kalır. "Ne demek istiyorsun?"

"Unseelie Sarayı'nda iyileştirme büyüsüne sahip bir fae olduğunu söylüyorum."

Aydınlık odaya birkaç saniyeliğine şaşkın bir sessizlik çöküyor. Doktor hepsini görmezden gelerek başımı tekrar hafifçe eğiyor ve soluk yeşil sıvıyı ağzıma dökmeden önce şişeyi dudaklarıma götürüyor. Hızla yutuyorum, birkaç damla nefes boruma kaçınca tekrar öksürüyorum. Ama en azından bu iksirin tadı öncekinden çok daha iyiydi.

Öksürüğümün sesi sersemletici sessizliği bozuyor ve Draven harekete geçiyor. Masayla aramdaki son mesafeyi de kapatarak vücudumu dikkatle hareket ettiriyor ve sırtımdaki yaraya dokunmadan beni yerden kaldırıyor.

"O zaman Unseelie Sarayı'na gidiyoruz," diye ilan ediyor.

Beni kollarının arasına alırken inanılmaz gece sisi ve kor kokusu beni sarıyor. Beni tutuş şekliyle kalbim neredeyse paramparça oluyor. Sanki bu dünyadaki en değerli şey benmişim gibi.

Eğilerek dudaklarını alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve bir kez daha "İyi olacaksın" diye söz veriyor.

Draven beni tutarken, Draven'ın sırtından düştüğümünden beri ilk kez Galen ve Lyra'yı görebiliyorum. Lyra temkinli bir şekilde umutlu görünüyor, turuncu gözleri Draven'a bakmadan önce bir an yüzümde oyalanıyor. Onun yanında Galen endişe dolu mor gözlerle beni izliyor. Bakışlarını tekrar Draven'a çevirirken bir elini sarı saçlarının arasında gezdiriyor.

Galen dikkatle, "Unseelie Kralı hiçbir zaman bir ejderha şekil değiştirenin koğuşlarından geçmesine izin vermedi," diyor.

Draven'ın ifadesi yaklaşan bir fırtına gibi kararıyor. "şimdi izin verecek. Yoksa bu lanet olası dünyayı başına yıkarım."

CHAPTER TWO

Bunseelie Sarayı'nın sınırını belirleyen ormana ulaştığımızda, vücudumun yarısından fazlasına yayılmış olan buzdan titriyor ve Galen'in sırtında kıtayı uçarak geçerken Isera'nın bana verdiği ağrı kesici iksirlerden dolayı sayıklıyordum. Güçlü iksir yüzünden başım dönüyor ve öylesine şiddetli titriyorum ki titriyorum, ama en azından vücudum hasarı yeterince iyileştirmeyi başardı ki artık kan öksürmeden konuşabiliyorum. Gıcırdayan dişlerim hala yine de bunu biraz zorlaştırıyor.

Draven, Lyra ve Galen ormanın önündeki çayırlara sertçe inerken üç yüksek gümbürtü duyulur. Draven yarı vardiya geçerken yerde siyah bir duman patlar. Bir an sonra dumanın içinden fırlıyor ve Isera ile benim oturduğumuz yere doğru uçuyor. Dik durmayı zar zor başarabildiğim için, uçarken beni yerinde tutmak zorunda kaldı.

Kollarını vücudumun etrafında tuttuğu yerden geri çekerek Draven'ın beni kaldırmasına ve yere indirmesine izin veriyor. Sonra o Galen'in sırtından kayarken, Alistair de Lyra'nın sırtında aynı şeyi yapıyor.

Bizi aşağı uçururken vücudum Draven'ın kollarında titriyor. Sanki kendi sıcaklığını benimle paylaşabilecekmiş gibi beni göğsüne daha sıkı bastırıyor. Bunun işe yaradığını düşünmesine izin veriyorum ve titremeyi durdurmak için elimden geleni yapıyorum. Ama gerçek şu ki, hiçbirinin yaptığı işe yaramıyor. O kadar üşüyorum ki vücudumun büyük bir kısmında his kaybı yaşıyorum. Draven'ın göğsünün vücudumun yan tarafına bastırıldığını biliyorum çünkü onu görebiliyorum. Ama hissedemiyorum. Zaman zaman hissettiren yakıcı acı patlamaları dışında hiçbir şey hissedemiyorum.

ve her geçen dakika kalbime daha da yaklaşan yıkıcı soğukluk.

"İyi olacaksın," diye tekrarlıyor Draven beni yere yatırıp sırtımı devrilmiş bir ağaca dayayarak çimlerin üzerine oturturken. "Sadece biraz daha dayan."

Başımı sallamayı başarıyorum.

Bir an için o acı dolu gözleriyle sadece bakışlarımı tutuyor. Sanki beni bir saniye bile yalnız bırakmak istemiyor. Ama sonra nihayet bakışlarını benimkilerden ayırıyor ve ayağa kalkıyor. Galen ve Lyra'nın beklediğı yere doğru koşarak tekrar ejderhaya dönüşüyor.

Üçü birden havalanırken kanatları gecenin içinde gümbürdüyor. Alistair ve Isera yana doğru sendeliyor ve kanatlarının yarattığı rüzgâr patlamaları üzerimize çarparken devrilmiş kütüğe tutunmak zorunda kalıyorlar. Karanlık ağaç gövdesine tırmanarak iki yanıma oturuyorlar.

Isera'nın beni Galen'in sırtında tutarak geçirdiğı saatlerden sonra, vücut ısısını paylaşmanın işe yaramadığını zaten biliyor olmalı. Ama yine de o kadar yakın oturuyor ki vücudu yan tarafıma bastırıyor. Şaşırtıcı bir şekilde Alistair de aynısını diğer tarafıma yapıyor.

Ama ben daha bir şey söyleyemeden, üzerimizdeki havada ateş kükrüyor.

İlerideki ağaçlara doğru ilerlerken nefesim kesiliyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. O alevler tutuştuğı anda tüm orman kül olacak.

Ama ejderha ateşi ormanı kaplamadan hemen önce, alevler görünmez bir duvara çarpıyor.

İçgüdüsel olarak, kendimi korumak için başımı eğdim. Ama ateş bize doğru geri sıçramıyor. Bunun yerine, kıvrımlı bariyerin kenarları boyunca akıp gidiyor.

Başım dönüyor, bu yüzden düzgün bir şekilde konsantre olabilmek için gözlerimi kırıştırmam ve gözlerimi kısamam gerekiyor. Ancak o zaman ormanın önündeki havanın dalgalandığını ve hafifçe parıldadığını fark ediyorum. Camın üzerinde hareket eden kalın ve berrak bir sıvı gibi.

"Bana mı öyle geliyor yoksa hava mı parıldıyor?" Kendimi söylenirken buluyorum.

"Evet, hava parıldıyor," diye yanıtlıyor Isera. "Bahsettikleri koğuşlardan kaynaklandığından şüpheleniyorum."

"Oh iyi." Kıkırdıyorum. Neden olduğundan bile emin değilim. Pek de komik değildi. Ama nedense birden kakhahayı patlatmak istedim. Ölmek üzere olduğumdan mı yoksa ağrı kesicilerin etkisinde olduğumdan mı emin değilim.

Alistair ve Isera da aynı şeyi merak ediyorlarmış gibi bana bakıyorlar ama ikisi de bir şey söylemiyor.

Draven, Lyra ve Galen ormanın kenarında gezinirken rüzgârlar çayırları dövüyor. Çenelerini açarak şeffaf bariyere doğru devasa ateş püskürtürler. Turuncu ve sarı alevler bariyere çarpıyor ve dalgalanan yüzeyi kaplıyor. Üç ejderha onu tekrar yakıyor.

Onlar saldırılarına devam ederken alevler geceyi tekrar tekrar aydınlatıyor.

Etrafımızda, çayırların geri kalanı sessiz ve hareketsiz. Parlak ay, ateş dalgaları arasındaki kısa anlarda manzarayı aydınlatmak için açık bir gökyüzünden aşağıya doğru parlıyor.

Bariyerin diğer tarafındaki ağaçlar güçlü, sağlıklı ve kış olmasına rağmen parlak yeşil yapraklarla kaplı. Sanki hem Nysara'nın hem de Galen'in bahsettiği o büyülü kalkanlar bir şekilde diğer her şeyi dışarıda tutuyor. Mevsimleri bile. Unseelie Sarayı'nın nasıl bir yer olduğunu merak ederek onları izliyorum.

"Sen nasılsın?" Alistair aniden soruyor.

Bu sefer yüksek sesle gülüyorum. Kaşlarımı kaldırıp bakışlarıyla buluşmak için ona dönüyorum. "Gördün mü? O kadar da aptalca bir soru değilmiş."

Yüzünü buruşturuyor ve Buz Sarayı'ndaki konuşmamızı hatırlayınca yüzünde bir utanç ifadesi beliriyor. Onları ilk kez gizlice görmeye gittiğimde, Alistair'e aynı soruyu sormuştum. Cevabı biraz ters olmuştu ama aptalca bir soru olduğu için umursamamıştım. Şimdi, neden sorduğumu anlamış gibi görünüyor.

Boğazını temizleyerek bir elini kıvrıkcık sarı saçlarında gezdirdi ve sonra bana küçük bir baş selamı verdi. Ağrı kesici iksirin bana halüsinasyon gördürüp gördürmediğinden emin değilim ama şakacı iğnem karşısında dudaklarında bir gülümsemenin belirmediğini görebildiğime yemin edebilirim.

Üstümüzde, ateş gecenin içinde sonsuz bir sel gibi kükrüyor. Isera bir boncuk terin damladığı şakağını gizlice siliyor. Onu izliyorum, dişlerim hâlâ takırdıyor ve vücudum soğuktan neredeyse tamamen uyuşmuş durumda, alevlerin sıcaklığını da hissedebilmeyi diliyorum. Bir başka ateş dalgası önümüzdeki bariyere çarparken tuniğinin yakasını çekiştiriyor.

Hem o hem de Alistair hâlâ Buzyıldızları'nın onlara kalede giydirdiği gümüş giysileri giyiyorlar. Yine de, bu süslü tunikleri ve pantolonları giymelerine izin verildiği için şanslı olduğumuzu düşünüyorum.

iç çamaşırı benzeri giysiler giymek zorunda bırakıldılar. Ama yine de. Kendi kıyafetlerini giymeyi tercih ettiklerini söyleyebilirim.

"Kıyafetlerinize ne oldu?"

Bir kez daha, ne yaptığımı bile bilmeden kelimeler ağzımdan döküldü. Ağrı kesici iksirin dilimi gevşettiği kesin.

Alistair'in ifadesi kararıyor. "Onları yaktılar. Uyandığımız ilk gün Jessina ve Bane kıyafetlerimizi bedenlerimizden ayırıp gözümüzün önünde yaktılar. Sonra bize o gülünç gümüş iç çamaşırlarını attılar ve bunları giymemizi ya da hiçbir şey giymememizi söylediler."

Kalbim sıkışıyor. "Özür dilerim." "Evet. Ben de."

Üzerimizdeki gökyüzünde kara bulutlar toplanmaya başlıyor. Draven büyüsünü toplarken, fırtına rüzgârları gecenin içinde hızla esiyor, bulutların şiddetle dönmesine ve dalgalanmasına neden oluyor. Bir şimşek havayı yarıyor. İlerideki şeffaf bariyeri çatlatıyor ama sanki hiçbir etkisi olmamış gibi bariyerler sadece dalgalanıyor.

Draven sağır edici bir kükreme çıkarıyor. Gıcırdayan dişlerimi sıkarak irkiliyorum. Bedenim, artık ruhumun kalıcı bir parçası gibi hissettiren yoğun soğuktan titremeye devam ediyor.

Alistair ve Isera tek kelime etmeden bana doğru yaklaşıyorlar. Soğukluğu kovmak için hiçbir şey yapmasalar da, yine de bu jesti takdir ediyorum.

"Bu doğru mu?" Alistair sonunda soruyor.

Ejderha ateşi, şimşek ve rüzgârlar önümüzdeki koğuşlara çarparak geceyi alevler ve beyaz şimşeklerden oluşan azgın bir fırtınaya dönüştürüyor.

Başımı biraz zorlukla çevirerek Alistair'in bakışlarıyla buluşuyorum. "Ne doğru mu?"

"Draven'ın seni bizsiz göndermeyi planladığı ve senin de bizi çıkarmak için zaman kazanması için onu zorladığın."

Başımı arkaya çevirip önümüzde uzanan karanlık ormanı izliyorum. "Evet."

Bir an için sessizliği sadece ateşin uğultusu ve yukarıdan gelen şimşek sesleri bozuyor.

Sonra Alistair soruyor, "Neden?"

"Seni oradan çıkaracağıma söz verdim."

"Bu yeterli bir sebep değil. Bizi dışarı çıkarmak için sahip olmadığın birkaç dakikayı harcadın, bu da Iceheart'ların sana yetişmesine neden oldu, bu da kavgaya yol açtı, bu yüzden de şu anda ölüyorsun."

Uyuşmuş dudaklarımı yalayarak ona nasıl karşı çıkacağımı bulmaya çalışıyorum. Ama gerçek şu ki o haklı. Isera ve Alistair'i balo salonundan gizlice çıkarmak için birkaç dakika harcamak yerine hemen oradan ayrılmış olsaydık ve sonra da Kara Ejder Klanı'nın kışlasına uçmak yerine yürüyerek gitseydik, onlar nerede olduğumuzu anlamadan önce oradan ayrılabilirdik.

"Seni bıraktırdım," diyor Isera aniden diğer tarafımdan. Sesi sakindi. Sadece bir gerçeği ifade ediyor. "Ben olsaydım, arkama bakmadan seni terk ederdim."

Alistair ona bir bakış attıktan sonra dikkatini bana çeviriyor ve omuzlarını silkiyor. "Ben de öyle."

Gülüyorum. Garip bir şekilde samimi geliyor. Çünkü bazı nedenlerden dolayı, içimde gerçekten gücenecek bir şey bulamıyorum.

"Peki neden *yapmadın*?" Alistair bastırıyor.

Ve bir kez daha, o lanet ilaçlar ne dediğimi bile bilmeden cevap vermemi sağlıyor. "Çünkü siz benim edindiğim ilk arkadaşlarınsınız. Şimdiye kadar sahip olduğum tek arkadaşlar."

Alistair irkilerek geri çekiliyor, ağzı bir karış açık, kocaman gözlerle bana bakıyor. Isera bile şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırıyor.

"Neden sen-" Başlıyorum ama kafatasımın arkasından aniden bir acı yükseliyor.

Dişlerimin arasından keskin bir nefes çekiyorum ve orman önümde sallanıyor. O yakıcı soğukluk başımın arkasını yakıyor.

Ve ani bir farkındalık tüm ruhumu sarıyor. Gün gibi açık ve doğan güneş kadar doğal.

Ben öleceğim.

Draven'ın, buz bedenimi dondurmadan önce Unseelie Sarayı'nın etrafındaki koğuşları aşabilmesinin hiçbir yolu yok. Bu umutsuz bir umuttu. Aptalca bir umut. O küçük isimsiz köyde bunu önerdikleri anda anlamıştım. Ne yaparsak yapalım, asla zamanında bir şifacıya ulaşamayacağım.

İçime istikrarlı bir tür teslimiyet yerleşti. Çünkü en azından bu, Draven ve diğerlerinin Buz Sarayı'na geri dönmek için savaşılmaya çalışırken ölmesinden daha iyi.

"Ne oldu?" Isera talep ediyor, keskin bakışları beni değerlendiriyor.

Büyük bir çabayla, kafatasımın arkasındaki yakıcı acıya rağmen gözlerimi odaklanmaya zorluyorum. Çenemi açarak derin bir nefes alıyorum.

"Bir şeyim yok. Sadece biraz başım ağrıyor." O ve Alistair karşılıklı bakıyorlar. Sonra ikisi de ayağa kalkıyor.

"Hayır, yapma-" Onlar Draven'a işaret vermeye hazırlanırken ben itiraz etmeye başlıyorum.

Ama ben daha cümlemi tamamlayamadan ormanın içinde bir hareketlenme oluyor.

Uzun boylu bir adam gölgelerin arasından çıkıp bariyerin hemen içinde durunca midem bulanıyor.

Başına taktığı dikenli siyah tahta ejderha ateşi parlıyor. Unseelie Kralı geldi.

CHAPTER THREE

Tunseelie Kralı, koğuşlarına çarpan ateş ve şimşek fırtınası karşısında kara kaşlarını çatar. Alistair ve Isera onu fark eder

Benden bir saniye sonra ona bakmak için döndüler. Yukarıda, Draven ve diğerleri de onu fark etmiş olmalı, çünkü üçü de koğuşlara saldırmayı bırakıp hızla yere doğru iniyorlar.

Devrilmiş ağaca yaslanmış oturduğum yerden, hâlâ koğuşlarının içinde duran ve hafifçe eğlenmiş görünen Unseelie Kralı'nı inceliyorum. Ve bulduğum şey beni şaşırtıyor. Neden bilmiyorum ama kötücül Unseelie Sarayı'nın hükümdarının sert ve haşın görüldüğünü hayal etmiştim. Ama tam tersi.

Uyuşturucunun etkisiyle başım dönüyor ve şeffaf bariyerin diğer tarafındaki fae adama bakarken dişlerim takırdamaya devam ediyor.

Draven gibi erkeksi bir şekilde yakışıklı değil. Onun yerine, çok güzel. Uzun boylu ve vücudu yağsız kaslardan oluşuyor, bu da bana hem hızlı hem de ölümcül olduğunu düşündürüyor, ancak yüz hatları daha keskin, dar ve narin. Neredeyse biraz kadınsı görünecek kadar. Bu izlenim, kaburgalarına kadar pürüzsüz bir şelale gibi dökülen uzun lacivert saçları olduğu gerçeğiyle daha da artıyor. Siyah ve gümüşün nefes kesici bir karışımı olan gözleri, gece gökyüzünün şeritleri gibi görünüyor.

Başındaki dikenli siyah taç aydan gelen gümüş ışıktaki parlıyor ve gümüş dokunuşlu siyah ve lacivert kumaştaki yapılmış zarif giysileri zayıf kaslı vücuduna mükemmel bir şekilde uyuyor.

Muhteşem biri ama koğuşların arasından bile tüm varlığından yayılan acımasızlığı neredeyse hissedebiliyorum. Bu adam güzel olabilir ama aynı zamanda inanılmaz derecede tehlikeli. Zehirli bir yılan gibi. Bakması güzel ama uzaktan görülmesi daha iyi.

Draven, Lyra ve Galen yere sertçe inip ejderha formlarından çıkarken çimlerin üzerinde siyah dumanlar patlıyor. Duman dağıldığında Galen ve Lyra insan formundayken Draven yarı vardiya halindedir. Bariyere doğru ilerlerken devasa siyah kanatları bir güç gösterisiyle genişçe açılır. Lyra ve Galen sanki Draven'ın yardımlarını isteyip istemediğini bilmiyorlarmış gibi bariyerle bizim aramızda garip bir şekilde duruyorlar. Draven bunu fark etmemiş gibi görünüyor çünkü bakışları şeffaf bariyerin diğer tarafındaki fae adama sabitlenmiş durumda.

Kollarını alaycı bir hareketle iki yana açarken, Unseelie Kralı'nın dudaklarında yavaşça bir sırıtma beliriyor. "Şimdiye kadar öğrenmiş olman gerektiğini sanıyordum, Ölümün Gölgesi. Tüm gücüne, tüm ateşine ve fırtına büyüne rağmen bu korumaları aşamazsın." Kollarını tekrar indirir ve Draven'a sert bir bakış atar. "Öyleyse neden gecenin bu saatinde sarayıma savaş getirdin?"

Draven bariyerin hemen dışında dururken, "Buraya savaş için gelmedim," diye cevap verir. "Şifacınız için buradayım."

"Eğer Haldia'yı sana teslim edeceğimi düşünüyorsan, son çatışmamızdan bu yana daha da hayalperest olmuşsun demektir."

"Onu almak istemiyorum. Onun birini kurtarmasını istiyorum." "Kimi?"

Draven dönüp bana bakıyor. Titrememi minimumda tutmaya çalışıyorum ama nafile. Bedenim şiddetle titriyor ve kafatasımın arkasına doğru ilerleyen o yakıcı acı, görüşümün kenarlarında siyah noktaların dans etmesine neden oluyor. Beni izlerken Draven'ın gözlerinde saf bir korku titreşiyor, ama Unseelie Kralı'na dönmeden önce yüz hatlarından bunu siliyor.

O keskin siyah ve gümüş gözler bana kayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Unseelie Kralı bakışlarını Draven'a çevirmeden önce bir süre sessizce beni izliyor.

Kralın tek söylediği "Buz alevleri," oluyor.

"Evet," diye onaylıyor Draven. "Bir şifacıya ihtiyacı var, yoksa ölecek."

"Öyleyse onu Turuncu Ejder Klanı'na götür. Onların iyileştirme büyüsü var, değil mi?"

"Yapamam."

Unseelie Kralı'nın gözlerinde aniden bir ilgi parıltısı belirdi. "Öyleyse doğru. Icehearts'a ihanet ettin."

Şaşkınlık içimde zonkluyor. Bunu nasıl bilebilirdi ki? Buz Sarayı'ndan kaçtığımızdan beri sadece saatler geçmişti. Frostfell'deki casusu Nysara kavgaya şahit olmuş ve kaçabilmemiz için bizi büyülemeye yardım etmiş olsa da, Unseelie Sarayı'na kadar bu kadar hızlı haber ulaştırabilmesinin imkânı yoktu.

"Bunun için zamanımız yok!" Draven tersledi. "O ölüyor! Şifacını buraya getir ve onu kurtar, yoksa ben-"

"Yoksa tam olarak ne yaparsın?" diye keser Unseelie Kralı, sesi bir bıçak kadar keskindir.

Draven'in etrafında kara fırtına bulutları toplanıyor ve güçlü bedeninin etrafında şimşekler çakıyor, "Şu anda benimle bu lanet oyunu oynamak istemiyorsun Orion. Sadece lanet şifacını buraya getir."

"*Yoksa ne olur?*" diye tekrarlıyor Unseelie Kralı Orion. Siyah ve gümüş gözleri acımasızca Draven'a bakıyor. "Bu koğuşlar binlerce yıldır ayakta. Onları aşamazsınız."

Şimşek bariyeri çatlatır ama tıpkı daha önce olduğu gibi sadece hafifçe dalgalanmasına neden olur, sonra tekrar hareketsizleşir.

Orion Draven'a soğuk bir gülümseme gönderir. "Haddini aşıyorsun, Ölümün Gölgesi. Burası benim sarayım, Haldia benim şifacım ve bunlar da benim koğuşlarım. Eğer bir şey istiyorsan, bunun için bana yalvarmalıydın. Şimdi ben yatağıma dönerken sen de orada durup onun ölümünü izleyeceksin."

Draven daha ağzını açmadan, Unseelie Kralı topuğunun üzerinde döndü. Dönüp ağaçlara doğru ilerlemeye başladığında uzun lacivert saçları havada dalgalanıyordu.

"Orion!" Draven bağırır.

Ama Unseelie Kralı yürümeye devam eder.

"Orion Nightbane!" Draven bağırır, sesi sessiz gecede bir gök gürültüsü gibi yankılanır. "Sakin buna cüret etme!"

Draven fırtına büyüünün tamamını bariyere fırlatırken beyaz şimşekler koğuşlara çarpıyor. Ama tıpkı daha önce olduğu gibi, tek yaptığı dalgalanmak.

"Şifacınızı hemen buraya getirin," diye bağırmaya devam ediyor Draven. "Yoksa Tanrı'ya yemin ederim ki dokunduğun her şeyi yok ederim. Öldürürüm"

tanıştığın herkesi. Tüm sarayını yakıp kül edeceğim ve lanet olası toprağı tuzlayacağım, böylece burada bir daha hiçbir şey yetişmeyecek."

Ama Unseelie Kralı yürümeye devam eder.

"ORION!" Draven'ın sesine şimdi panik karışıyor. Omzunun üzerinden bana bir bakış atıyor ve gözlerindeki dehşet midemi bulandırıyor. Koğuşlara doğru dönerek yumruğunu bariyere vuruyor. "Orion, lütfen!"

Bu nihayet Unseelie Kralı'nın duraksamasına neden oluyor. Yavaşça dönerek tekrar Draven'a bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

Draven sesindeki korkuyu ve çaresizliği saklamaya çalışmadan, "Lütfen, Orion. Kurtar onu."

Orion Nightbane'in gözlerinde yıldız ışığı parlıyor ama güzel yüzündeki gülümseme acımasız ve meydan okuma dolu. "Sen buna yalvarmak mı diyorsun?" Draven'a alaycı bir bakış atıyor. "Zavallı."

Sonra arkasını döner ve tekrar yürümeye başlar.

Draven bana bir kez daha panikle bakıyor.

Sonra bariyerin önünde dizlerinin üzerine çöküyor ve kollarını iki yana açıyor. "Orion, lütfen, sana yalvarıyorum."

Draven'ın diz çökmüş, hayatım için yalvaran görüntüsü içimde bir öfke patlamasına neden oluyor. Son iki yüz yılda yaşadığı onca şeyden sonra, bir daha asla kimseye boyun eğmek zorunda kalmamalı. Kendini bu şekilde küçük düşürmemeli. Özellikle de benim hatırım için.

"Yapma-" diye itiraz etmeye başladım.

Ama kelime ağzımdan zar zor çıkarken, kafatasımda bir acı patlamasıyla kesiliyor. O kadar şiddetli ki görüşüm bir saniyeliğine kararıyor. Görüşüm geri geldiğinde etrafımdaki dünya sallanıyor. Gözlerimi kırıştıyorum, vücudum kontrolsüzce titriyor ve dişlerim o kadar yüksek sesle takırdıyor ki kafatasım zangırdıyor.

Etrafımdaki dünya tekrar odaklandığında, Unseelie Kralı'nın Draven'ın diz çöktüğü bariyere doğru yürüdüğünü görüyorum. Ama siyah ve gümüş gözleri bana sabitlenmişti.

"Daha önce de buz alevi yaralarıyla uğraştık," diyor. "Durumuna bakılırsa yarım saatlik ömrü kalmış. Onu Haldia'ya götürmem üç dakikamı alır."

Bakışlarını tekrar Draven'a kaydırarak kaşlarını beklenti içinde kaldırıyor ve yarım kalan teklifini aralarında havada asılı bırakıyor.

"Lütfen, sana yalvarıyorum," diye tekrarlıyor Draven, kolları hâlâ teslimiyet içinde iki yana açılmış. "Fiyatını söyle. Her şeyi yaparım. Ayaklarına kapanmamı mı istiyorsun? Tamamdır. Sadece lütfen, kurtar onu."

Draven'ı böyle görünce kalbim sızlıyor ve içime bir suçluluk dalgası çökerken gözlerimi bir anlığına kapatıyorum. O her şeyiyle benim hayatım için yalvarıyor ve benim tek yapabildiğim burada işe yaramaz bir şekilde oturmak. Hayatım için Unseelie Kralı'na yalvaran ben olmalıydım. Bu aşağılanma ve utancı sadece ben üstlenmeliyim. Ama omurgam kopmuş ve buz alevleri bedenimi güçsüz ve uyuşuk hale getirmişken, ayaklarına kadar sürünmeyi ve orada diz çökmeyi bile başaramıyorum.

Öfke içimi yakıp kavuruyor. Ve orada, Unseelie Sarayı'nın dışında, gece gökyüzünün altında, çimlerin üzerinde karar veriyorum: Eğer bundan sağ çıkarsam, Draven'ın bir daha asla kendini feda etmek zorunda kalmayacağından emin olacağım. Bir daha asla başkasının kaprislerine boyun eğmek zorunda kalmayacak. Acıyı üstleneceğim, borcu üstleneceğim, kader benden ne isterse onu üstleneceğim. Bir dahaki sefere onu koruyan ben olacağım.

Birkaç adım ötede, Galen ve Lyra tamamen sersemlemiş bir halde Draven'a bakıyorlar. Yanımda, Isera sadece kısık gözlerle Orion Nightbane'i izlerken, Alistair'in bakışları etrafımızdaki çayırlarda geziniyor.

"Vay, vay, vay." Orion'un yüzüne hınzır bir gülümseme yayılıyor. "Ölümün Gölgesi dizlerinin üzerinde yalvarıyor. Şimdi keşke tüm sarayımı buraya getirseydim de buna şahit olsaydım diyorum."

Draven çenesini sıkar ama hiçbir şey söylemez.

Unseelie Kralı bana doğru bir bakış fırlattı. "O senin için kim?" "Bana ne istediğini söyle," diyor Draven dişlerini gıcırdatarak. "Soruma cevap verirsen, bunu düşünebilirim."

Draven omzunun üzerinden bana bakmak için hafifçe dönüyor ve altın rengi gözleri benimkilerle buluştuğunda, sesindeki çaresizliği görebiliyorum. "O benim eşim."

Galen ve Lyra başlarını geriye atıp ona bakıyorlar, gözleri kocaman açılmış ve çeneleri düşmüş. Yanımdaki Alistair irkilerek bakışlarını benimle Draven arasında gezdiriyor. Isera'nın gümüş ve mavi gözleri bile şaşkınlıkla açılıyor.

Orion'un gözlerinde ilgi kıvılcımları çakıyor. "Türler arası bir bağ mı? İlginç. Çok ilginç."

Draven ona geri döner. "Soruna cevap verdim. Şimdi onu kurtaracak mısın, kurtarmayacak mısın?"

Rahatsız edici derecede uzun bir süre düşünen Unseelie Kralı'nın arkasındaki karanlık çayırlara ve kasvetli ormana sessizlik çöküyor. Kalbim göğsümde çarpıyor. Ya da başım da çarpıyor olabilir. Bunu anlamak giderek zorlaşıyor çünkü dişlerimin gürültüsünden hiçbir şey duyamıyorum.

"Haldia'nın onu kurtarmasına izin verebilirim," diyor Orion sonunda, keskin gözlerini tekrar Draven'a dikmeden önce bir an bana diyor. "Eğer benim için bir şey yaparsan."

Draven hemen, "Adını söyle," diye cevap verir. "Benim için birini öldürmeni istiyorum."

"Kimi?"

"Sarayımda yaşayan, gümüş dilli ve aşırı hırslı bir Unseelie fae." Bir parmağını kaldırarak Draven'ın cevabını daha ağzını açmadan durdurur. "Ama işim bitmedi. Bu adamı *herkesin önünde* öldürmeni istiyorum. Böylece herkes onu öldürenin sen olduğunu bilecek."

"Yani suikastın sorumluluğunu üstlenmemek için mi?"

Orion bunu doğrulamaz ya da reddetmez. Sadece Draven'a keskin bir gülümseme gönderdi. "Peki, bir anlaşmamız var mı? Şifacım buz alevlerini eşinin bedeninden çıkaracak ve karşılığında-

"Ve omurgasını düzeltin."

Unseelie Kralı sessiz bir soruyla kaşını kaldırır. "Buz alevleri çarptığında omurgası koptu."

Siyah ve gümüş rengi gözleri bir an için bana kaydı. "Anlıyorum." Sonra bakışlarını Draven'a çeviriyor. "Pekâlâ. Şifacım buz alevlerini eşinin vücudundan çıkaracak ve omurgasını onaracak. Karşılığında da sarayımın bir üyesine, bunu yapanın sen olduğunu açıkça belli edecek bir suikast düzenleyeceksin ve benim bu olayla ilgimi hiçbir zaman açıklamayacaksın. Şimdi ya da gelecekte. Anlaşma budur. Kabul ediyor musun?"

Draven bir saniye bile tereddüt etmez. "Evet."

"Burada yer değiştiremeyeceksin."

"Umurumda değil."

Orion'un cevap vermesini beklemeden Draven ayağa kalkıyor ve hala oturduğum yere doğru koşuyor. Isera ve Alistair kenara çekilirken o yanıma çömeliyor ve beni yerden kaldırıyor.

"İyi olacaksın," diye bir kez daha söz verirken beni göğsüne sıkıca bastırıyor ve doğruluyor.

Arkasını dönerek tamamen insan formuna geçiyor ve bariyere doğru geri dönmeye başlıyor. Isera da onun yanında yürüyor. Çimlerin üzerinden Lyra ve Galen de harekete geçip aceleyle onun yanına geliyorlar. Sadece Alistair devrilmiş ağacın yanında ayakta kalır.

Bakışlarını bir kez daha etrafımızdaki açık çayırlara çevirirken yüzünde bir kararsızlık beliriyor. Ve bir an için, tarlaların arasından geçip ötedeki büyük dünyada kaybolacakmış gibi görünüyor. Ama sonra dişlerini gıcırdatıyor ve güçlü bir nefes üflüyor. Geri kalanımıza yetişmek için koşarken ay ışığı kıvrırcık sarı saçlarına soluk ışıklar düşürüyor.

Bariyerin diğer tarafında, Orion Nightbane nefesinin altında bizim duyamayacağımız kadar yumuşak kelimeler fısıldıyor. Sonra dudaklarına sinsi bir gülümseme yayılıyor ve bizi kendi diyarına davet edercesine kollarını havaya kaldırıyor.

Endişe donmuş göğsümde zonkluyor. Unseelie fae'lerin ne tür güçleri olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ya Orion içeri adım attığımız anda bizi yere sererse? Ya da ya sadece bizim için koğuşları açıyormuş gibi yaptıysa ve içeri girmeye çalıştığımız anda öleceksek?

Sanki yüzümdeki endişeyi okuyabiliyormuş gibi, bariyere ulaştığımızda dudaklarındaki sinsi gülümseme devam ediyor. Ama içeri adım attığımızda hayatta kalacağımıza dair bizi temin etmek için hiçbir şey yapmıyor. Kolunu davet edercesine uzatırken gözleri meydan okurcasına parlıyor.

"Unseelie Sarayı'na hoş geldiniz."

CHAPTER FOUR

T Rahatlıyorum, bariyerden içeri adım attığımız anda yakılmıyoruz. Bunun yerine, koğuşlar etrafımızda biraz titreşiyor. O zaman işimiz bitti. Rahatlamak için uzun bir nefes üflemeye çalışıyorum, ama giderek Nefes almakta zorlanıyorum, bu yüzden sadece küçük bir iç çekiş yapabiliyorum.

Orion sanki içeri girerken yüzümüzdeki endişeyi okumuş gibi bize eğlenen bir bakış fırlatıyor ama bu konuda yorum yapmıyor. Hepimiz onun avlusuna girdiğimizde, topuğunun üzerinde dönüyor ve ormanın derinliklerine doğru ilerliyor.

"Beni takip edin," diyor bize dönüp bakmadan.

Alistair ona kaşlarını çatarken, Isera kızgınlıkla arkasından bakıyor. Diğer tarafımda Lyra ve Galen, ikisi de Draven'a bakmadan önce bakışıyorlar. Ama Draven tek kelime etmeden Unseelie Kralı'nın peşinden gidiyor.

Görüşümün köşelerindeki sis giderek kötüleşiyor ve Draven beni ormanın derinliklerine taşırken gözlerimi odakta tutabilmek için birkaç kez gözlerimi kırptıştırıyorum. Vücudum hâlâ içimdeki yakıcı soğuktan dolayı şiddetle titriyor ve dişlerimi birbirine kenetleyerek çok yüksek sesle takırdamalarını engelliyorum. Kafatasıma yine bir acı saplanıyor. İrkiliyorum ve görüşüm birkaç saniyeliğine kararıyor.

Tekrar görebildiğimde, Draven'ın çaresiz gözlerini benimkilere kilitlenmiş buluyorum.

"Bunu atlatman gerek," diyor.

"Evet, ben-" Ciğerlerim bir an için spazm geçirir gibi oluyor ve zayıf bir gülümsemeyi başarana kadar öksürüp boğazımı temizlemem gerekiyor. "Evet, deniyorum."

"Hayır, bunu atlatman gerekiyor." Gözleri son derece ciddi ve bakışlarını tutarken hem emir hem de yalvarış dolu. "Anlıyor musun?"

Bakışlarının yoğunluğu ciğerlerimde kalan azıcık havayı da çalıyor, bu yüzden sadece başımı sallayabiliyorum.

Etrafımızdaki orman, gece böceklerinin yumuşak melodileriyle uğulduyor. Hafif bir esinti ağaçların arasından süzülürken yapraklar üzerimizde belli belirsiz hışırdıyor. Aydan gelen gümüş ışığın inanılmaz tazelikteki yeşil yaprakların üzerinde nasıl oynadığını izliyor, dünyanın geri kalanı kışın pençesindeyken nasıl bir sihrin onları böyle büyütebildiğini bir kez daha merak ediyorum.

İleride, Orion kısa bir mesafe ötede hafifçe parıldayan dikdörtgen bir şeye doğru adım atıyor. Yoldaşlarımızın geri kalanı Draven'ın birkaç adım gerisinden takip ediyor, yani şu anda birkaç dakikalık mahremiyetimiz var.

Ama söylemek istediğim şey için birkaç dakika yeterli değil. Sormak istediklerim için. Ama elimizdeki tek şey bu, bu yüzden yumuşak bir nefes alıyorum ve Draven'ın bakışlarıyla buluşuyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Ya da aslında sormak istediğim şeyi nasıl özetleyeceğimi.

Sonunda ağzımdan çıkan şey basitçe, "Benim için yalvardın." oluyor.

Draven bakışlarını ilerideki ışıltılı şekilden ayırıyor ve gözlerime bakıyor. Yüz ifadesi yumuşuyor. Ve kalbim sızlıyor, çünkü o tek bir ifadenin içinde saklı olan sorunun tamamını okuyabiliyor gibi görünüyor.

"Sana zaten söyledim." Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Sürünür ve yalvarırım. Bütün ulusları katlederim." Bakışlarını tutarken altın rengi gözleri ruhumu delip geçiyor. "Bu yüzden bunu atlatmak için sahip olduğun her şeyle savaşırsan iyi edersin. Çünkü eğer ölürsen, kendi kalbimi söküp Azaroth'un ateşli diyarından çıkacağım ve ölümden sonraki hayatlarımız arasındaki bariyerleri kıracağım, böylece seni ölümden Mabona'nın her daim yeşil bahçesine kadar takip edebileceğim. Gitmene asla izin vermeyeceğim. Sen benimsin. Bu hayatta ve ondan sonraki her hayatta."

Kalbim durur. Ve sonra bunu telafi etmek için iki kat daha fazla atıyor. Sözleri ruhumda yankılanırken gözlerinin içine bakarken zar zor nefes alabiliyorum. Sıcaklık, parlak bir güneş ışığı dalgası gibi göğsümü dolduruyor. Çünkü söylediklerinin her kelimesinde ciddi olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde anlayabiliyorum.

Kolları etrafımda sıkılaşıyor ve bakışlarımı tutup bana küçük bir gülümseme gönderirken gözlerinde bir meydan okuma parlıyor. "O yüzden burada benimle kalmak için var gücünle savaş, çünkü insanların bana verdiği gülünç derecede uzun unvanlar listesine *Öbür Dünyanın Yok Edicisi*'ni de eklemek zorunda kalmaktan nefret ederim."

Ciğerlerimden şaşkın bir kahkaha kopuyor, bu da hemen öksürmeme ve tekrar irkilmeme neden oluyor, ama Draven'a gülümserken donmuş göğsüm bir şekilde hala ısıltılı bir sıcaklıkla dolu. "Gerçekten de gülünç derecede uzun, değil mi?"

Eğilip dudaklarını yumuşak bir öpücükle alnıma değdirirken gözlerinde eğlence parlıyor. Ama o daha bir şey söyleyemeden, Orion'un yanında durduğu o garip, ısıltılı dikdörtgene ulaşıyoruz. Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

Bir kapı gibi görünüyor. Ama ısıltılı mavi kapı çerçevesi hiçbir şeye bağlı değil. Çimlerin üzerinde tek başına duruyor. Şaşkınlıkla parıldayan çerçevenin içinde görünen manzaraya bakıyorum. Etrafımızda sadece karanlık ağaçlar var. Ama garip kapı aralığından bir şehir görebiliyorum.

Isera ve diğerleri bize yetişirken, "Sende portal büyüsü var," diyor. Yarı soru, yarı suçlama gibi geliyor kulağa.

Unseelie Kralı bakışlarını ona kaydırıyor ve belli belirsiz tehditkâr görünen bir gülümseme takınıyor. "Hayır. Ama halkımdan biri biliyor."

"Bu lanet konuşmayı Selen'a'nın kollarımda ölmediği zamana sakla," diye tersliyor Draven.

Hem Orion'un tehditkâr gülümsemesinden hem de Draven'ın sert sözlerinden rahatsız olmamış gibi görünen Isera, konuyu kabullenmiş gibi omuz silkiyor. Öte yandan Unseelie Kralı, Draven'ın kabalığını sorun yapıp yapmamayı tartışıyormuş gibi onu izliyor. Ama sonunda hiçbir şey söylemiyor ve sadece geçitten geçiyor.

Draven sanki biz geçmeden Orion'un geçidi kapatabileceğinden endişelenmiş gibi bir an sonra aceleyle geçiyor.

Isıltılı mavi kapıdan geçerken hafif bir karıncalanma hissi içimde dalgalanıyor ama diğer tarafa adım attığımız anda kayboluyor.

Önümüzde beliren manzara karşısında nefesim kesiliyor.

Karanlık orman gitmiş. Onun yerine, durduğumuz küçük tepenin altında bizi şelaleleri ve akan nehirleriyle genişleyen bir şehir karşılıyor

üzerinde. Tamamen sersemlemiş bir şekilde bakakaldım.

Bir kez daha, Unseelie Sarayı hakkındaki önyargılarımın tamamen yanlış olduğu ortaya çıktı. Unseelie Sarayı hakkında bildiklerimize göre, onların bizim karanlık muadilimiz olması gerekiyordu. Bu yüzden karanlık kayalardan yontulmuş bir şehir bekliyordum, belki de yeraltında, kaba konutlar ve sert anıtlarla.

Ama bunun yerine, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şehre bakıyorum.

Büyük kaya oluşumları şehrin bir tarafını çevreler ve dalgalanan şelaleler kenarlardan aşağı yuvarlanarak yıldız ışığında parıldayan devasa bir havuza dökülür. Bu havuzdan gelen su, fae'lerin taştan kanallar oluşturarak binalar ve sokaklar arasında mükemmel bir şekilde yönlendirdiği birkaç parlak nehirle şehrin içinden akar. Büyük şehrin diğer tarafında, bu nehirler aşağıdaki tarlalar ve otlaklar boyunca akan büyük nehre katılmadan önce başka bir uçurumun yamacından aşağı yuvarlanıyor.

Önümdeki inanılmaz mimariye bakarken kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Tüm evler soluk taştan yapılmış, şehrin parlak ve temiz görünmesini sağlarken, tüm çatıları kaplayan kırmızı kiremitler renk katıyor.

Şehrin ortasında büyük bir arena var. Kefaret Duruşmaları sırasında içinde savaştığımız arenaya benziyor, ancak on kat daha büyük ve yuvarlak yerine oval. Devasa amfityatro şehrin atan kalbi gibi görünüyor.

İşıltılı gölün yanında, arkasında koruyucu bir bariyer olarak uçurum oluşumlarıyla birlikte, parlayan beyaz taştan yapılmış güzel bir kale yükseliyor. Seelie Sarayı'ndaki Altın Saray'ımıza bu kadar benzemesi beni hayrete düşürüyor. Ancak bizimki ışıktaki altın renginde parlarken, bu gümüş renginde parlıyor.

Nefes kesici. Tüm şehir bir sanat eseri. Ve kötü şöhretli Unseelie Sarayı'nda bulmayı beklediğim şey hiç de bu değildi.

"Vay canına," diyor Lyra hemen yanımdan.

Gözlerimi kırıştırıyorum, bakışlarımı büyüleyici manzaradan ayırıp etrafımdaki altı kişiye kaydırıyorum. Ama artık burada yedi kişi var.

Lyra ve Alistair yan yana durmuş, tıpkı benim yaptığım gibi aşağıdaki şehre bakıyorlar. Isera ise manzarayla pek ilgileniyor gibi görünmüyor. Bunun yerine, Orion başka bir fae adamla sessizce konuşurken onu bir şahin gibi izliyor. Yabancı başını sallıyor ve elini sallayarak ışıltılı geçidin yere batmasını sağlar. Sonra da

gözlerini kapatır ve sanki başka bir geçit çağırıyormuş gibi ellerini tekrar hareket ettirmeye başlar.

Galen, Draven'ın yanına gelirken, "Bu muhtemelen bir tuzak," diye fısıldar.

Draven ona doğru bakar. "Nasıl işlediğini biliyorsun. Unseelie fae yaptıkları pazarlıkları her *zaman* tutarlar."

"Biliyorum. Ama her zaman insanları pazarlık ettiklerini düşündüklerinden daha fazlası için kandırmaya çalışırlar. Bu da demek oluyor ki suikast düzenleyeceğimiz bu adamı öldürmek muhtemelen inanılmaz derecede zor olacak."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum."

Ancak, ikisi de başka bir şey söyleyemedi, yerden başka bir portal fırladı. İçinden binalar ve taş bir cadde görünür.

"Peki o zaman," der Unseelie Kralı, dudaklarında yine o belli belirsiz tehditkâr gülümseme. "Gidip şifacımı görelim."

CHAPTER FIVE

T İkinci geçit bizi kaleye yakın bir sokağa götürüyor. Gece yarısı olduğu için etrafımızdaki binalar karanlık ve sessiz. Ama tüm cadde hala ışıkla doludur. Parlayan beyaz ışık mücevherleri, cadde boyunca dönen elektrik direklerinin tepesine yerleştirilmiş, soluk taş evleri ve yemyeşil ağaçları aydınlatıyor. Onlara bakıyorum, sayıklayan zihnim Seelie Sarayı'nda neden hiç böyle elektrik direkleri olmadığını anlamaya çalışıyor.

Sol tarafımda bir kapı itirilerek açıldı. Başımı ona doğru çeviriyorum, bu da görüşümü bulandırıyor. Tekrar berraklaştığında, kıvrıcık kahverengi saçlı bir fae kadının kapıdan çıkıp bize doğru koştuğunu görüyorum.

"Majesteleri," diyor ve aceleyle reverans yapıyor. "Lütfen beni affedin. Geleceğinizi bilseydim, ben-"

"Sorun yok Haldia," diye araya giriyor Orion elini sallayarak. "Bir şeyin ortasında mısın?"

"Hayır, hayır, hiç de değil." Geri kalanımıza kararsız bir bakış atıyor. "Ne yapabilirim-" Cümlesi, bakışları Draven, Lyra ve Galen'e takılınca küçük bir nefes alışla aniden kesilir. Bakışlarını tekrar kralına çevirdiğinde yüz hatlarında bir şok ifadesi beliriyor ve ağzını birkaç kez aşağı yukarı hareket ettiriyor. Sonunda ağzından çıkan tek şey şaşkın bir "Majesteleri?" oluyor.

Orion bana doğru bir el hareketi yapıyor. "Gümüş saçlı fae-"

"Selena," diye araya giriyor Draven.

Unseelie Kralı, "Selena" diye yankılanmadan önce ona yavaş ve tüyler ürpertici soğuk bir gülümseme verir. Sonra şifacısına geri döner. "Bir süredir

Gümüş Ejderha Klanı'nın buz ateşi tarafından vuruldu. Onu kurtarmanı ve kopmuş gibi görünen omurgasını düzeltmeni istiyorum."

"Elbette." Draven'a döner ve kollarını uzatır. "Onu bana ver."

Draven'ın kolları bir an için beni sıkıca sarıyor, sanki gitmeme izin vermeye isteksizmiş gibi. Ama sonra beni dikkatlice Haldia'nın kollarına bırakıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, şifacı ani ağırlıktan sendelemiyor bile. Göründüğünden çok daha güçlü olmalı.

Haldia'nın kollarında güvende olduğum anda, Draven Orion'a doğru dönüyor. Haldia'nın nefesi kesiliyor ve neredeyse beni düşürüyordu ki Draven aniden Unseelie Kralı'nı gömleğinin yakasından tutup kendine doğru çekiyor.

"Eğer o ölürse, şehrin de ölür," diye homurdanıyor Draven onun yüzüne doğru.

Gözlerimin önünde bir görüntü patlarken keskin bir nefes çekiyorum. Güzel şehir artık etrafımda görünmüyor. Arkadaşlarım da öyle. Onun yerine sadece kendimi görebiliyorum. Ve Tommen ile Jeb.

Yerde yatıyorum. Ön kolumu kaplayan kan, üzerimdeki şeffaf bornozun parçalanmış kumaşını lekeliyor ve beyaz yerine kırmızıya çeviriyor. Üzerimdeki kısa ipek gecelik belime kadar kaymış ve uyluğumdaki korkunç bıçak yarasını ortaya çıkarmış. Yaradan kan fışkırıyor ve derimin üzerine damlıyor. Gözlerim kayıyor ve odaklanamıyor, göğsüm hırıltılı nefeslerle zorlukla yükseliyor. Birkaç adım ötede Tommen ve Jeb saldırı pozisyonunda çömelmiş bekliyorlar.

Bu hiç mantıklı değil. Çünkü yerden yukarı bakmak yerine, kapının yanındaki bir pozisyondan aşağıya, kendime bakıyorum. Ama görüntü o kadar canlı, o kadar *gerçek ki*, korkunun minik örümcekler gibi tenimde gezinmesine neden oluyor.

Sonra görüntü kayboluyor, sanki acımasız bir el tarafından çekilip alınmış gibi.

Nefesim kesiliyor. Başım dönüyor ve kalbim göğsümde çarpıyor. Gözlerimi kırıştıtarak etrafımdaki dünyaya tekrar odaklanmaya çalışıyorum.

Draven, Orion'un yakasını bırakıp birkaç adım geriye sendeledi ve Unseelie Kralı'na bakarken yüzü kül rengi oldu.

Orion acımasız gözlerini Draven'a dikti. "Eğer bana bir daha elini sürersen, onun ölmesini *sağlarım*."

Draven'ın yüzünde öfke parlıyor ama ne yapacağını görecektim yok çünkü Haldia aniden arkasını dönüp aceleyle evine giriyor. Kapıyı arkamızdan kapatırken tehditler ve sert sesler kesiliyor.

Evi sıcacık. Kitaplar, pelüş koltuklar ve yumuşak kumaşlarla dolu. Pencere kenarlarında birkaç saksı bitkisi sıralanıyor.

Derin bir nefes alıyorum, bu da göğsümde bir acıya yol açıyor ve zihnimi tekrar düzgün bir şekilde odaklamaya çalışıyorum.

"Neydi o?" Acı patlamaları arasında bastırıyorum.

"Neydi o?" Haldia beni başka bir odaya taşıırken soruyor. "Kendimi gördüm. Ölüyordum."

"Ah." Beni nazikçe odanın ortasındaki sağlam masanın üzerine bıraktı. "Kralın kâbus güçleri var."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Masanın etrafında dönerek başımın yanında durmaya başladı. Gömleğim karnımdan yukarı kaymış, tekrar aşağı çekmek için uzanmaya çalışıyorum ama artık kollarımı kaldıramadığımı fark ediyorum. Panik vücudumda çatırdıyor. Yutkunarak korkuyu bastırmaya çalışıyorum.

Haldia ellerini kaldırıp başımın iki yanında tutarken, "Sanırım bu tam olarak kâbus sayılmaz," diyor. "Kral Orion insanların kafalarından kötü anıları çekip çıkarabilir ve onları yeniden yaşamalarını sağlayabilir. Bunları hem anıyı taşıyan kişiye hem de istediği başka birine gösterebilir, bu yüzden az önce gördüğün anının başka birine ait olduğunu varsayıyorum."

İmgeyi nihayet anladığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Draven. Kefaret Duruşmaları sırasında beni Tommen ve Jeb tarafından öldürülmekten kurtarmak için kapıyı kırdığında Draven'ın gözlerinden kendime bakıyordum.

Kafamın içinde hafif bir karıncalanma hissi başladı. Dişlerimi sıkıyorum.

"Ah canım," diyor Haldia. Çenesini eğip hâlâ başımın yanında durduğu yerden bana bakarken mavi ve mor gözleri benimkilerle buluşuyor. Elleri şakaklarıma yakın durmaya devam ediyor. "Kafanda çok fazla bastırılmış duygu ve anı var kızım."

Birden utanarak bakışlarımı kaçırıyorum. Tabii ki kafamda bir sürü bastırılmış şey var. Hayatım boyunca etrafımdaki insanları üzmemek için gerçek duygularımı bastırdım. Öfkemi, üzüntümü, hayal kırıklığımı ya da rahatsız edici herhangi bir duygumu gösteremezdim çünkü bu ailemi kızdırabilir ve tekrar tartışmalarına neden olabilirdi.

Yabancıların yanında bile olumsuz duygularımı görmelerine izin veremezdim çünkü bu onların benden daha da fazla nefret etmelerine neden olurdu. Kederimi paylaşmak ya da öfkemi dışa vurmak beni sadece enerjilerini tüketen biri olarak görmelerine neden olurdu. Bir yük olarak. Diğer insanların hayatlarına olumsuzluk getiren istenmeyen bir kişi olarak.

O kadar memnunum ki, ama çok da güçlü değilim, başkalarına gösterebildiğim tek şey mutluluk oldu.

Geri kalan her şey, tüm öfke, hiddet, keder, kıskançlık ve hayatım boyunca içinde boğulduğum tüm olumsuz duygular göğsümün içinde kilitli kaldı. Kalın bir kapağın altına gömülmüş. Asla dışarı çıkmasına izin verilmedi.

"Ama bunu düzeltmek benim işim değil," diye devam ediyor Haldia. "Buz ateşi ve kopmuş omurgan."

Bakışlarımı onun yüzüne çeviriyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, neredeyse biraz üzgün görünüyor. Sözleri düz, neredeyse biraz sertti, ama yüzündeki ifade bana belli etmeye çalıştığından daha fazla sempati duyduğunu söylüyor.

"Seni şimdi uyutacağım," diyor aniden. Panikledim. "Bekle, ben-"

Ama daha cümlemi tamamlayamadan, bir yorgunluk dalgası üzerime çökerken gözlerim kaymaya başlıyor. Ve birkaç kalp atışı içinde karanlık bir unutkanlığa gömülüyorum.

CHAPTER SIX

T Gözlerimi açtığımda etrafımda yeniden odaklanan oda aynı oda değil. Sıra sıra kitaplar ve sağlam masa yok. Onun yerine, bir tür yatak odasına benzeyen bir yerde, beyaz çarşaflarla kaplı yumuşak bir çift kişilik yatakta yatıyorum. Duvarlar soluk yeşil bir renge boyanmıştır ve komodinin üzerinde odaya sıcak bir ısıltı veren pırıl pırıl bir faelicht lamba vardır. Güneşin konumu göz önüne alındığında Pencerenin dışında, birkaç saattir baygın olmalıydım.

Bir an için vücudumu panik kaplıyor. Çünkü nerede olduğum ya da buraya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Sonra onu
gördüm.
Draven'ı.

Bakışlarım onun güçlü bedenine indiği anda içimdeki panik boşalıyor. Onu incelerken göz kırpyorum, görüşümdeki son sisi de temizliyorum.

Yatağın yanındaki sandalyede oturuyor. Dirseklerini dizlerine dayamış ve yüzünü ellerinin arasına gömmüş. Gerginlik tüm vücudunda şok dalgaları gibi yayılıyor ve siyah saçları sanki ellerini defalarca üzerinden geçirmiş gibi dağınık.

Neden bu kadar endişeli görüldüğünü anlamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum.

Sonra kafası karışmış zihnim nihayet son günlerde olanları hatırlıyor. Savaş. Buzdan ateş parçası. Bedenimi yakıp kavuran, beni ruhumun derinliklerine kadar donduran yakıcı soğukluk. Kopan omurgam. Unseelie Kralı ile anlaşma. Şifacı.

Dehşet, umut ve kafa karışıklığı şiddetli bir fırtına gibi göğsümün içine çöküyor. Nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Umut etmeye.

Sonra kendimi destekliyorum.

Ayağımı oynatıyorum.

Ve ayağım *hareket ediyor*.

Ciğerlerimden bir nefes kopuyor ve bacaklarımı göğsüme doğru çekerek yatakta dik duruyorum. İçimdeki yakıcı buzdan geriye hiçbir acı kalmıyor. Soğukluk yok. Hiçbir şey kalmadı. Bunun yerine, sıcaklık tüm ruhumu dolduruyor.

Draven başını kaldırıyor.

Altın rengi gözleri benimkilerle buluştuğunda geniş ve perili.

Bir saniyeliğine, sanki o an zamanın içinde askıya alınmış gibi. Sonra bakışları tüm vücudumda geziniyor, sanki burada olduğumdan emin olmak ister gibi. İyi olduğumdan. Yaşadığımdan.

Ve sonra ciğerlerimdeki nefesi kesecek kadar yoğun bir rahatlama yüzünü kaplıyor.

Sandalyeden kalkıp ellerini yanaklarımda ve saçlarımda gezdiriyor ve beni öyle umutsuzca öpüyor ki kalbim birkaç kez yerinden fırlayacak gibi oluyor. Öpücüğü kestiğinde dengesiz bir nefes alıyorum. Ama o geri çekilmiyor. Onun yerine ellerini saçlarımda tutuyor ve alnını benimkine yaslıyor.

"Bir daha sakın bana böyle bir şey yapma," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Beni duyuyor musun?"

Kalbim göğsümde çarpıyor ve birçok çelişkili duygu ruhumu çekiştiriyor.

Bu sadece eş bağından kaynaklanıyor olamaz. Olabilir mi?

Ben ölürken gözlerindeki o dehşet. Unseelie Kralı'yla pazarlık yaparken sesindeki çaresizlik. Uyandığımda yüzündeki rahatlama. O yürek burkan öpücük. Gerçek olmalı. Bu tür duygular ona eş bağı tarafından zorla kabul ettirilmiş olamaz. Değil mi?

Zihnimde başka bir anı titreşiyor. Karanlık bir ormanın anısı. Draven beni ısıltılı bir geçide doğru taşıyordu. Ve orada, sessiz ağaçların altında bana söylediği sözler.

Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Sürünür ve yalvarırım. Bütün ulusları katlederim. Bu yüzden bunu atlatmak için var gücünle savaşsan iyi edersin. Çünkü eğer ölürsen, kendi kalbimi sökeceğim ve sonra Azaroth'un ateşli diyarından çıkacağım ve bariyerleri kıracağım

Böylece ölümden seni Mabona'nın yemyeşil bahçesine kadar takip edebilirim. Gitmene asla izin vermeyeceğim. Sen benimsin. Bu hayatta ve ondan sonraki her hayatta.

Hatırladıkça kalbim sızlıyor.

Yukarıdaki Tanrıça, bu gerçek olmalı. Lütfen, bu gerçek olsun. Çünkü eğer değilse, onun yakınında olmaktan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Titreyen bir nefes çekerek, bizi kader arkadaşı yaptığı için evrene bir kez daha lanet okuyorum. Eğer eş olmasaydık, onu kendim seçebilirdim. Ama şimdi, bunu asla bilemeyeceğim. Artık hayatımın geri kalanını, onun ve benim duygularımızın ne kadarının bize ait olduğunu ve ne kadarının başka biri tarafından bize zorla kabul ettirildiğini merak ederek geçireceğim.

Draven alnını benimkinden ayırıyor ve gözlerini bana kilitleyecek kadar geri çekiyor. Ellerini saçlarımdan çekip çenemi sıkıca kavradığında o güzel gözlerinde saf bir emir titreyiyor.

"Dedim ki," diye başlıyor, sesinden otorite damlıyor. "Bir daha asla bana böyle bir şey yapma. Anladın mı?"

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve baş döndürücü bir rahatlama ve minnettarlık hissi kaplıyor içimi.

Ağzımda kesinlikle gülünç bir sırıtma yayılıyor. Ama elimde değil.

Çünkü Draven bana camdan yapılmışım gibi davranmıyor. Dün neredeyse ölüyor olmama rağmen bana zayıfım gibi bakmıyor. Bana her an kırılabilir bir kırılabilir bir cam heykelciği tutuyormuş gibi dokunmuyor.

Bunun yerine, bana her zaman davrandığı gibi davranıyor. Sanki güçlü ve kuvvetli biriymişim gibi.

Bu bende onu tekrar öpme isteği uyandırıyor.

Ama belli ki emrini onaylamamı bekliyor, ben de onun yerine sinsî bir gülümsemeyle "Evet efendim" diyorum.

Gözlerinde altın parıltılar gibi ışıklar çakıyor. Gülümsemesini bastırmaya çalışıp başaramazken, başparmağını alt dudağımın üzerinde kaydırıyor. "Tam bir baş belası."

Abartılı bir şok gösterisiyle elimi göğsüme bastırıyorum. "Baş belası *ben miyim*? Efsanevi Kızıl El ve bir değil iki isyanın üyesi olduğun kısmını unuttun mu? Baş belası olma konusunda çok başarılı olduğun söylenebilir."

"Şey, teknik olarak, aslında hiçbir zaman insanların bir parçası olmadım-" Kapı çekilerek açıldı.

"Draven," diyor Lyra odaya girerken. "Unseelie Kralı az önce akşam yemeği için varlığımızın istendiğine dair haber gönderdi, ama madem..."

Sözünü kesiyor. Gözlerini kırıştırarak kapı ile yatak arasında yerde durdu. Turuncu gözleri bir an Draven ve benim aramda gidip geldi. Sonra yüzü aydınlandı.

"Çocuklar!" diye bağıyor, dudaklarında bir sırıtiş yayılıyor. "Selena uyandı!"

Kapının dışından bir şey takırdıyor. Bunu sandalyelerin sürtünme ve ayak sesleri takip ediyor.

Lyra odanın içine doğru ilerleyip yatağın boş tarafına çökerken, Galen aceleyle eşiğı geçiyor. Dizlerimi büküp doğrulduğumu görünce yüz hatlarını bir rahatlama kaplıyor ama gözleri hızla Draven'a kayıyor. Sanki benim ölümünden çok, ölürsem bunun Draven'a ne yapacağından endişeleniyor gibiydi. Beni çok az tanıdığı düşünülürse, bundan özellikle rahatsız olduğumu söyleyemem.

Ancak Galen yine de kendini yakalamış görünüyor. Boğazını temizleyerek bakışlarını Draven'dan ayırıyor ve onun yerine benimle göz göze geliyor. "İyi olmana sevindim."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Evet, ben de."

O daha başka bir şey söyleyemeden Alistair yatak odasına girdi. Yatağın karşısındaki masanın yanında pozisyon alıyor, sırtını masanın kenarına yaslıyor ve kollarını kavuşturuyor.

"Kahretsin, Soulstealer," diyor, sesi garip bir şekilde etkilenmiş gibi çıkıyor. "Öldürmenin bu kadar zor olduğunu bilseydim, aylar önce denemeler sırasında seninle asla kavga etmezdim."

Göğsümden şaşkın bir kahkaha kaçıyor.

Alistair gülümsemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyor, bu da beni hayrete düşürüyor. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Hiç böyle alay ettiğini ve şaka yaptığını duymamıştım.

Ancak ben bir şey söyleyemeden Isera da odaya giriyor. Ama o diğerleri gibi daha fazla ilerlemiyor. Sadece kapının hemen içindeki duvara yaslanıyor ve soğuk bakışları vücudumda geziniyor.

"Bok gibi görünüyorsun," diye anons ediyor.

Ciğerlerimden beklenmedik bir kahkaha daha kopuyor. Yanımdaki şiltede yatan Lyra da kıkırdıyor, Alistair ise gözlerini deviriyor.

Homurdanıyorum. "Teşekkürler."

Yine de haklı. Bok gibi görünüyorum. Aslında hepimiz öyleyiz. Beyaz gömleğim kir ve kanla kaplandı. O büyük kanı hissedebildiğimden bahsetmiyorum bile.

Buz parçasının kumaşı yırttığı yerdeki delik. Isera ve Alistair'in gümüş tunikleri ve ince pantolonları da aynı şekilde buruşmuş ve kana bulanmış. Sadece üç ejderha değıştircimiz siyah ejderha pullu zırhları içinde nispeten düzgün görünüyor.

Ben, Isera ve Alistair için yeni kıyafetler edinmenin bir yolunu bulmamız gerekecek. Özellikle ikisi için, çünkü süslü gümüş giysileri çok dikkat çekici.

Draven tekrar Lyra'ya döner. "Orion hakkında ne diyordun?"

"Ah. Doğru." Lyra kafasını temizlemek istercesine hızlıca sallıyor. Bu, dalgalı kahverengi saçlarının dalgalanmasına neden oluyor. "Bu akşam yemeğe gelmemizi istiyor."

"Varlığımızı *talep ediyor* demek istiyorsun."

Duvarın yanında Isera alay ediyor. Ama hepimiz ona bakmak için döndüğümüzde, detaylandırmak yerine sessizce bize bakıyor.

"Her neyse," diye devam ediyor Lyra. "Bunun bize anlaşmamızı hatırlatmak için olduğunu varsayıyorum."

Ve işte böyle, içimdeki sıcak ve hafif his bir anda buharlaşıyor.

Doğru ya. Pazarlık. Yaptıkları pazarlık ve şimdi ödemek zorunda olduğumuz bedel. Bir suikast. Benim hayatıma karşılık isimsiz bir Unseelie fae'nin hayatı.

"Sanki unutacaktınız gibi," diye homurdanıyor Draven ve kızgınlıkla başını sallıyor.

"Peki o zaman," diyor Lyra ve yataktan kalkmadan önce kalçalarını tokatlıyor. "Hadi gidip Unseelie Kralı'yla tanışmaya hazırlanalım."

Alistair hâlâ masanın kenarına yaslandığı yerden, "Onunla zaten tanıştık," diye işaret ediyor.

"Resmi olarak."

"Biriyle *resmi olarak* tanışmakla sadece tanışmak arasında ne fark var?"

"Evrak işleri," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden. "Doldurmamız gereken bir sürü form var."

Alistair geri çekiliyor ve şaşkınlıkla ona göz kırpmıyor. "Ciddi misin?"

"Evet." Ona doğru ilerleyerek kolunu onun koluna doluyor ve onu kapıya doğru götürmeye başlıyor. "Hadi, geçmemiz gereken koca bir yığın var."

Alistair şaşkın bir ifadeyle bize bakıyor ama eşiği geçerken onunla birlikte sendeliyor.

Kapıdan çıktıkları anda hem Draven hem de Galen kahkahalara boğuluyor. Birbirlerine bakarken gözlerinde ışık dans ediyor.

"Buna kandiğına inanamıyorum," diyor Draven hâlâ gülerek.

"Ben de inanamıyorum." Galen sırtıyor ve başını sallıyor. "Sana söylüyorum, o adamı yiyip yutacak. O zamanı hatırla.

- "Aniden sözünü keser.

Pişmanlık, utanç ve tereddüt bir an için tüm yüzünü kaplıyor. Sonra beceriksizce boğazını temizler ve yere bakar.

"Ben, uhm..." Tekrar boğazını temizliyor ve kapıya doğru sürüklenmeye başlıyor. "Ben de gidip hazırlansam iyi olacak."

Draven bir şey söylemek için ağzını açar ama Galen çoktan dışarı çıkmıştır. Derin bir iç çeker.

Isera hâlâ duvara yaslandığı yerden, "Pekâlâ," diyor. "Bu ilginç bir akşam yemeğı olacak."

CHAPTER SEVEN

W Akşam rüzgârları kumtaşı evlerin arasından hafifçe esiyor. Derin bir nefes alıyorum ve bu olağanüstü zevkin tadını çıkarıyorum.

Kan öksürmeden düzgün nefes alabilmek, kendi başıma yürüyebilmek, bir kez daha kendi bedenimin sıcaklığını hissedebilmek ve dondurucu, yakıcı bir acı içinde yavaş ama emin adımlarla ölmek. Ne büyük bir lüks.

"Ne diye kaşlarını çatıyorsun?" Draven talep ediyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda, Alistair'in yüzünde derin bir çatık kaşla kaldığımız küçük evden çıktığını görüyorum. Arkasından, Lyra neredeyse eşikten atlayarak geçiyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Dudaklarında ısıltılı bir gülümseme parlıyor.

"Benimle dalga geçtiğini fark edene kadar yarım makale yazdım," diye homurdanıyor Alistair ve Lyra'ya sinirli bir bakış fırlatıyor.

Lyra daha da geniş sırtıyor.

"Kompozisyon mu?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Unseelie Kralı'yla yapacağı *resmi* görüşmede kendini tanıtmak için," diye cevap veriyor Lyra, gözleri muziplikle parlayarak.

Draven homurdanıyor ve Alistair'e yan yan bakıyor. "Çok safsın amına koyayım."

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyor Alistair, ama sesi kızgınlıktan çok utanmış gibi çıkıyor. "Nereden bilebilirdim ki-"

"Şu bitmek bilmeyen didişmelerinize bir son verseniz de şu yemeği bir an önce bitirsek?" Isera hepimize bıkkın bir bakış fırlatarak araya girdi.

Cevap vermemizi beklemeden topuklarının üzerinde dönüp caddeye doğru yürümeye başladı. Toplu bir omuz silkmeden sonra onu takip ediyoruz.

Unseelie Kralı'nın ödünç almamıza izin verdiği ev, kale bölgesinin hemen dışında yer alıyor. Sanki muhafızlarının bize göz kulak olabilmesi için yakınımızda olmamızı istiyor ama onunla birlikte gerçek kalede kalacağımıza güvenmiyor.

Sokağımız ıssız, ama birkaç yol öteden, hareketli bir şehrin hafif mırıltısını duyabiliyorum. Akşam oldu ama Unseelie fae'lerinin şehirde yapacak çok işi var gibi görünüyor. Omzumun üzerinden bir bakış atarak, sıra sıra binalar görüşü engellediği için kimseyi göremesem de onlara doğru bakıyorum. Seelie Sarayı yerine bu şehirde büyümek nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyorum.

İleriden birkaç çınlama sesi geliyor. Bakışlarımı tekrar önümdeki manzaraya çeviriyorum.

Lacivert ve gümüş rengi giysiler içindeki kale muhafızları yolun diğer ucunda konuşlandıkları için kapıdan adımımızı attığımız anda bizi görebiliyorlar ama yanlarına vardığımızda tek yaptıkları küçük çelik kapıyı bizim için açmak oluyor. Kalenin diğer tarafındaki ana kapılara doğru bir bakış atmadan önce aralarında bir göz gezdiriyorum. Yan kapıda bizi pek de görkemli bir şekilde karşıladıkları söylenemez ama sanırım buradaki ziyaretimizle ilgili hiçbir şey normal değil.

Kale arazisine girdiğimizde bizi rengârenk çiçeklerin açtığı ve fıskiyelerin hafifçe dalgalandığı güzel bir bahçe karşılıyor. Ona bakıyorum, bir kez daha Unseelie Sarayı'na dair algımı yeniden düzenlemeye çalışıyorum. Neden her zaman bu sarayın karanlık, çirkin ve çürümeyle dolu olduğuna inandım? Bu ejderha şekil değiştirenlerin bize öğrettiği bir şey mi? Yoksa bu önyargı kendi insanlarımızdan mı geliyor?

Bahçeye sadece iki adım atmıştık ki siyah ve mavi kıyafetler giymiş bir hizmetkâr önümüzde belirdi.

"Lütfen beni takip edin," diyor önsöz vermeden.

Yemyeşil çalılar ve kıvrımlı çiçek tarhlarının arasından geçen patika boyunca hizmetkârı takip ederken ayakkabılarımızın altındaki çakıllar hafifçe çıtırdıyor. Başımı arkaya eğerek önümüzde uzanan görkemli şatoya bakıyorum. Parlak ay ışığında soluk taş cephesi gümüş gibi parlıyor. Gerçekten çok güzel.

Hizmetkâr bizi bir yan kapıdan içeri sokuyor, ardından bir dizi koridordan geçiriyor ve sonunda şaşırtıcı derecede sıradan bir kapının önünde durduruyor. Unseelie Kralı ile bir akşam yemeğine davet edildiğimizi söylediklerinde, bu tam olarak hayal ettiğim şey değildi.

Hepimiz kapının önünde toplandığımızda, hizmetçi elini kaldırıp kapıyı iki kez çaldı. "Majesteleri. Misafirleriniz geldi."

"Onları içeri gönderin," sesi içeriden geldi.

Hizmetkâr başıyla bize işaret ederek kapıyı açıyor ve içeri girmemizi işaret ediyor.

Endişe midemde dalgalanıyor ve aniden bir tuzağa düşmek üzere olduğumuzu hissediyorum. Arkadaşlarımın geri kalanına bakıyorum. Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa onlar da aynı şeyi düşünüyorlar.

Sonunda Draven omuz silkiyor ve kapıdan içeri adımını atıyor. İçimdeki kasvetli önseziyi zihnimin gerisine iterek hızla onu takip ediyorum. Diğerleri de öyle.

Şaşırtıcı bir şekilde, içeride bizi bekleyen bir tuzak yok. En azından benim görebildiğim kadarıyla. Gerçekten de sadece küçük bir özel yemek odası.

Soluk taş zemini zengin koyu mavi bir halı kaplıyor ve duvarları nefes kesici gece gökyüzü ve manzara resimleri süslüyor. Odanın ortasında koyu renkli ahşap bir masa ve etrafında dokuz sandalye var. Her bir uzun kenarda dörder sade sandalye sıralanırken, masanın başına oyma ahşaptan yapılmış yüksek arkalı büyük bir sandalye yerleştirilmiş. Masanın üzerindeki bir avizeden ve masanın üzerindeki birkaç dönen çelik ışık tutucusundan gelen ışık mücevherleri parlıyor.

Yumuşak beyaz ışık, halihazırda yiyeceklerle dolu pırlı pırlı tabaklarda parlıyor ama bakışlarım doğrudan odanın içinde bekleyen yalnız kişiye takılıyor.

Orion Nightbane ellerini arkasında kavuşturmuş, ayakta duruyor. Zarif giysileri kusursuz, mavi ve siyah kumaş tamamen lekesiz ve üzerlerindeki gümüş detaylar ışıpta parlıyor. Uzun lacivert saçları bile mükemmel bir şekilde yapılmış. Dikenli siyah tacının altındaki saçları, tek bir teli bile yerinden oynamadan sırtından aşağı dökülüyor.

Siyah ve gümüş rengi gözlerini altımızın üzerinde gezdirdiğinde, birden kendimi ayakkabısından yeni sıyırdığı bir çamur parçası gibi hissettim.

Ödünç aldığımız evden ayrılmadan önce, vücudumdaki toz, kan ve terden arınmak için banyo yaptım. Ama botlarım hala yıpranmış, pantolonum yıpranmış ve gömüğüm lekeli ve yırtık. Burası sıcak olmasına rağmen, gömüğümdeki büyük delikten açıkça görülebilen bir cereyan sırtımın çıplak derisi üzerinde kayarken omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlanıyor.

Hayattaki konumumu daha önce hiç şu anda hissettiğim kadar hissetmemiştim. Bir kralın önünde duran yoksul, alt sınıftan bir balıkçı.

Bizi dışarı atmasını bekliyordum. Görünüşümüzün kabul edilemez olduğunu söylemesini. Unseelie Kralı ile yemek yerken böyle görünmenin büyük bir hakaret olduğunu.

Ama beni şaşırtarak, yırtık pırtık görünüşümüz hakkında hiç yorum yapmıyor. Onun yerine tek söylediği, "Hoş geldiniz."

Ne yapacağımı bilemeden, başımla onaylıyorum. Arkadaşlarım da öyle.

Orion'un dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor ama o sadece masaya doğru bir hareket yapıyor ve sonra masanın başındaki büyük sandalyeye doğru ilerliyor.

Draven ve ben krala en yakın koltuklara otururken, Galen ve Lyra da Draven'in yanındaki boş koltuklara oturuyor. Isera, Orion'dan olabildiğince uzağa oturuyor ve Alistair'i bir an için garip bir tereddüt içinde bırakıyor. Her iki uzun kenarda da dört sandalye olduğu ve Isera ile ben uçlardaki sandalyeleri işgal ettiğimiz için, Alistair'in nereye oturduğuna bağlı olarak ya benim ya da Isera'nın arasında boş bir sandalye olacak.

Alistair, Isera'ya kaşlarını çattıktan sonra benim yanımdaki sandalyeye oturuyor. Isera fark etmemiş gibi görünüyor. Sert gözleri Unseelie Kralı'na kilitlenmiş durumda.

Dudaklarında bir bıçak kadar keskin, bilmiş bir gülümsemeyle birkaç saniye onun bakışlarını tutuyor. Sonra göz temasını kesiyor ve bakışlarını hepimizin üzerinde gezdiriyor.

"Hemen konuya gireceğim," diyor. "Öldürmenizi istediğim adamın adı Danzo Wolfstalker ve-"

"Buradaydın," diye sözünü kesiyor Isera, sesi havada bir kırbaç gibi şaklıyor. Tabaklar, yiyecekler ve ısıtılı faelighlarla dolu masanın karşısından Orion'a bakarken gözleri soğuk bir öfkeyle yanıyor. "Bunca zamandır, biz bin yıldır ejderha şekil değiştirenlerin egemenliği altında acı çekerken siz burada, Unseelie Sarayı'nda en iyi hayatlarınızı yaşıyordunuz."

Lyra, Isera'nın ejderha şekil değiştirenlerin çektiğimiz acılardaki rolünden bahsederken sesinde beliren zehir karşısında irkiliyor. Yanındaki Galen, onunla Unseelie Kralı arasında endişeli bir bakış atıyor.

Birkaç saniye boyunca yemek odasına cınlayan bir sessizlik çöküyor. Orion Isera'yı son derece değerlendirici bir şekilde izliyor, sanki onunla kendi eğlencesi için mi oynayacağına yoksa boğazını mı keseceğine karar vermeye çalışıyor. Isera'nın açık suçlaması karşısında yüzümü buruşturuyorum. Çok diplomatik bir şekilde söylenmemiş olabilir ama bu şekilde tepki verdiği için onu suçlamıyorum. Frostfell'deki Unseelie casusu Nysara'ya da aynı şeyi söylemiştim,

Unseelie Sarayı'nın bunca zamandır özgür olduğunu öğrendiğimde.

Tüm oda nefesini tutuyor.

Sonunda cevap verirken Orion'un dudaklarında yavaş ve ölümcül keskinlikte bir gülümseme yayılıyor. Ve sadece tek bir kelime.

"Evet."

Isera'nın parmakları önündeki masada duran yemek bıçağının etrafına dolanıyor.

Orion'un gözlerinde beklenti parıldıyor, sanki Isera'nın bir sonraki hamlesini görmek için heyecanlanıyor. Ancak işler daha fazla kontrolden çıkmadan Draven araya giriyor.

"Devam et ve BİÇAKLAMA için a minimum,"
o hırlıyor, ve seviyeleri Isera'ya emredici bir bakış
attı. "Yapmamız gereken bir iş var."

Orion dilini dişlerinin arasında kaydırırken gözleri hâlâ Isera'nın üzerinde.

"Kesinlikle." "Neden sarayınız hiç fethedilmedi?" Alistair, Isera'dan önce ağzından geçirir

karşılık verebilir. Ya da birini bıçaklayabilir. Soluk kaşları gerçek bir şaşkınlıkla çatılmış, Unseelie Kralı'na bakıyor. "Buzyıldızları neden bizi fethettikleri gibi seni de fethetmeye çalışmadılar?"

Orion birkaç dakika boyunca sadece Isera'yı izlemeye devam eder. Sonra nihayet bakışlarını ondan ayırıyor ve geri kalanımıza dönüyor.

Draven'a doğru alaycı bir bakış atarak, "Denediler.

Sadece asla başaramadılar."

"Çünkü sen korumalarının arkasına saklanıyordun," diye karşı çıkıyor

Draven. "Kesinlikle." Sesi gücenmiş gibi çıkmıyor. Gururlu görünüyor.

Soğuk bir

Draven'a doğru gülümsedikten sonra bakışlarını tekrar Alistair'e kaydırır. "Binlerce yıl önce sizin sarayınız fethedilirken bizimkinin neden bunca zaman özgür kaldığını bilmek ister misin? Çünkü bizim koğuşlarımız vardı. Sizin yoktu. Herkesin girmesine izin verdiniz." Ses tonu acımasız ve alaycı bir hal alıyor. "Çünkü sen böyle *iyisin*."

Isera yumruğunu masanın üstüne vuruyor. Gürültüyle sığıyorum ve gümüş çatal bıçakların şingirtisiyle kendimi tutamadan dilimin ucuna bir özür geliyor. Her zaman özür dilemeye ve kimsenin üzülmemesi için elimden geleni yapmaya o kadar alışmışım ki artık bunu yapmak zorunda olmadığımı hatırlamam bir saniyemi alıyor. Sırf beni sevsinler diye kendimi küçültmek ve herkesi memnun etmeye çalışmak zorunda değilim. Ama onları görmezden gelmeye çalışsam da içgüdülerim hâlâ orada.

Isera sandalyesini geriye itip ayağa kalkarken tahta taşla sürtünüyor. O korkunç, dipsiz öfke gözlerinde yanıyor ve Orion'a bakarken onu cehennem çukurlarından y ü k s e l m i ş intikamcı bir tanrıça gibi gösteriyor.

"Seni orospu çocuğu," diye homurdanıyor Isera, avuçlarını masaya bastırıp öne doğru eğilerek Orion'a bakarken sesi alçak ve hırçın. "Bir şeyler yapabilirdin. Bize yardım edebilirdin. Eğer her iki sarayımız da birlikte savaşmış olsaydı, Buzyıldızları asla kazanamazdı."

"Öncelikle, o zamanlar kral değildim. O zamanlar hayatta bile değildim. Büyük büyükbabalarım bile o zamanlar hayatta değildi." Gülümsüyor, gözleri zalim bir beklentiyle parlıyor ve onun bakışlarını tutuyor. "Ama o zamanlar kral olsaydım, ne yapardım biliyor musun?"

Birkaç saniye duraksıyor ama Isera cevap vererek onu eğlendirmiyor. Çatırdayan sessizlik uzamaya başladığında, nihayet devam ediyor.

"Siz ejderha şekil değiştirenlerle savaşmakla meşgulken ben sarayınızı fethederdim." Gülümsemesi acımasızlaşıyor. "Sonra da tıpkı bizim sarayımız gibi orayı da koruma altına alırdım ve sonra da hepinize hükmederken ayaklarıma kapanmanızı sağlardım."

Yanımda, Alistair dişlerini gıcırdatırken yüzünde öfke titreşiyor. Ama bu Isera'nın gözlerindeki soğuk öfkeyle kıyaslanamaz bile. Çok yavaş bir şekilde sandalyesini geriye itiyor ve masadan bir adım uzaklaşıyor. Unseelie Kralı'na doğru ilerlerken ayakkabıları yavaş ve uğursuz gümbürtüler çıkarıyor.

Orion'un gülümsemesi genişler. Soğuk bir şey. Meydan okuma ve hınzırca bir alaycılıkla dolu. "Yerine oturmanı öneririm." Bakışlarını kızın vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirirken gözleri parlıyor. "Seni dizlerinin üzerine çöktürmeden önce."

Odanın içinde buz patlıyor.

Isera bir buz parçasını doğruca Orion'a fırlatırken panikle geri çekiliyorum.

Ama etrafımdaki oda yok olmadan önce ona ulaşmayı bile başaramadım.

Panik bir şimşek gibi içimde çakıyor ve kendimi bir anda Seelie Sarayı'ndaki ailemin evinin mutfağında buluyorum. Hemen yanımda yerde bir yığın kırık cam var. Gördüğüm anda göğsüm sıkışıyor. Kırık içki bardakları. Onların yeri doldurulamaz. Paramız yoktu, bu yüzden yenilerini alamazdık. Ve kırılan şeylerin yerine yenilerini almak bazen yıllar alırdı. Bu da demek oluyor ki ben bunları kırdıktan sonra yıllarca ellerimizden içmek zorunda kalacaktık.

"Özür dilerim," dediğimi duyuyorum.

Kendi sesimin tınısı içimde bir şok etkisi yaratıyor. Sesim çok genç çıkıyor.

"Çok, çok üzgünüm," diyor genç halim boğuk bir sesle. Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı aktığını hissedebiliyorum.

Sonunda genç halim kırık cam yığınının başını kaldırıyor ve odanın geri kalanını görmemi sağlıyor. Annemle babamın her ikisini de orada durmuş, sanki bundan birkaç saniye önce kırılmışlar gibi şok içinde kırılmış bardaklara bakarken bulduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Sonra bana bakıyorlar.

Bir an için yüz hatlarında sadece o şaşkınlık kalıyor. Sonra başlıyor.

İfadelerinin değişmeye başladığını görebiliyorum. Yüzleri saf kızgınlığın aynalı maskelerine dönüşürken her dayanılmaz değişimi görebiliyorum.

Acı içime işliyor, o kadar yoğun ki sanki biri göğsüme yumruk atıp kalbimi yerinden sökmüş gibi hissediyorum. Kalp kırıklığının gücü beni geriye doğru sendeletiyor. Ama önümdeki sahne değişmiyor. Genç ben aynı yerde durmaya devam ediyor. Annemle babamın yüz ifadelerinden uzaklaşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Başımı ne kadar hareket ettirsem ettireyim, genç halim aynı yöne bakmaya devam ediyor. Bu da benim de izlemek zorunda kaldığım anlamına geliyor.

"Hayır, hayır, hayır, lütfen," diye yalvarıyor genç halim panik ve çaresizlik dolu bir sesle. "Lütfen, benden nefret etme. İsteyerek yapmadım... Lütfen, isteyerek yapmadım-"

"Her şeyi mahvediyorsun!" diye çıkışıyor annem mutfak masamızın diğer tarafında durduğu yerden. Bana bakarken ruhunu parçalayan o korkunç kızgınlık gözlerinde alev gibi yanıyor. "Neden yapamıyorsun-"

Etrafımdaki sahne bir anda yok oluyor. O kadar sarsıcı ki geriye doğru tökezliyorum. Ayağım bir halının kenarına takılıyor ve bir yığın uzuvla yere yuvarlanıyorum.

Başım dönüyor ve kalbim acıyla ağrıyor. Gözlerimi kırıpıştırarak görüşümü netleştirmeye ve aklımı başıma toplamaya çalışıyorum ama etrafımdaki oda bulanık. Elimi gözlerime sildiğimde ıslak bir şekilde geri geliyor. Şaşkınlıkla elimi yanağımdan aşağı kaydırıyorum ve onun da ıslak olduğunu görüyorum. Bir noktada ağlamaya başlamış olmalıyım.

"Seni piç!" Isera çığlık atıyor, sesi boğuk ve her an kırılacakmış gibi. "Seni öldüreceğim, çünkü-"

Sözleri aniden kesildi.

Bakışlarımı sesinin geldiği yöne çeviriyorum.

Birkaç saniye boyunca, son bir dakika içinde olan hiçbir şeye anlam veremiyorum. Sonra sonunda, farkına varıyorum. Orion'un kabus güçleri var.

Kafamızdan kötü anıları çekip çıkarabilir ve bize onları yeniden yaşatabilir.

İmgelemimde gördüğüm günü tam olarak hatırlayamıyorum ama hayatımda

bunun gibi pek çok gün oldu, o yüzden biliyorum

Orion'un ortaya çıkardığı gerçek bir anı.

Diğer herkese de aynısını yapmış olmalı, çünkü hepsi odanın dört bir yanına dağılmış, sersemlemiş ve yönlerini kaybetmiş görünüyorlar.

Bakışlarım Isera'ya yöneliyor, Orion'un bize ne yaptığını hepimizden daha hızlı anlamış olmalı. Ama artık onu tehdit etmiyor. Onun yerine yere sinmiş, korku içinde nefes nefese kalmış ve inliyor. Orion onun üzerinde yükseliyor, siyah ve gümüş gözleri büyüyle parlıyor.

Sonra büyüünün akışını tekrar kesiyor ve Isera elleri ve dizleri üzerine çöküyor.

Hâlâ kafamı toparlamaya çalışarak kararsız bir nefes alıyorum.

Orion eğiliyor ve elini Isera'nın boğazına doluyor. Emredici hareketlerle onu boğazından tutup yukarı çekiyor, böylece dizlerinin üzerine çöküp ona bakıyor.

"Ağzından çıkana dikkat et," diye uyarıyor. Tehditler karanlık bir zehir gibi sesinden damlıyor ve yüz ifadesi acımasız bir güçten oluşuyor. "Büyümle seni birkaç saat içinde kırabilirim. Seni o kadar çaresiz bırakabilirim ki, sırf gücümünden bir an olsun kurtulmak için diz çöküp sikimi emersin. Sadece benim merhametim sayesinde yaşıyor ve nefes alıyorsun, bu yüzden yerinde olsam çok dikkatli olurum."

Isera düzensiz nefesler alıyor, göğsü kabarıyor. Ama Orion'un bakışlarını üzerinde tutarken yüzünde hiç korku yok. Tam tersi. Gözlerinde acı ve ölüm vaadiyle ona bakıyor.

Dudaklarında hain bir gülümseme beliriyor. "Eğer sikini bir daha ağzıma sokarsan, onu ısırarak koparırım."

Gerildim, yarı yarıya onu o anda ve orada öldürmesini bekliyordum. Ama beni şaşırtacak şekilde, yavaş ve kasıtlı bir bakışla vücudunu bir aşağı bir yukarı kaydırıyor.

"Evet, gerçekten yapardın, değil mi?" diye

düşünüyor. Ama kızgın görünmüyor.

Meraklanmış görünüyor.

Ona bakıyorum. Isera'ya. Devrilmiş sandalyeler ve yere saçılmış sersemlemiş fae ve ejderha şekil değiştirenlerle güzel ama şimdi dağınık yemek odasına.

Kendimizi nasıl bir tımarhanede bulduk?

CHAPTER EIGHT

"W Bu... ilginçti," diyor Lyra, nihayet kaldığımız küçük eve döndüğümüzde.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, soluk oturma odasının duvarına yaslanmış olan Isera, geri kalanımıza düz bir bakış atıyor. "Hayatta kaldık, değil mi?"

Alistair diğer duvarın yanındaki kahverengi kanepede oturduğu yerden, "Sayende değil, buz kadın," diye mırıldanıyor.

Kadın ona sert bir bakış fırlatıyor. "Sanki bu konuda da onunla yüzleşmek istememişsin gibi."

Bir an için tartışacakmış gibi görünüyor. Ama sonra başını yana eğiyor ve omuzlarını silkerek konuyu kabul ediyor.

"Eğer tartışmanız bittiyse, planlamamız gereken bir suikast var," diyor Draven.

Kanepenin yanındaki koltuğa oturmuştur. Lyra ve Galen kendilerini Alistair'in yanındaki kanepeye sıkıştırmışlar, ama ben hâlâ oturamayacak kadar gergin hissediyorum, bu yüzden onun yerine alçak masanın diğer tarafındaki ahşap döşeme tahtaları boyunca yürüyorum.

Unseelie Kralı'yla yemeğin geri kalanı kısa ve gergin geçti. Yemeğimizi yedik, kimi öldürmemiz gerektiğini anlattı ve bunu yaparken görüldüğümüzden emin olmamız gerektiğini hatırlattı ve sonra ayrıldık. Ve tüm bu süre boyunca Isera ve Orion sanki birbirlerinin kalplerini kör bir bıçakla oymayı hayal ediyormuş gibi birbirlerini izliyorlardı.

"Planlayacak ne var ki?" Isera kaşlarını çatarak karşı çıktı. "Bu bir suikast. İçeri gireriz, boğazını keseriz ve sonra da çıkarız."

Alistair omuz silkiyor ve başparmağını ona doğru kaldırıyor. "Ben bu konuda buz kadınla birlikteyim. Bütün evini ateşe verebilirim. Bum. İş biter."

"Bu kundaklama," diye belirttim. "Suikast değil."

"Fark eder mi? Ölü ölüdür."

"Onun evini nasıl ateşe vereceksin ki?" Galen soruyor. "Fark etmediysen söyleyeyim, bu şehirdeki tüm binalar taştan yapılmıştır."

"Yani? Sıcaklık yeterince yüksekse her şey erir."

Galen ona kuşkulu bir bakış fırlatıyor ve bu bakış geri kalanımızın çoğuna da yansıyor. Ama kimse bir şey söyleyemeden Draven konuşmayı tekrar rayına oturtmaya çalışıyor.

"Orion adama suikast yapmamızı söyledi, biz de öyle yapacağız," diye açıkladı.

"Ne zamandan beri birinden emir alıyorsun?" Galen ağzında bir sırıtişla alay eder.

Draven şaşkınlıkla gözlerini kırptırır.

Sonra Galen az önce ne dediğini anlamış gibi görünüyor, çünkü panik ve pişmanlık yüz hatlarının üzerine bir kova soğuk su gibi çöküyor. Bakışlarını hızla kaçırarak, beceriksizce boğazını temizler ve aniden tek bir kararlılıkla sarı ve kahverengi halıdaki deseni incelemeye başlar.

Draven bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama o söyleyemeden Isera tekrar konuşuyor.

"Aptal suikast kimin umurunda?" diye tersliyor. "İhtiyacımız olan şey Nightbane'i ve tüm sarayını Iceheart'ları alt etmemize yardım etmeye zorlamanın bir yolunu bulmak."

Derin bir iç çekerek sonunda volta atmayı bırakıp alçak masanın önündeki halının üzerine çöküyorum. "Bunun mümkün olacağını sanmıyorum."

Hepsi bana dönüyor. Draven sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırıyor.

Bağdaş kurarak oturacak şekilde pozisyonumu ayarlıyorum ve birkaç tutamı yüzümden uzaklaştırmak için bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Pekâlâ, birkaç hafta önce sen başka bir işle meşgulken ben gizlice şehre gittim ve Orion'un Frostfell'deki casusuyla konuştum."

Gözlerini bana diken Draven'ın dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor. "Şimdi mi yaptın?"

"Evet." Ona bilmiş bir bakış attım. "Ve ben bunu yaparken sen de gizli bir efsanevi asi lider olabilmek için gizlice kaçmıştın, bu yüzden sakın

Hatta benimle başla."

Sessiz bir kahkaha attı.

"Her neyse, mesele şu ki," diye devam ediyorum. "Orion'un casusu Nysara'yla ilk konuştuğumda bana Unseelie Sarayı'nın özgür olduğunu söylemişti." Isera'ya bir bakış fırlatıyorum. "Ben de senin verdiği tepkinin aynısını verdim. Ama biraz daha az... öldürücü."

O keskin gözleriyle beni izlemeye devam ediyor.

Boğazımı temizliyorum ve bakışlarımı diğerlerine kaydırıyorum. "Bize neden hiç yardım etmediklerini sorduğumda, Unseelie Sarayı'nın kendi diyarları dışındaki olaylara karışmadığını söyledi. Ayrıca tüm bunlardan önce bile saraylarımız arasındaki ilişkiler gergindi." Isera'ya tekrar bakarak özür dileyen bir omuz silkme hareketiyle omuzlarımı kaldırıyorum. "Bu yüzden bize yardım edeceklerinden şüpheliyim. Ama belki Dryadlar edebilir."

"Dryadlar mı?" Alistair şaşkınlıkla "Bir Dryad'la mı tanıştın?" diye sorarken Lyra da aynı anda soruyor.

Draven ve ben bakiştık.

"Evet, tanıştık," diye cevap veriyorum. "Aslında birkaç tanesiyle."

Kefaret Yargılamaları sırasında yeraltı ormanında dryadlarla tanışmamızı özetlerken Isera bile şaşkınlıkla bana bakıyor. Sözlerimi bitirdiğimde, hepsinin soru sormak istediğini hissedebiliyorum ama *benim* de bir sorum olduğunu fark ediyorum. Son birkaç ayın tüm çılgınlığı içinde bir şekilde kaybolmuş bir soru.

Kaşlarımı çatarak Draven'ın gözleriyle buluşmak için dönüyorum. "Beni yakaladılar ve sonra onlara söylediklerim yüzünden gitmeme izin verdiler. Ama *sen* yakalanmadan Dryad'lardan nasıl kaçtın?"

Gözleri odanın etrafındaki parlayan fael ışıklarında parıltıyor.

"Kaçmadım." "Ne?"

"Beni de yakaladılar. Ama gitmeme de izin verdiler."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum. "Neden? Ejderha şekil değiştirenlerden nefret ederler."

"Esas olarak Iceheart'lardan nefret ediyorlar. Geri kalanımızdan sadece çağrışım yoluyla nefret ediyorlar. Kim olduğumu, on yıllardır Buzyıldızlarına karşı çalışan Kızıl El olduğumu anladıklarında gitmeme izin verdiler."

Zihnim dönüyor. Başımı sallayarak onu temizlemeye çalışıyorum. Gerçekten işe yaramıyor. "Bekle. Dur. Mabona aşkına, kurbağalar senin Kızıl El olduğunu nereden biliyorlar? Kendi halkın bile bilmiyordu!"

Galen ve Lyra yüzlerini buruşturuyor, ben de konuyu açtığıma hemen pişman oluyorum.

"Dryadlar... kadimdir," diye dikkatle başlıyor Lyra ve Draven'a kararsız bir bakış atıyor. Draven başını sallayınca biraz daha dik oturur ve devam eder. "Onlar bu dünyayla bizim olmadığımız bir şekilde bağlantılılar. Duyduğuma göre, kıta boyunca bir ağ üzerinden iletişim kurabiliyorlarmış. Neredeyse bir ortak akıl gibi."

Kanepede onun yanında oturan Alistair kaşlarını öyle derin çatıyor ki kaşlarının arasında uzun bir kırıskılık beliriyor. "Evet, hayır, kelimelerin ağzından çıktığını duyabiliyorum ama gerçekte ne söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Frostfell'deki ağaçlar Seelie sarayındaki ağaçlara Draven'ın kendi taraflarında olduğunu söyledi," diyor Isera duvardan sabırsızca.

"Biraz basitleştirilmiş ama evet," diyor Lyra. Sonra yine kararsızca Draven'a bakıyor. "Öyle değil mi?"

"Evet," diye onaylıyor. "En azından ben öyle sanıyorum." "Huh," diyor Alistair.

Zihnim çalkalanıyor. Ağırılığımı yumuşak halının üzerinde kaydırarak öne doğru eğiliyor ve kollarımı önümdeki alçak masaya dayıyorum. Pencerenin dışında, yumuşak gece rüzgârları taş binaların arasında dönerek hafif bir ılık sesi çıkarıyor.

"Eğer dryadlar o kadar eskiyse," diye başlıyorum yüksek sesle düşünmeye. "O zaman kimsenin bilmediği pek çok cevaba sahip olabilirler. En azından Iceheart'lar dışında kimsenin. Mesela ejderha şekil değiştirenler ve fae'ler arasındaki ortaklığın neden sona erdiği gibi." Aniden masadan başımı kaldırıp üç ejderha şekil değiştiren arasında göz gezdiriyorum. "Tabii siz zaten bilmiyorsanız?"

"Neyi bilmiyorsam?" Galen soruyor.

Draven şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. "Ne ortaklığı?"

Hepsine kaşlarımı çatıyorum. "Ejderha şekil değiştirenler ile Seelie fae'leri arasındaki ortaklık tabii ki. Bakın, Nysara bana zaten gerçeği söyledi. Sadece küçük bir azınlığın ejderha şekil değiştirenleri kontrol etmek için ejderha çeliği kullandığını ve Seelie fae'lerinin büyük çoğunluğunun ejderha binicisi olduğunu çünkü sizlerle karşılıklı fayda sağlayan bir ortaklığımız olduğunu söyledi."

Odaya şok edici bir sessizlik çöktü.

Herkesin şaşkın ifadesini görünce midem bulanıyor ve ağzım kuruyor. Çünkü bunun tek bir anlamı olabilir. Onlar da bilmiyordu.

"Ne diyorsun sen?" Lyra ağzından kaçırıyor. Alistair ve Isera şaşkın şaşkın bakıyorlar.

Sonra Isera'nın gözlerinde yeniden öfke birikmeye başlar. "Atalarımızın bile yapmadığı bir şey yüzünden mi cezalandırıldık?"

"Evet." Nysara'nın bana geçmişimle ilgili anlattıklarını hızlıca açıklıyorum. Bitirdiğimde Draven, Galen ve Lyra bana kocaman gözlerle bakıyorlar.

"Bilmiyordun," diyorum. Bu bir sorudan çok bir ifade. Yine de hepsi cevap veriyor. "Hayır."

"Bize hepimizi ejderha çeliğiyle zorladığınız öğretildi," diyor Galen. "Anakaradaki politikalarınızın bir parçası olmadığımız için özellikle bizim klanımız değil. Ama kıtadaki diğer tüm klanlar."

Alistair nefesinin altından alçak bir ısıklık çıkarıyor. "Kahretsin. Sana da yalan söylediler."

"Nasıl?" Talep ediyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Draven elini esnetiyor, yüz hatları kararıyor. "Tarihi yeniden yazmanın ne kadar kolay olduğunu bilsen şaşırırsın. Yeterince insan aynı şeyi tekrarlarsa, yeterince uzun süre ve geniş bir alana yayarsa, sonunda gerçek haline gelir. Yalan başladığında ne kadar bariz olursa olsun."

Rahat oturma odasına gergin bir sessizlik çöktü. Alistair ağırlığını kaydırdıkça kanepede hafifçe gıcırıyor.

Lyra bir iç çeker ve alnını ovuşturur. "Bu çok iç karartıcı." "Neden sadece gitmiyoruz?" Alistair aniden söylüyor.

Tekrar dik oturarak şaşkınlıkla ona bakıyorum. Herkes ona bakarken biraz kızarıyor ama yine de devam ediyor. Bir elini uzatarak üç ejderha şekli değiştirenimizi işaret ediyor.

"Kendin söyledin," diye başlıyor. "Anakaradaki karışıklığa karışmak istemiyorsunuz. Ve şimdi hepimiz Buz Sarayı'ndan kaçtık." Beni işaret ediyor. "Selena iyi. Hepimiz güvendedeyiz. Neden hepimiz ortadan kaybolup dünyayı kaderine terk etmiyoruz?"

Sözleri beni o kadar şaşırtıyor ki bir cevap bile veremiyorum. Asla öylece... gidemezdim. Hayatımın geri kalanını omzumun üzerinden bakarak, Iceheart'ların sonunda beni yakalamış olabileceği korkusuyla geçirirdim. Ve daha da önemlisi, halkımızın geri kalanını Seelie Sarayı'nda kapana kısılmış halde bırakamam.

Bunun aptalca, saçma ve bencilce olduğunu biliyorum ama hepsine yanıldıklarını kanıtlamak istiyorum. Hayatım boyunca bana nasıl davrandıklarından sonra, onları kurtaranın *ben* olduğumu anladıklarında gözlerindeki bakışı görmek istiyorum. Benim hakkımda yanıldıklarını anladıkları zaman. Benim hakkımda yanıldıklarını

Bana güvendi. Beni aralarına almalıydılar. Üzerinde hiçbir kontrolüm olmayan bir şey için beni dışlamak yerine topluluklarının bir parçası olmama izin vermeliydiler. İçten içe, gerçek bir kahramanın halkını yalnızca bencil olmayan nedenlerle özgürleştirmek isteyeceğini biliyorum. Dolayısıyla, bunu kısmen hak ettiğim ama kendi halkımdan hiç görmediğim takdiri görmek istediğim için, kısmen de Iceheart'lardan intikam almak istediğim için yapmak istemem, daha büyük bir iyilik için kahramanca nedenlerden ziyade midemi bulandırıyor. İyi bir insan olmam gerekiyor, değil mi? Öyleyse neden kapağı açıp ruhumun karanlık çukurlarına baktığımda sadece yakıcı bir öfke ve nefret mi besliyor?

Draven boğazını temizleyerek gergin sessizliği bozdu. "Önce şu suikastı halledelim."

Draven, Unseelie Kralı'nın bize verdiği haritayı çıkarıp önümüzdeki alçak masaya yayarken kâğıtlar hışırdıyor. Haritayı düzeltirken gözlerinde planlar parlıyor ve sonra yüz yüze bakıyor.

"İşte bunu nasıl yapacağımız."

CHAPTER NINE

T Gece, önümüzde uzanan heybetli malikânenin etrafında karanlık ve durgun bir şekilde uzanıyor. Bahçe duvarının dışındaki gölgelerde saklanan altımız, mülkün arka tarafında konumlanana kadar hareket ediyoruz. Draven ayak parmaklarının ucunda yükselir ve başını kaldırmadan önce yüksek taş çitin üstünden hızlıca bir göz atar

geri dönüyor.

"Burada iki tane daha var," diye fısıldıyor bakışlarımızla buluşurken. "Bahçede toplam altı kişi var. Tıpkı Orion'un dediği gibi." Gözleri benimkilere kilitleniyor. "Selena, içeride kaç kişi var?"

Sihrimi çağırıp evin diğer ucuna fırlatıyorum. Önce can sıkıntısının gri kıvılcımlarını hedef alıyorum. Sonra yorgunluğun. Sonra sabırsızlık, şüphe ve içerideki muhafızların hissediyor olabileceği diğer birkaç duyguya. Büyüm her seferinde farklı bir kişiyle bağlantı kurduğunda, onu zihinsel sayıma ekliyorum.

"Sekiz, büyük ihtimalle," diye cevap veriyorum büyümün tekrar sönmesine izin verirken. Draven başını sallıyor.

"Bu Orion'un söyledikleriyle de uyuyor," diyor Galen. Yüz hatlarında dalgın bir ifade belirliyor. "Belki de bize kazık atmaya çalışmıyordur."

"*On dört* muhafıza kimin ihtiyacı var ki?" Alistair oflayıp pufluyor ve kaşlarını çatarak eve doğru bakıyor. "Bu adam kim olduğunu sanıyor?"

"Unseelie Kralı'nı kızdırdığını bilen biri," diye cevap veriyor Lyra omuz silkerek.

Yanındaki Isera alay ediyor ve gözlerini deviriyor. Sessiz bir soruyla kaşlarımı kaldırıyorum ama detay vermiyor. Ama sanırım tahmin edebilirim. Onun

Unseelie Kralı'na olan düşmanlığı dün akşamki o felaket yemek sırasında herkesin görebileceği kadar açıktı.

"Sadece plana sadık kalın," diyor Draven, sesi otoriteyle titriyor. "Bu işi ne kadar çabuk halledersek, bu saraydan o kadar çabuk kurtulabiliriz."

Alistair gözlerini ona diyor. "Sana hiç çok fazla emir verdiğini söyleyen oldu mu? Hem seni kim takım lideri yaptı ki?"

Draven bakışlarını Alistair'e kaydırır ve Alistair'in vücudunda bir aşağı bir yukarı gezinirken dudaklarında keskin bir gülümseme belirir. "Bana kaç tane suikast gerçekleştirdiğinizi tekrar hatırlatır mısınız?"

"Ben... Bu-"

"Bu kadar sik ölçme yarışması yeter," diye tersliyor Isera. İkisine de sert bir bakış fırlatıyor. "Hadi şu işi bitirelim."

Alistair kollarını kavuşturur ve kaşlarını çatır ama itiraz etmez. Draven geri kalanımıza dönmeden önce ona son bir kez sırtıyor.

"Pekâlâ," diye başlıyor Draven. "Herkes plandaki rolünü anladı mı?" Hepimiz başımızı sallayınca ekliyor: "Zamanlamayı mükemmel yapmalıyız. Unseelie fae'leri pazarlıkları konusunda çok titizdir ve Orion bizim görüldüğümüz bir suikast istedi. Bu da en başından beri yakalanmaya çalışıyormuşuz gibi değil de biraz yanlış giden bir suikast gibi görünmesi gerektiği anlamına geliyor. Bu da gizlilik anlamına geliyor. Özellikle de bu ilk bölüm için." Alistair'le tekrar göz göze gelir. "O yüzden ateşi küçük tut."

"Bak, otoriter pantolon, sana zaten söyledim." Alistair ona bıkkın bir bakış atar. "Ben gizlilik yapmam. Benim büyüm gürültülü ve dağınıktır."

Draven geri kalanımıza dönmeden önce basitçe "Uyum sağla," diye emrediyor. "Hadi gidelim."

Alistair nefesinin altından mırıldanıyor ve başını sallayarak taş çitin üzerinden konağın önüne doğru ilerliyor. Isera sadece topuğunun üzerinde dönüyor ve sessizce diğer yöne doğru ilerliyor.

Hâlâ duvarın dibinde duran Galen ve Lyra bir şey söylemek istercesine Draven'a tereddütlü bakışlar atıyor ama Draven bunu fark etmiş gibi görünmüyor çünkü o da bana bakıyor. Bunu fark ettiklerinde Lyra yutkunurken Galen boğazını temizliyor ve ikisi de başka bir şey söylemeden Isera'nın peşinden uzaklaşıyor.

"Hazır mısın?" Draven soruyor.

Başımı sallıyorum. Büyümü çağırarak bir kez daha Danzo Wolfstalker'ın malikânesine doğru fırlatıyorum. Ama bu sefer sadece dışarıdaki araziye yerleştirilmiş altı muhafıza nişan alıyorum. Hepsinde bir şüphe titreşimi hissediyorum

onlar nöbet tutarken. Ben de ona yapıştım ve giderek azaltmaya başladım. Alistair ateşi yakmadan onu fark etmelerini istemeyiz.

Diğerlerinin pozisyon almasını beklerken başımı arkaya eğip bizi içerideki bahçelerden ayıran yüksek taş duvara bakıyorum.

"Biliyor musun," diye başlıyorum, bakışlarımı tekrar Draven'a çevirerek. "Uçabilseydin bu duvarı aşmak çok daha kolay olurdu."

Draven'ın gözleri parlıyor ve dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Yani böyle mi?"

Önümde küçük bir siyah duman bulutu patlıyor. Draven'ın kanatları aniden sırtında belirince çenem düşüyor. Onları hafifçe açıyor ve kendinden çok memnun görünüyor. Bir an için, onunla tekrar göz göze gelmeden önce bir saniye daha o heybetli siyah kanatlara bakıyorum.

"Ama..." Tamamen şaşkın bir şekilde başladım. "Orion'un burada yer değiştiremeyeceğinizi söylediğini sanıyordum."

"Yapamayız. Sen hâlâ bayginken, uçümüz de ejderha formlarımıza geçmeye çalıştık. Ama işe yaramadı. Koğuşlardan gelen büyü bunu imkânsız kılıyor." Dudaklarındaki o kendini beğenmiş gülümseme genişliyor. "Ama bu form yarı insan, bu yüzden görünüşe göre koğuşlar onu bastıramıyor."

"Bu-"

Cümlem, kuşkunun konağın ön tarafındaki muhafızlardan birinin içinden geçmeye çalışmasıyla kesiliyor. Taş duvarın arkasından hiçbir şey göremesem de o yöne doğru bir bakış fırlatıyorum. Muhafızın şüphesini azaltmaya devam ederken Draven'a dönüyorum.

"Alistair yerini aldı," diye açıklıyorum.

Başını sallıyor ve duruşunu değiştiriyor, böylece bizi bir anda duvarın üzerinden uçurmaya hazır hale geliyor.

Alistair'in ateşi yakması için bir on saniye daha beklerken ılık bir gece rüzgârı yanaklarımı okşuyor. Malikânenin önündeki ikinci muhafızdan şüphe yükselmeye çalışıyor. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. *Gösteri zamanı.*

Büyümün hızlı bir itişiyile, altı muhafızın da hissettiği şüphe alevinin büyük bir yangına dönüşmesini sağlıyorum. Arazinin önünden yüksek sesler geliyor, ancak ne dediklerini duyamayacak kadar uzaktayız.

Sonra çığlıklar başlıyor.

"ATEŞ!" diye bağılıyor Alistair'in sıvıştığı yerden bir ses.

Taş duvarın diğer tarafından çınlama sesleri yankılanırken, orada konuşlanmış iki muhafız harekete geçip çılgık atan sese doğru koşuyor. Büyümün akışını kesiyorum ve Draven'a dönüp sırtıyıyorum.

"Peki o zaman," diyorum. "Gidelim mi?"

Kollarını bana dolamadan önce eğlenceli bir nefes veriyor. Bizi hızla duvarın üzerinden uçururken midem bulanıyor.

Ayaklarımız çimenlere değdiği anda, tamamen insan formuna geri dönüyor ve büyüsünü çağırıyor. Fırtına bulutları etrafımızda toplanıyor. Gecenin karanlığında, zaten karanlık olan bahçeye daha fazla gölge ekliyor ve bizi neredeyse tamamen gözden gizliyor.

Başımızı salladıktan sonra çimlerin üzerinden geçip arka kapıya doğru ilerliyoruz. Isera, Lyra ve Galen kaçış yolumuzun güvenliğini sağlarken, Alistair de şu anda buraya geliyor olmalı.

Draven ve ben düzgünce kesilmiş çimlerin arasından geçerken bahçelerin önüne doğru hızlıca bir göz atıyorum. Ön taraftaki müştemilat binalarından birinden sarı ve turuncu alevler hafifçe titriyor. Bahçelerde konuşlanmış altı muhafızın hepsi küçük ateşe doğru yaklaşıyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor. *Buraya kadar her şey yolunda.*

Draven ve ben kayarak arka kapının dışında durduğumuzda çakıllar hafifçe çatırdıyor ve takırdıyor. Fırtına bulutları hâlâ etrafımızda dalgalanıyor ve bizi gözden uzak tutuyor. Kolu ittim ve kapıyı açtım. Ama hareket etmiyordu.

"Kilitli," diye belirtiyorum, oldukça gereksiz bir şekilde.

"Tabii ki kilitli," diye cevap veriyor Draven, bu durumdan hiç endişe duymamış görünüyor.

Büyüsünü etrafımızda döndürmeye devam ederken, kemerindeki keselerden birine uzanıyor ve bir çift maymuncuk çıkarıyor. Kapının önünde tek dizinin üzerine çöküp kilidi açmaya başladığında hafifçe geri çekilip şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Kilit açmayı biliyorsun," diye geveliyorum. Yine oldukça gereksiz bir şekilde. Eğer bariz ifadelerin bir kraliçesi olsaydı, bu gece tacı kesinlikle ondan çalardım.

Draven işine devam etmeden önce bana hızlı bir bakış attı. "Bu seni şaşırttı mı?"

"Ah, evet. Seni hep kapıları tekmeleyip indiren bir adam olarak düşünmüştüm."

Boğazından şaşkın bir kahkaha kaçıyor ve neredeyse maymuncuklardan birini düşürmesine neden oluyor. Dudaklarında bir gülümsemeyle başını sallıyor ve tekrar işine odaklanmadan önce bana bir bakış atıyor. "Kapıyı tekmeleyerek açarsan gizli bir suikast yapmak biraz zor olur."

"Doğru." Vücudunda düşünceli bir bakış gezdiriyorum. "Bilmediğim başka gizli yeteneklerin var mı?"

Kilit klik sesiyle açıldı.

Draven ayağa kalkıyor ve maymuncuğu kemerindeki keseye geri sokuyor. "Çok var." diye cevap verirken gözlerinde muziplik parıldıyor.

Sıcaklık ruhumu dolduruyor. Bunu ani bir açlık takip ediyor. Tüm varlığımı saran umutsuz bir arzu. Çünkü Draven Ryat hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek istiyorum. Onun her bir parçasını tanımak için *yüzyıllar* harcamak istiyorum. Onun tüm yönlerini çözmek. Her gizli yeteneğini, her tuhaf tuhaflığını ve her harika karmaşık duygusunu. Onu o yapan her şeyi. Hepsini bilmek istiyorum.

"Sen-" Başlıyorum, ama çakılların ani sesi araya giriyor.

Ben.

Draven ve ben ona doğru dönüyoruz.

Draven'ın etrafımızda tuttuğu kara bulutların dışında, bir figür hızla bize doğru ilerliyor. Onun Alistair olduğunu fark ettiğimde rahatlamış bir iç çekiyorum. Gözlerini kısıyor ve başını bir o yana bir bu yana çeviriyor. Bulutların karanlığında bizi göremediğini anlamam bir anımı daha alıyor.

Draven bulutları biraz kenara çekiyor, böylece onun yönünden görünür hale geliyoruz. Bu Alistair'in sıçramasına neden oluyor çünkü bize düşündüğünden çok daha yakındı. Sonra hızla aramızdaki son mesafeyi de kapatıyor.

"Tamamdır," diyor.

"Güzel," diye cevaplıyor Draven. "O zaman biz-" Bir patlama zeminde gümbürdüyor.

Eğilip başımı korumak için bir kolumu havaya kaldırıyorum ve bunun bize yönelik bir saldırı olmadığını anlamam bir saniye daha sürüyor. Doğrulup binanın köşesine doğru ilerliyorum ve patlamanın geldiği yöne bakıyorum. Bir an sonra Draven ve Alistair yanımda beliriyor.

Üçümüz de bahçenin ön tarafındaki manzaraya bakarken ağızım açık kalıyor.

Küçük yangının olduğu ek bina artık yok. Yanındaki üç bina da alevler içinde. Dans eden ateş ışığı

tüm araziyi aydınlatır ve kırmızı ve turuncu alevler müştemilatın duvarlarını yalayarak karanlık gökyüzüne doğru ilerler.

Bir an için kimse bir şey söylemiyor.

Çimlerin üzerinde muhafızlar panik içinde çılgınlık atarak koşuşturuyorlar. Sonra hem Draven hem de ben yavaşça dönüp Alistair'e inanamayarak bakıyoruz.

O da kaşlarını çatarak bize bakıyor ve ofluyor. "Gürültü ve karmaşanın hangi kısmını anlamadın?"

Draven elini esnetiyor ve sonra öfkeyle yüzünü ovuşturuyor. "Azaroth'un lanet alevi."

"Takviye çağırın!" diye bağırır muhafızlar. "İçki deposu az önce patladı! Yangın yayılıyor! Su büyüsü! Su büyüsü olan insanları getirin! Takviye çağırın!"

Üçümüz bakıştık. Takviye kuvvetler.

Bu planın bir parçası değildi.

CHAPTER TEN

"A "Küçük bir yangın," diye homurdandı Draven. "*Küçük* bir yangın dedim." Alistair yüzünde hâlâ o yarı kırgın ifadeyle kollarını öfkeyle iki yana açar. "Bunu nereden bilebilirdim ki?"

Tam olarak bina yüksek derecede yanıcı alkolle mi doluydu?" "Pencereden bakabilirdin!"

"Çocuklar," diye araya giriyorum Alistair karşılık vermeden önce. İkisine de sert bir bakış attım. "Belki de bu tartışmayı başka bir zamana saklamalıyız?"

Etrafımızda gece kaosla dolu. Muhafızların yarısı, bahsettikleri takviye kuvvetleri getirmek için kapıdan dışarı fırladı ve gece kıyafetleri içindeki hizmetkârlar mutfaktan kovalar ve sürahilerle konağın ön kapısından dışarı döküldü. Küçük su dolu kovaları azgın ateşin üzerine attıklarında alçak tıslama sesleri duyuluyor ama neredeyse hiçbir etkisi olmuyor. Yangın tırmanmaya devam ederken turuncu ve kırmızı alevler yukarıdaki yıldızlarla aydınlanmış gökyüzüne doğru uzanıyor.

Bir süre sonra muhafızlar üniforma giymiş bir grup insanla birlikte geri dönüyor. Çimlerin üzerine yayılırlarken, içlerinden birkaçı havadan doğrudan ateşe doğru su fişkirtiyor.

"Dağılın!" diye bağırır asıl muhafızlardan biri. "Ve bunu yapanı bulun!"

Alistair derin bir iç geçiriyor ve gözlerini deviriyor. Sonra bize döndü. "Ben onları meşgul ederim. O yüzden gidip şu adamı öldürün." Bakışlarını Draven'a kaydırıyor ve sesine alaycı bir meydan okuma notası karışıyor, "Eminim bensiz de bir adam öldürebilirsiniz, Bay. Bana ne kadar çok suikast düzenlediğinizi hatırlatın."

Draven homurdanır. Sonra Alistair'e sert bir bakış fırlatır. "Bütün şehri yakıp yıkma."

"Buna söz veremeyeceğimi biliyorsun." Kaşlarını çatmak için çok çaba sarf ediyor ama gözlerinde belirgin bir şekilde eğlenen bir parıltı var. "Pekâlâ, sen git. Ben diğerleriyle çıkış noktasında buluşacağım."

Biz daha cevap vermeden Draven'ın koruyucu kara bulutlarından çıkıp binanın diğer köşesinde kayboluyor. Birbirimize bakıyoruz ve sonra aceleyle kilitli olmayan arka kapıya dönüyoruz. Ses çıkarmadan açılıyor. İçeri girdiğimizde, kendimizi birkaç fenerle aydınlatılmış kısa bir koridorda buluyoruz.

Kapıyı arkamızdan kapattığımız anda dışarıdan gelen kaos kesiliyor. O kadar ani ki, ani sessizlik kulaklarımı çınlatıyor. Başımı sallayarak onu temizlemeye çalışıyorum ve bunun yerine görevime konsantre oluyorum.

Haritalara ve Unseelie Kralı'ndan aldığımız bilgilere göre, hedefimizin yatak odası en üst katta. Acil kaçış yolu olarak inşa edilmiş ve bu nedenle yatak odasından doğrudan bu arka kapıya çıkan gizli bir merdiven boşluğu olması gerekiyor. Tek sorun tabii ki oldukça iyi korunuyor olması.

Ben büyümü çağırırken Draven etrafımızda küçük bir kara bulut oluşturarak bizi zaten kasvetli olan koridorda saklıyor.

Bunu farklı bir şekilde yapmayı planlamıştık ama Alistair'in gereksiz yere göze batan piromansisi yüzünden koşullar şimdi değişti. Orijinal planımıza göre, evin içindeki muhafızların dışarıdaki yangından haberdar olmaması gerekiyordu. Ancak az önce meydana gelen büyük patlamayı kaçırmaları imkansızdı, bu da daha önce olmadıkları bir şekilde tetikte oldukları anlamına geliyor. Ve tüm duyguları artık farklı.

Büyümü konağın her tarafına fırlatıyorum.

Tam da tahmin ettiğim gibi, muhafızların hiçbiri artık sıkılmış ya da uykulu hissetmiyor. Bunun yerine, hepsi biraz endişeli.

Alt dudağımı ısırıyorum ve bunu nasıl çözeceğimi bulmaya çalışırken parmaklarımı kalçama vuruyorum. Planımız, onları o kadar sıkılmış ve uykulu hissettirmektir ki, gizlice geçerken bizi fark etmediler. Ama bu artık işe yaramayacak.

Yanımda Draven sessizce koridoru izliyor, bir yandan da büyüsünü bozmuyor. Beni sorgulamaması benim için bir kayıp değil. O değil

Ne yaptığımı ya da bu yeni sorunu nasıl çözmeyi planladığımı sordu. Sadece bir yolunu bulacağıma güveniyor.

Bu farkındalık bir an için dikkatimi dağıtıyor. Çünkü daha önce hiç kimse bana böyle güvenmemişti. Kimse beni güvenilir bulmamıştı. Hiç kimse bana ve yeteneklerime bu kadar inanmamıştı.

Gözlerimi kırıştıtararak, kendimi şimdiki zamana geri çekmek için başımı hızlıca sallıyorum ve sonunda bir fikir şimşek gibi çakıyor.

Dikkatim dağılmıştı. İşte bu. Sorunumuzun çözümü bu.

Evdeki muhafızların yangının bu binaya da sıçrayacağından endişe ettiklerine şüphe yok. Ve eğer başka bir şey için çok endişelenirlerse, bu onların dikkatini yapmaları gereken şeyden uzaklaştıracaktır.

Büyümle iterek, tüm bu endişe kıvılcımlarını parlak bir şekilde yanana kadar arttırıyorum. Birkaç saniye hiçbir şey olmuyor. Sonra hareket etmeye başlıyorlar.

Memnun bir *çılgılığı* bastırmak zorunda kalıyorum.

Sekiz muhafız da yerlerinden kalkıp malikânenin ön tarafındaki pencerelere doğru ilerlerken zayıf ayak sesleri ve gıcırdayan deri zırhların yumuşak sesleri sessiz evin içinde dolaşüyor, böylece dışarıdaki yangının bu binaya sıçramayacağından emin olmak için bir göz atabileceklerine şüphe yok.

"Şimdi," diye fısıldıyorum Draven'a. "Merdiven boşluğu temiz."

O da başını sallıyor. O etrafımızda küçük bir bulut tutarken ve ben de büyümü muhafızlara akıtmaya devam ederken, koridordan aşağı koşuyoruz ve sonra köşeden kayıyoruz. Dediğim gibi, gizli merdiven boşluğuna açılan kapı artık korumasız.

Kapıyı çekerek açıyor, merdiven boşluğuna dalıyor ve basamakları ikişer ikişer çıkıyoruz.

Muhafızlardan birkaçı yerlerine dönmeye başladı.

İçimdeki alarm çatırdıyor.

Endişelerine daha fazla büyü katıyorum.

Bu sayede ikisi pencerelere geri dönüyor ama üçüncüsü, yani bu merdiven boşluğunun orta kısmını koruması gereken kişi, görev yerine doğru ilerlemeye devam ediyor.

"Acele et," diye tıslıyorum Draven'a.

Adımlarını hızlandırıyor, basamakları üçer üçer çıkıyor. İşte o zaman, benim yetişebilmem için hızını yavaşlattığını fark ediyorum, çünkü şimdi geride kalan ben oluyorum. Kendimi zorlayarak, tüm gücümle basamakları koşarak çıkıyorum.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve kalbim küt küt atıyor.

Nöbetçi neredeyse yerine dönmek üzere.

Sadece onun katını geçmemiz gerekiyor.

Biraz daha.

Draven ikinci katın sahanlığını geçti.

Sağında, muhafızın bıraktığı kapı açılmaya başlıyor. Panik içime işliyor.

Sahanlığa çıkan son üç basamağı atlıyorum ve sonra kendimi sonraki birkaç basamağa atıyorum. Tam altımda kapı tamamen açılıyor. Güçlü bir el bileğimi sarıyor ve beni beş basamak yukarı çekiyor. Bir nefesi bastırıyorum.

Ayaklarım basamaklarla tekrar buluştuğunda kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve Draven'ı tam karşımda buluyorum. Bileğimi yavaşça bırakıyor. Heykel gibi kıpırdamadan durarak gardiyanın kapıyı kapatışını ve hemen altımızdaki merdiven boşluğunun içindeki sahanlığa ağırlığını verişini dinliyoruz.

Sessiz bir rahatlama iç çekişi yapıyorum.

Başımızı salladıktan sonra Draven ve ben sessizce son basamakları çıkıyoruz.

Son sahanlığa ulaştığımızda bizi başka bir düz kapı karşılıyor. Bu kapının diğer tarafında durması gereken muhafız hâlâ iki oda ötedeki bir pencereden endişeyle yangını izliyor. Orada kaldığından emin olmak için büyümün göğsündeki endişe alevine akıtmaya devam ediyorum ve sonra Draven'a bir baş selamı veriyorum.

Yavaşça kolu aşağı itiyor.

Kapıyı açarak sessiz ve akıcı bir hareketle odaya giriyor. Ben de hızla arkasından takip ediyorum.

Sonra kısa kesiyorum.

Gözlerimi kırıştırtarak etrafımızdaki lüks yatak odasına bakıyorum. Boştu.

Kaşlarımı çatıyorum. Nasıl boş olabilir? Burası Danzo Wolfstalker'ın yatak odası olmalıydı. Ve gecenin bir yarısı. Başka bir yerde olması için hiçbir sebep yok.

Sonra aklıma geldi.

Tabii ya. Patlama *onu* da uyandırdı. Bu odada hissettiğim endişe kıvılcımı bir gardiyan değildi. O'ydu. Geriye dönüp baktığımda, mantıklı geliyor. Ben de her gece yatak odamın *içinde* durup beni izleyen birini istemezdim.

Bir kez daha en ufak bir endişe belirtisi göstermeyen Draven bana dönüp sessizce yol tarifi istiyor. Bunu görmek kalbimin sıkıca sıkışmasına neden oluyor. Bana ve yeteneklerime olan inancı daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor ve ruhumu o kadar sabit ve sıcak bir şeyle titretiyor ki neredeyse nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

Kendimi toparlayarak hızlıca iki oda ötedeki pencereyi işaret ediyorum, orada bir kişinin ayakta durduğunu ve endişeyle pencereden dışarı baktığını hissedebiliyorum.

Draven başını sallıyor. Kemerinden bir bıçak çıkararak o yöne doğru ilerliyor. Ben de onu takip ediyorum. Doğru odaya ulaştığımızda, kapıya doğru işaret ediyorum. Ben Danzo'nun göğsünü başka hiçbir şeye konsantre olamayacağı kadar büyük bir endişeyle doldururken, Draven çok yavaş ve dikkatli hareketlerle kolu itiyor.

Kapı açıldığında ortaya derli toplu bir çalışma odası çıkıyor. Ve orada, sırtı bize dönük, pencereden dışarı bakan, Unseelie Kralı'ndan aldığımız tarife tıpatıp uyan bir fae adam duruyor. Danzo'nun kızıl saçları pencerenin dışında hâlâ devam eden ateşle aydınlanıyor ve önündeki pencere pervazını kavrayan uzun ve ince vücudu gergin.

"Hey," diyor Draven.

Danzo arkasını döndü.

Yüzünün bize verilen resimle aynı olduğunu görecektir kadar zamanım var.

Sonra beyaz bir şimşek tam kalbine çarpıyor.

Gözleri bir an için açılıyor ve vücudu şiddetle kasılmaya başlıyor. Sonra dizleri bükülüyor ve yere yığılıyor. Muhafızların endişelenip dikkatlerinin dağılmaması için büyümü hızla kestim ama anlaşılan Danzo'nun vücudundan gelen gümbürtüleri duymamışlar çünkü hiçbiri bize doğru hareket etmeye başlamadı.

Draven, adamın yerde yatışını ve soluk taş tavana doğru görmeden bakışını izlerken, "Ölmüş," diye anons ediyor. Sonra bana döndü. "Geliyorlar mı?"

Büyümü tekrar evin dört bir yanına fırlatıyorum ama o küçük endişe kıvılcımları sadece eski yerlerine geri dönüyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum. Sonra Draven'ın elindeki, kınından çıkardığı ama aslında hiç kullanmadığı bıçağa bakıyorum. "Bıçak ne için?"

"Yakalandığımızda dramatik bir etki yaratmak için."

Göğsümden bir kahkaha kaçıyor. Kaşlarımı kaldırarak ona şüpheli bir bakış atıyorum. "Ciddi misin?"

"Evet. İnsanlar suikast kelimesini duyduklarında genellikle birinin boğazının kesildiğini düşünürler." Omuz silkiyor. "Ben sadece bu insanların bunun aslında bir suikast olduğunu anladıklarından emin olmaya çalışıyorum."

Yumuşak bir kıkırdama daha çıkarıyorum ve başımı sallıyorum. "Git diğerlerine nerede olduğumuzu işaret et. Ben muhafızların geldiğinden emin olacağım."

Draven pencereye doğru yürüyüp onu iterek açarken, ben de kapının yanındaki soluk ahşap kitaplığa doğru koşuyorum. Orta rafta duran seramik tencereyi kaptığım gibi kabaca yere fırlatırken, büyümlle sarı-yeşil şüphe kıvılcımlarına doğru uzanıyorum.

Draven pencereden küçük bir şimşek fırlatırken aynı anda tencere taş zemine düşüyor.

Büyümlle muhafızların şüphelerini itiyorum. Göğüslerinde alevleniyor, ama beni şaşırtacak şekilde, bize doğru hareket etmeye başlamıyorlar. Kaşlarını çatıyorum. Muhtemelen yangını kimin başlattığından şüpheleniyorlar. Tencerenin gürültüsünden değil. Cidden duymadılar mı?

Sıkıntıyla iç çekerek yan taraftaki kitaplığı kaptım. Ve sonra her şeyi öne doğru çektim.

Devrilmiş bir ağaç gibi devrildi.

Taş zemine çarptığında yüksek bir patlama sesi tüm evde yankılanıyor.

Draven bana dönüyor ve kaşlarını çatıyor. "Zekice."

"Kapa çeneni,"

diye

homurdanıyorum.

Kıkırdıyor.

Artırdığım şüphe kıvılcımları nihayet bize doğru koşmaya başlıyor.

Sırıttıyorum. "Geliyorlar."

"Pekâlâ, pencereye git ve hazırlan."

Ben odanın diğer ucuna geçip açık pencerenin tam önüne yerleşirken, Draven zaten ölü olan hedefimizi, boğuşma sırasında olmuş gibi görünmesi için devrilmiş kitaplığın yanına sürüklüyor. Sonra ölü adamın arkasına geçiyor ve Danzo'nun göğsünü yerden biraz kaldırıyor, böylece bıçağı arkadan boğazına dayayabiliyor.

Ayak sesleri kapının dışındaki zeminde gümbürdüyor. Draven elini bıçağın kabzasında esnetir.

Sonra kapı çekilerek açıldı.

Ve hakkını vermek lazım, tam muhafızlar odaya hücum ederken Danzo'nun boğazını kesmesi gerçekten çok dramatik.

"Suikastçılar!" diye bağıyor ilk muhafız, gözleri şok ve panikten kocaman olmuş.

Arkasındaki iki muhafız kılıçlarını çekmeye başlarken o da bir tür büyü yapmaya başlıyor. Ama ne tür bir büyü olduğunu asla öğrenemiyorum çünkü üçü de Draven'dan gelen bir rüzgârla göğsünden vuruluyor. Bu onları kapıdan dışarı yuvarlıyor.

Draven dönüp bana doğru koşarken, "Gidin," diyor.

Pencere pervazına tırmanıyorum ve sonra üçüncü kat penceresinden atlıyorum.

Rüzgâr bir an için kulaklarımı tırmalıyor.

Sonra ayaklarım bir gümbürtüyle katı buzdan bir köprüye çarpıyor. Draven pencereden atlayıp arkama düşerken ben dengemi sağlamak için çömeliyorum. İkimiz Isera'nın buz köprüsünden geçerken bahçelerdeki muhafızlardan bağırırlar yükseliyor.

Aşağıdan büyü çağrılıyor ama onlar bize ateş edemedi Alistair sağımızdaki çatıdan onlara bir ateş seli fırlatıyor. Alevler havada kükrüyor ve muhafızlar siper almaya çalışıyor.

Kaygan buzdan köprüden aşağı hızla inerken botlarım kayıyor. Isera sanki taş duvarın diğer tarafında beklediği yerden bunu görebiliyormuş gibi, buzun dokusunu değiştiriyor, böylece pürüzlü ve çakıllı hale geliyor.

Alistair aşağıdaki muhafızlara bir alev patlaması daha fırlatır.

Ve sonra çatıdan köprüye doğru atlıyor.

Nefesim kesiliyor, çünkü oraya kadar gitmesine imkân yok.

Ama o aşağıdaki zemine çakılmadan önce Isera buzdan köprüyü ona doğru uzatıyor. Soluk buza bir gümbürtüyle çarpıyor ve hareketle birlikte yuvarlanıyor. Sonra ayağa kalkıp koşmaya başlıyor. Draven ve ben bir saniye sonra ona ulaşıyoruz.

Taş duvarın diğer tarafındaki buzdan köprüden atlayıp karanlık şehre geri dönerken boğazımdan kesinlikle gülünç bir kahkaha kopuyor.

CHAPTER ELEVEN

T Yumuşak kahverengi minderlere uzanıp parmaklarımı saçlarımda gezdirirken arkama yaslandığımda koltuktan bir hışırtı yükseliyor. Diğer taraftan

Diğer dört arkadaşımız hâlâ oturma odasına doğru ilerlerken Draven alçak masanın yanında kalan koltuğu kapıyor.

"Bunun gerçekten işe yaradığına inanamıyorum," diyor Alistair kendini kanepeye atıp bacaklarını minderlerin üzerinde yukarı doğru sallarken.

Galen, Alistair'in bacaklarını kabaca yere itiyor ve yanına oturuyor.

Draven diğer koltuktan Alistair'e dönerken dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirir. "Dediğim gibi, bu benim ilk suikastim değil."

Alistair gözlerini devirir ama yemi yutmak yerine bakışlarını Isera'ya çevirir. "Bir kez olsun oturur musun? Her zaman küçük bir... pusuda bekleyen gibi kapının yanında pusuya yatıyorsun."

Kollarını kavuşturmuş, duvara yaslanmış olan Isera ona düz bir bakış atıyor. "Geniş kelime dağarcığının gözümü kamaştırıyor."

Ofluyor. "Öyle değil..." Sözüünü keserek, oturma odasından uzaklaşmakta olan Lyra'ya dönüp kaşlarını çatıyor. "Peki *sen* nereye gidiyorsun?"

Lyra mutfığa doğru geri geri yürümeye devam ederken zarifçe dönüp bize bakıyor. "Bardak almaya tabii ki."

Galen koltukta daha dik oturuyor ve kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Bardak mı? Ne için?"

Bir şişe uzatırken ağzında muzip bir sırıtiş yayılıyor. Hem Alistair hem de ben şaşkınlıkla kaşlarımızı kaldırıyoruz. Draven pek şaşırmış görünmüyor ve Galen sadece homurdanıyor.

"Ciddi misin?" Galen soruyor ve bir elini ona doğru sallıyor. "Bunu nereden buldun ki?"

Turuncu gözleri parıltıyor. "Malikâneden çaldım tabii ki." Galen iç geçiriyor ve elini yüzünde gezdiriyor.

"Ne?" Lyra omuz silkiyor, ağzında hâlâ bir sırıtış var. "Adam öldü. Bunu özleyecek değil ya."

Galen tekrar inleyip eğlenerek nefesini dışarı verirken, Lyra göz kırpmıyor ve sonra mutfığa doğru gözden kayboluyor. Birkaç saniye sonra açık kapı aralığından kadeh tokuşturma sesleri geliyor.

Alistair'e dönüp bir kaşımı kaldırıyorum. "Bütün alkolü havaya uçurduğunu sanıyordum."

"Ben havaya uçurmadım," diyor Alistair hışımla. Yine de kollarını kavuştururken kaşlarının altında hafif bir utanç saklı. "Ben sadece... yanlışlıkla ateşe verdim."

"Oldukça gürültülü bir patlamaydı." Ellerimi kaldırıyorum. "Sadece söylüyorum."

Kaşlarını daha da aşağıya çekiyor. "Evet, bir dahaki sefere ateşi sen yakmayı dene, Ruh Hırsızı."

"Pekâlâ," diye anons ediyor Lyra ben cevap veremeden. "Zafer içkileri!"

Bir elinin avucunda iki uzun bardak yığını ve diğer elinde şişeyle salona geri dönüyor. Galen dişlerinin arasından keskin bir nefes çekiyor ve koltuktan fırlıyor. İleri atılarak, tehlikeli bir şekilde devrilmekte olan iki kadeh yığını tutuyor ve yere düşüp odayı kırık camlarla doldurmadan önce onları kurtarıyor.

"Azaroth'un alevi, Lyra," diye söze başlıyor Galen, bardakları alçak masaya bırakırken sesi bıkkın çıkıyor. "Her aktiviteyi ekstrem bir spor haline getirmek zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"*Tsk.*" Ona bir kez daha sırıtıyor. "Büyükannem her zaman uçlarda yaşamamanın sorumlu bir şekilde yaşamaktan çok daha eğlenceli olduğunu söyler."

"Evet, büyükannen deli."

"Nereden biliyorsun? Onunla tanışmadın bile."

"Seninle akraba. İhtiyacım olan tek kanıt bu."

Lyra, Galen'in herkesin önüne koyduğu su bardaklarına koyu kırmızı şarap doldururken onlar tartışmaya devam ederken gülümsüyorum. Sonra gözlerim Draven'a kayıyor ve kalbimin tam ortasına bir sızı saplanıyor.

İkisini izlerken yüzünde hem incinmiş hem de çaresiz bir özlemin korkunç bir karışımı var. Gördüğümde göğsüm sıkışıyor. Bu

sahip olabileceği türden bir dostluk ve aile sevgisi. Sahip *olması gereken* şey.

Ama Buzyıldızları onu ejderha çeliğiyle tuzağa düşürüp emirlerini yerine getirmeye zorladıkları için, iki yüzyıllık dostluğunu kaybetti. Korumaya çalıştığı insanlar tarafından hain muamelesi gördüğü iki yüz yıl. Ve şimdi, hiçbirisi birbirinin yanında nasıl davranacağını bilmiyor gibi görünüyor. Draven hafifçe irkiliyor ve sanki onu izlediğini hissetmiş gibi bakışları bana yöneliyor.

Yüzündeki kederli ifadeyi bir anda siliyor ve onun yerine bana gülümsüyor.

Sanki hiçbir sorun yokmuş gibi ben de gülümsemeye zorluyorum kendimi, çünkü ne yaptığını kimsenin görmesini istemediğini biliyorum. gerçekten hissediyordu. Ama içten içe kalbim onun için sızlıyor.

"Şimdi o zaman," diyor Lyra, artık boş olan şarap şişesini bir gümbürtüyle masaya bırakıp dolu kadehini kaldırarak. "Zafere."

Diğerlerimiz hızla masadaki bardaklara uzanırken kanepeler gıcırıyor ve giysiler hışırdıyor. Sadece Isera duvarın yanında hareketsiz duruyor. Mavi ve gümüş rengi gözleri her zamanki gibi soğuk ve keskin, bardakları kaldırışımızı izliyor.

"Zafere!" Lyra daha da güçlü bir şekilde tekrarlıyor.

"Zafere!" Hepimiz kadehlerimizi havada tutarken gülümseyerek yankılıyoruz. Lyra'nın neşesinde bulaşıcı bir şey var.

Şaraptan bir yudum alıyorum ve neredeyse öksürerek geri çıkarıyorum. Bir elimi ağızıma götürerek ağız dolusu alkolü zorla yutuyorum. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Şarap inanılmaz derecede kuru ve neredeyse... acı.

Lyra'nın fark etmediğinden emin olmak için kontrol ederken, kadehi dikkatlice masaya geri koyuyorum.

"Bunun çok kolay olduğunu düşünen başka biri var mı?" Herkes kadehini masaya bırakırken Galen aniden soruyor.

Lyra ona kuşkulu bir bakış fırlatıyor. "Dostum, az önce tam anlamıyla *zafere* dedim. Huysuz hüzünlü yorumlarına başlamadan önce iki dakika daha bekleyemedin mi?"

Adam da ona yarı kırgın bir bakış fırlatıyor. "Ne? Birinin şöyle demesi gerekiyordu "Galen'e katılıyorum."

Lyra cevap vermeden önce Draven, "Galen'e katılıyorum," dedi. "Bu çok fazla beklediğimden daha kolay oldu."

İkisi de şaşkınlıkla ona dönüyor. Ben de bakışlarımı ona kaydırıyorum ama yüzünde acı veren duygulardan eser kalmamış. Şimdi yüz hatlarında sadece sakın bir otorite ifadesi var. Her zamanki gibi. Ve şimdi

Ejderha çeliği hakkında bildiklerimden sonra, neden duygularını ustalıkla engellemek için kendini eğittiğini anlıyorum.

"Ama sen de benim kadar iyi biliyorsun," diye devam ediyor. "Unseelie fae'ler yaptıkları anlaşmalara her zaman sadık kalırlar. Selena'yı kurtardılar ve şimdi biz de bu Wolfstalker denen adamı öldürdük. Orion bu haberi şafakta vermemizi bekliyor. Teslim ettiğimizde, anlaşmamız tamamlanmış olacak. Almak için geldiğimiz şeyi aldık ve Orion da istediğini aldı."

Alistair daha dik oturur. "Ve sonra gidebiliriz." Draven bakışlarını ona doğru kaydırır. "Evet."

"Gitmemeliyiz," diye homurdanıyor Isera duvardan.

Ses tonundaki keskinlik beni sıcratıyor. Gözlerimi kırpıştırarak ona dönüyorum. Diğer herkes de öyle.

Hepimize bakarken o korkunç öfke gözlerinde mavi alevler gibi yanıyor. "Koğuşların içindeyiz. Bu, Nightbane'i ve tüm Unseelie Sarayı'nı Iceheart'ları alt etmemize yardım etmeye zorlamak için bir şans."

"Onu zorlamak mı?" Alistair karşı çıkıyor. "Unseelie Kralı'nı nasıl bir şey yapmaya zorlayabiliriz ki? Burada hiçbir gücümüz yok. Hiçbir kozumuz yok." Bir kolunu uzatır ve elini Draven'a doğru uzatır. "Mabona'nın memeleri, lanet olası Ölümün Gölgesi koğuşlardan içeri girmemize izin verilmesi için dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı."

Draven hafifçe yüzünü buruşturuyor ama diğer herkes Alistair'e baktığı için bunu fark etmiyorlar. Ama ben fark ettim. Ve Draven'ın bir daha asla böyle bir şey yapmak zorunda kalmayacağından emin olacağıma dair beni dinleyecek herhangi bir tanrıça ya da tanrıya bir kez daha yemin ediyorum.

"*Bir şeyler yapmalıyız,*" diye hırlıyor Isera. "Tüm Buzyürek Hanedanlığı'nı tek başımıza alt edemeyiz. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Müttefiklere ihtiyacımız var. Güçlü müttefiklere. Tehlikeli müttefiklere." Kollarını açarak bir elini pencereye ve dışarıdaki karanlık gecede uyuyan şatoya doğru uzatıyor. "O kibirli, acımasız bir zorba ama kâbus gibi güçleri var. Ve en önemlisi, bir şifacısı ve geçit büyüsü olan bir adamı var. Onlara ihtiyacımız var."

"Hayır, ihtiyacımız olan şey buradan defolup gitmek." Alistair kollarını iki yana açıp hepimize bakıyor. "Öyle değil mi?"

Tereddüt ediyorum. Sorun şu ki ikisi de haklı. Isera, Iceheart'lara karşı çıkmayı ummadan önce güçlü ve tehlikeli müttefiklere ihtiyacımız olduğu konusunda haklı. Ama Alistair de haklı. Unseelie Kralı'nı bize yardım etmeye zorlamanın hiçbir yolu yok.

Isera öfkeyle çenesini sıkıyor. Duvarı iterek başka bir şey söylemeden odanın diğer ucuna yürüyor ve yatak odalarının bulunduğu koridorda gözden kayboluyor. Galen uzun bir iç çekip elini sarı saçlarında gezdirirken, Alistair bir kez daha kollarını kavuşturup kaşlarını çatıyor.

Alçak masanın diğer tarafında yerde oturan Lyra, başını arkaya çevirmeden önce birkaç saniye daha Isera'nın ardından bakıyor. Bir o yüze bir bu yüze, sonra da masanın üzerindeki dolu şarap kadehlerine bakarken inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"İşte bu kutlama da gitti."

CHAPTER TWELVE

B Hiçbir sivile fark ettirmeden yan kapıdan geçip Unseelie Kralı'nın şatosuna girerken riskli sabah rüzgârları üzerimize çöküyor. I Rüzgâr gömleğimdeki delikten çıplak sırtımı okşarken bir ürperti bastırıyorum. Hâlâ nasıl yeni kıyafetler alacağımı bulmam gerekiyor. Belki ayrılmadan önce, bir şekilde şehirdeki birini bana başka bir gömlek vermeye ikna edebilirim.

Bizi kapıda karşılayan hizmetçi birkaç koridor boyunca bize rehberlik ediyor. Bizi geçen sefer Orion'la buluştuğumuz yemek salonuna götürmediğini fark edince şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bunun yerine, ana girişe doğru ilerliyor gibiyiz.

Devasa bir taht odasına açılan bir dizi açık çift kapıya ulaştığımızda, gerginleşmekten kendimi alamıyorum. En son bu şekilde bir taht odasına girdiğimde boynuma demir bir tasma geçirilmişti.

Draven hiç düşünmeden elini koluma atıyor çünkü gözleri önümdeki taht odasına kilitlenmiş durumda. Bu o kadar rahatlatıcı ve doğal bir hareket ki neredeyse nerede olduğumuzu unutuyorum.

Kalbim sıkışıyor ve sıcaklık bedenimi sarıyor.

Bu gerçek olmalı. Bu duygular... gerçek olmalı. Olmak zorundalar.

Ama ben eş bağından kaynaklanan o belirsizlik çukuruna daha fazla düşmeden, hizmetçi kapıların yanında aniden duruyor ve içeri girmemizi söylemek için bir kolunu kaldırıyor.

Altımız karşılıklı bakışıyoruz. Sonra içeri giriyoruz.

Unseelie Sarayı bir kez daha beni şaşırtmayı başarıyor. Kafamdaki sert ve çirkin saray imgeleri, Unseelie Kralı'nın taht odası olan katıksız güzelliğin altında tamamen eziliyor.

Tıpkı kalenin geri kalanı gibi, yüksek tavanlı taht odasının duvarları ve zemini de güzel beyaz taştan yapılmış. Odanın uzun kenarları boyunca uzanan yüksek pencereler mekânı altın rengi sabah ışığıyla dolduruyor ve faeligh mücevherlerinin ışıldamasını sağlıyor. Tüm tavan, parıldayan yıldızlar ve kuzey ışıklarıyla nefes kesici bir gece gökyüzünü tasvir etmek için yeşil ve mor renklerle boyanmıştır.

Menekşe, lacivert ve gümüş tonlarında çiçekleri olan canlı sarmaşıklar, kapıdan başlayıp geniş odanın diğer tarafındaki tahta kadar uzanan lacivert halıyı kaplayan taş sütunlara tırmanıyor. Tahtın kendisi bir tür parlak siyah taştan oyulmuş bir şaheser. Karmaşık girdaplar ve kıvrımlı şekiller, zaman içinde donmuş gece gölgeleri gibi görünmesini sağlıyor.

Odanın tamamına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Sonra bakışlarım tahtta oturan fae adama kayıyor ve hemen ağzımı kapatıp yüzümdeki şaşkın ifadeyi siliyorum.

Orion Nightbane tahtında oturmuyor. Üzerinde *uzanıyor*. Bacaklarını iki yana açmış, çenesini yumruğuna dayamak için biraz yana eğilmiş ve dirseğini kolçağa dayamış. Diğer kolu diğer kolçak boyunca kayıtsızca sarkıyor. Bu, yüzündeki yarım sırıtişla birlikte, onu tembel kibrin tam tanımını gibi gösteriyor.

Sıkıntıyla dişlerimi gıcırdatıyorum ama altımız onun kısa bir mesafe önünde durduğumuzda ağzımı kapalı tutuyorum.

"Ee?" diye soruyor.

Yanımdaki Draven elini esnetiyor ama ses tonunu nötr tutarak cevap veriyor: "Danzo Wolfstalker öldü. Ve boğazını kestiğimi gördüler."

"Mükemmel."

"Sanki bunu zaten bilmiyormuşsun gibi."

Orion'un ağzında yavaş ve inanılmaz keskin bir gülümseme yayılıyor ama bunu doğrulamıyor ya da reddetmiyor.

"Anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getirdik," diyor Draven.

Unseelie Kralı bakışlarını bir süre hepimizin üzerinde gezdirdikten sonra, "Evet, öyle yaptınız," diye cevap veriyor. Gözleri benimkileri buluyor. "Danzo'nun hayatına karşılık Selenanın hayatı."

"O halde işimiz burada bitiyor." Draven gözlerini kısar. "Sana önerim-"

"Burada koğuşlarının arkasında saklanmaktan gerçekten memnun musun?" Isera onun sözünü keser, alev alev yanan gözleri Unseelie Kralı'na kilitlenmiştir.

Siyah ve gümüş gözleri ona kayıyor. Nefesimi tutuyorum. Orion meydan okuyan gözlerini Isera'ya kilitlemeden önce bakışlarını yavaşça Isera'nın vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirirken sessizlik beyaz taş duvarları titretiyor.

"Kim saklanıyor?" diye karşı çıkıyor.

"Burada saklandığını çok iyi biliyorsun." Gözleri, ona dik dik bakarken kullandığı buz kadar sert ve acımasız. "Öyleyse neden bu konuda bir şeyler yapmak için bu şansı kullanmıyorsun? Icehearts, Dehşet Lejyonu'nun Komutanını kaybetti. Ölümün Gölgesi ve tüm Kara Ejder Klanı bizim tarafımızda." Elini bana ve Alistair'e doğru salladı. "Biz tüm Seelie Sarayı'ndaki en güçlü üç büyü kullanıcısıyız. Ve hepimiz savaşmaya hazırız."

Diğer tarafındaki Alistair başını çevirip ona bakıyor. Ama o konuşmaya devam ederken gözleri hâlâ sadece Orion'a kilitlenmiş durumda.

"Bundan daha iyi bir fırsata asla sahip olamazsın. Bize katıl. Birlikte Buzyürek Hanedanlığı'nı sonsuza dek yok edebiliriz."

Güzel taht odasının üzerine çöken sessizlik o kadar yoğun ki neredeyse tenime baskı yaptığını hissedebiliyorum. Kalbim göğsümde o kadar gürültülü atıyor ki bu ölü sessizliğinde herkesin duyması gerektiğinden eminim. Eğer Orion gerçekten kabul ederse, bu her şeyi değiştirecek. Unseelie Sarayı bizim tarafımızdayken, gerçekten bir şansımız olabilir.

Orion Nightbane hepimizi birkaç saniye daha sessizlik içinde incelerken nefes almayı hatırlamaya çalışıyorum.

Sonra gülüyor.

Acımasız ve alaycı bir ses.

Isera'nın gözlerinde şimşekler çıkıyor ve öne doğru bir adım atıyor. Ama Alistair onu kolundan tutarak yere fırlamasını ve kıs kıs gülen kralın boğazını sıkmasını engelliyor. Boğazından bir hırıltı kopar ve kolunu Alistair'in elinden çeker ama tekrar hareket edecek zamanı yoktur çünkü Orion sonunda cevap verir.

"Neden yapayım ki?" diye soruyor. Bileğini sallayarak hepimizi işaret ediyor. "Hayatımda gördüğüm en sefil grupsunuz." Gözleri Draven'a kilitlendi. "Kimseye güvenmeyen eski bir komutan." Bakışları Galen ve Lyra'ya kayıyor. "Suçluluk duygusu içinde boğulan iki büyüsüz asker."

İkisi de irkilir.

Ama Orion'un gözleri bana kayıyor. "Kendi gücünden dehşete düşmüş bir duygu kullanıcısı." Bakışları Alistair'e kayıyor. "Burada olmak bile istemeyen bir ateş kullanıcısı." Sonunda Isera ile tekrar göz göze geliyor. Bakışları Isera'yı bir bıçak gibi delip geçiyor. "Ve intikam duygusuyla öylesine yanıp tutuşan bir buz leydisi var ki, tüm duygularını kapatmış."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Bizim hakkımızda nasıl bu kadar çok şey biliyor? *Benim hakkımda?*

Sonra farkındalık omurgamdan aşağı buz gibi kayıyor. Tüm kötü anılarımızı tarayabiliyor. Bizim hakkımızda bizden daha çok şey biliyor.

Unseelie Kralı küçümseyici bir hareketle bileğini savuruyor. "Zayıf ve kırılmışsınız ve kaybeden takımı destekleyerek sarayımı riske atmayacağım."

"O zaman buradaki işimiz bitti," diye ilan ediyor Draven. Orion'a başını bile sallamadan dönüp çenesini diğerlerine doğru salladı. "Hadi gidelim."

"Gitmeyeceğim-" diye söze başladı Isera ve tahta doğru bir adım daha atmaya başladı.

Ama daha ayağını bile kaldıramadan Draven onu gümüş rengi tuniğinin önünden yakalıyor ve yüzünü kendi yüzüne yaklaştırarak hırlıyor: "*Dışarı* dedim. Şimdi."

Sesindeki katıksız güç ve emir, fiziksel bir darbe gibi odanın içinde titreşiyor. Bu sıradan bir ejderha şekil değiştirenden gelen bir istek değildi. Bu, Dehşet Lejyonu Komutanı'ndan gelen bir emirdi. Verilen bir emir. İtaat edilen bir emir.

Sesindeki mutlak otorite Isera'yı bile o kadar şaşırtıyor ki tereddüt ediyor. Draven onu kapılara doğru itmek için gömleğini kavlıyor. Dengesini tekrar bulana kadar birkaç adım tökezliyor. Gözlerinde öfke alevleniyor ama Draven ona doğru yaklaştığında dişlerini gıcırdatıp kapılara doğru fırlıyor.

Bir an için beyaz taş zeminde öylece kalakalıyorum. Sonra onlara yetişmek için acele ediyorum. Diğerleri de aynısını yapıyor.

Kapıya doğru hızlı adımlarla yürürken omzumun üzerinden hızlıca bir göz atıyorum.

Orion Nightbane hâlâ tahtında uzanıyordu. Ama gözlerindeki o zalim ve küçümseyici bakış yerine, güzel yüzü şimdi eğlence ve hınzır bir beklentiyle dolu. Bu durum omurgamda bir telaş yaratıyor ve bakışlarımı hızla önümdeki kapılara geri çeviriyorum.

Ama kalenin ana girişinden çıkarken, onun sözlerini aklımdan çıkaramıyorum.

Kimseye güvenmeyen eski bir komutan.

Draven hakkında söylediği buydu.

Ama yanılıyor.

Bunu düşündükçe, aslında çok açık olması gereken ama şimdiye kadar fark etmediğim bir şeyi daha iyi anlıyorum.

Draven *bana* güveniyor.

Dün geceki suikast sırasında bana hayatı pahasına güvendi. Kimse bizi fark etmeden evden geçmemiz için bana güvendi.

Ama bundan daha fazlası var.

Bana aylardır güveniyor. Önemli şeylerde bana güveniyor. Ondan nefret ettiğimde bile.

Kanatları yıllarca, on yıllarca vahşice kırbaçlanmış olsa da, onlara dokunmam için bana güveniyor. Şimdiye kadar bunun farkına bile varmamıştım. Yaşadığı onca vahşet ve acıdan sonra, insanların kanatlarına dokunmasına izin vermekten son derece çekiniyor olmalı. Ama onlara dokunmama izin veriyor. Kefaret Duruşmaları sırasında yeraltı ormanında onu hâlâ düşman olarak gördüğüm o zamana kadar bile. O zaman bile ona zarar vermeyeceğime güveniyordu.

Ve bana özgürlüğü konusunda güvendi. Buz Sarayı'ndayken bana ipuçları verdi ve cevabı bulmam için bana güvendi. Odasındaki mobilyaların neden siyah değil de gri olduğu hakkındaki yorumu. Mantıklı olmayan şeyleri sorgulamamı söyledi.

Söylediği bir şey daha aklıma geldi ve zihnimde dev bir çan gibi çınladı. *Seçmediğin bir şey için nefret edilmenin nasıl bir şey olduğunu anlayan birini bulduğumu biliyordum.* Bana gerçekte neler olduğunu söyleyemiyordu, bu yüzden konuşmalarımızda bana bunun gibi küçük ipuçları bıraktı ve Iceheart'ların onu ejderha çeliğiyle kontrol ettiğini anlamam için bana güvendi.

Ve en önemlisi, bana kalbiyle güvendi. Ve ben onun üzerinde tepindim.

O geceyi hatırlayınca göğsümde bir acı hissettim.

Bana onun eşi olduğumu söylemişti ve ben de ona eşi olmak istemediğimi haykırmıştım. Bunu söylediğimde yüzünde beliren acıyı hâlâ hatırlayabiliyorum.

Draven'ın kaleden aşağı inen beyaz taş merdivenlerden aşağı inişini izlerken boğazımdaki ani kalınlaşmaya karşı yutkunuyorum

Ana giriş.

Unseelie Kralı, Draven'ın kimseye güvenmediğini söyledi. Ama o bana her şeyiyle güvendi.

Hayatını.

Bedenini.

Özgürlüğünü

.

Kalbini.

Hayatım boyunca kimse bana hiçbir konuda güvenmedi. Ama o güveniyor.

Gömleğimin kumaşını tam kalbimin üzerinde kavrayarak aniden tüm göğsümde zonklayan ağrıyı bastırmaya çalışıyorum. Ardından yakıcı bir öfke parlıyor. Hayatım boyunca evrene karşı hiç bu kadar öfkeli olmamıştım.

Seelie Sarayı'nda çektiğim tüm acılar, evrendeki mistik bir gücün kimi sevmem gerektiğini seçtiğini bilmenin katıksız adaletsizliğinin yanında hiçbir şey. Draven'ı kendi başıma seçmeme nasıl izin verilmediğini düşündüğümde hissettiğim mutlak öfkeyi tarif etmek için cehennemde yeterince ateş yok. Çünkü şimdi, ne zaman böyle bir şey olsa, göğsümün derinliklerine gömülü bir şüphe tohumu var.

Her zaman şu soruları soran bir şüphe tohumu: Sana seni sevdiği için mi güveniyor yoksa eş bağı onu sana güvenmeye şartlandığı için mi? Ve: sen de onu gerçekten seviyor musun yoksa hissettiğin her şey eş bağının duygularınla oynamasının bir sonucu mu?

Bir hırıltı boğazımdan kaçmakla tehdit ediyor, ben de ağzımı kapatıyorum. Elimi gömleğimden çekip hayal kırıklığıyla silkeledikten sonra Draven ve diğerlerinin peşinden merdivenlerden iniyorum.

Eğer kader arkadaşı kavramını icat eden varlıkla karşılaşırsam, lanet olası kalbini söküp ona yedireceğim.

CHAPTER THIRTEEN

A Kale arazisinden ayrılırken kızıl güneş, genişleyen şehrin arka tarafını saran yüksek kaya oluşumlarının üzerinden doğuyor. Kırmızı ışık solumuzdaki kanala yansıyor ve dalgalanan suyu kan gibi gösteriyor. I bir ürpertiği bastırıyorum.

Omurgamdan yukarı tırmanan ani uğursuzluk hissinden kurtulmaya çalışarak, kalenin dövme çelik kapılarından kısa bir mesafe ötedeki caddede durmuş olan arkadaşlarıma dönüyorum. Birkaç dakikalığına, arkamızdaki şelaleden akan suyun sesi, tempolu sabahı dolduran tek ses oluyor.

Sonra Isera patladı, "Neden müdahale ettiniz?"

Hem Lyra hem de Galen onun keskin ses tonuyla hafifçe irkilip Draven'la aralarında kararsızca bakıyorlar ama Draven onun sert talebinden pek de rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Sadece bakışlarını kızın öfkeli yüzüne kaydırıyor ve ciddi gözlerle ona kilitleniyor.

"Çünkü Orion oyun oynamayı seviyor," diye cevap veriyor. "Her zaman korumalarının arkasına saklandığı için, onunla sadece sınırlı etkileşimim oldu, ama o zaman bile gözden kaçırmak imkansız. İnsanlarla oyun oynamayı çok seviyor. Etraflarında daireler çizerek konuşuyor, onlara asla itiraf etmek istemedikleri şeyleri itiraf ettiriyor, onları tehlikeli pazarlıklara sürüklüyor, kendi eğlencesi için bir şeyler yaptırıyor. Bunun için yaşıyor."

Isera çenesini sıkıyor ama sesi Draven'a kızmaktan çok Orion'a kızmış gibi çıkıyor: "O kibirli, küçük, güzel çocuk kralla gayet iyi başa çıkabilirim."

"Hayır, yapamazsın," diyor Draven, kaba bir şekilde olmasa da. Kızın bakışlarını tutarken sesinde zalimlik yok. Sadece basit gerçekler var. "Hepimiz onun kâbus güçlerinin seni ne kadar kötü etkilediğini gördük."

İrkiliyor ve bir anlığına yüzünde utanç ifadesinin parladığını gördüğüme yemin edebilirim. Sonra öfke geri gelir. "Sanki sen görmedin-"

"Bizim de etkilenmediğimizi söylemiyorum. Size karşı kullandığı anı her neyse, bize karşı kullandığından daha kötü olduğunu söylüyorum. Sizi, anılarımızın bizi etkilediğinden daha fazla etkiliyor. Ve iyi bir asker olmanın bir parçası da kendi sınırlarını bilmektir."

"Ben asker değilim. Sınırlar da umurumda değil." "O zaman bu savaş daha başlamadan ölürsün."

"Eğer düşünüyorsan-"

"Bu doğru mu?" Galen aniden araya girer.

Bu soru herkesi Draven ve Isera'nın tartışmasından uzaklaştırdı. Gözlerimi kırpıştırarak ona dönüyorum ama o Alistair'e bakıyor. Bu ani değişiklik Isera'nın da kafasını karıştırmışa benziyor, çünkü gözlerindeki yakıcı öfke biraz azalıyor ve o da Galen'e dönüp kaşlarını çatıyor.

Yine sert bir sabah rüzgârı soluk taş evlerin arasında dolanıyor ve bizim sokağın yanındaki sokakta bir yerlerde birkaç kapı açılıp kapanıyor. Hafif gümbürtüler neredeyse akan şelaleler tarafından bastırılıyor.

Herkes gibi Galen'e bakan Draven'a hızlı bir bakış fırlatıyorum. Ama geri kalanımızın aksine, kafası karışmış gibi görünmüyor. Onun yerine, okuyamadığım bir ifadeyle arkadaşını inceliyor. Bakışlarımı tekrar Alistair'e çevirdiğimde, onun garip bir şekilde suçlu görüldüğünü fark ediyorum.

"Ne doğru mu?" diye soruyor, Galen ve bizim aramızda kararsızca bakışarak.

"Orada söylediği şey," diyor Galen. "Senin burada olmak bile istemediğini söylerken haklı mıydı?"

Alistair başladı, bir an takılmış gibi baktı. Sonra kaşlarını çatarak solgun kaşlarını indiriyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Tek bir kelimeyle cevap verirken sesinde bir meydan okuma notası var. "Evet."

Sınırı geçip Unseelie Sarayı'na girmeden hemen önceki o an aklımdan geçiyor. Hepimiz koğuşlara doğru ilerlerken Alistair'in açık çayirlara baktığı o an.

Yani gitmek üzereydi.

Başımı eğerek, o bize ters ters bakarken onu inceliyorum. Neden kaldığını merak ediyorum.

"Seelie Sarayı'nı özgürleştirmek umurunda değil mi?" Ses tonumu tarafsız ve yargılamadan tutmaya dikkat ederek soruyorum.

"Ya da intikam almak?" Isera talep ediyor.

Öte yandan o da ses tonunu kontrol etmiyor. Sorusu bir suçlama gibi ortaya çıkıyor. Alistair'in öfkesini de hemen alevlendiriyor.

"Hayır," diye kelimeyi neredeyse tükürürcesine ona karşılık veriyor. "İstemiyorum."

"Ama hepsini öldüreceğimizi söylemiştin," diye hırlıyor ona. "Onlardan nefret ettiğini söylemiştin."

"Onlardan nefret ediyorum." "O zaman neden-"

"Çünkü herkesten nefret ediyorum!" Göğsü kabarıyor ve kollarını kavuşturmak yerine bir hüsrân gösterisiyle iki yana açıyor. "Herkesten nefret ediyorum! İnsanlardan nefret ediyorum." Derin bir nefes alarak iki eliyle saçlarını karıştırıyor. Ve aniden, bitkin görünüyor. "Sadece yalnız kalmak istiyorum" derken yeşil ve turuncu gözlerinde bir parça çaresizlik beliriyor.

Bunu söylerken sesindeki acı, çaresizlik ve yorgunluk beni o kadar şaşırtıyor ki ne diyeceğimi bilemiyorum. Görünüşe göre, diğer herkes de aynı şeyle mücadele ediyor, çünkü hepimiz orada öylece durup bir süre ona bakıyoruz.

Garip sessizlik uzamaya başladığında, Alistair boğazını temizliyor ve kollarını indiriyor. Gözlerindeki çaresizlik bir anda kayboluyor ve kaşlarını bir kez daha çatıyor.

"Kefaret Sınavları'nı kazanırsam ne yapacağımı sorduğunu hatırlıyor musun?" diye soruyor bana ve Isera'ya bakarak.

"Hiç cevap vermedin," diye karşılık veriyorum.

"Planım çok uzak bir yerde kocaman bir malikane satın almak ve hayatımın sonuna kadar orada tek başıma yaşamaktı. Her şeyden ve herkesten uzakta. Sonsuza kadar."

Grubumuzun üzerine çöken sessizlik gerginlikle titreşiyor. Isera onun suratına yumruk atacakmış gibi bakıyor ve Alistair de sanki bunu denemeye cesaret ediyormuş gibi ona ters ters bakıyor. Göğsüm sıkışıyor ve midem bulanıyor. Arkadaş olması gereken insanların böyle kavga etmesinden nefret ediyorum. Bu bana annemle babamın her zaman kavga ettiği zamanları hatırlatıyor. Ve tıpkı o zamanlarda olduğu gibi, çatışmayı yatıştırmak için arabuluculuk yapmaya hazırlanıyorum.

Ama ben daha ağzımı açmadan, gergin sessizliği başka biri bozuyor.

"Demek biraz huysuzsun," diyor Lyra hafif bir sesle. "Sorun değil." Siyah ejderha pullu zırhı hafifçe kıpırdarken kemerindeki keselerden birine uzanıyor ve küçük bir hamur işi çıkarıyor. Onu uzatarak Alistair'e ikram ediyor. "Al, bir şeyler atıştır."

Alistair ona sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi bakıyor.

Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle.

Başka biri olsaydı, Alistair'in bu noktada onu kül yığınınına çevireceğinden oldukça eminim. Ama Lyra bunu alaycı bir şekilde söylemedi. Bu bir alay ya da hakaret değildi. Bunun yerine, yüzünde bir gülümsemeyle o kesinlikle gülünç küçük pastayı uzatışını izlerken, Lyra'nın tamamen samimi olduğu çok net bir şekilde ortaya çıkıyor.

Alistair de bunun farkına varmışa benziyor çünkü tereddütle uzanıp ikram edilen böreği alıyor. Lyra'nın sırtışı genişler ve elindeki birkaç kırıntıyı fırçalarken, Alistair orada öylece durur, böreği tutar ve öncekinden daha da şaşkın görünür.

"Peki, yiyecek misin?" Lyra sorar ve başıyla böreği işaret eder. Alistair şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır. Lyra sadece kaşlarını kaldırdığında, Yavaşça böreği kaldırır ve bir ısırık alır.

"Al bakalım." Başını sallarken gözleri sabah güneşinde parlıyor.

"Büyükanmem her zaman bir erkeğin kalbine giden yolun midesinden geçtiğini söyler."

Alistair böreği yerken boğulur. Şiddetli bir şekilde öksürüyor, aynı anda hem nefes almaya hem de lokmayı çıkarmaya çalışırken tüm göğsü titriyor. Yüzü kıpkırmızı olmuştur.

"Ayrıca," diye devam ediyor Lyra ve Alistair'in sırtına sert bir yumruk indiriyor. "En büyük ağabeyim de her zaman *acıkir*, bu yüzden işaretleri nasıl tanıyacağımı biliyorum."

Sırtına inen sert darbe, boğazına takılan hamur işi lokmasını nihayet öksürerek çıkarmasını sağlıyor. Yutkunarak bir nefes alıyor ve sonra Lyra'ya bir kez daha bakmak için dönmeden önce doğruluyor. Yanakları o kadar kırmızı ki yemin ederim her an alev almak üzere.

Birkaç dakika boyunca kimse nasıl tepki vereceğini bilememiş gibi görünüyor. Sonra Draven bir kahkaha patlatıyor.

Gerçek neşenin o kadar harika bir sesi ki tüm ruhumu dolduruyor. Yukarıdaki Tanrıça, bu sesle haftalarca yaşayabilirim. Göğsüme sıcaklık doluyor ve kendimi bir kez daha Draven'ın sık sık böyle güldüğü bir gelecek yaratacağıma dair beni dinleyecek herhangi bir tanrıya yemin ederken buluyorum.

"Tanrım, bunu özlemişim," diyor derin bir nefes alıp kendini tekrar toparlarken.

Muhteşem bir saniye boyunca hem Lyra hem de Galen ısıt ısıt sırtıyor. Sonra bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde gülümsemeleri soluyor ve bunun yerine utanç ve pişmanlık yüz hatlarına yayılıyor. Draven elbette bunu hemen fark eder ve birkaç saniye içinde o harika atmosfer yine yok olur.

"Sen-" Draven başlıyor ama bitirmeye fırsat bulamıyor.

Bir ok aniden Draven'ın kafasının yan tarafına doğru havada hızla ilerlerken damarlarımdaki alarm çatırdıyor.

"Dikkat et!" Çılgık atarak onu göğsünden itiyorum.

Normalde onu bu şekilde geri itemezdim ama uyarıma güvenmiş olmalı çünkü dengesini korumaya çalışmıyor. Bunun yerine, itiş yüzünden geriye doğru tökezliyor.

Ok bir an sonra eskiden kafasının olduğu yerden hızla geçiyor.

Saldırgana doğru dönerken kalbim göğsümden sarsılıyor.

Sokağa dökülen bir Fae askeri sürüsüyle karşılaştığımda içimi bir panik kaplıyor. Bir sel gibi etrafımıza doluştular. Yarısı yay taşıyor, diğer yarısı ise-

Ben daha düşüncemi tamamlayamadan, göğsüme bir su patlaması çarptı. Bana öyle bir güçle çarpıyor ki geriye doğru uçuyorum ve az önceki itişimden dolayı doğrulmaya çalışan Draven'a çarpıyorum. Korunmasız sırtım onun sert göğsüne ve onu kaplayan sert ejderha pulu zırhına çarptığında ciğerlerimdeki hava patlıyor. Draven zaten dengesini kaybetmiş olduğundan, bu darbe ikimizin de bir kol ve bacak yığını halinde yere çakılmasına neden oldu.

Kafamı sallayarak kendime gelmeye çalışıyorum ve aynı anda Draven'ın üzerinden kalkmaya çalışıyorum.

Biri beni kolumdan tutup Draven'ın göğsünden çekip çıkardığında midem bulanıyor. Alistair'in de benzer bir şekilde Isera'nın üzerinden çekildiğini, ikisinin de yere düştüğünü görecekt kadar zamanım oluyor ki dizlerimin üzerine öyle sert bir şekilde itiliyorum ki dişlerim takırdıyor.

Bir an sonra, soğuk çelik boğazıma dayandı. Ben hala. "Yapma," diye uyarıyor biri birkaç adım arkamdan sağa doğru.

Boğazımda bir kılıç olduğu için başımı tam olarak çeviremiyorum ama göz ucuyla Draven'ı tek dizinin üzerinde, sanki ayağa kalkmak üzereymiş gibi görebiliyorum. İki Unseelie fae askeri arkasında duruyor ve içlerinden biri boğazına bir kılıç dayamış durumda.

Bakışlarımı geriye çevirdiğimde, yoldaşlarımızın geri kalanının da benzer pozisyonlarda olduğunu görüyorum.

Ve aniden, sokak ölüm sessizliğine bürünüyor.

Normal siviller gibi görünen insanlar cadde boyunca pencereleri açmış, yüzlerinde merak, şaşkınlık ve beklenti karışımı bir ifadeyle bizi izliyorlar.

Soluk taş binaların arasında yankılanan ayak sesleri saray yönünden geliyor. Adamla çok az zaman geçirmiş olmama rağmen, daha bize ulaşmadan kim olduğunu biliyorum. Aynı anda hem tembel hem de buyurgan ayak sesleri onu ele veriyor.

"Bana borcunu böyle mi ödeyeceksin?" Orion Nightbane, yakalanan grubumuzun etrafından dolaşıp önümüzde dururken sesi tüm sokakta yankılanarak talepte bulunuyor.

Birkaç dakika önce onu taht odasında bıraktığımızda giydiği koyu mavi ve siyah giysilerin aynısını giyiyor ve koyu mavi saçları sırtından aşağı düzgünce uzanıyor. Sanki rüzgâr bile onun asil kafasındaki tek bir saç telini bile hışırdatmaya cesaret edemezmiş gibi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen Orion?" Draven ona homurdanarak karşılık verir. "Biz-"

Cümlesini bitiremeden, arkasındaki ikinci asker ağzına bir tıkaç tıkıyor. Onlar bana aynısını yapmadan önce ağzımı açacak vaktim bile olmuyor. Isera neredeyse kendisini esir alanlardan birinin parmağını ısıracaktı ama boğazında bir kılıç olduğu için başka bir şey yapamadı, çünkü o ve diğer arkadaşlarımızın da ağzı sıkıca kapatılmıştı.

Unseelie Kralı gözlerinde hınzır bir parıltıyla hepimizi izliyor. Ağzımdaki kumaşın arasından ona bir küfür savuruyorum ama bu sadece bozuk bir mırıldanma olarak çıkıyor. Bu da arkamdaki askerin kılıcını boğazıma daha sert bastırmasına neden oluyor. Orion'a ters ters bakıyorum ama konuşmak için başka bir girişimde bulunmuyorum.

Hepimizin ağzı sıkıca kapatıldıktan sonra Orion konuşmaya devam ediyor. Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, tüm sokağın duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyor.

"Bir anlaşma yapmıştık," diyor Unseelie Kralı. "Buzyürekler hakkında bilgi karşılığında şifacımın Selen'a'nın hayatını kurtarmasına izin verdim. Ben sana yardım ettim, sen de bunun karşılığını sarayımı zayıflatmaya çalışarak ödedin."

Şaşkınlıkla ona bakarak geri çekiliyorum.

"Şaşırmış gibi bakma," diye devam ediyor ve etrafımızdaki şehri işaret etmek için kollarını iki yana açıyor. "Burası *benim* sarayım. Her yerde gözlerim var. Ve

Dün gece adamlarımdan birini öldürdüğünü biliyorum. Hatta birkaç muhafız bunu yaparken seni gördü."

Mabona adına neler olup bittiğini anlamaya çalışırken zihnim dönüyor.

"Danzo Wolfstalker sarayımın yüksek rütbeli bir üyesiydi ve bu şehir için bir değerdı," diyor Orion, suçlayıcı elini bize doğru uzatarak.

"Ve sen onu öldürerek beni, hepimizi zayıflatmaya çalıştın."

Tehlikeli derecede güzel yüzüne inen ifade o kadar soğuk ve acımasız ki, bu kadar öfkeli olmasaydım titrerdim. Bunun yerine ona ters ters baktım, gözlerim öfkeyle parlıyordu. Bize o adamı öldürmemizi söyleyen oydu. Anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getirdik ve Draven, Unseelie fae'lerin yaptıkları anlaşmalara her zaman sadık kaldıklarını söyledi. Peki bu kalles neden şimdi bizi tutukluyor?

Hepimize bakarken Orion'un yüzündeki o acımasız ifade hâlâ duruyor. "Misafirperverliğime ihanet ettiniz."

Askerlerden birkaçı kalın eldivenler giymeye başlıyor ve ardından metalik tıngırtılar çıkıyor.

Demir kelepçelerle bize yaklaşımlarını izlerken midem bulanıyor.

Unseelie Kralı bize zalim bir gülümsemeyle bakıyor.

"Size Unseelie Sarayı'nda hainlere ne yaptığımızı göstereyim."

CHAPTER FOURTEEN

S Vücudumdaki güç, süzgeçten geçen su gibi akıp gidiyor. Karanlık taş zeminde volta atmak, yumruklarımı hücremizin demir parmaklıklarına vurmaya ya da Draven'ın gazabından kaçmak için merdivenleri tırmanan gardiyanları öldürmek istiyorum. Ama ayak bileğimde kocaman bir demir kelepçe ve bu kelepçeye kilitlenmiş, sonra da yerdeki başka bir demir halkaya sabitlenmiş kalın bir demir zincir varken, tek yapabildiğim yere oturup sırtımı yaslamak

Arkamdaki soğuk taş duvara yaslanıyorum.

Yanımda Isera ve Alistair de aynı şeyi yapıyor. Demirin büyümüzü bastırması ve gücümüzü tüketmesi nedeniyle ayakta durmak bile zor olacaktı.

Diğer tarafımda Draven, el ve ayak bileklerinin yanı sıra beline ve boynuna kelepçeler ve zincirlerle bağlanmış durumda. Ama demir onun büyüsünü bastırmak için hiçbir şey yapmıyor, bu yüzden hücremizi yeraltı hapisanesinin geri kalanından ayıran demir parmaklıklı duvarın dışında şiddetli bir şimşek fırtınası kopuyor. Orada bulunan iki gardiyan birkaç dakika önce merdivenlerden yukarı kaçtı ama ne yazık ki bu kaçmamıza yardımcı olmuyor.

Benzer şekilde zincirlenmiş olan Lyra ve Galen, bağlarına karşı faydasızca çekiştiriyorlar.

Kollarımı kaldırmak için yeterli gücü toplamaya çalışarak uzun bir nefes çekiyorum. Demir, ayak bileğime kelepçelendiği yerde tenimi soğuktan yakıyor. Eğer biz Fae'leri de Draven'ı bağladıkları gibi bağlamış olsalardı, muhtemelen şimdiye kadar hepimiz bayılmış olurduk.

Ani bir gülme dürtüsü içimde titreşiyor. O kadar yoğun ki kendimi durdurmak için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. Ama tüm bunların saçmalığı

Sersemletici. Beni bayıltmak yerine sadece küçük bir demirle zincirledikleri için o lanet askerlere gerçekten minnettar hissediyor muyum? Mabona'nın memeleri, eğer çubuk biraz daha aşağı düşerse, zeminin altında kalacak.

Merdivenlerin tepesindeki kapı açılır.

Draven hemen fırtına büyüünü bırakır. Adamı merdivenlerden aşağı çekip sonra da yıldırımla bayıltmak daha iyi. Bu şekilde, bir şekilde bir çift anahtara ulaşabiliriz.

Ayak sesleri karanlık taş duvarlar arasında yankılanıyor.

Başımı geriye doğru eğdiğimde, basamaklardan inen bir çift lekesiz siyah bot görüyorum. Bir kez daha ayakta durmak için yeterli gücü toplamaya çalışıyorum ama Unseelie Kralı merdivenlerden inip hücremizin parmaklıklarının önünde durduğunda tek yapabildiğim çenemi kaldırmak oluyor.

"Vay, vay, vay," diye mırıldanıyor.

Havada beyaz bir şimşek çakıyor.

Orion'un durduğu boşluktan bir saniye kadar geç geçiyor ve odanın diğer tarafındaki duvara çarpıyor. Draven tüm gücünü toplarken kara fırtına bulutları hemen yeniden toplanmaya başlar. Ancak başka bir şimşek havayı yarmadan hemen önce Orion elini kaldırır ve kısa metal bir çubuğa benzeyen bir şey tutar. Orion'un gözlerinin parlamaya başlamasıyla aynı anda hafifçe parlamaya başlar.

Draven geri çekilir ve dişlerinin arasından keskin bir nefes çeker. Çalkalanan fırtına bulutları bir anda buharlaşır.

"Bunu tanıdın demek," diyor Unseelie Kralı, elindeki küçük metal çubuğu havada sallayarak.

Sonunda ne olduğunu anladığımda nefesim kesiliyor.

Başımı eğip kendi kıyafetlerime bakıyorum. Kemerime. Draven'ın sırtından düşmeden ve buz alevleri yüzünden neredeyse ölmeden önce ejderha çeliğinin bağlı olduğu yere. Tüm o karmaşanın içinde, kışladan kaçmadan önce onu kemerime bağladığımı unutmuşum.

"Evet, Haldia seni iyileştirirken onu senden aldı," diyor Orion, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. "Bu kadar güçlü bir şeyi böyle başıboş bırakman çok dikkatsizce."

Dehşet ve utanç soğuk dalgalar gibi üzerime çöküyor. Çünkü o haklıydı. Bu kadar önemli bir şeyi nasıl unutmuş olabilirim?

Orion bakışlarını tekrar Draven'a çevirirken gözleri parlamaya devam ediyor. Hâlâ elinde parlayan ejderha çeliği parçasını tutuyor ve Draven'a tehdit ve meydan okuma dolu bir bakış yöneltiyor.

"Tek yapmam gereken onunla sana dokunmak," diye ilan ediyor. "Ve sonra bana ait olacaksın."

Draven elini yumruk yapar ama bir şey söylemez.

Orion'un yüzüne vahşi bir gülümseme yayılır. "O yüzden şimşeklerini kendine sakla."

İkisi birbirlerine bakarken sessizlik etrafımızı sarıyor. Draven bakışlarını kaçırmıyor ya da çenesini indirmiyor ama daha fazla büyü de çağırmıyor. Orion'un gözlerinde eğlence parıldıyor ve Draven'ın davranışını yenilginin kabulü olarak görüyor gibi görünüyor, çünkü ejderha çeliğine büyü aktarmayı bırakıyor ve bunun yerine onu tekrar indirmeden önce elinde tembelce döndürüyor.

Isera solumdaki duvardan, "Seni hain kalles," diye homurdanıyor. Ayağa kalkmaya çalışırken zincirleri takırdıyor ama tekrar yere yığılıyor. Gözlerini Orion'a kilitlediğinde gözlerinde öfke parıldıyor. "Bir anlaşma yapmıştık, seni bok kokulu haşarat parçası."

Zindan etrafımdan kaybolurken nefes nefese kalıyorum.

Onun yerine ailemin mutfığı bir kez daha gözlerimin önünde beliriyor.

Bardakları kırdığım için özür dilediğimi bir kez daha duyduğumda panik ve korku göğsümü dolduruyor. Annemle babamın gözlerindeki bakışın nasıl değiştiğini saniye saniye izlemek zorunda kaldığım için göğsüm o kadar sıkışıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum. Gözlerindeki o derin kızgınlık, tüm yüzlerini doldurana kadar nasıl çiçek açıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, ama görüntü değişmiyor, çünkü yeniden yaşamak zorunda kaldığım anıda, genç benliğim hala olanları izliyor. Aileme benden nefret etmemeleri için yalvardığımı duyduğumda boğazımdan bir hıçkırık kopmakla tehdit ediyor.

Cümlelerin yarısına geldiğimde, anı aniden kopup gidiyor.

Etrafımdaki hücre tekrar gözümün önüne gelirken nefes nefese kalıyorum. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Yukarıdaki tanrıça, neden bana o günü tekrar göstermek zorundaydı? Bunun gibi pek çok gün oldu. O kadar çok ki bu özel günü hatırlamıyordum bile. Ama şimdi yeniden yaşamak zorunda kaldığım için, bunun açık ara en kötüsü olduğunu biliyorum. Gözlerindeki o bakış, gözlerinde büyümeye başlayan o saf kızgınlık, kalbimi söküp atmak istememe neden oluyor.

Bir kez daha kolumu kaldırmaya çalışıyorum. Göğsümdeki acıyı durdurmak için gömleğimin kumaşına tutunmak istiyorum ama demir yüzünden hala çok güçsüzüm.

Yanımda Isera yere kıvrılmış, tüm vücudu titriyor. Başını kaldırmadan önce bir nefes alıyor. Gözleri vahşi bir şekilde

Orion'un bakışları. Ama o bir şey söyleyemeden, Orion söyler. "Ağzından çıkana dikkat et," diye uyarıyor.

Isera parmaklarını yumruk yapıp yerde kıvırıyor.

Isera cevap vermeden önce Draven, "O haklı Orion," diyor. "Bir anlaşma yapmıştık."

Unseelie Kralı bakışlarını ona kaydırır. "Evet, yaptık."

"Onlara her zaman saygı duyarsınız."

"Evet, biz Unseelie fae'ler her zaman anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getiririz." Gülümsemesi keskinleşiyor. "İşte bu yüzden sözlerine çok dikkat etmen gerekiyor. Anlaşma Danzo Wolfstalker'ı öldürmen ve bunu yaparken görünmen üzerineydi." Gözleri parlıyor. "Bunu yanına bırakacağıma asla söz vermedim."

Alistair öfkeyle bacağını tekmelerken zincirler takırdıyor. "Seni adi herif-

"Devam et," diye sözünü kesti Orion, sesi bilenmiş çelik gibiydi ve Alistair'e meydan okuyan bir bakış fırlattı. "Bitir şu cümleyi. Bakalım senin için nasıl olacak."

Birkaç saniye boyunca Alistair tam da bunu yapmayı planlıyormuş gibi görünür. Ama sonra zorla bir nefes alır, yutkunur ve bakışlarını başka yöne çevirir. Orion kıs kıs güler.

Draven onunla göz göze gelir. "Bunun için seni öldüreceğim."

Bunu söyleme şekli tüylerimi diken diken ediyor. Bu öfkeyle haykırılmış bir tehdit değil. Bu bir gerçeğin ifadesi. Kaburgalarımın arasına saplanmış bir bıçak gibi soğuk ve sert.

Bu sadece Orion'un hınzır gülümsemesinin genişlemesine neden oluyor. "Dikkatli ol, Ölümün Gölgesi." Ejderha çeliğini kaldırır ve elinde bir kez döndürür. "Yoksa seni arkadaşlarını öldürmek zorunda bırakabilirim." Bakışları bana kayıyor. "Ya da eşini."

Draven'ın göğsünün derinliklerinden alçak bir hırıltı yükseliyor.

Orion ejderha çeliğini tekrar indiriyor ve altımıza bir bakış fırlatıyor. "Ama ben merhametsiz değilim. Özgürlüğünüzü geri kazanmanıza izin verebilirim."

"Nasıl?" Galen soruyor. Şu ana kadar sessiz kalmıştı ve sanki Unseelie Kralı tehdidini gerçekleştirmeden önce Orion'un dikkatini Draven'dan uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Orion'un gözleri taş tavana yerleştirilmiş birkaç faelicht mücevherinin zayıf ışığında parlıyor ve yüzündeki gülümseme o kadar keskin ki kan çekebilirdi. "Başka bir pazarlık yapmak ister misin?"

"Ne tür bir pazarlık?"

"Birkaç ayda bir Büyük Oyunlar'a ev sahipliği yapıyoruz. Unseelie Sarayı'nın dört bir yanından insanlar altı takımın birbirleriyle oynamasını izlemek için başkente gelir.

birbirlerine."

Şehrin ortasındaki o devasa amfiteyatronun görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor.

"Kefaret Duruşmaları gibi mi?" diye soruyorum.

Bakışlarını bana doğru kaydırıyor. "Hayır, Kefaret Duruşmaları gibi değil. O bir ceza. Bu ulusal bir spor. Bu bir eğlence, bahis, hizip sadakati."

"Bu bir dikkat dağıtma," diye araya giriyor Isera, sesi kendini beğenmiş ve hırçın, Unseelie Kralı'na alaycı bir bakış fırlatırken. "Halkınızın dikkatini, hepinizin burada *kapana kısılmış* olduğu gerçeğinden uzaklaştırmak için yaratılmış bir olay."

Bakışlarını ona çeviren Orion'un gözlerinde şimşekler çakıyor. Kadın demir parmaklıkların diğer tarafından ona bakıyor. Çenesinde bir kas titriyor ama onun alaycı suçlamasını reddetmiyor.

Bunun yerine, geri kalanımıza dönüyor. "Anlaşma şöyle. Eğer oyunu oynar ve kazanırsanız, Unseelie Sarayı'ndan ayrılmanıza izin vereceğim. Bu sefer hile yok."

Karanlık yeraltı hapishanesine sessizlik çöktü. Birkaç saniye boyunca, sadece damlayan suyun kısık sesi sessizliği bozar.

"Başından beri planın buydu," diyorum, nihayet her şey yerine otururken.

Isera haklıydı. Orion'un ev sahipliği yaptığı Büyük Oyunlar, halkının ayaklanmasını önlemek için çaresiz bir plan. *Binlerce yıldır* bu koşulların içinde sıkışıp kalmışlar, dünyanın geri kalanıyla bağlantıları tamamen kesilmiş ve dışarı çıkamıyorlar. Bu insanları çıldırtır. Tabii dikkatlerini dağıtacak bir şey yoksa.

Ve tüm Unseelie Sarayı'nı boğucu gerçekliklerinden uzaklaştırmak için ejderha şekil değiştirenlerin ve Seelie fae'lerin muhtemelen ilk kez bu Büyük Oyunları oynamasından daha iyi bir yol olabilir mi? Yüzyılın konuşması olacak.

"Suikast hiçbir zaman gerçek bedel değildi," diye devam ediyorum. "Sen sadece bizi tutuklamak için bir bahane istedin."

"İkisini de istedim." Dilini dişlerinin arasında kaydırıyor. "Öyleyse neden bir fiyatına iki pazarlık yapmayalım?"

"Pislik herif," diye mırıldanıyor Lyra nefesinin altında.

Ancak Orion neyse ki bunu duymuş gibi görünmüyor. Sadece kara kaşlarını bize doğru kaldırıyor ve "Ee? Bir anlaşmamız var mı?"

"Eğer kazanırsak, Unseelie Sarayı'ndan ayrılmamıza izin vereceksin ve Buzyürek Hanedanı'nı devirmemize yardım edeceksin," diyor Isera, tüm yüzü alev alev yanarak

Orion'un bakışlarını tutarken meydan okuyor.

"Zorlama." Bakışlarını kızın vücudunda gezdiriyor. "Yoksa tüm teklifimi geri çekip seni arenaya koymaya ve eğlence için *kırmaya* karar verebilirim."

Adamın boğazını parçalamak istiyormuş gibi görünüyor. Ama o başka bir şey söyleyemeden Draven konuşuyor.

"Eğer Büyük Oyunları kazanırsak, bizi serbest bırakacak ve Unseelie Sarayı'ndan derhal ve sorunsuz bir şekilde ayrılmamıza izin vereceksin," diye ilan ediyor.

Orion bakışlarını ona kaydırır. "Evet. Bir sonraki Büyük Oyunlar için takım seçimi üç hafta içinde başlayacak. O zamana kadar burada kalacaksın."

"Tamam."

"Peki, anlaştık mı?"

Draven geri kalanımıza baktı. Hepimiz başımızı sallayınca, hain Unseelie Kralı'na döndü.

"Anlaştık."

CHAPTER FIFTEEN

Takım seçiminin başlamasını beklediğimiz üç hafta bize üç ay gibi gelmişti. Orion gittikten sonra b i z i ayırdılar ve ayrı hücrelere kapattılar. Muhtemelen birlikte erken bir kaçış planı yapmamızı engellemek için. Neyse ki benim bağlarımı da ağır kelepçeden çok daha küçük ve yere kilitli olmayan bir kelepçeye çevirdiler. Büyümü engellemeye yetecek kadar demir vardı ama enerjimi tamamen tüketecek kadar değil. Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığından, son üç haftayı çalışarak geçirdim.

hücremde.

Şimdi, şehrin ortasındaki büyük arenaya götürülürken, kendimi şaşkıncı derecede güçlü ve kendinden emin hissediyorum. Özellikle de üç hafta önce kırık bir omurga ve vücudumu yok eden buz alevleriyle bir masanın üzerinde yüzüstü yattığım gerçeği göz önüne alındığında.

"Sen dokuz numarasın," diyor iki kulağında da birkaç halka olan erkek bir fae.

Üzerinde dokuz rakamının yazılı olduğu bir kâğıt parçasını Alistair'in göğsüne doğru iter. Alistair, kâğıt aşağıdaki kuma savrulmadan önce onu yakalayacak zamanı zar zor bulur. Kaşlarını çatarak kâğıdı bir eliyle kavrar ve kâğıtla onu kendisine uzatan adamın arasına bakar.

Unseelie fae hepimize şüphe dolu bir bakış atıyor ama sonra elini kaldırıp arenanın ortasındaki açık alanı işaret ediyor. "Orada durun. Sekiz ve onuncu takımların arasında."

Hiçbirimiz tek bir soru bile soramadan, bizi zindanlardan buraya getiren muhafızlar bizi adamın gösterdiği yere doğru sürmeye başlıyor. Etrafımızdaki arenayı inceliyorum.

Devasa yapı, şehrin geri kalanıyla aynı soluk bej taş kullanılarak inşa edilmiş. Ancak renkli kırmızı çatıları olan evlerin aksine, bu binanın bir çatısı bile yok. Boynumu bükerek yukarıdaki mavi gökyüzüne bakıyorum. Gökyüzünde birkaç bulut tembelce süzülüyor ve parlak öğle güneşi yanaklarımı ısıtıyor. Bakışlarımı tekrar aşağıya, düz kum zemini çevreleyen yüksek duvarlara kaydırıyorum.

Oval bir şekle sahip olan arena da birkaç kademeli olarak inşa edilmiş. Zemine en yakın olanlar daha içeride yer alıyor ve ardından her koltuk katmanı biraz daha geriye yerleştirilerek hafifçe dışa doğru eğimli hale getiriliyor. En üstte ise dekoratif kemerler yer alıyor.

İnanılmaz derecede etkileyici bir yapı ve Seelie Sarayı'ndaki amfi tiyatrodan çok daha büyük. Bakışlarımı duvarlardan aşağıya doğru kaydırduğımda, fethedilmeden önce bizim sarayımızın da böyle oyunlara ev sahipliği yapıp yapmadığını merak etmeden edemiyorum. Yoksa neden benzer bir arenaya sahip olalım ki?

Kalbim acıyla çarpıyor. Kendi tarihimiz ve kültürümüzden çok şey kaybettik. Asla yeniden öğrenemeyeceğimiz kadar çok şey.

"Sadece altı takımın yarışacağını söylemedi mi?" Galen sesini alçaltarak aniden soruyor.

Dikkatimi dağıtan düşüncelerimden sıyrılıp kafamı hızlıca sallayarak temizliyorum ve ardından arenaya göz gezdiriyorum. Etrafın insanlarla dolu olduğunu fark ettiğimde içimde bir şaşkınlık belirliyor. Her grup tıpkı bizimki gibi altı kişiden oluşuyor ama altı gruptan çok daha fazlası var. Korumalarımız bizi iki takım arasında boş bir yere yerleştirirken hızlıca sayıyorum. Burada yirmi kadar takım olmalı.

"Evet," diye yanıtlıyor Draven.

"*Takım seçimi* de dedi," diye ekliyorum, korumalarımız geri çekilirken hâlâ etrafımızdaki grupları inceliyorum. "Yani tahminimce burada bulunanlar arasından altı takım seçecekler."

Grubumuzun üzerine birkaç saniyeliğine gergin bir sessizlik çöküyor. Aklımdan ani bir düşünce geçerken endişeyle midem bulanıyor.

"Ama bizim yerimiz garanti, değil mi?" Alistair hepimizin şüphesiz düşündüğü şeyi dile getiriyor. Kimse bunu teyit edemeyince, biraz daha güçlü bir şekilde tekrarlıyor, "Değil mi?"

"Eğer seçilmezsek, kazanma şansımız bile olmayacak," diyor Galen. "Bir sonraki takım seçimine kadar burada sıkışıp kalacağız. Ve sonra bir sonrakine. Ve bir sonrakine."

Draven nefesinin altında küfrediyor. "Lanet olası pislik."

"Hoş geldiniz!" Uzun kızıl saçlı dişi bir fae aniden duvarın yanındaki platformdan sesleniyor. "Bugün hepinize altı gruptan biri için yarışmak gibi inanılmaz bir onur için seçilme şansı verilecek."

Toplanan takımları bir heyecan dalgası sarıyor.

"Bu sefer birkaç yeni takım var," diye devam ediyor kadın. "Bunu anlayacaksınız. Geri kalanınız ne yapacağınızı biliyor. Teftiş için hazır olun." Kolunu uzatarak yanındaki platformda duran altı kişiyi işaret ediyor. "Fraksiyon sahipleri, arenada dolaşmaktan ve bu turun Büyük Oyunları için mevcut takımları incelemekten çekinmeyin."

Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. O hizip sahiplerinden birinin bizim takımımızı seçmesini sağlamalıyız. Eğer rekabet bile edemezsek, özgürlüğümüzü geri kazanamayız.

Platformda duran altı kişiden dördü basamaklardan iniyor ve en yakın gruplara doğru ilerliyor. Diğer ikisi, kırmızı tunik giyen bir adam ve beyaz elbise giyen bir kadın, kürsüde durmaya devam ediyor ve yüzlerinde sırtışlarla diğer herkesi izliyorlar.

"Görünüşe göre Kızıl Fraksiyon ve Beyaz Fraksiyon'un hangi takımları seçeceklerini düşünmelerine bile gerek yok," diyor kızıl saçlı organizatör sırtarak.

Takımlardan ikisi, biri biraz önümüzde ve sağımızda, diğeri ise en solda, tezahürat yaparak platformdaki iki fraksiyon sahibini selamlıyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyor Lyra. "İçlerinden birinin bizi seçmesini sağlamalıyız. Bir gün daha böyle yalnız kalmaya dayanamam." Onunla tanıştığımdan beri ilk kez sesindeki korkuyu açıkça duyabiliyorum. "Bırakın birkaç ayı."

Hepimiz gözlerimizi kumda ilerleyen dört hizip sahibinden ayırmıyoruz ama grubumuzu bir endişe dalgası sarıyor. Geriye on sekiz takım ve sadece dört grup kaldı.

"Sena," diyor Draven bana bakmadan.

"Tamamdır," diye cevap veriyorum.

Çenemi indirerek vücut dilimi öyle ayarlıyorum ki, gergin olduğum için ayaklarımın altındaki kuma bakıyormuşum gibi görünüyor. Ama etrafımızdaki insanlar artık gözlerimi göremez hale gelir gelmez sihrimi çağırıyorum.

Muhafızlar bizi hücrelerimizden aldıklarında, tüm kısıtlamalarımızı da kaldırdılar, bu da nihayet sihrime tekrar erişebileceğim anlamına geliyor. Isera ve

Alistair onlarınkini dikkat çekmeden asla kullanamaz. Ama ben kesinlikle yapabilirim.

Grup sahiplerinin nerede olduğunu kontrol etmek için ihtiyatlı bir bakış attıktan sonra, büyümü göğüslerindeki bej renkli belirsizlik kıvılcımlarına doğru fırlatıyorum. Onlar diğer takımları incelerken, bu takımlardan şüphe duymalarını sağlamak için alevi arttırıyorum.

Üçü inceledikleri takımlardan uzaklaşmaya ve yanlarındaki diğerlerine doğru ilerlemeye başlıyor. Ama dördüncüsü, siyah pantolon ve siyah tunik giyen bir dişi fae, başını kaldırıp birkaç saniye boyunca bir o yana bir bu yana bakıyor. Uzun ve düz saçları o kadar soluk sarı renkte ki neredeyse beyaz.

Bize doğru gelmeye başladığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Geliyor," diye fısıldıyor Galen usulca.

O bize doğru yürürken gözlerimi yere sabitlediğimden emin oluyorum. Göğüslerinde hissettiğim belirsizliği bir kenara bırakıp sadece ona odaklanıyorum.

Grubumuza ulaştığında, göğsündeki bordo renkli cesaret kıvılcımına tutunuyorum ve onu arttırmaya başlıyorum. Yabancı olduğumuz için, onun cesur ve kendinden emin hissetmesini sağlamalıyım ki yine de bizi seçsin.

Küçük sıramızın en solunda duran Isera'nın önünde durduğunda kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Yavaş adımlarla sırayı yürümeye başlıyor. Alistair yanından geçerken kollarını kavuşturuyor ama neyse ki bir şey söylemiyor.

Bana ulaştığında nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Tam önümde durduğunda gözlerim siyah ayakkabılarına kilitleniyor.

Eli dışarı fırladı.

Aniden çenemi kavrayıp çenemi yukarı kaldırdığında nefesim kesiliyor.

Eli çenemle birleştiği anda sihrimi bırakıyorum, böylece gözlerim tekrar görünür olduğunda artık parlamıyorlar. Bunu görecektir zamanı olmasına imkân yok.

Pembe ve altının çarpıcı bir karışımı olan gözleri benimkilere dikiliyor. Sonra ağzından bıçak gibi keskin, bilmiş bir gülümseme yayılıyor.

"Beni manipüle etmeye çalışman için yüz yıl kadar erken. duygular, kızım," diyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Mabona aşkına, gözlerimin parladığını görecektir zamanı nasıl buldu?

Ona bakıyorum, nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

Çenemi kavrayışını sıkılaştırıyor, parmaklarını daha da sıkıyor. Draven'in eli yukarı fırlıyor ve bileğini demir gibi kavıyor.

"Elini onun üzerinden çek yoksa o lanet bileğini kırarım" diye homurdanırken her kelimesinden tehditler dökülüyor.

Çenemi kavramaya devam ederek yavaşça başını çeviriyor ve Draven'a meydan okuyan soğuk bir gülümseme vermeden önce onunla göz göze geliyor. "Eğer Rosea'ya bu sinsi küçük kızın hizip sahiplerini etkilemek için büyü kullandığını söylersem, tüm takımınız diskalifiye olur."

Sıramızın diğer ucundan Lyra panik içinde başını bize doğru çeviriyor. Çenem hala hizip sahibinin p e n ç e s i n d e y k e n , Draven'in diğer kolunu bulana kadar elimle körlemesine uzanıyorum. Elimi fırçalıyor "Draven" diye fısıldarken bileğini sıkıyorum.

Bileğini isteksizce bırakmadan önce bir saniye daha hizip sahibine hançer gibi bakıyor.

Kadın kıkırdıyor. "İyi çocuk."

Draven iki elini de yumruk yapıyor ama neyse ki kadının boğazını parçalamıyor.

Bir süre daha eğlenen gözlerle onu izledikten sonra boştaki eliyle uzun beyaz saçlarını omzunun arkasına atıyor ve bakışlarını bana çeviriyor.

"Birinin seni seçmesini sağlamak için neden hile yapman gerektiğini anlayabiliyorum," diyor sesine alaycı bir eğlence karışarak. "Buradaki en zayıf takım sizsiniz."

Omzunun arkasında, diğer üç grup sahibi diğer takımlara geçmeden önce bize doğru bakıyor.

Hâlâ çenemi sıkıyan kadın bakışlarını bir kez daha Draven'a kaydırıyor. "Elbette güçlüsün. Meşhur Ölümün Gölgesi. Ama burada yer değiştiremezsin." Geri kalanımıza şöyle bir göz gezdirdikten sonra dilini saklatıyor. "Peki ya geri kalanınız? Hiç büyü olmayan iki kişi ve üç *Seelie* fae."

Seelie diyor sanki kelimenin kendisi iğrençmiş gibi.

"Fethedilmeden önce bile bizden daha zayıftınız," diye devam ediyor. "Hiçbir zaman güçlerinizi tam anlamıyla geliştirecek kadar acımasız olmadınız. Peki ya şimdi, bin yıldır aç bırakılmış ve ezilmişken? Güçleriniz bizimkilerle kıyaslanamaz bile."

Ona ters ters bakarken dişlerimi gıcırdatıyorum.

"İstediğin kadar ters ters bak," diyor bakışlarımı tutarak. "Yine de bunun doğru olduğu gerçeğini değiştirmez. Ve buradaki herkes bunu biliyor. Bu yüzden kimse seni seçmeyecek."

Bıçağım yanımda olsaydı, onu kaburgalarının arasına saplardım. Ama ne yazık ki silahım yok. Ve arkamızda birkaç adım ötede sekiz gardiyan beliriyor.

Sonunda çenemi serbest bıraktı. Ellerinin tozunu alıp bir adım geri çekiliyor ve bana tehdit ve meydan okuma dolu bir bakış fırlatıyor. "Eğer büyüü bir daha kullanırsan, Rosea'ya söylerim." Çenesini bu oyunların organizatörü gibi görünen kızıl saçlı dişi fae'ye doğru sallıyor. "Ve sonra diskalifiye olursun. Anladın mı?"

Kendimi başımı sallamaya zorlamadan önce bir saniye boyunca kızgın bir sessizlikle ona bakıyorum.

"Güzel." Kıkırdıyor ve sonra başka bir takıma doğru ilerliyor.

Ellerimi sıkıp açarak geri çekilen sırtına bakıyorum ve bıçağı sapladığımda çıkaracağı sesi hayal ediyorum.

"Mabona'nın lanet olası memeleri," diye hırlıyorum nefesimin altında usulca. "Büyü kullandığımı nereden biliyordu?"

Elbette diğerlerinin de haberi yok, bu yüzden cevap vermiyorlar. Bunun yerine, altımız sessizce orada durmak ve diğer üç grup sahibinin bizimki hariç tüm takımları incelemesini izlemek zorunda kaldık.

"Bizi seçmeyecekler," diyor Galen, dört grup sahibi nihayet platforma doğru yürümeye başladığında.

"Hayır," diye onaylıyor Draven. Ağırılığını hafifçe kaydırarak omzunun üzerinden arkamızda pusuya yatmış muhafızlara ihtiyatlı bir bakış atıyor. "Zindana dönmeden önce bir hamle yapmamız gerekiyor."

"Bir sonraki oyunu beklemeyecek miyiz?" Lyra inanılmaz rahatlamış bir sesle soruyor.

"Hayır. Bunun bir anlamı yok. Her seferinde böyle olacak. En iyisi savaşarak çıkmaya çalışmak."

"Katılıyorum," diyor Alistair diğer tarafımdan. "Ve olmadan-"

"Pekâlâ, dinleyin!" Oyun organizatörü Rosea arenanın diğer ucundan sesleniyor. "Takımları seçme zamanı." Küçük pirinç bir kaseye uzanıyor ve katlanmış bir kağıt parçası çıkarıyor. Açıp okuyor, "Yeşil Grup."

Süslü yeşil bir tunik giyen erkek fae öne çıkıyor. "On ikinci takım." Belirtilen takımdan bir tezahürat yükselir.

Rosea küçük bir kağıt parçası daha çıkarır. "Beyaz."

Platformdan hiç ayrılmamış olan beyaz elbiseli kadın hemen en soldaki takıma doğru bakar ve "Takım iki" der.

Onu selamlarlar.

Rosea Kırmızı Fraksiyonu çağırdığında da aynı şey olur. Mavi Fraksiyonun sahibi on sekizinci takımı, Sarı Fraksiyon ise altıncı takımı seçer.

"Geçtiğimiz çeşmeyi hatırlıyor musun?" Rosea son kâğıt parçasını açarken Draven fısıldar. "Hamlemizi orada yapacağız. Soldaki dar sokakta kaybolabilir ve onlar takip etmeden önce yolu kapatabiliriz."

Buraya kadar eşlik edildiğimizde çeşmeye yakın dar bir sokak olduğunu fark etmemiştim bile ama Draven anlaşılan entrikacı beynini hiç kapatmıyor.

"Ve son olarak," diye sesleniyor Rosea. "Jocasta, Siyah Fraksiyon için hangi takımı seçeceksin?"

Jocasta, daha önce benimle yüzleşen beyaz saçlı fae, öne çıkıyor. "Eğer şehirden çıkabilirsek, bizi teker teker sınıra uçurabilirim."

Draven devam eder. "O zaman oradan-" "Takım

dokuz," diye ilan eder Jocasta.

Arenaya ölüm sessizliği çöküyor.

Yanımdaki Alistair elindeki kâğıda bakıyor. Sonra tüm takımlar dönüp bize bakarken kıyafetler hışırdıyor. Midem bulanıyor.

Platformun üzerinde Jocasta bize hafif tehditkâr görünen keskin bir gülümseme fırlatıyor.

"Uhm..." Alistair elinde tuttuğu ve üzerinde açıkça dokuz rakamı yazan kâğıttan başını kaldırıp bana bakıyor.

Şaşkınlık içinde beyaz saçlı tuhaf kadına bakıyorum. Az önce ne oldu böyle?

CHAPTER SIXTEEN

J Ocasta, diğerk ekipler dışarı çıkmaya başladığında tekrar bir araya gelen etrafımızdaki sekiz muhafıza kaşlarını çatarak bakıyor. Ama sonra çenesini sallayıp

ana girişin yönü. "Hadi gidelim," diyor.

Cevap beklemeden arkasını dönüyor ve bizi şehre geri götürecek olan açık kapılara doğru ilerliyor.

"Ne yapacağız?" Galen telaşla fısıldıyor.

"Şimdilik onu takip edin." Draven etrafımızdaki muhafızlara ihtiyatlı bir bakış atıyor. "Hangi yoldan gittiğini öğrenene kadar."

Isera Jocasta'nın peşinden giden ilk kişi oldu. Geri kalanımız da ona yetişmek için acele ediyor.

Kararsızlık içimde dönüp duruyor. Şehir boyunca bize eşlik edilirken kaçmaya çalışmalı mıyız? Yoksa bu oyunlarla şansımızı denemek daha mı iyi? Ama Jocasta en zayıf takım olduğumuzu söyledi, yani hiç şansımız var mı? Ama o zaman neden bizi seçti?

Yol arkadaşlarıma bakıyorum. Hepsi aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyor ama kimse bir çözüm önerisi getirmiyor.

Son kapıdan geçip arenanın dışındaki caddeye çıkarken ılık öğle rüzgârları saçlarımı çekiştiriyor. Jocasta kısa bir mesafe ileride durdu. Başka bir dişi fae ile kısa bir süre konuştuktan sonra koşarak uzaklaşıyor.

Muhafızlarımıza bir kez daha kaşlarını çattıktan sonra, Jocasta çenesini tekrar bize doğru salladı ve solumuzdaki caddede ilerlemeye başladı. Draven ve ben bakışıyoruz.

Sağdan geliyoruz, bu da geçmek üzere olduğumuz sokakların düzenini bilmeyeceğimiz anlamına geliyor.

Draven'ın diğer tarafında Galen ve Lyra da sessiz bir soruyla ona bakıyorlar. Draven bir an düşünür ve sonra başını sallar.

Pekâlâ, garip fae'yi takip edin.

Beyaz Fraksiyon'un sahibi ve seçtiği ekip cadde boyunca biraz daha ileriye doğru yürür. Onlar geçerken vatandaşlar tezahürat yapar ve hatta bazıları pencerelerden eğilip onlara el sallar. Selamlamak için sağ kollarını kaldırır, bu da seyircilerden birinin kızarmasına ve eliyle kendini yelpazelemesine neden olur.

Onları merakla inceliyorum. İnsanlar sanki ünlülermiş gibi davranıyorlar. Görünüşe göre Orion doğruyu söylüyordu. Bu Büyük Oyunlar bu insanlar için ulusal bir spor gibi bir şey. Beyaz Fraksiyon'un sahibi diğer takımlara bakmadığına göre, bu takım onun her zamanki takımı olmalı. Hatta belki de kalabalığın favorisi.

Jocasta çenesini kaldırmış, kendinden emin adımlarla yürürken biz de peşlerinden gidiyoruz ama aynı seyirci grubuna ulaştığımızda davranışlarındaki değişiklik hissediliyor.

Tezahürat yapmak ve el sallamak yerine, yüzlerinde şüphe ve tiksinti karışımı bir ifadeyle bize bakıyorlar.

Midem bulanıyor ve tanıdık bir bulantı hissini yutkunarak bastırıyorum. Bunu engellemeye çalışıyorum ama yine de insanların benden hoşlanmamasından nefret ediyorum. Ve şimdi, bir kez daha beni tanımayan insanların, yapmadığım bir şey yüzünden beni aktif olarak hor gördüğü bir şehirde kapana kısılmış durumdayım.

Aniden bastıran bir yorgunluk gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor. Bu hiç değişmeyecek mi?

Seelie Sarayı'nda insanlar sırf duygu büyüüne sahip olduğum için benden hoşlanmıyordu. Beni tanııyorlardı bile ve onlara hiçbir şey yapmamıştım ama yine de seçmediğim bir şey yüzünden benden hoşlanmıyorlardı.

Frostfell'de herkes benden sırf fae olduğum için nefret ediyordu. Hiçbir ejderha şekil değiştireni köleleştirmemiştim ama yine de bunun için benden nefret ediyorlardı.

Ve şimdi, burada, Unseelie Sarayı'nda, insanlar yine sırf bir Seelie fae'si olduğum için benden nefret ediyor.

Uzun bir iç çekiyorum ve bir elimi saçlarımin arasında gezdiriyorum. Tüm dünya böyle bir yer mi?

Birkaç sokak sonra, şehrin geri kalanıyla aynı soluk taştan yapılmış üç katlı müstakil bir binaya ulaşıyoruz. Kırmızı çatısı neredeyse

parlak güneş ışığında parıldıyor. Jocasta oymalı ahşap kapıya doğru yürür ve bir anahtar çıkarır. Kendine özgü bir klik sesiyle açılıyor. Sonra bize geri dönüyor.

"Pekâlâ, defolun" diyor ve elleriyle muhafızlara kışkırtıcı bir hareket yapıyor.

Hafifçe şaşıyorlar ve ona göz kırpmıyorlar.

"Bundan sonrasını ben hallederim," diyor. Cevap vermelerini beklemeden bileğini bize doğru salladı ve binanın içine doğru ilerledi. "Hadi gidelim."

Muhafızlar da en az bizim kadar şaşırmış görünüyor. Belirsiz bir bakış atıyorlar ve geri çekilmeye başlamadan önce tereddüt ediyorlar.

Jocasta kapının hemen içinden, "Her şeyin bir sırası var," diyor. "Banyo ve yeni kıyafetler."

Kendime rağmen hemen canlanıyorum. Diğerleri de bu ihtimalden heyecan duymuşa benziyor, çünkü hepimiz Jocasta'yı kapıdan içeri kadar takip ediyoruz.

Diğer tarafta bizi oturma odası ve mutfağın bir arada olduğu çok geniş bir oda karşılıyor. Sıcak güneş ışığı pencerelerden içeri giriyor ve soluk ahşap mobilyaları aydınlatarak tüm mekânı aydınlık ve davetkâr kılıyor.

"Mutfak ve oturma odası bu katta," diyor Jocasta. Sonra arka duvardaki merdiveni işaret ediyor. "Bir ila üç numaralı yatak odaları bir sonraki katta. Dörtten altıya kadar olan yatak odaları en üst katta. Hepsinde ekli banyolar var. Hangisini isterseniz seçin ve uzun bir banyo yaparak başlayın." Bakışlarını vücudumuzda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor ve burnunu kırıstırıyor. "Haftalardır yıkanmamış gibi kokuyorsunuz."

Çünkü yıkanmadık, diye mırıldanıyorum içimden. Son üç haftadır bir zindanda kilitliyiz. Kişisel hijyen için pek de uygun bir yer sayılmaz.

Ani bir düşünce kafamdan geçerken şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Jocasta bizim kim olduğumuzu biliyor mu? Özgürlüğümüz için pazarlık yapan mahkûmlar olduğumuzu ve gönüllü olmadığımızı biliyor mu? Eğer bilmiyorsa, bir avantajımız olabilir.

"Size yeni kıyafetler alması için yardımcımı gönderdim," diye devam ediyor. "O yüzden yıkanırken elinizdekileri kapınızın dışında bırakın."

Draven basitçe "Hayır," der.

Jocasta soluk bir kaşını kaldırır.

"Affedersiniz?" "Zırhım bende kalacak."

Alay eder ve başını sallar. "Öyle mi?"

Draven emredici bir bakışla onun bakışlarını tutuyor. "Almayı dene. Ne olacağını gör."

Birkaç saniye boyunca öylece durup birbirlerine bakarlar. Sonra Jocasta iç çekmekle oflamak arası bir şey çıkarıyor ve bir elini uzun beyaz saçlarında gezdiriyor. "Bu takım seçimi gerçekten de başıma bela olacak, değil mi?" Bileğine hafifçe vurarak dilini şaklatıyor. "Peki. Zırhın sende kalsın. En azından doğru renkte." Draven, Lyra ve Galen'in vücutlarında aşağı yukarı geziniyor. "Ve oldukça havalı, sanırım."

Galen onun bu samimi incelemesi karşısında neredeyse biraz kızarıyor, Draven ise ona sadece düz bir bakış atıyor. Bana, Isera'ya ve Alistair'e dönüyor.

"Ama siz üçünüz kesinlikle kıyafetlerinizi değiştiriyorsunuz," diyor. Bize bakarken yine tiksintiyle burnunu kıvrıyor. "Siz ikiniz nedense zevk köleleri gibi giyinmişsiniz."

Hem Isera hem de Alistair irkildi.

Ama onlar bir şey söyleyemeden bakışlarını bana çeviriyor. "Ve sen de bir dilenci gibi görünüyorsun." İçini çekti. "Malachi'nin topları, belki de seni seçmemeliydim. Artık çok geç."

Neden bizi seçtiğini sormadan iki elini kaldırıp merdivenlere doğru kışkırtıcı bir hareket yaptı.

"İşe koyulun," diye emrediyor. "Bir banyo yap. Uzun bir banyo. Giysiler birkaç saat içinde teslim edilecek. Yemekler mutfakta. Ye. Dinlen. Sabah tekrar geleceğim. İsterseniz şehri keşfetmekte özgürsünüz, ancak oyunlar başlamadan önce antrenman yapmak için sadece bir haftamız var ve alabileceğiniz tüm dinlenmeye ihtiyacınız olacak, bu yüzden günü gücünüzü toparlamak ve hazırlanmak için kullanmanızı tavsiye ederim." Kaşlarını kaldırarak yüz yüze bakıyor. "Sorusu olan var mı?"

Ama sözlerine ancak konsantre olabiliyorum çünkü talimatlarının orta kısmı hala kafamın içinde bir çan gibi çalıyor. *Şehri keşfetmekten çekinmeyin.* Ona bakarak kelimeleri anlamlandırmaya çalışıyorum. Gerçekten gitmemize izin var mı?

Arkadaşlarım da aynı derecede şaşkın görünüyor, çünkü onlar da sessizce ona bakıyorlar.

İlk beş saniye içinde kimse soru sormayınca ellerini çırpıyor. "Mükemmel. Sabah görüşürüz o zaman."

Ve bu sözlerle kapıdan çıkıp arkasından kapatıyor. Kilitlemesini bekliyorum.

Kilitlemedi.

Sokağın aşağısına doğru yürürken ayak sesleri hızla kayboluyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımın içinde çarptığını duyabiliyorum.

Bilmiyor. Tutsak olmamız gerektiğini bilmiyor. Yüce Tanrım, *bilmiyor*.

Bakışlarımı kilitli olmayan kapıdan ayırıp arkadaşlarımın gözleriyle bulduğumda içimde umut ve heyecan kabarıyor. Aynı derecede şaşkın, rahatlamış ve umutlu görünüyorlar.

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" Lyra yüzünde komplocu bir sırıtışla soruyor.

Alistair hemen "Evet," diye yanıtlıyor. Başımı sallıyorum.

"Kaçıyoruz."

CHAPTER SEVENTEEN

MBir ağacın gölgesine gizlenmiş orada dururken kalbim kaburgalarımaya çarpıyor. Orman karanlık ve hareketsiz bir şekilde etrafımda uzanıyor. Birkaç adım ötede,

Lyra, Alistair ve Galen de sessizce bekliyorlardı.

Şehirde fark edilme riskini almak istemediğimizden, Jocasta'nın şehri keşfetmemize izin verildiğine dair söylediklerine bakılmaksızın, kaçmadan önce akşam karanlığını beklemek zorunda kaldık. Neyse ki bu en azından yemek yemek, banyo yapmak ve Jocasta'nın yardımcısının bize getirdiği kıyafetleri giymek için zamanımız olduğu anlamına geliyordu.

Şu anda giydiğim siyah dövüş derilerine bakıyorum. Draven'ın zırhına benziyorlar, tek fark ejderha pulları yerine deriden yapılmış olmaları. Ama sağlam ve esnekler ve üzerime tam oturuyorlar. Ve en şaşırtıcı olanı, onları giydiğimde farklı hissediyorum.

Giysilerinizin kendinizi nasıl hissettiğinizi bu kadar etkilemesi çok garip. On yıllardır yıpranmış ve kirli işçi kıyafetleri giyiyorum ve bunu her zerremde hissettim. Kendimi fakir, yırtık pırtık ve diğerlerinden daha *değersiz* hissettim. Sanki insanlar bana çok yakından bakmasın diye omuzlarımı kamburlaştırmam ve başımı eğmem gerekiyormuş gibi. Ama şimdi, bu belalı dövüşçü derilerini giydiğimde kendimi güçlü, kuvvetli ve özgüvenli hissediyorum. Dünyayı fethedebilirmişim gibi hissediyorum. Kendim hakkında hissettiklerimdeki bu beklenmedik değişim beni gerçekten hayrete düşürüyor.

Kendisi de siyah dövüş derisi giymiş olan Alistair'e baktığımda, onun da biraz daha uzun boylu olduğunu görüyorum.

Ve aniden, bunu muhtemelen bu yüzden yaptıklarını fark ettim. Icehearts'ın kıyafetler konusunda bu kadar katı kurallara sahip olmasının nedeni budur. Onlar

Giysilerimizin yıpranmış, kirli ve deliklerle dolu olmasını istedik ki kendimizi daha da ezilmiş hissedelim. Böylece kendimize fazla güvenemeyecektik.

Başımı sallayarak uzun bir nefes aldım. Eğer bu kadar kızgın olmasaydım, etkilenirdim. Gerçekten de her bir detayı düşünmüşler. Fetihlerini ve bizi nasıl hızada tutacaklarını titizlikle planlamışlar. Hiçbir şey şansa bırakılmamış.

Onlar stratejik dehalar. Ve ben bunu asla unutmamalıyım. Aksi takdirde asla kazanamayız.

İçimde bir kararsızlık titreşiyor.

Pozisyonumu değiştirerek ağaçların arasından Draven'ın döneceği yöne bakıyorum. Isera'yı almak için şehre geri döndü ve onlar buraya geldiğinde biz de gideceğiz. Ama şimdi burada, Unseelie Sarayı'nın sınırlarının hemen yanındayken, Isera'nın daha önce söylediklerini düşünmeden edemiyorum. Şansımız varken Orion'u nasıl yanımıza çekmemiz gerektiği hakkında.

Haklı da. Ama böyle bir şeyi nasıl başarabileceğimiz konusunda da hiçbir fikrim yok.

Sessiz ağaçların arasında ayak sesleri yankılanıyor. Başımı kaldırıyorum.

"Geri döndüler," diye fısıldıyor Alistair.

Ama omurgamdan aşağı yukarı bir alarm ateşi yükseliyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Çünkü o ayak seslerini tanıyorum. O kibirli, tembel ama buyurgan ayak seslerini.

"Hayır," diye nefes alıyorum, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor. "Bu Unseelie Kralı."

Diğerleri başlarını bana doğru çeviriyor.

"Kahretsin," diye küfrediyor Galen nefesinin altında. Bakışları ayak seslerinin geldiği yönden, solumuzda kısa bir mesafede yükselen koğuşlara yöneliyor. "Koğuşlara gidin. Dışarı çıkmamız gerek. Hemen."

"Onları bırakmayacağım," diye tıslıyorum.

"Onları bırakmayacağız." Lyra'yı kolundan tutup koğuşlara doğru iterken, ayak seslerinin geldiği yöne bir kez daha endişeyle baktı. "Draven ve Isera onların arasından uçarak geçebilir. Ama o geçtiğinde bizim çoktan diğer tarafta olmamız gerekiyor. Aksi takdirde çok geç olur."

En azından yaklaştıklarını görebilmeyi dileyerek ağaçların üzerindeki karanlık gökyüzüne bakıyorum. Ama Galen'in haklı olduğunu biliyorum, burada oyalanmak sadece

Hepimiz yakalanacağız, bu yüzden isteksizce kendimi ağaç gövdesinden uzaklaştırıyorum ve diğerlerinin peşinden acele ediyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, Alistair de harekete geçmeden önce beni takip ettiğinden emin olmak için bekliyor. Ama benim sinsice ilerlemeye başladığımı görünce bana bakmıyor bile. Onu gerçekten anlayamıyorum. Herkesten nefret ettiğini söylüyor ve daha önce ayrılmak üzereydi, ama sonra böyle şeyler yapıyor.

Başımı sallayarak bu düşünceyi şimdilik aklımdan uzaklaştırıyorum. Şu anda Orion bizi bulmadan önce buradan çıkmaya odaklanmalıyız.

Orman birkaç adım ileride bitiyor. Ondan sonra, koğuşlardan önce sadece açık bir çim alan var.

Omzumun üzerinden panikle bakıyorum.

Çimenleri geçmek bizi tamamen korunaksız bırakacak. Ama koğuşlara ulaşmanın başka yolu yok.

Orion'un telaşsız ayak sesleri ağaçların arasında yankılanmaya devam ediyor.

Korku içimde kıvrılıyor. Sanki onu duymamızı istiyor. Bizimle bir kedi gibi oynarken sıçanlar gibi kaçmamızı istiyor. Sanki bu oyundan zevk alıyormuş gibi. Suratına yumruk atasım geliyor.

Dördümüz ağaçların yanında durduğumuzda Galen, "Kaçmamız gerekiyor," diyor. Başını sallamadan önce yüzümüze bakıyor. "Gidin."

Ormandan koşarak çıkıyoruz ve çimlerin üzerinde hızla ilerliyoruz.

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Orion ormanın kenarına ulaşmadan önce koğuşlardan geçip otlaklara ulaşmamız gerekiyor. Yoksa bizi fark edecek.

Mümkün olduğunca sessiz koşmaya çalışıyorum ama ayaklarımın ses çıkarıp çıkarmadığını zar zor duyabiliyorum çünkü kalbim çok yüksek sesle çarpıyor. Orion bizi nasıl buldu ki? Şehirden gizlice çıktığımızı nereden biliyordu? Hangi yöne gittiğimizi nasıl bildi? Dışarı çıkmak için koğuşların hangi tarafını kullandığımızı? Lanet olsun, bilmediğim o kadar çok şey var ki.

Koğuşlar önümüzde beliriyor. Camın üzerinde yavaşça hareket eden su gibi. Omzumun üzerinden bakma isteğime direniyorum. Orion bizi görseydi, bilirdik. Sadece birkaç adım daha. Sonra-

Galen koğuşlara ulaşıyor.

Ve onlara çarpıyor.

Çarpma o kadar şiddetli ki yere çarpmadan önce birkaç adım geriye doğru uçuyor.

Kayarak durduğumuzda nefesim kesildi.

"Galen!" Lyra ona doğru atılır ve hızla onu geri çeker. "Ne yaptın sen-"

"Dışarı çıkamayız," diye araya giriyor Alistair.

Sesindeki büyük panik beni ona doğru döndürüyor. Tam koğuşların önünde duruyor, ellerini onlara vuruyor. Bakışlarımla buluşmak için döndüğünde gözleri dehşetle dolu.

"Dışarı çıkamayız," diye tekrarlıyor, bir eli hâlâ koğuşlara bastırıyor. Buz göğsüme yayılıyor. Koğuşlar *içeriden* kilitlenmiş.

Neden içeriden kilitlenmişler ki? Hiç mantıklı değil. Ejderha şekil değiştirenlerin içeri girememesini sağlamak için orada değiller mi?

Alaycı bir kahkaha geceyi dalgalandırıyor.

Arkamızı döndüğümüzde Orion Nightbane'in telaşsız bir tempoyla bize doğru yürüdüğünü görüyoruz. Güzel yüzünde hınzır bir gülümseme var. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama tam söyleyecekken başka bir ses geceyi yarıyor. Kanat çırpma sesi.

Bu yılan gibi adamla tanıştığımdan beri ilk kez yüzünde tembel bir kibirden başka bir şey var. Başını çevirip Draven'a bakarken bir an için yüz hatlarında tam bir şok ifadesi beliriyor.

Isera'yı kollarında taşıyan Draven, karanlık gecenin içinde bir hayalet gibi uçuyor. Devasa siyah kanatları havayı döverken son mesafeyi birkaç saniye içinde kapatıyor ve önümdeki çimlere çarpıyor.

Isera'yı yere bırakırken, yaralarımı kontrol etmek için bana hızlıca bir göz atıyor. Bu manzara kalbimi sıkıştırıyor.

Orion hâlâ çimenlerin üzerinde durduğu yerden, "Bu bir sürpriz," diyor.

Sesini eskisi kadar kibirli çıkarmaya çalışıyor ama ses tonunda hâlâ gerçek bir şaşkınlık var. Gözlerini hafifçe kısarak Draven'ı inceliyor.

Zarar görmediğimden emin olduktan sonra Draven, Unseelie Kralı'yla yüzleşmek için arkasını dönüyor ve devasa kanatlarını açıyor.

"Yarı vardiya," diye devam ediyor Orion, hâlâ Draven'ı dikkatle inceliyor.

"Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. Korumalar tüm ejderhaların yer değiştirmesini engellemeli." "Kötü şans. Bu halimle yarı insanım," diye

yanıtlıyor Draven. Karanlık

Kollarını ukala bir meydan okumayla açtığında bulutlar etrafında toplanıyor.

"Hâlâ benimle dövüşmenin iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Orion bir şey söylemiyor ama dudaklarının kenarında bir sırıtış beliriyor. Bunu görünce tüylerim diken diken oluyor.

"Aç şu lanet olası koğuşları, Orion," diye emrediyor Draven. "Bu şekilde bize karşı bir savaşı asla kazanamazsın."

Orion'un sırıtışı genişliyor. "Öyle mi?"

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, karanlık ağaç hattından koca bir asker sürüsü çıkar. Yarısının elinde ateş parlıyor, diğerleri ise su ve taş çağırıyor.

Yanımda, Alistair'in çenesi düşüyor.

Gözleri kocaman açılmış bir şekilde, ateşi kullanan yığına bakıyor.

Draven'in diğer tarafında Isera hemen buz çağırıyor. Kollarının etrafında cam parçaları gibi süzülüyor. Bu manzara Alistair'in şoktan çıkmasına neden olur ve o da büyüsünü çağırırken kollarından aşağı ateş akar. Kara fırtına bulutları büyüyor ve Draven'in etrafında şimşekler çakarken ben de büyümü çağırıp hazırlanıyorum.

Nabzım kulaklarımda çınlıyor. Burada bir sürü Unseelie fae var. Sayıca en az dörde bir üstünlüğümüz var. Ve hepsinin büyüsü var. Göğsümde endişe titreşirken kısa nefesler alıyorum. Bunu gerçekten kazanabilir miyiz?

"Bundan savaşarak kurtulamazsın Ölümün Gölgesi," der Orion. "İzle beni," diye homurdanır Draven.

Unseelie Kralı o alaycı kahkahalarından birini daha atar. "Doğru parola olmadan koğuşlara giremez *ya da çıkamazsın*."

"Aww." Isera ona öyle keskin bir gülümseme fırlatır ki kan akabilir.

"Seçme şansları olsa kendi halkının seni terk edeceğinden mi korkuyorsun?"

Orion'un gözleri bir bıçak gibi parlayarak ona kilitleniyor. "O dile dikkat et, küçük engerek. Yoksa biri onu kesip çıkarır."

Onun bakışlarını tutarak, açık bir meydan okumayla dilini dişleri boyunca kaydırıyor.

Orion'un gözlerinde tehlikeli bir ışık parlıyor ve tehditkâr gülümsemesi genişliyor.

Ancak birbirlerini öldürmeye başlamadan önce Draven araya girer. "O zaman sanırım parolayı senden işkenceyle öğreneceğim."

Toplanan askerler bu tehdit karşısında şoka girer. Ama Orion sadece homurdanıyor, kızgın olmaktan çok eğlenmiş görünüyor. Ve beni en çok endişelendiren şey, henüz büyüsünü bile çağırmamış olması.

Etrafına bakınırken, yerde bir şey arıyor gibi görünüyor. Eğilip birkaç adım ötedeki topraktan bir şey çıkarırken şaşkınlıkla kaşlarını çatıyorum.

Eline aldığı büyük böceği gördüğümde tüylerim diken diken oluyor. Kırkayak ile örümcek arası bir şeye benziyor. Onu yüzüne yaklaştırıp bir şeyler fısıldadığında yine ürperiyorum. Bu yaratığın normal olamayacak kadar çok bacağı var.

Orion koğuşlara doğru ilerlemeye başlayınca hepimiz gerildik. Ama ne o ne de askerleri saldırıyor. Bunun yerine, bizden kısa bir mesafe ötedeki koğuşlara doğru yürüyor ve kırkayak örümceği dalgalanan duvarın önüne bırakıyor. Sonra doğruldu ve yüzünü bize döndü.

"Size *yanlış* parola verirsem işte böyle olur" diyor.

Koğuşlara doğru ilerlemeye başlayan iğrenç böceğe bakıyorum.

Parıldayan büyümlü bariyere ulaştığı anda alevler içinde patlıyor.

Tüm o cılız bacakları bir anda pörsüyünce irkilerek geri çekiliyorum. Bariyerlere ulaştıktan sadece bir saniye sonra, böcek küçük bir kül yığınının başka bir şey değildi.

Yutkunuyorum, gözlerimi sırttan krala geri çevirmeden önce Draven'ın bakışlarıyla bir an için buluşuyorum.

Orion kollarını iki yana açarak Draven'ın az önceki ukala duruşunu taklit ediyor. "Hâlâ bana işkence etmeyi denemek istiyor musun?"

Yanımda Draven elini esnetiyor ve hayal kırıklığı içinde çenesini sıkıyor. Alistair ve ben bakışıyoruz. Lyra ve Galen de öyle. Isera sanki sadece bakışlarıyla onu öldürebilecekmiş gibi Orion'u izlemeye devam ediyor. Ama hiçbirimiz bir şey söylemiyoruz. Çünkü hepimiz gerçeği biliyoruz.

Tüm bu askerlere karşı savaşı kazanıp Orion'u yakalasak ve ona işkence etsek bile, bize doğru parolayı mı yoksa bizi yakacak olan parolayı mı verdiğini bilmemizin hiçbir yolu yok. Şu anda tüm kartlar onun elinde. Bunu o da biliyor. Biz de öyle.

"Sarayımdan ayrılmanızın tek yolu benim buna izin vermemdir," diyerek kendini beğenmiş ses tonuyla bu gerçeği yüzümüze vuruyor. Sonra bir omzunu kaldırıp umursamazca omuz silkiyor. "Ama ben pazarlıklarımı tutarım."

Isera alay ediyor.

Onu izlerken gözleri yine parlıyor ama hakareti görmezden geliyor ve bakışlarını tekrar hepimize çeviriyor. "Oyunları oynayın. Ve oynayın

İyi. Sarayımı eğlendirin. Bunu son yüzyıldaki en ilginç Büyük Oyunlar haline getirin. Kazanın. Sonra gitmene izin vereceğim." Isera'nın öfkeli gözleriyle tekrar buluşur ve sırtır. "Söz verdiğim gibi."

"Peki," diye homurdanır Draven.

Orion bir kaşını kaldırıyor ve bir o yana bir bu yana bakarak bizim de onun gücünü kabul etmemizi bekliyor. Diğerleri cevap veriyor. Başımı sallayabiliyorum. Isera onaylamak için çenesini zar zor eğiyor ama yine de memnun görünüyor.

"Mükemmel," diyor. Sonra gözlerindeki o acımasız otorite kıvılcımı geri dönüyor ve sesi karanlık ve alçak çıkıyor. "Ama buradan ayrılarak anlaşmamızı bozmak üzereydin. Ve eylemlerin sonuçları vardır. Yani şimdi kâbuslarında iki *saat geçirmeyi* hak ettin."

Etrafımdaki dünya kaybolmadan ve en kötü anılarımın soğuk, karanlık derinliklerine dalmadan önce nefes almaya bile vaktim olmuyor.

CHAPTER EIGHTEEN

W Sonunda sendeleyerek kapıdan içeri girip Jocasta'nın hizip evine girdiğimizde, kendimi birinin sıkıp çıkardığı kullanılmış bir bulaşık bezi gibi hissediyorum

çok güçlü bir şekilde. Unseelie Kralı kesinlikle tehdidini yerine getirdi. Ve bu sefer, bana sadece o korkunç anıyı göstermedi. Bana her şeyi gösterdi.

İki saat boyunca, koğuşların yanındaki çimenlerin üzerinde, en kötü anılarıma hapsolmuş bir şekilde, körlemesine tökezliyordum. Ailemin, Seelie Sarayı'nda insanların bana yaptığı ve söylediği tüm boktan şeylerin, Buz Sarayı'nda geçirdiğim zamanın, felç olduğum ve buz alevlerinden öldüğüm o ruh ezici saatlerin anıları.

Ve şimdi kendimi o kadar yorgun ve bitkin hissediyorum ki hafif bir esintinin beni devirmesinden korkuyorum.

Kapıdan bir gümbürtü geliyor.

Beyaz koltuğa çöküp başımı yavaşça sese doğru çeviriyorum.

Kapıdan giren son kişi olan Isera, bacakları tutmadan önce kapıyı ancak arkasından kapatabildi. Kapının hemen içindeki soluk ahşap döşeme tahtalarının üzerine sertçe oturuyor. Kararsız bir nefes alarak dizlerini göğsüne çeker ve sırtını oymalı ahşap kapıya yaslar.

"Onu öldüreceğim," diye fısıldıyor, sesi boğuk.

Draven yanıma oturduğunda kanepi gıcırıyor. Sert vücudu yanıma gelip bana destek verene kadar yana doğru eğildiğimi fark etmemiştim bile. Kolunu omuzlarıma doluyor ve beni sıkıca tutuyor. Bu

Vücutuma sıcaklık veriyor ve bana enerji patlaması yaşıyor. Hiç düşünmeden başımı omzuna yaslıyorum. Kolunu etrafımda daha da sıkıyor.

"Klostrofobini sana karşı kullanıyor, değil mi?" Bakışlarım Isera'ya dönerek soruyorum.

Bakışlarımı birkaç saniye sessizce karşılıyor ve sonunda "Evet" diye cevap veriyor.

"Ne oldu?" Alistair odanın karşısındaki duvarın dibinde oturduğu yerden soruyor.

O da hepimiz gibi bitkin ve bitkin görünüyor. Diğer koltukta oturan Galen ve Lyra acı dolu gözlerle Draven'ı izliyorlardı ama şimdi onlar da dikkatlerini Isera'ya yönelttiler.

Hâlâ kapının yanında oturan Isera başını arkasındaki tahta parçasına yaslamak için geriye doğru eğiyor. Mavi ve gümüş rengi gözleri tavana bakıyor. Ve hiçbir şey söylemiyor.

Tam cevap vermeyeceğini düşündüğüm anda iç geçiriyor.

"On bir yaşındaydım," diyor, hâlâ tavana bakarak. "Güçlerimi nasıl kontrol edeceğimi bulmaya çalışıyordum. Bir gün yanlışlıkla kendi etrafımda küçük bir beyaz buz kutusu yarattım. Ama onu tekrar nasıl yok edeceğimi bilmiyordum."

Midem bulanıyor.

Bir nefes daha vermeden önce alt dudağı bir an titriyor. "Buz o kadar kalındı ki ellerimle kıramadım. Berrak yerine beyaz olduğu için dışarıyı da göremiyordum."

"Dışarıdan kimse kıramadı mı?" Galen soruyor, menekşe rengi gözleri sempatiyle dolu.

"Kim?" Ellerini yumruk yapıp ona bir bakış atıyor. "Ben iki yaşındayken babam ejderha şekil değiştirenler tarafından öldürüldü."

Galen yüzünü buruşturuyor.

"Annem de ben on yaşındayken Kefaret Denemeleri'ni kazandı ve bir daha geri dönmedi." Yüz hatlarını boş bir maskeye dönüştürüyor. "Yalnızdım. Her zaman yalnızdım." Ona bir bakış daha atıyor. "Yani hayır, kimse beş gün boyunca orada mahsur kaldığımı, hayatta kalmak için buz duvarlardan su yaladığımı ve onu kırmaya çalışırken yumruklarımı kanlar içinde bıraktığımı bile bilmiyordu."

Kalbim acıyarak ona baktım. Yukarıdaki Tanrıça, hiçbir fikrim yoktu.

Kaşlarını indiriyor ve bize sert bir bakış fırlatıyor. "Başka sorunuz var mı?"

Galen beyaz minderlerin üzerinde beceriksizce kayarak boğazını temizliyor ve Lyra bakışlarını kaçırıyor. Ama Alistair ve ben dikkatle onu izlemeye devam ediyoruz. Bunu fark ettiğinde alay ediyor ve tavana bakmaya geri dönüyor.

Neredeyse bir dakika boyunca kimse bir şey söylemedi. Hepimiz gergin bir sessizlik içinde, bitkin ve tükenmiş bir halde öylece oturuyoruz. Pencereden içeri düşen ay ışığı karşımdaki duvarda soluk şekiller çiziyor. Kapının yanındaki tek fenerden başka bir ışık yakma zahmetine bile girmedik.

"Tüm ateşi kullananları bilerek mi öldürüyordun?" Alistair aniden soruyor ve baskıcı sessizliği öyle bir bozuyor ki irkiliyorum.

Gözlerimi kırptırarak ona doğru dönüyorum ve kaşlarını kaldırmış Draven'a baktığını görüyorum.

Draven kaşlarını çatıyor. "Öncelikle, bilerek bir şey yapmıyordum."

Karşımdaki koltukta oturan Galen ve Lyra, Draven'in sesindeki zehirden ve yaşadıklarının hatırlatılmasından ürküyorlar. Sanki hayatlarında gördükleri en büyüleyici şeymiş gibi hemen altımızdaki kabarık beyaz halıyı incelemeye başlıyorlar. İç çekme isteğime direniyorum. Mabona'nın memeleri, belki de Orion haklıydı. Belki *de* kırıldık.

"İkincisi," diye devam ediyor Draven, kaşlarını çatarak. "Ne soruyorsun?"

Alistair duvarın dibinde oturduğu yerden dizlerini yukarı çekip dirseklerini dayıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. Alışılmadık bir şekilde kararsız görünüyor.

"Şey, sadece..." Elini havada sallıyor. "Ateşin gerçekten nadir bir güç olması gerekiyor. Ama burada *pek* çok insan ateş büyüsüne sahip. Buzkartlar bizim sarayımızda onları bilerek mi öldürüyor yoksa neden orada bu kadar nadir?"

Draven'in kaşları çatıldı. Minderlere yaslanıp kolunu bana dolayarak elini kalçama koyacak şekilde ayarlıyor. Sonra uzun bir iç geçiriyor. "Hayır, cevap bundan çok daha basit." Alistair'in bakışlarıyla buluşuyor. "Ateş büyüsü çok yıkıcı olduğu için, onu kullanan fae'ler genellikle Kefaret Duruşmaları'nı kazanırlar. Ve Buz Sarayı'nda öldükleri için, büyülü soyları da onlarla birlikte ölür."

Alistair gözlerini kocaman açarak ona bakar. "Oh."

Odaya bir kez daha rahatsız edici bir sessizlik çöküyor. Bu durum midemi bulandırıyor ve eski içgüdülerim hemen herkesi nasıl rahatlatabileceğimi düşünmeye başlıyor. Ama ben de o kadar bitkinim ki ne diyeceğimi bilemiyorum.

Lyra birden neşeli bir sesle, "O zaman sevişmeye ihtiyacın var gibi görünüyor," diyor. "Hem de çok."

Alistair'in çenesi neredeyse yere çarpıyor ve dönüp ona bakıyor. Bir an için kızın ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyor gibi görünüyor. Yüzündeki ifadeye bakılırsa ciddiydi. Alistair de bunu fark etmiş gibi görünüyor çünkü yüzü kıpkırmızı oldu.

Bir kahkaha patlattım.

Gergin atmosfer bir anda dağılıyor ve aydınlık ve havadar oturma odasına bir sıcaklık doluyor. Draven kıkırdıyor, beni hâlâ sıkıca tutarken sert göğsü benimkine çarpıyor. Kanepede Lyra'nın yanında oturan Galen başını sallıyor ve elinin tersiyle Lyra'nın koluna vuruyor ama yüzünde bir gülümseme var. Ve yemin ederim ki Isera'nın dudakları da bir an için hafifçe yukarı doğru kayıyor.

Alistair yerde hepimize kaşlarını çatarak bakıyor, yanakları hâlâ kıpkırmızı ama pek de kızgın görünmüyor. Bunun yerine, Lyra bakmıyorken ona şaşkın bakışlar fırlatıyor.

Galen hepimizin göğsünden çekilmiş gibi görünen derin bir iç geçiriyor. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Yapabileceğimiz tek şeyi," diye cevap veriyorum ve yüz yüze bakıyorum.

Hepsi daha ben söylemeden ne söyleyeceğimi biliyor gibi görünüyor, çünkü göz göze gelir gelmez başlarını sallıyorlar.

"Oyunları biz kazanıyoruz."

CHAPTER NINETEEN

J Ocasta uzun beyaz saçlarını omzunun arkasına atıyor ve ellerini bir kez çırpıyor. "Pekâlâ, umarım iyi dinlenmişsinizdir."

Altımız birbirimize bakıyoruz. Dün geceki kaçış girişimimiz ve Orion'un cezası yüzünden birkaç saatten fazla uyuyamadık. Ama muhtemelen bunu ona söylememek en iyisi.

"Dediğim gibi, ilk oyun başlamadan önce antrenman yapmak için sadece bir haftamız var," diye devam ediyor. "Ve buradaki en zayıf takım siz olduğunuz için, alabileceğimiz tüm zamana ihtiyacımız olacak."

Devasa arena uzaktan gelen kılıç şakırtıları ve büyü sesleriyle doluyor. Diğer takımlar onları gözetlemeden özel olarak antrenman yapabilmeleri için altı takıma da ayrı odalar verildi. Bizimki, bir duvarı boyunca kemerli pencereleri olan ve zemini kumla kaplı, makul büyüklükte dikdörtgen bir oda.

"Yani, önce biz-" Jocasta başlar ama Alistair onun sözünü keser. "O zaman neden bizi seçtin?"

Jocasta gözlerini kırıştırıyor, pembe ve altın rengi gözleri ona kayıyor.

"Madem buradaki en zayıf takım biziz, neden bizi seçtiniz?" Alistair açıklıyor.

"Ah." Dudaklarında sinsi bir gülümseme yayılıyor. "Öncelikle sizi seçtim çünkü büyük bir kalabalık çekecek. Ayrıca çok ilginç bahis fırsatları da yaratacak."

Kaşlarını çatıyor. "İnsanların bizim üzerimize bahis oynayacağını mı söylüyorsun?"

"Hayır. *Ben* sizin üzerinize bahis oynayacağım. Dediğim gibi, buradaki en zayıf takım siz olduğunuz için başka kimse bunu yapmayacaktır."

"Tekrar soruyorum, o zaman neden bizi seçtin?"

"*Senin* yüzünden, seni sinsi küçük manipülatör."

Bana baktığını fark ettiğimde şaşkınlıkla başlıyorum. Birden herkesin dikkatini üzerimde hissedince, biraz da kendimden emin bir şekilde boğazımı temizliyorum. Jocasta'nın kurnaz bakışlarını kendi şaşkın gözlerimle tutarak, "Neden?" diye soruyorum.

"Çünkü sende duygu büyüğü var."

"Ben, uhm... Evet. Ama çoğu insan bunun kötü bir şey olduğunu düşünüyor. Sen düşünmüyor musun?" "Hayır." Sinsi gülümsemesi genişliyor. "Çünkü bende de duygu büyüğü var." Çenem düştü.

Yüzümdeki şaşkınlığa kıkırdıyor ve sonra göz kırpmıyor. "Sana söylemiştim evlat. Duygularımı manipüle etmeye çalışman için yüz yıl kadar erken."

Çocuk. Üç ay sonra yüz altmış sekiz yaşına gireceğim. Ama tabii. Evlat.

Başımı eğerek Jocasta'yı dikkatle inceliyorum. Hem fae hem de ejderha şekil değiştirenler genellikle yaklaşık bin yaşına kadar yaşarlar. Onun kaç yaşında olduğunu merak ediyorum.

"Yani duygu büyüğünün ne kadar güçlü ve tehlikeli olabileceğini biliyorum," diye kendinden emin bir sırıtişla sözlerini bitiriyor.

Kalbim göğsümde bir takla atıyor ve içimde aniden büyük bir umut duygusu kabarıyor. Duygu büyüğü olan başka biriyle hiç tanışmadım, bu yüzden kendi güçlerim hakkında bildiğim her şeyi kendim bulmak zorunda kaldım. Ama Jocasta benden hem daha yaşlı hem de daha yetenekliyse, bana büyüm hakkında bir şeyler öğretebilir. Daha da güçlü olmama yardım edebilir. Unseelie Sarayı'nın yardımı olmadan bile Iceheart'larla başa çıkabilecek kadar güçlü.

Nabzım hızla atıyor ve birden önümde bir olasılıklar dünyasının açıldığını hissediyorum.

"Ayrıca kalabalık eğlence istiyor," diye devam ediyor Jocasta ince omuzlarını silkerek. "Ve bunu sağlamak için onlara üç Seelie fae ve üç ejderha şekil değiştirenlerden oluşan bir takım vermekten daha iyi bir yol olabilir mi? Bu hiç olmadı. Sınırlarımız kapandığından beri bir kez bile olmadı. Ve *bu* harika bir bahis olacak." Gözleri parlıyor. "Herkes sana karşı bahis oynayacak. Ben hariç herkes. Ve eğer seni bir şekilde zamanında forma sokabilirsem, bu benim servet biletim olacak."

Birkaç saniye boyunca hepimiz nasıl hissedeceğimizi anlamaya çalışırken sessizce ona bakıyoruz. Sonunda, bu fırsat için minnettar olmaya karar verdim.

Duygu büyüğü olan başka bir insan. Mümkün olduğunca güçlenmemi isteyen ve antrenman yapmama yardım edecek biri. Bu, ummaya cesaret ettiğim her şeyden çok daha iyi.

Jocasta ellerini tekrar çırdtı. "Pekâlâ o zaman. Hadi başlayalım. Bir strateji planlayabilmem için her birinizin neler yapabileceğini görmem gerekiyor." Bileğini Galen, Lyra, Alistair ve Isera'ya doğru salladı. "Siz dördünüz, gidip depodan alıştırma mankenlerini alın. Bunun hemen solundaki kapı." İtaat edip etmediklerini görmek için beklemeden bana döndü. "Sen, önce ne yapabileceğini görmek istiyorum."

Yanımızdaki dört arkadaşımız onun buyurgan komutu karşısında kaşlarını çatıyor. Ama tıpkı benim gibi onlar da Jocasta'nın kazanmamızı en az bizim kadar istediğini ve bunun için bize en iyi şansı vereceğini anlamış görünüyorlar. Sonunda omuz silkip alıştırma mankenlerini almak için kapıya doğru yürüyorlar.

Draven dikkatini tekrar Jocasta'ya vermeden önce birkaç saniye onları izliyor. Beyaz saçlı fae ise sadece bana odaklanmış durumda.

Draven'a birkaç adım geri gitmesini işaret ederken, gözleri hâlâ bende, "Pekâlâ," diyor. "Duyguları nasıl yarattığını görmek istiyorum. Onun üzerinde göster ve istediğin duyguyu yarat."

İstendiği gibi biraz geri çekildikten sonra Draven yüzünü bana dönüyor ve tamamen rahatlamış görünüyor. Draven'ın bana aslında ne kadar güvendiğini bir kez daha fark ederek adeta bıçaklandım. Ama şu anda buna konsantre olamıyorum çünkü Jocasta'nın emri kafamı karıştırıyor.

"*Manipüle etmekten* bahsediyorsun, değil mi?" Tereddütte başlıyorum. "Hâlihazırda hissettiği duygulardan birini seçip onu manipüle etmek mi?"

"Sanırım ona da geleceğiz. Ama önce senin duygu yarattığını görmek istiyorum."

Kaşlarımı çatarak şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Ne demek istiyorsun? *duygular yaratmak*?"

Geri çekiliyor, şaşkınlıkla bana göz kırıyor. Sonra gözlerini deviriyor ve sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Daha bunu nasıl yapacağını bile öğrenemedin mi? Malachi'nin taşakları, düşündüğümünden çok daha zayıfsın." Kaşlarına masaj yapıyor. "Bu biraz zor olacak."

"Hayır, ben..." Kelimeleri ağzımdan yeterince hızlı çıkarmaya çalışırken neredeyse takılıp düşüyordum. "Yüz elli yılı aşkın bir süredir sihrimle pratik yapıyorum. Yaptığım işte iyiyim. Ama duyguları yoktan var etmek *mümkün* değil. Önce orada bir kıvılcım olması gerekir. Bu işler böyle yürür."

Jocasta sanki az önce ona dışarıda pantolon giymenin abartıldığını söylemişim gibi bana bakıyor. Sonra uzun bir iç çekiş daha yaptı. Göz temasını keserek Draven'a dönüyor ve bileğine hafifçe vuruyor. "Gel, ona daha yakın dur."

Bana doğru gelmeye başladığında ben de Draven'a dönüyorum. Daha bakışlarım onun üzerindeyken bile vücudunun karşı konulmaz çekimini hissedebiliyorum. Tüm varlığının beni nasıl tükettiğini hissedebiliyorum. Ve sonunda bakışlarım onu bulduğunda, kanım alev alıyor.

Bana doğru ilerlerken kaslı vücudu ölümcül bir zarafetle hareket ediyor. Bakışlarımı güçlü vücudunun üzerinde gezdiriyorum, aniden ona dokunmak için çaresiz kalıyorum. Ellerimi üzerinde gezdirmek istiyorum. Keskin karın kaslarının izini sürmek, parmaklarımı sırtından aşağıya indirmek ve sikine ulaşana kadar zırhının altında saklandığını bildiğim o kesinlikle günahkâr V'yi yalamak. Kahretsin, ellerimi sikine dolamak istiyorum. Artık beklemek istemiyorum. Onu şimdi istiyorum.

Bakışlarımı Draven'ın gözlerine doğru sürüklediğimde ve onların da şehvetle yandığını gördüğümde vücudumdan ateş fişkırıyor. Tam önümde durdu. Göğsü kabarıyor, sanki kendini tutmaya çalışıyor. Ama ben onun kendini tutmasını istemiyorum. Kıyafetlerimi yırtıp atmasını ve beni duvara yaslayarak sertçe becermesini istiyorum. Hayır, ben *onun* kıyafetlerini yırtıp onu sertçe sikmek istiyorum. Her şeyi istiyorum. Her şeyi. Ve şimdi istiyorum.

Şehvet tüm ruhumu orman yangını gibi yakıyor.

Ve kendimi tutamıyorum.

Boynunun arkasından tutarak günahkâr ağzını kendime doğru çekiyorum ve onu umutsuzca öpüyorum. O da beni açlıktan ölüyormuş gibi öpüyor. Sanki bunun için bin yıldır bekliyormuş gibi. Kendimi onun sert göğsüne daha çok bastırıyorum. Kahretsin, her şeyi hissetmek istiyorum.

İçimde bir açlık var. Yeni bir açlık. Umutsuz bir açlık. Öncekinden farklı hissettiren bir şey. Daha güçlü. Daha akılsız. Daha karşı konulmaz.

Kahretsin, onu istiyorum. Onu elde edemezsem öleceğim.

Parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum ama tek hissedebildiğim zırhının sert ejderha pulu. *Onu* hissetmek istiyorum. Onu hissetmeye ihtiyacım var. Hemen şimdi.

Draven öfkeli öpücüklerle ciğerlerimdeki nefesi çalmaya devam ederken parmaklarım kemerinin kopçasıyla uğraşüyor, neredeyse çekerek açıyor. Pantolonunu indirmeye çalışıyorum ama normal bir pantolon değil de zırhı olduğu için ancak sikine ulaşacak kadar açabiliyorum. Parmaklarımı etrafına doladığımda elimde anında sertleşiyor.

Elimi sikinde aşağı yukarı kaydırırken Draven'ın göğsünden lezzetli bir inilti kopuyor. İçimde yanan şehvet daha da alevleniyor. Siktir, ona ihtiyacım var. Ona havadan daha çok ihtiyacım var. Kıyafetlerini çıkarması için yirmi saniye daha bekleyemem. Eğer onu şimdi yakalayamazsam, öleceğim.

Çaresiz öpüşmeyi keserek önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Altın rengi gözleri kontrol edilemez bir şehvetle yanarken, önünde diz çökmemi ve elimi zonklayan siki boyunca aşağı kaydırmamı izliyor. Elim hâlâ tabanı kavrarken öne doğru eğilip kalın sikini ağızıma alıyorum.

Göğsünün derinliklerinden umutsuz bir inilti daha kopuyor. Bu ses klitorisimin ihtiyaçla zonklamasına neden oluyor.

Dudaklarımı tekrar yukarı kaydırıyorum ve sonra dilimi ucunun etrafında döndürmeden önce horozunun kenarı boyunca yalıyorum. Eli dışarı fırlıyor ve saçlarımı kavıyor. Parmakları sıkılaşıp saçlarımı sıkıca kavrarken şehvet içimi yakıyor. Dudaklarımı ve dilimi diğer yarısında çalıştırırken elimi horozunun tabanında yukarı ve aşağı çekiyorum.

İçimdeki ateş o kadar yoğun ki başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Tüm hayatımı böyle geçirebilirim. Dizlerimin üzerinde Draven'ın sikini emerek. Başka bir şeye ihtiyacım yok. İhtiyacım yok-

Bir anda, içimdeki o her şeyi tüketen şehvet ateşi kayboluyor.

O kadar ani bir şekilde buharlaşıyor ki sanki biri zorla içimdeki duyguyu söküp almış gibi hissediyorum.

Bu deneyim o kadar sarsıcı ki, Draven'ın siki ağızımdayken hala dizlerimin üzerinde oturuyor ve ona bakıyorum. O da bana bakıyor, gözleri kocaman, en az benim kadar şok olmuş görünüyor.

Kendini beğenmiş bir kıkırdama kulaklarımdaki garip çınlamayı kesiyor. "İşte bir duyguyu böyle yaratırsın. Bu durumda şehvet."

Jocasta'nın sesi beni sersemliğimden uyandırıyor. Draven'ın sikini kavrayışımı hızla bırakıyorum ve ağızımdan kaydırarak çıkarıyorum. Bu onu da gerçeğe döndürmüş gibi görünüyor, çünkü birkaç kez gözlerini kırptırıyor ve başını sertçe sallıyor.

"Kızım, sen daha önce hiç sakso çektin mi?" Jocasta hala birkaç adım ötede durduğu yerden söylüyor. Sesine eğlence karışıyor. "Onu emmen gerekiyordu. Buz saçağı gibi yalaman değil."

Utanc bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor. Tüm yüzüm kıpkırmızı oldu. O kadar yoğun ki her an alev alacakmışım gibi hissediyorum. Başımı ç e v i r i p yanaklarımla Jocasta'ya bakıyorum.

utançtan yanıyordu. Bana sırtıyor, gözleri memnuniyetle parlıyor.

Ve işte o zaman sersemlemiş zihnim nihayet son birkaç dakikada neler olduğunu kavıyor. Jocasta göğsümde şehvet yarattı. Draven'inkinde de. Kendi duygularımı manipüle edemediğim için, diğer tarafın nasıl hissettirdiğini hiç bilmedim. Ve birinin duygularını değiştirdiğimi bildiğimden, her zaman bunun yapay hissettirecek bir yanı olduğunu düşünmüşümdür. Bu kadar organik hissettirdiğini bilmiyordum. İçimdeki şehveti yarattığında, bunun kendi duygum olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Tamamen bana ait olduğuna gerçekten inanmıştım.

Bu düşünce içime bir şok dalgası daha gönderdi, çünkü beni en akıl almaz farkındalığa götürdü.

Jocasta içimde şehvet *yaratmıştı*.

Eğer dönüp Draven'a baktığımda gerçekleşmiş olsaydı, onun sözlerinden şüphe ederdim. Draven'a baktığımda her zaman var olan şehvet kıvılcımını manipüle ettiğini düşünürdüm. Ama her şey ondan önce başladı. Bu her şeyi tüketen şehvet duygusu ben onu görmeden önce başlamıştı. Bu da demek oluyor ki yoktan var oldu.

Ve bu mümkün olmamalı.

"Uhm... Burada neler oluyor?" Galen'in sesi aniden odada yankılandı.

Başımı kapıya doğru çevirdiğimde Galen, Lyra, Isera ve Alistair'in kumun üzerinde donmuş bir şekilde durduklarını ve şaşkın bir sessizlik içinde üçümüze baktıklarını görüyorum. Getirdikleri alıştırmaya mankenleri yanlarında hareketsizce duruyordu.

Draven pantolonunu hızla yukarı çekip kemerini tekrar bağlarken ben dizlerimin üzerinde doğrulup birkaç adım geri çekiliyorum. Sıcaklık bir kez daha yanaklarımı yakıyor.

"Saklamana gerek yok," diyor Jocasta, Draven'ın kasıklarına doğru başını sallarken gözleri eğlenceyle parlıyor. "Çok etkileyici bir alet."

Draven bir kalp atışı içinde aralarındaki mesafeyi kapattı. Kollarında şimşekler çakıyor ve Draven onu yakasından tutup ayak parmaklarının üzerine kaldırırken fırtına bulutları etrafında çalkalanıyor.

"Bir daha böyle bir şey yaparsan, seni gebertirim," diye yüzüne karşı homurdanıyor Draven.

Jocasta ona sırtarak, "Ah, hadi ama," diye cevap veriyor. "Çok eğiticiydi. Ya da en azından öyle olacak. Çünkü artık ona bir şeyler öğretmeye başlayabilirsin."

nasıl düzgünce emilir."

"Ağzına dikkat et." Adamın yumruğu kadının siyah gömleğini sıkıyor. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, tekniği mükemmel."

Isı bir kez daha tüm yüzümü kızartıyor, parlak kırmızıya çeviriyor ve Mabona'ya yerin yarılp beni yutması için umutsuz bir dua gönderiyorum.

Jocasta Draven'a bilmiş bilmiş sırtıyor. "Uh-huh." Onu geriye doğru itiyor ve gömleğini serbest bırakıyor.

Şimdi bize ulaşmış olan dört arkadaşımız, üçümüzün arasında bakışırken iki adım ötede kumun üzerinde duruyorlar.

"Biz... bir şey mi kaçırdık?" Lyra gerçekten şaşkın görünerek soruyor.

"Evet, neler oluyor?" Alistair bakışlarımla buluşurken ekliyor.

Kaşlarımı çatarak yanaklarımdaki yakıcı sıcaklığı umutsuzca bastırmaya çalışıyorum. "Hiç sorma."

Birkaç adım ötede Jocasta kıkırdıyor ve Draven'ın hırpaladığı gömleğini düzeltmek için ellerini gömleğinde gezdiriyor. Gözlerinde eğlence parıldıyor ve kaşlarını bize doğru oynatıyor. Ona ters ters bakıyorum.

"Peki bu mahkemenin sakso çekme takıntısı nedir?" Orion'un daha önce Isera'yı nasıl tehdit ettiğini hatırlayarak homurdanıyorum.

Alistair kaşlarını kaldırıyor. "Onun sikini mi yaladın?"

"Sorma dedim," diye mırıldanıyorum, utanç yanaklarımı bir kez daha ısıtıyor.

Jocasta gözlerinde aç bir bakışla, "Bu nihai güç alışverişi," diye cevap veriyor.

İlk başta, gözlerindeki açlığın Draven'a yönelik olduğunu düşünüyorum ve bıçağı kaburgalarına saplama dürtüsü beni bir heyelan gibi vuruyor. Sadece Draven'ı düşündüğü için onu öldürme dürtüsü beni biraz sarsıyor, bu da gözlerinin Draven'a hiç odaklanmadığını görmem için öldürücü öfkeyi yeterince azaltıyor. Tam tersi. Odanın diğer ucuna bakıyor, sanki duvarın ötesine ve hayalini kurduğu kişiye doğru bakıyor.

"Bir kişi diğerinin ayaklarının dibinde diz çökmüş, onun sikini emiyor," diyor, sesi derin bir özlemle dolu. "Mutlak bir teslimiyet eylemi." Dilini dişleri boyunca kaydırırken bakışları odanın karşısındaki soluk taş duvarda kalıyor. "Aynı zamanda, vücudunun en savunmasız kısmını ağzında tutuyor. Tam dişlerinin arasında." Gözleri parlıyor ve "Nihai güç değişimi" diye tekrarlarlarken göğsünden bir iç çekiş çıkıyor.

Altımız da buna nasıl cevap vereceğimizi bilemeden sessizce ona bakıyoruz. Sorun daha çok bir hayal kırıklığı yorumuydu. Gerçekten cevap vermesini beklemiyordum.

Sonunda bakışlarını duvardan ayırdı ve dikkatini tekrar bize yöneltti. "Bu yüzden bu kadar sıcak." Küçük bir kıkırdama çıkardı ve hepimize bilmiş bir bakış attı. "Bunu Unseelie Kralı kadar güçlü biriyle yapmanın ne kadar ateşli olacağını hayal edin."

Isera'nın bakışları keskinleşiyor. "Bundan hoşlanıyor mu?"

"Elbette. Tam bir teslimiyet, özellikle de güçlü birinden, en çok arzuladığı şeydir."

"Anlıyorum."

Bakışlarını karşılamaya çalışarak ona bakıyorum. Ama hesapçı gözleri Jocasta'ya odaklanmıştı.

Birkaç saniyeliğine oda ölüm sessizliğine büründü. Kapının dışında bir yerde, çarpışan kılıçların ve acele eden büyüünün uzak sesleri arenanın içindeki sıcak havayı dolduruyor. Kapalı gökyüzünden gelen gri ışık pencerelerden içeri süzülüyor ve diğer taraftaki soluk taş duvarda daha açık lekeler oluşturuyor.

"Uhm..." Galen belirgin bir şekilde rahatsız görünerek başlar.

Jocasta bir kez daha ellerini çırpıyor. "Her neyse." Bakışlarını bana çeviriyor. "Henüz duygu yaratamıyorsun. Sorun değil. İlk oyundan önce bunun üzerinde çalışmak için bir haftamız var. Şimdilik en azından bana duyguları nasıl manipüle ettiğini göster."

Henüz. Henüz duygu yaratamıyorum. Bir alayımı bastırıyorum. Fae'lerin burada, Unseelie Sarayı'nda ne tür bir ekstra güce sahip olduklarını bilmiyorum ama duygu yaratmak mümkün değil. Ben biliyorum. Yüz elli yılı aşkın bir süredir büyülerimle pratik yapıyorum. Duygu yaratmanın mümkün olmadığını biliyorum. Önce orada bir kıvılcım olması gerekir. Bu işler böyle yürür. En azından bizim için.

Jocasta'ya bakıyorum. Belki de haklıydı. Belki de Unseelie Sarayı her zaman bizden daha güçlüydü ve bu yüzden ben duygu yaratamazken o yaratabiliyordu.

Jocasta, "Pekâlâ, işine bak," diyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

Arkadaşlarımın duygularını manipüle etmek istemediğimden, onun yerine pencereye doğru yürüyorum.

Aşağıda, insanlar büyük bir pazar meydanında geziniyor. Rengârenk tenteler rüzgârda dalgalanıyor ve meydanın stratejik yerlerine yerleştirilmiş ahşap saksılarda parlak çiçekler hışırdıyor.

Mallarla dolu arabalar ve stantlar düzgün sıralar halinde dizilmiş. Onların sohbetlerini ve kahkahalarını duyabilmek için pencereyi aralıyorum.

Jocasta yanıma geliyor. "Arkadaşların yerine şehir, ha? Akıllıca."

"Evet." Gözlerimi dışarıdaki insanlardan ayırmıyorum. "Ama bütün şehri dolaşamam. Teknik olarak yapabilirim. Ama sadece on saniye kadar."

Gülüyor. "Bütün şehir. Doğru ya. İyi bir tane." Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Yine de bu bir şey olmaz mıydı? Bütün bir şehir."

Kafam karışıyor ve ona doğru düzgün bakmak için dönüyorum. O da aynı şekilde kafası karışmış bir halde bana bakıyor.

"Ne?" diyor sonunda.

"Şaka yapmıyordum." Ona kaşlarımı çatıyorum, şimdi tamamen şaşkınım. "Bütün bir şehri manipüle edebilirim. Ama sadece on saniye kadar. Buraya gelmeden hemen önce Frostfell'de yapmıştım."

Eğitim odasına ölüm sessizliği çöktü. Açık pencerenin yanında durmuş, sanki onunla dalga geçip geçmediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi birkaç saniye bana bakıyor. Gerçekten ciddi olduğumu anladığında yüzündeki renk soluyor.

"Bu mümkün değil," diyor.

Pencereye dönerek daha geniş bir şekilde açıyorum. Sonra sihrimi çağırıyorum. Derin bir nefes aldıktan sonra, heyecanın parıldayan gümüş kıvılcımlarını aramak için onu tüm şehre fırlatıyorum. Elbette herkes bunu hissetmiyor. Ama ufukta Büyük Oyunlar görüldüğüne göre, çoğunda bu duygunun en azından küçük bir kıvılcımı var gibi görünüyor. Onu bir yangına dönüştürüyorum.

Aşağıdaki pazar meydanındaki ve buradan görebildiğimiz tüm sokaklardaki insanlar aniden aydınlanıyor gibi görünüyor. Kahkahalar daha da yükseliyor. Neşe bulaşıcı hale geliyor. İnsanların adımlarında bir sıçrama oluyor. Beklenti tüm şehri titreştiriyor gibi görünüyor. Ve daha önce şehrin üzerinde asılı olan gergin türden değil. Bu sefer sadece basit, saf bir heyecan.

Tüm enerjimi tüketmemek için sadece üç saniye sonra büyümü hızla kesiyorum.

Sonra Jocasta'ya dönüyorum.

Bir süre, herkesin artık daha normal bir duruma dönmeye başladığı pencereden dışarı bakmaya devam ediyor. Sonra bana döndü. Kocaman gözleri benimkilerle buluştuğunda şok mu oldu, dehşete mi düştü yoksa etkilendi mi anlayamıyorum.

"Bu mümkün değil," diye ağzından kaçıırıyor. Ama bu bir gerçeğin ifadesinden çok, dünya görüőüne tutunmak için umutsuz bir çaba gibi geliyor. Başını bana doğru sallarken pembe ve altın rengi gözleri hâlâ kocaman. "Bu mümkün olmamalı."

"Ama mümkün," diye nazıkçe cevap veriyorum. Sonra pencereyi tekrar kapatırken şehre doğru başımı sallıyorum. "Gördün."

Ağzını birkaç kez yokluyor ama hiç ses çıkmıyor. Sonra birden dönüp diğerlerine bakıyor. Şaşkın gözleri Alistair'e kilitleniyor. "Sen. Ateş kullanıcısısın, değil mi?"

"Evet," diye onaylıyor

Alistair. "Göster bana."

Bir elini saçlarında gezdirdikten sonra çenesini kapının bulunduğu kısa duvara doğru salladı. "Őurada durmak isteyeceksiniz."

Sadece Jocasta duvara doğru yöneldiğinde, geri kalanımıza bir bakış fırlatıyor. "Siz de."

Hepimiz harekete geçip gösterilen duvara doğru koşuyoruz. Alistair daha yavaş bir tempoyla bizi takip ediyor. Duvara ulaştığımızda hepimiz dikdörtgen odanın diğer tarafındaki kısa duvara bakacak şekilde duruyoruz.

Alistair bir nefes alıyor ve gözleri parlamaya başlıyor. Sonra elleriyle dışa doğru itiyor.

Sarı ve turuncu alevler kumun üzerinde kükreyerek odanın üçte ikisine ulaőır.

Jocasta'nın çenesi düşüyor.

Alistair ateőini birkaç saniye daha devam ettirirken ısı üzerimizi kaplıyor. Sonra sihrini bırakıyor ve gözleri yeniden parlamayı kesiyor.

Jocasta dönüp ona bakarken, "Malachi'nin taşakları," diye ağzından kaçıırıyor. "Tüm gücün bu mu?"

Adam şaşkınlıkla gözlerini kırkıőtırıyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Tam mı? Bu yarısı bile değildi."

Kadın ağzı hala açık bir şekilde ona bakıyor. Sonra Isera'ya doğru dönüyor, gözleri vahşi. "Ya sen?"

Isera bir an için ona soğuk bir bakış atar. Sonra büyüőünü çağırıyor ve bileğine bir fiske vuruyor.

Önümüzdeki tüm odayı buzla doldururken, soluk taş duvarlar arasında acele, çınlayan, çatırdayan bir ses yankılanıyor. Sonra bileğinin bir başka hareketiyle buzu yok ediyor. Kollarını kavuşturup duvara yaslanıyor ve Jocasta'nın bakışlarını donuk gözlerle süzüyor.

Jocasta titreyen bir nefes çeker. Ellerini kaldırıp uzun beyaz saçlarının arasından geçiriyor ve önümüzde artık bomboş duran odaya bakıyor. Geri kalanımız bir bakış alışverişinde bulunuyor.

Sonra yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor ve o kadar içten bir kahkaha atıyor ki ruhumun derinliklerine kadar hissedebiliyorum. Bize bakmak için döndüğünde sırtıyor.

"Çok zengin olacağım."

CHAPTER TWENTY

TDerin bir nefes çekerken, pişen ekmeğin ve ızgara etin cennet gibi kokusu havada süzülüyor ve ciğerlerimi dolduruyor. Üstümüzde, taze yeşil Hafif bir esinti pazar meydanını süpürürken yalnız ağaçtaki yapraklar hışırdıyor. Bu açık hava tavernasının diğer müşterileri bize doğru şüpheli bakışlar fırlatıyor ama biz zaten onlardan olabildiğince uzakta oturuyoruz.

Lyra, Alistair'in yanındaki tahta sandalyeye otururken, "Siparişimizi kabul etmeleri üç deneme sürdü," diyor. "Parayı peşin ödememize rağmen." Kalan son koltuğa oturan Galen ona gözlerini deviriyor. "Yine de onları suçlayabilir misiniz? Her seferinde onları öldürmek için gönderildik. hiçbir koğuşların dışına adımını bile atmadı."

"Yine de," diye homurdanıyor atkuyruğu yaptığı dalgalı kahverengi saçlarını omzunun arkasına savururken. "İnsanların açlıktan ölmesine izin vermek kabalık."

"Açlıktan
ölmüyorsun." "Şey,
eğer yapmazsam..."

Önümüzdeki pazar meydanını incelemek yerine onların iyi huylu didişmelerini duymazdan geliyorum. Daha önce eğitim odasının pencerelerinden gördüğümüzün aynısı. Eğitim bittikten sonra evimize dönmeyi planlamıştık ama Jocasta bize biraz para verdi ve bu gece dışarı çıkıp yemek yememizi ve şehrin tadını çıkarmamızı söyledi.

Daha önce bırakın para kullanmayı, para sahibi olmama bile izin verilmediğinden, aptal gibi görünmeden parayı nasıl kullanacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Elbette Alistair ve Isera da bilmiyordu. Bu yüzden Lyra ve Galen'i tüm masamız için sipariş vermeye gönderdik. Görünüşe göre farklı bir nedenden dolayı bunu yapmakta zorlandılar.

Büyük arenanın devasa duvarları üzerimizde yükseliyor ve Jocasta artık orada olmasa da eğitim salonumuzun pencerelerine tekrar bakıyorum.

Güçlerimizi öğrendikten sonra tüm tavrı değişti. Eğlenen ve hafif alaycı tonu ve kendini beğenmiş üstünlüğü gitmişti. Bunun yerine bizi daha önce hiç olmadığı kadar ciddiye almaya başladı. Ve ayrıca bizi ödüllendirdi. Dolayısıyla bu yemek.

Görünüşe göre ortalama bir Unseelie fae'den çok daha güçlü büyü kullanıcıları olduğumuzu hala tam olarak kavrayabilmiş değilim. Bir yandan mantıklı çünkü Iceheart'lar bizi binlerce yıldır güçlü büyüye sahip insanlar yaratmak için yetiştiriyorlar. Tabii ki bu bizim büyülü soyumuzu, normal bir şekilde yaşayan ve istedikleri kadar çocuk sahibi olan Unseelie fae'lerden daha güçlü yapacaktır.

Ama aynı zamanda, eğer benim Jocasta'dan daha güçlü olmam gerekiyorsa, o zaman neden o yoktan duygu yaratabilirken ben yaratamıyorum? Bende bir sorun mu var? Daha fazla ham güce sahip olmama rağmen, bir şekilde kusurlu muyum?

"İyi misin?"

Draven daha yakına eğilip elini hafifçe kalçamda gezdirince gerçekliğe geri dönüyorum. Onun rahat dokunuşu vücuduma bir sıcaklık seli gönderiyor ve içimdeki rahatsız edici duygu fırtınasının tekrar sakinleşmesini sağlıyor. Uzun bir iç çekiyorum.

Bakışlarımı önümüzde uzanan pazardan ayırıp Draven'ın güzel gözleriyle buluşuyorum. "Evet. Ben sadece... düşüncelere dalmıştım."

Elini tekrar kalçamın üzerinde gezdiriyor ve omurgamın karıncalanmasına neden oluyor. Ama o daha başka bir şey söyleyemedi, Isera zorlanmadan konuşarak hepimizi şaşırtıyor.

"Huzursuzlar," diyor soğuk gözlerini büyük pazar meydanında dolaşan insanlara dikerek. "Bunu hissedebiliyor musun?"

"Evet," diye cevap veriyorum hemen.

Tüm şehrin üzerinde bir bulut gibi dolaşan huzursuz gerginliği hissetmek için sihrimi kullanmama bile gerek yok. Tüm hayatımı etrafımdaki durumu okuyarak geçirdim, her zaman tetikteyim ve odadaki ruh halinin değiştiği ve birinin sinirlenmek üzere olduğu o an için tetikteyim, böylece çatışmayı gerçekleşmeden önce etkisiz hale getirmeye çalışabilirim.

"Bu sadece beklenti değil mi?" Galen benimle Isera'nın arasına bakarak soruyor. "Oyunlardan önceki heyecan mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Bu farklı hissettiriyor. Havada sadece olumlu duygularda olmayan bir gerilim var."

Isera başını sallıyor. "Sıkılmışlar. Huzursuzlar. Duvarlara tırmanıp bir şeyler olmasını bekliyorlar."

"Bu yüzden insanlar hangi grubun kazanacağı konusunda bu kadar çok tartışıyor," diye bitiriyorum.

Alistair ikimize de bakarak, "Peki bunun konuyla ne ilgisi var?" diye soruyor.

Isera'yı izliyorum, cevap vermesini bekliyorum. Cevap vermedi. Bakışlarını tekrar önümüzde duran huzursuz pazara kaydırırken gözlerindeki o tehlikeli parıltı hâlâ duruyor.

"Çünkü bu oyunları kazanmamız gerekiyor," diye cevap veriyorum, dikkatimi diğerlerine kaydırarak. "Bu insanlar için eğlence bu. En sevdikleri eğlence türü. Beyaz Fraksiyon gibi normal takımlardaki yarışmacılar neredeyse birer ünlü." Dirseklerimi önümdeki ahşap masaya dayayıp iki elimi saçlarımın arasından geçirdikten sonra bir iç geçiriyorum. "Jocasta'nın biz ayrılmadan önce ne dediğini hepiniz duydunuz. Mesele sadece kazanmak değil. Kalabalığın eğlenmesini sağlamakla ilgili."

"Ve herkes bizden nefret ediyor," diye bitiriyor Draven omuz silkerek.

Berbat peptalk'ına yarım ağızla ters ters bakıyorum. Ama aslında haklı, bu yüzden tekrar iç çekiyorum ve "Ve herkes bizden nefret ediyor" diye yineliyorum.

"Pekâlâ, bu oyunu nasıl oynayalım o zaman?" Galen yüz yüze bakarak soruyor. "Altı takım var ve her takımda altı kişi var. Tüm takımımızın bu oyunları kazanması gerekiyor." Bana, Alistair'e ve Isera'ya odaklanıyor. "Siz üçünüz daha önce Kefaret Denemeleri sırasında böyle bir şey yaptınız. Peki, en iyi hamle nedir?"

Alistair saçlarını çatarak ona bakıyor ve başını sallıyor. "Ben nereden bileyim?"

"Duruşmalar sırasında gerçekten bir grup müttefiki olan birkaç kişiden birisin."

"Müttefikler. Doğru ya." Sanki bu fikir gülünçmüş gibi homurdanıyor. Sonra gözlerinde keskin bir parıltı beliriyor. "Peki o *müttefikler* şimdi nerede?"

Fark etmem bir saniye sürüyor.

Alistair'e bakarak, "Öldüler," diye geveliyorum. "Maximus, Jeb, Tommen ve diğer adam da... Hepsi Kefaret Duruşmaları sırasında öldü."

Alistair şaşkın bakışlarımızı özür dilemeyen gözlerle karşıladı. "Evet."

Masanın öbür ucundaki Galen onu izliyor, yüz ifadesi şimdi biraz temkinli.

"Ne?" Alistair meydan okuyor. Kollarını kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Ben bir takım oyuncusu değilim."

Isera Galen'e düz bir bakış atar. "Ben de değilim."

Omuz silkiyorum. "Evet, nasıl kazanılacağı konusunda da hiçbir fikrim yok. Neredeyse her şeyde hile yaptım."

Draven eğlenerek bir of çekti. "Bunu bilmiyor muyum?"

Sahte bir kaş çatmayla kaşlarımı indirerek kaburgalarına dirsek atıyorum. Ama hâlâ ejderha pulu zırhını giyiyor, bu yüzden irkilmesine neden olacak hiçbir şey yapmıyor. Bana sırtıyor, galibiyetinden memnun olduğu her halinden belli.

"Doğru," diye düşünüyor Lyra, bakışları Alistair'e kayıyor. "Saf güç açısından, sanırım Trevor üçüncü kazanan olmalıydı."

"Bana bakma," diyor Alistair ellerini kaldırarak. "Bu aslında *benim* hatam değildi." Sonra başıyla Isera'yı işaret ediyor. "Adamın kafasını neredeyse bir buz kütlesiyle yararak yarışmadan çekilmesine neden olan oydu."

Isera'nın dudaklarında keskin bir gülümseme yayılıyor.

Galen inliyor ve bıkkın bir hareketle kollarını havaya kaldırıyor. "Harika, yani elimizde takım çalışmasından tamamen aciz iki kişi ve kazanmaması gereken bir kişi var."

"Yanlış bakıyorsun," diyor Draven. Galen'in bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce benden Isera'ya ve Alistair'e bakarken dudaklarında sinsî bir gülümseme belirliyor. "Tamamen kendi başlarına kazanacak kadar güçlü iki kişi ve kazanmaması gerektiği halde kazanacak kadar akıllı bir kişi var."

"Ha!" Lyra, Draven'ı işaret ederken yüzünde geniş bir sırıtışla haykırıyor. "Tüm o kara kara düşünmenin altında küçük bir iyimserin saklandığını biliyordum."

Draven ona doğru dönmeye başlar ama daha bakışlarıyla buluşmadan yüz hatlarında panik ve tereddüt belirir. Yutkunup boğazını temizledikten sonra beceriksizce gözlerini kaçırıyor.

Gerginlik bir ölüm kefeni gibi masanın üzerine çökmeye başlar. Neyse ki garson kız yemeğimizi getirmek için tam o anı seçiyor. Ağır atmosfer cennetten gelen yemek kokularıyla dağılırken rahat bir nefes alıyorum.

Garson kız ızgara et, sarımsak ve ot kokan kızarmış patates ve bir dilim kabarık beyaz ekmekle dolu tabağı önüme koyduğunda midem gurulduyor. Şu ana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Takım seçimi, kaçış girişimi, Orion'un kabus gibi cezası ve tüm bu eğitim günüyle geçen iki gün bana üç hafta gibi geldi. Orion'un zindanında geçirdiğimiz gerçek üç haftadan bahsetmiyorum bile.

Garson kız önümüze tahta bira fiçilerini koyarken havada gümbürtüler uçuşuyor. O sonuncuyu Draven'ın önüne koyarken ben de kendiminkine bakıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Cevap vermiyor. Sadece bana onaylamayan bir bakış fırlatıyor ve uzaklaşıyor.

Bu durum midemi rahatsız ediyor ama duygularımı bastırıp yemeğe yumuluyorum.

Izgara et ve patatesten bir ısırık ağzıma atarken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Et o kadar mükemmel pişmiş ki ağzımda adeta eriyor. Gözlerimi kapatarak sarımsak ve otların tadına bakıyorum.

Aniden sıcak bir nefesin kulağımı okşadığını hissettiğimde gözlerim tekrar açılıyor ve Draven'ın yakınıma eğildiğini görüyorum. Dudakları kulağımın kabuğunu okşuyor, tenimde şimşekler çakıyor.

"Senden bu sesleri sadece benim çıkarabileceğimi sanıyordum," diye fısıldıyor kulağıma.

Kulak.

Sıcaklık omurgamın etrafında kıvrılıyor ve o kulağımı çekerken ona sinsî bir gülümseme veriyorum.

ve tekrar dik oturuyor. Alaycı meydan okuma dolu gözlerle bakışlarını tutarken, bir parça et daha koparıp ağzıma atıyorum. Sonra gözlerimi kapatıyorum ve sanki yemek şimdiye kadar tattığım en güzel şeymiş gibi usulca inliyorum.

Draven'ın eli masanın altından kalçamı kavırıyor. Ben de güçlü elini kalçama doğru kaydırırken masayı kavramak zorunda kalıyorum ve sonra iç uyluğuma dayanana kadar yana doğru kayıyorum. Klitorisim yakın dokunuştan neredeyse karıncalanıyor. Tekrar eğiliyor.

"Dikkatli ol küçük asi," diye fısıldıyor kulağıma, o kadar yumuşak ki sadece ben duyabiliyorum. "Tabii seni bu masanın üzerine yatırıp öyle bir sikmemi istemiyorsan, o zaman herkes inlerken nasıl ses çıkardığını anlayacak."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve sıcaklık damarlarımı yalıyor.

Bir kez daha geri çekiliyor ama elini çekmiyor. Parmakları uyluğumun iç kısmında gezinirken bir lokma yemeği yutmak için mücadele ediyorum. Öksürerek yemeği bir yudum birayla yutmaya zorluyorum. Masanın etrafına endişeli bir bakış fırlatıyorum ama diğer herkes ya kendi konuşmalarıyla meşgul ya da yemeğe odaklanmış durumda.

Ben bir parça daha et ve patates keserken Draven'ın eli kalçamın üzerinde, parmakları benimle alay ediyor. Bu sefer y e r k e n , ben

İnlemeden yaptığından emin ol. Draven kalçamı onaylarcasına sıkıyor ve kısa bir süreliğine tekrar yaklaşıyor.

Dudaklarını kulağımın hemen yanına yerleştirdiğinde omurgamda bir zevk ürpertisi daha dalgalanıyor.

"Aferin kızıma."

Patateste boğuluyorum.

Şiddetli bir şekilde öksürerek, yanımdaki piç kurusuna ters ters bakarken, onu yıkamak için bira bardağını almak üzere öne doğru atılıyorum. Yanaklarım kıpkırmızı oldu. Draven kalçama birkaç tatmin edici vuruş yapıyor ve normal bir şekilde oturmak için tekrar geri çekilirken nefesinin altından kendini beğenmiş bir kıkırdama çıkarıyor.

Diğer tarafımdan Galen şaşkınlıkla hem bana hem de Draven'a bakıyor. "Sen iyi misin?"

Patatesi birkaç yudum birayla bastırdıktan sonra tekrar öksürüyorum ve "Evet" diye mırıldanıyorum.

İkimize de kaşlarını çatıyor. Ama daha fazla soru sormadan Lyra'nın sesi duyuldu.

"İçecek misin, içmeyecek misin?" Kaşlarını kaldırarak Alistair'e bakıyor ve bir şekilde aynı anda hem neşeli hem de yarı kırgın görünmeyi başarıyor. "Et ve patates için hazırladığım baharat karışımına en uygun birayı seçmek için çok zaman harcadığımı bilmenizi isterim."

"Biliyoruz," diye mırıldanıyor Galen masanın öbür ucundan.

"Kapa çenenizi," diyor ama hâlâ gülümsüyor. Sonra bakışlarını tekrar Alistair'e çeviriyor ve hâlâ dolu olan tankardına doğru başını sallıyor. "Peki neden içmiyorsun?"

Alistair kollarını kavuşturarak ona şüpheli bir bakış atıyor, sanki nedeni çok açıkmiş gibi. "Bizden nefret ediyorlar."

"Yani?"

"Yani muhtemelen içine tükürüyorlar."

Lyra tankardını yarısına kadar dudaklarına götürmüşken duraksıyor. Geri kalanımız da öyle. Daha önce içtiğim biranın tadının tuhaf olup olmadığını hatırlamaya çalışırken benimkini hızla masaya geri koyuyorum. Bunu söylemek zor. Ama yine de tükürük tatsızdır. Öyle değil mi?

"Huh." Lyra başını eğmeden önce kupasındaki yarısı çoktan boşalmış biraya bakıyor. "Bunu hiç düşünmemiştim." Alistair'in bakışlarıyla tekrar buluşur. "Nasıl anladın?"

Kaşlarını aşağı doğru çekerek kaşlarını çatmaya çalışıyor ama sonunda neredeyse biraz utanmış gibi görünüyor. Sonra omuz silkiyor. "Ben de öyle yapardım."

Boğazından bir kahkaha kopuyor. O kadar beklenmedik bir kahkaha ki hepimiz geri çekilip şaşkınlıkla ona göz kırptırıyoruz. Ama o gülmeye devam ediyor, masaya koymayı başaramadan önce birayı neredeyse tankardının tepesine sıçratıyor. Alistair'in bakışlarıyla tam olarak buluşmak için döndüğünde turuncu gözleri parlıyor.

"Bir ara kesinlikle ekip olmalıyız," diyor ağzında ışıltılı bir sırıtışla. "Birlikte ne kadar sorun yaratabileceğimizi hayal edebiliyor musun?" "Hayır," diye araya giriyor Galen, parmağını kaldırarak onu uyarıyor. "Sakin Onu bu işe bulaştırmak. Sen tek başına yeterince tehdit oluşturuyorsun."

"Tehdit mi?" Abartılı bir şok ifadesiyle elini göğsüne bastırıyor. "Ben mi? Ben asla yapmam."

"Uh-huh. O zamanı hatırla-"

Alistair tartışmalarını bölerek, "Seni anlamıyorum," diye geveliyor. Turuncu ve yeşil gözleri kocaman ve öylesine gerçek bir şaşkınlıkla dolu ki neredeyse komik. Başını sallayarak o kocaman gözlerle Lyra'ya bakıyor. "Hem de hiç."

Lyra ona dönüyor ve şaşkınlıkla gözlerini kırptırıyor. "Ne?"

"Neden bana her zaman iyi davranıyorsun?" Sesinde neredeyse çaresiz bir nota var. Lyra'nın bakışlarını tutan adam yine inanamayarak başını sallıyor. "Ben kaba, öfkeli bir kabadayıyım."

Lyra'nın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor, sanki onun kendisini bu şekilde tanımlamasına şaşırması gibi. Sonra o rahat gülümsemesi yüzüne geri dönüyor ve elinin tersiyle Alistair'in koluna vuruyor. "Hayır. Sadece biraz huysuzsun." Omuz silkiyor. "Ve ben huysuz insanları severim." Ağzında komplocu bir sırıtış yayılıyor ve Galen'e doğru başını sallıyor. "Neden onunla arkadaş olduğumu düşünüyorsun?"

"Ben huysuz değilim," diye itiraz ediyor Galen.

"Oh lütfen. İki yüz yılını Draven'a surat asarak geçirdin çünkü -" Sözüünü yarıda kesiyor, bakışları Draven'a kayarken yüzünde bir panik ifadesi belirliyor.

O garip gerginliğin bir kez daha üzerimize çökmesini ve daha önce hoş olan havayı boğmasını bekleyerek kendimi destekliyorum.

Ama bunun yerine Draven iki avucunu da masaya öyle sert vuruyor ki mutfak eşyaları şangırdıyor ve iki fincan şaşkınlıkla zıplıyor.

"Yeter!" diye bağırıyor. "Bu kadar suçluluk yeter!"

Hem Galen hem de Lyra şaşkın bakışlarla geri çekilir.

Draven iki elini saçlarında gezdirir ve uzun bir nefes alarak kendini toparlar. Sonra iki arkadaşının arasına bakar ve daha yumuşak bir sesle tekrarlar: "Bu kadar suçluluk yeter. Pusuya düşürölüp tuzağa düşürölmem ve ejderha çeliğiyle köleleştirilmem sizin suçunuz değil."

"Ama biz-" diye başlar Galen.

"Beni dinle." İkisinin bakışlarını teker teker tutuyor, kendi gözleri sakın bir otoriteyle titreşiyor. "Bu. Senin hatan değildi. Senin hatan değildi."

Acı ve kalp kırıklığı Galen'in gözlerinde bir fırtına gibi dönüyor. Ve Lyra dudağını ısırtıyor, kendi gözleri de sanki fiziksel olarak gözyaşlarını tutmak zorundaymış gibi parlıyor.

"Bilmeliydik," diyor Galen, sesi kırık bir fısıltıdan öteye geçmiyor, Draven'ın bakışlarını o çaresiz gözleriyle tutarken. "Bilmem gerekirdi."

Draven başını sallıyor, bakışları yumuşuyor. "Nasıl bilebilirdin ki? Ejderha çeliğinin hâlâ oyunda olduğunu kimse bilmiyordu. Bir kısmını sakladıklarını ve son altı bin yıldır gizlice kullandıklarını. Ben de bilmiyordum. Ve bu olmadan, davranışımın başka bir açıklaması olamazdı."

"Bunu anlamam gerekirdi."

"Denedin. Seni tanıyorum." Draven'ın dudaklarında bir an için küçük bir gülümseme belirir. "Seni izledim. İlk kırk iki yılını neden böyle davrandığımı anlamaya çalışarak geçirdin ve sonra pes ettin. Kırk iki yıl, Galen."

Galen sertçe yutkunuyor, gözünün kenarından bir damla yaş kaçıyor ve yanağından aşağı süzölüyor. Bakışlarını başka yöne çevirip, "Bunu anlamalıydım," diye tekrarlarlarken sesi kalınlaşıyor.

"Bana bak."

Kaçan gözyaşını silerek Draven'ın bakışlarıyla buluşmak için geri döner.

"Sena ejderha çeliğini kestikten sonra kışlada söylediklerim,"

Draven en iyi arkadaşının bakışlarını ciddi gözlerle tutarak söze başladı. "Öyle demek istemedim. Kızgın, sinirli ve endişeliydim çünkü her şey cehenneme dönmüştü ve bunun acısını senden çıkardım. Ama öyle demek istemedim. Bu senin hatan değildi. Ve ejderha çeliğinden haberin olamazdı."

Galen dengesiz bir nefes aldı. "Çok ama çok üzgünüm."

"Ben de öyle. Ve bu yüzden kaybettiğimiz zamandan nefret ediyorum." Galen'den Lyra'ya bakıyor ve sonra tekrar geri dönüyor. "Bu yüzden lütfen suçluluk duymayı, tereddüt etmeyi ve etrafımda yumurta kabuklarıyla dolaşmayı bırakın. Biz

Zaten iki yüz yıllık dostluğumuzu kaybettik. Tek bir gün daha kaybetmek istemiyorum."

Lyra kalın kalın yutkunuyor ve sonra başını sallıyor, gözleri yeniden parlıyor. Masanın karşısındaki Galen, Draven'ın bakışlarını tutarken titreyen bir nefes daha alıyor.

Ve sonra gülümsüyor.

Ruhumu sıcaklık kaplıyor. Draven bunu hak ediyor. O her şeyi hak ediyor. Arkadaşları. Aileyi. Sevgiyi. Özgürlüğü. İyi yemek, tembel günler ve mutluluk. Rüzgarlar ve açık ufuklar. Sonsuz olasılıklarla dolu bir gelecek.

İçimi aniden bastıran bir dürtü kaplıyor.

Draven *her şeyi* hak ediyor. Ve bunu almasını sağlayacağım.

CHAPTER TWENTY-ONE

Ice ve ateş odanın içinde gürlüyor. İki güç, odanın diğer ucundan Alistair ve Isera'ya bakan Draven, Lyra ve Galen'e karşı birlikte çalışmak yerine neredeyse birbirlerini yok ederken irkiliyorum. Draven bir rüzgâr patlaması fırlattığında kum yerden yükselir ve bir kasırga gibi döner onlara geri dönüyorum.

Jocasta parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. "Dikkatini ver."

Gözlerimi kırıştıtarak başımı hızlıca salladım ve bunun yerine kendi eğitimime odaklandım. "Özür dilerim."

"Onu becermek istediğini biliyorum ama en azından eve dönene kadar bunu pantolonunun içinde tut."

Bakışlarımı Draven'dan ayırdığımda içimde bir sarsıntı oluyor ve yanaklarım neredeyse alev alıyor. Başımı sallayarak, "Ne? Hayır, ben-"

"*Kim olduğunu* bile sormadın."

Ateş yanaklarımı daha da yakıyor.

Jocasta kıkırdıyor ve başını bana doğru sallıyor ama dudaklarında gizlenen bir gülümseme var. "Evlat, kör ve ölü büyükannem bile bunu bir mil öteden anlayabilirdi." Bakışları dalgınlaşıyor. "Peki seni durduran ne?"

Bu soru karşısında kalbim rahatsız bir şekilde çarpıyor.

Beni durduran ne? Neredeyse öldüğüm ve Unseelie Sarayı'nda kapana kısıldığımız tüm bu çılgınlık başlamadan önce Draven bana beni *sevdiğini* söylemişti. Ve ben cevap vermedim.

Onunla oynuyormuşum gibi hissetmesini istemiyorum. Zaten yeterince insan onu manipüle etti. Bu yüzden önce, onu nasıl

duygularımın çoğu bana ait.

Beni durduran da bu.

Ama bunu Jocasta'ya söyleyemem elbette, bu yüzden boğazımı temizleyip "Sadece derse odaklanabilir miyiz lütfen?" diye cevap veriyorum.

"Oh, şimdi de derse mi odaklanmak istiyorsun?" Ona düz bir bakış attım.

Yine kıkırdıyor ama neyse ki konuyu kapatıyor. Bunun yerine uzun bir nefes alıyor ve bana eliyle işaret ediyor. "Pekâlâ, şu anda hissettiğin hayal kırıklığı. Bunu benimle paylaşmaya çalış."

"Paylaşmak mı?" Ona kaşlarını çatıyorum. "Paylaşacak ne var ki? Bana yapmamı söylediğin şeyleri yapamadığım için hayal kırıklığına uğradım. Ama bunu zaten biliyorsun. Peki paylaşacak başka ne var?"

Gülüyor. "Hayır, demek istediğim duygularını paylaş. Böylece ben de senin hayal kırıklığını hissedebileyim."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum.

O da bana şaşkın şaşkın bakıyor. Sonra sonsuz bir iç geçiriyor. "Malachi'nin taşakları, duyguları nasıl paylaşacağını bilmiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Pekala, şu şekilde çalışıyor. Hissettiğin bir duyguyu alıyorsun ve sonra onunla ona doğru uzanıyorsun-"

"Ne demek *uzanmak*?"

Bir saniye düşündü. "Duyguyu esnetiyormuşsun gibi gözünde canlandır."

"Tamam."

"Ve sonra onu diğer kişiye iletiyorsun. Bağlandıktan sonra, o kişi bu duygunun yarısını hissederken, sen de diğer yarısını hissedeceksin. Yani senin için duyguyu azaltır ama onun da hissetmesini sağlar."

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıyorum. "Benim için duyguyu azaltırken diğer yarısını onlar mı hissediyor?"

"Evet."

"Bu harika," diye başlıyorum tereddütle. "Ama aynı zamanda biraz... işe yaramaz. Bunu ne için kullanmam gerekiyor?"

"Çoğunlukla işkence görürken kullandım."

Ona bakıyorum. Bunu rahat bir şekilde söylemesi, onu gerçekten doğru duyup duymadığımı merak etmeme neden oluyor. "İşkence mi?"

"Evet. Eğer bana acı çektirirlerse, onlar da acının yarısını hissederler. Bunu yapmakta isteksiz olmalarını sağlamak için harika bir yol."

Sorduğum şey hiç de bu değildi, bu yüzden bu kez heceledim. "Çok işkence gördün mü?"

"Evet, tabii ki." Sanki bu çok belli olmalıymış gibi bana baktı. "Unseelie Mahkemesi'ndeki herkes işkenceye nasıl dayanacağı konusunda eğitildi."

Tam da mahkemelerimizin o kadar da farklı olmayabileceğini düşündüğüm anda, beni böyle bir şeyle vurdu.

"Ahm... doğru. Tabii ki." Boğazımı temizliyorum ve tekrar elimdeki göreve odaklanmaya çalışıyorum. "Pekâlâ, duyguyu esnet ve bağla."

Cesaretle başını sallıyor.

Hayal kırıklığına uğradığımı biliyorum. Üç gündür günün her saatinde antrenman yapıyoruz ve ben hâlâ Jocasta'nın yaptığı gibi yoktan duygu yaratmayı başaramadım. Bu yüzden bugün başka tekniklere geçtik. Ama görünüşe göre onlarda da kötüyüm.

Hayal kırıklığı içimi yakıyor, ruhumu kemiriyor ve kendimi başarısız hissetmeme neden oluyor. Bunu biliyorum. Hissedebiliyorum. Ama bu duyguyu alıp başka birine bağlamak için nasıl uzatabilirim?

Bir başkasının duygularını manipüle etmek için sihrimle uzandığımda, sadece onlara doğru atıyorum. Ben de aynısını kendi göğsüme yapmayı deniyorum.

İşe yaramıyor.

Dudaklarımdan bir hırıltı dökülüyor. Çenemi sıkarak, elimi kızgınlıkla büküyorum ve sonra tekrar deniyorum. Büyüyü kendi duygularıma nasıl bağlayacağımı bile bilmiyorum.

"Onları göremiyorum bile!" diye bağıyorum.

Patlamamdan hiç etkilenmeyen Jocasta soru sorarcasına kaşlarını kaldırıyor. "Neyi göremiyorsun?"

"Duygularımı."

"Hmm." Çenesine vurup birkaç saniye sessizce düşünüyor.

Kumun karşısında Draven, Lyra ve Galen mükemmel bir senkronizasyon içinde çalışarak odanın diğer ucuna ilerlemeye ve Isera ile Alistair'i geçmeye çalışıyorlar. Ancak iki fae birlikte çalışırken hâlâ büyük sorunlar yaşıyor gibi görünüyor. Saldırılarını koordine etmeye çalışmak yerine ejderha şekil değiştirenlerin ilerleyişini ayrı ayrı durduruyorlar.

Draven, Alistair'in alevlerini bir rüzgâr patlamasıyla uzaklaştırırken korlar havada uçuşuyor. Pencerelemin dışında, yumuşak beyaz bulutlar

ve ögle güneşini geçici olarak engelliyor. Eğitim odamızın içindeki ışığın düzensiz aralıklarla kararmasına ve aydınlanmasına neden oluyor.

"Neye benziyorlar?" Jocasta sonunda soruyor. "Başkalarının göğsündeki duyguları gördüğünde neye benziyorlar?"

"Alev gibi tabii ki," diye cevap veriyorum, kaşlarımı çatarak ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Bu ilginç." Başını eğerek uzun beyaz saçlarının omzunun üzerinden kaymasını sağlıyor. "Ben onları su topları gibi görüyorum."

Ağzım bir karış açık ona bakarken kafatasımın içinde bir şok yaşıyorum. "Ne? Ateş görmüyor musun?"

"Hayır. Benimkiler hafifçe dalgalanan ve yer değiştiren zarif sıvı küreleri." Ona bakakaldım. "Benimkiler öfkeli ateşler."

Gülüyor ve elinin tersiyle omzuma şakacı bir tokat atıyor. "O zaman kızgın bir kız olmalısın."

Sözleri içimde derinlerde bir yere çarpıyor. İncinmişlik ya da gücenmişlik hissi değil. Onun yerine panik.

Hemen cevap vermeyince bana bir bakış atıp gülümsüyor. "Şaka yapıyordum."

"Evet, biliyorum," diye bastırıyorum ve sonra da iyi bir önlem için bir kahkaha atmaya zorluyorum.

Ama sözleri beni hâlâ derinden sarsıyor. Çünkü haklı olabileceğinden korkuyorum. Hayatım boyunca bastırdığım tüm duyguları kabul etmeye cesaret edemiyorum, ama ruhumun o gizli derinliklerine bakmaya cesaret ettiğim birkaç seferde bulduğum tek şey yakıcı bir öfke ve iltihaplı bir nefret oldu.

Neyse ki Jocasta paniğimi fark etmiş gibi görünmüyor, çünkü ellerini çırpıyor ve "Pekala, hadi işimize dönelim. Bu ateşleri kendi göğsünüzde hayal edin ve sonra-"

Bir buz parçası havaya fırladı. Kendimizi geriye doğru fırlatıyoruz ve parça bize çarpmadan önce zar zor yoldan çekilmeyi başarıyoruz. Havada uçarak eskiden işgal ettiğimiz alana giriyor ve sonra sağımdaki soluk taş duvara çarpıyor.

Jocasta arkasını dönüp Isera ve Alistair'e bir elini sapladı. "İşte bu kadar! Bıktım artık." İleriye doğru yürüyerek onlara doğru ilerliyor. "Siz ikiniz, benimle gelin. Hemen şimdi."

"Biz sadece-" diye başladı Alistair, ama kadın onun sözünü kesti.

"Bunu duymak istemiyorum. İlk maçın başlamasına sadece üç buçuk gün kaldı. Ve yapacağım son şey de olsa sizi birlikte çalışmaya zorlayacağım. Tüm servetimi size yatırdım ve eğer kazanamazsanız, hayatımın sonuna kadar Kızıl Fraksiyon'un sikini yalamak zorunda kalacağım. Ve tahmin et kim benimle birlikte dizlerinin üzerinde sakso çekecek? Doğru bildin. *Sen*. Yani önümüzdeki dört gün boyunca sizi birbirinize bağlamak zorunda kalırsam birlikte çalışacaksınız."

"Sadece üç buçuk gün kaldığını söylediğini sanıyordum," diyor Alistair.

Kızın dudaklarından bir hayal kırıklığı hırıltısı dökölür. Hâlâ Alistair ve Isera'ya doğru yürürken, parmağını geri kalanımıza doğru uzatıyor. "Ben bu ikisinin aklını başına getirirken siz dördünüz antrenman yapın."

Galen öfkeli hizip sahibimiz tarafından biçilmemek için hızla onun yolundan çekilirken, Lyra Alistair'e kaşlarını daha da çatmasına neden olan bir sırtış fırlatıyor. Şaşırtıcı bir şekilde Isera itiraz etmiyor. Tam tersine, Jocasta'yı yarı yolda karşılamak için yürüyor ve gözlerinde yoğun bir bakış var.

"Peki o zaman," diyor Draven aniden tam yanımdan.

Yerimden sıçıyorum ve ona bakmak için başımı çeviriyorum. Bu kadar büyük birinin nasıl bu kadar sessiz hareket edebildiği beni hâlâ şaşırtıyor. Bakışlarıyla karşılaştığımda dudaklarında hafif bir gülümseme görüyorum, sanki bana sinsice yaklaşıp beni böyle korkuttuğu için kendinden fazlasıyla memnunmuş gibi. Ona ters ters bakıyorum.

"İkiye karşı iki mi?" diye soruyor, dikkatini karşımızda duran Lyra ve Galen'e kaydırarak.

"Elbette," diye cevap veriyorlar, kılıçlarını kınlarından çıkararak.

Benim yanımda Draven da aynısını yapıyor. Ben hâlâ kılıçla nasıl dövüşüleceğini bilmiyorum, bu yüzden onun yerine hançerimi çıkarıyorum.

İki gün önce Jocasta, Unseelie Kralı'nı silahlarımızı bize geri vermeye ikna etmeyi başardı, böylece oyunlar sırasında seyircilere daha eğlenceli bir gösteri sunabilecektik. Yine de ona biraz rüşvet vermek zorunda kalmış olabileceğini hissediyorum. Ne olursa olsun, tanıdık hançerimi geri aldığım için mutluyum.

"Peki, nasıl yapsak-" diye başlıyorum.

Draven dönüp *bana* saldırdı.

İrkilerek geriye sıçradım ve menzilden çıktım. "Ne oluyor be?"

Kılıcını tekrar bana saplarken bana sırtıyor. "Savaşın ilk kuralı. Her zaman tetikte ol."

Birkaç adım öteden Lyra kıkırdıyor. "Biliyordum!" Galen başını sallıyor. "Tüm yeni acemilere aynı şeyi yapıyor."
"Ben yeni bir acemi değilim," diye hayıflanıyorum onun hamlesini savuşturmaya çalışırken.

Ama kılıcı çok büyük olduğu için sadece biraz yönünü değiştirebiliyorum ve sonra da eğilmek zorunda kalıyorum. Draven'ın arkasında Lyra ve Galen bir araya gelip birbirleriyle dövüşmeye başladılar.

"Öyle değil mi?" Draven cevap veriyor, gözleri meydan okumayla parlıyor ve dudakları sinsî bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bana *efendim* diye hitap ettiğinizi hatırlıyor gibiyim."

Yanaklarım kızardı. "O yatağınıza kelepçelendiğim zamandı."

Gülümsemesi tamamen kötücül bir hal aldı. "Eminim başka bir çift kelepçe bulabilirim."

"Son yüz kırk dokuz yıldır her gün balık ayıklamak için bıçak kullanıyorum." Ağzımda meydan okuma dolu bir sırıtış yayılıyor. "İstersen sana gösterebilirim?"

"Gel de dene, küçük asi. Bahse girerim seni sırt üstü yatırıp iki dakika içinde boyun eğmeni sağlayabilirim."

"Beni sırt üstü yatırmak istiyorsun, ha?"

"Sana her pozisyonda sahip olmak istiyorum."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve damarlarıma sıcaklık doluyor.

Ve tabii ki piç yıldırım hızında bir saldırı başlatmak için tam o anı seçiyor. Kendimi yana doğru atıyorum ve o beni tuzağa düşüremeden kaçmayı zar zor başarıyorum. Benimle alay ederken, yavaş ama emin adımlarla beni odanın köşesine doğru itiyordu. Önümdeki adama o kadar odaklanmışım ki fark etmemiştim bile.

Sıcak kumun üzerinde yuvarlanarak ayağa fırlıyorum ve kendimi tekrar savunmak için bıçağımı kaldırıyorum. Ama Draven'ı bana kılıç sallarken bulamadım. Onun yerine devasa kılıcını kınına soktuğunu görünce şaşkınlıkla göz kırpıyorum.

"Kaybediyor musun?" Kendini beğenmiş bir kaşımı ona kaldırarak soruyorum.

Kaslı göğsünden karanlık bir kıkırdama yükseliyor. "Sen öyle san." Bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirirken gözleri parlıyor. "Kazanmak için kılıca bile ihtiyacım yok."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Sen kendini beğenmiş bir piçsin, değil mi?" "Sanki bunu zaten bilmiyormuşsun gibi."

"Sen-"

Bana tekrar saldırdı.

Geriye doğru sıçradım.

Sırtım duvara çarpınca içimde bir şok dalgası oluştu. Omzumun üzerinden panikle bakıyorum. Nasıl oldu da ben farkına bile varmadan beni buraya geri getirmeyi başardı? Bunu o kendini beğenmiş piç kurusuna itiraf edemedi öleceğim ama lanet olsun, bu işte delicesine iyi.

Duvar kaçışımı kısa kesiyor ve onun yerine yana doğru dalmaya çalışmak zorunda kalıyorum. Yumuşak kumun üzerine iniyorum ve yuvarlanmaya çalışıyorum. Ama çok geç olmadan önce duvardan iki adımdan fazla uzaklaşmayı zar zor başarıyorum.

Draven'ın dizleri her iki yanımda yere çarparak hareketlerimi durdurdu ve beni altına hapsetti. Kollarımı yukarı çekip bıçağımı daha iyi bir konuma getirmeye çalıştım. Ama tabii ki Draven bunu çoktan tahmin etmişti.

Ağırlığını kalçalarımın verirken güçlü elleri aynı anda bileklerimi sarıyor. Bıçağımı boğazına doğru itmeye çalışırken kaslarım titriyor. Ama bıçağımla ve balık kesme becerilerimle ne kadar baş belası olduğumu düşünürsem düşünüyem, Draven'ın benden çok çok daha güçlü olduğu basit biyolojik gerçeğini ne yazık ki değiştirmiyor.

Kalçalarımın üzerinde öylece oturuyor, bileklerimi ellerinin arasında tutarken bana sırtlıyor. Ben gücümün her zerresini kurtulmaya çalışırken, o beni tutmak için neredeyse hiç çaba sarf etmiyormuş gibi, piç kurusu hiç de yorgun görünmüyor.

"Sanırım sana verdiğim iki dakikanın bitmesine yaklaşık otuz saniye kaldı," diyor, sesi hafif ve gözleri parlıyor.

"Seni kendini beğenmiş küçük-" diye homurdanıyorum ama Draven kollarımı zahmetsizce aşağı doğru itmeye başlayınca boğazımdan çıkan bir hayal kırıklığı sesiyle kesiliyor.

Ellerimi başımın üzerine doğru kaldırıp tek eliyle her iki bileğimi de tutacak şekilde kavrayışını değiştirirken altında çaresizce kıvranıyorum.

"İşte şimdi gösteriş yapıyorsun," diye homurdanarak ona yarım ağızla bakıyorum.

Sırtlıyor ve iki elimi de başımın üzerinde yere sabitliyor. Üzerime eğilip boştaki elini boğazıma doluyor. Hiçbir şekilde havamı kesmiyor ama eli sert. Şu anda burada gücün kimde olduğunun açık bir hatırlatıcısı.

Kıpırdanarak bir kez daha ellerimi serbest bırakmaya ya da ağırlığını kalçalarımın çekmeye ya da... bir şey yapmaya çalışıyorum. Ne olursa olsun. Ama kaslı vücudu kalçalarımı sarmışken, elleri iki elimi de başımın üstünde yere sabitlemişken ve

Diğer eli boğazıma kilitlenmiş, öyle bir kapana kısılmışım ki yapabildiğim tek şey topuklarımı işe yaramaz bir şekilde yere vurmak.

"Evet, küçük asi." Draven boğazımdaki elini esnetiyor, dudaklarında hâlâ o şeytani gülümseme var. "Şimdi ne olacak?"

İnliyorum. "Beni tekrar boğun, efendim." Şok içinde göz kırpmıyor.

Ve o mutlak şaşkınlık saniyesinde, bileklerimdeki tutuşu bir parça gevşiyor. Ama ben bunu bekliyordum.

Sol elimi serbest bırakarak hançerimin ucunu boğazına dayadım.

Şaşkınlıkla irkildi, tam bir şok içinde bana bakıyordu.

Ona sırtıttım, bıçağımı hâlâ boğazında tutuyordum. "Ve artık benimsin."

Boğazından onay ve kötü vaatlerle dolu karanlık bir kahkaha kaçıyor. Bakışlarımı tutarken gözlerinde arzu alev gibi parlıyor. Sağ eli hâlâ boğazımda duruyor ve başparmağını boynumun kenarına sürtüyor. Zevk omurgamdan aşağı süzülüyor. Diğer eli hâlâ sağ elimi başımın üstünde yere sabitliyor. Ama hançerim boğazındayken, ben kazandım. O da bunu biliyor.

Öne doğru eğiliyor ve ben de bıçağımı onunla birlikte hareket ettirerek yüzünü bana yaklaştırmasına izin veriyorum.

"Sen gerçekten küçük bir tehditsin, biliyor musun?" diye mırıldanıyor.

Elimi hareket ettirmeyi bırakıyorum, onu da durmaya zorluyorum, dudakları benimkinden sadece bir nefes uzakta olduğunda. Sıcak nefesi her nefeste dudaklarımı okşarken omurgam karıncalanıyor. Ve kalçalarımındaki sert ağırlığı klitorisimin ihtiyaçla zonklamasına neden oluyor. Bilerek kalçalarımı döndürüyorum, vücudumu onunkine sürtüyorum. Gözleri kapanıyor ve göğsünün derinliklerinden yumuşak bir inilti geliyor.

Çenemi hafifçe yukarı eğerek aramızdaki mesafeyi biraz daha kapatıyorum, böylece ağzım neredeyse onunkine değiyor. "Şimdi, şu teslimiyet konusuna gelelim."

Kaslı göğsünden onay ve hınzır vaatlerle dolu o muhteşem kahkahalardan biri daha yuvarlanıyor. Dudaklarıma doğru fısıldarken nefesi nazik bir okşayış gibi.

"Teslim oluyorum."

CHAPTER TWENTY-TWO

Tüm arena neredeyse beklentiyle titreşiyor. Tezahüratlar, bağırışlar ve alkışlar kapının diğer tarafından yankılanıyor. Yapamayız. Ana bölüme bitişik bu küçük odada beklediğimiz yerden onları görebiliyoruz ama sanki her yer ağzına kadar insanla doluymuş gibi geliyor.

Jocasta, arenanın ana bölümüne açılan kapının yanında durduğu yerden, "Unutma," diyor. "Onları *eğlendirin*. Şok edin. Onları memnun et. Seni arzulamalarını sağla."

Draven gözlerini ona diyor. "Bu neden bu kadar önemli?"

"Çünkü bu ilk oyun sırasında kalabalığın üyeleri... oyunun gidişatını etkileyebilir."

"Ne şekilde?"

"Söylemeye iznim yok." Arkamızdaki diğer kapıdan içeri giren bir adama ihtiyatlı bir bakış attı. "Ama söylediklerimi unutma." "Pekâlâ," diyor az önce

içeri giren adam. Az önce içeri giren adam

Daha önce takım seçiminde bize numaramızı vermişti. Jocasta yoldan çekilirken altımızın önünde durduğunda sivri kulaklarındaki halkalar ışıktı parlıyordu. "İlk maça hoş geldiniz."

Bu oyundan önce antrenman yapmamız gereken hafta korktuğumdan daha hızlı geçti. Birlikte çalışma konusunda biraz daha iyi olduk ama büyü yeteneği açısından pek bir gelişme gösteremedim. Dün nihayet kendi duygularımı bir başkasına karşı nasıl esnetebileceğimi çözmeyi başardım. Ama hala onları nasıl bağlayacağımı bilmiyorum. Yeni beceriler öğrenmek zaman alıyor. Ve bir hafta neredeyse yeterli değildi.

Yoktan duygu yaratma konusundaki başarısızlığımın devam etmesinden bahsetmiyorum bile. Jocasta'nın kaç kez açıkladığı ve bana yol göstermeye çalıştığı önemli değil. İşe yaramıyor. İlk adımı bile yapamıyorum. Ve bunun bir şekilde kusurlu olduğumdan kaynaklandığını düşünmekten kendimi alamıyorum.

"Bugünkü oyunun amacı her iki anahtarı da alıp arenanın ortasındaki kapıdan geçmek," diye devam ediyor yönetici. "İki tür anahtar var. Biri siyah. Biri beyaz. Takımların yarısında beyaz anahtar, diğer yarısında ise siyah anahtar var." El çantasına uzanarak beyaz bir anahtar çıkarır. Sonra da Alistair'in eline tutuşturur. "Bu senin anahtarın. Kapıyı açmak için iki anahtara da ihtiyacın var, bu yüzden diğer takımlardan birinden siyah anahtarı almalısın."

"Hangi takımın hangi anahtara sahip olduğunu nasıl bileceğiz?"

Alistair soruyor. "Bilmiyorsunuz."

Alistair gözlerini devirir.

"Harika." "Sorusu olan var mı?"

"Evet," diye yanıtlıyor Galen, kaba adama kaşlarını çatarak. "Kurallar nedir?"

Adam kaşlarını çatarak ona bakar. "Az önce açıkladım. İki anahtarı da al ve kapıdan geç. Kurallar bunlar."

Karşılıklı bakiştık. Demek ki faullü oyunu pek umursamıyorlar.

Kimse hemen başka bir soru sormayınca topuğunun üzerinde dönüyor ve başka bir şey söylemeden kapıdan çıkıp gidiyor.

Alistair anahtarı Draven'a verirken Jocasta tekrar bize yaklaşır.

Draven şaşkınlık ve sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırır.

Alistair kaşlarını indiriyor ve hafifçe utanmış görünüyor. "Bundan sorumlu olmak istemiyorum."

Neyse ki Draven yorum yapmadan anahtarı alır. Ekip çalışmamız zaten pamuk ipliğine bağlı ve şu anda Alistair ile Draven'ın başka bir sik ölçme yarışına girmesine gerçekten ihtiyacımız yok.

"Kuralları anladın, değil mi?" Jocasta soruyor. "Takımların yarısında beyaz anahtar, diğer yarısında siyah anahtar var, bu da takımların sadece yarısının final oyununa geçebileceği anlamına geliyor."

"Ya da yarısından daha azı," diyor Alistair. Hepimiz ona döndüğümüzde, "Birden fazla anahtar alırsanız, diğerlerine daha az çift kalır" diye açıklıyor.

Isera ona bilmiş bir bakış atıyor. "Para denemesi sırasında yaptığın gibi."

"Ne?" Kaslı omuzlarını özür dilemeyen bir omuz silkmeye kaldırıyor. "Stratejik davranıyordum."

"Haklı," diyor Jocasta Isera cevap vermeden önce. "Ama buna odaklanma. İki anahtarı da alır almaz kapıya doğru koş."

"Neden?" Draven gözlerini kısarak soruyor.

"Kapıdan geçmeyi başaran tüm takımlar final oyununa katılacak. Ama ilk geçen takım aynı zamanda kralın ev sahipliğinde yapılacak bir kutlama için kaleye davet edilecek ve bu da kalabalığın gözündeki itibarınızı yükseltecek."

Birkaçımız keskin bakışlar atıyoruz. Eğer kaleye davet edilsek, geçtiğimiz hafta boyunca her gece tartıştığımız bir sorunu nihayet çözme şansımız olacak. Ejderha çeliği parçasını Orion'dan nasıl geri alacağız ki onu Draven'a karşı kullanamasın. Ya da başka bir ejderha şekil değiştirene karşı.

"Ayrıca," diye devam ediyor Jocasta, dudaklarında masum bir gülümsemeyle. "Oynadığım bahisler daha da fazla para getirecek."

"Oh, önce biz başaracağız," diye söz veriyor Isera. Ana arenaya açılan kapıya dönüp bakarken gözlerinde entrikalar parlıyor. Sanki içinden Orion'u görebilecekmiş gibi. "Bundan emin olacağım."

"Mükemmel," diyor Jocasta.

Kapının diğer tarafındaki bir yerden yüksek sesli bir korna üç kez çalıyor. Şaşkınlıkla yerimden sıçıyorum ve hem beklenti hem de endişe dolu bir sarsıntıyla yüzleşmek için dönüyorum.

"Vakit geldi," diyor Jocasta.

Diğer arkadaşlarım da yüzlerini kapıya dönerken deri gıcırıyor. Hızla kemerimdeki bıçağımı kontrol ediyorum ve ardından saçlarımın düzgün bir şekilde bağlandığından emin oluyorum. Nabzım hızla atıyor ve aniden göğüs kafesimin içinde düzensiz bir kuş sürüsü çırpınıyormuş gibi hissediyorum.

Korna tekrar çalıyor. Bu sefer sadece iki kez.

"Son bir tavsiyen var mı?" Parmaklarımı gergin bir şekilde bükerek soruyorum.

Birkaç adım solda, Jocasta diğer kapıya doğru hızlı bir bakış atıyor. Sanki başka bir yöneticinin kapıdan içeri girip onu söylememesi gereken bir şey söylerken yakalamayacağından emin olmak ister gibi. Oda bizim dışımızda boş, ama yine de sesini o kadar alçaltıyor ki onu zar zor duyabiliyorum.

"Ayrılmayın," diye fısıldıyor.

Göz ucuyla ona kısa bir bakış atıyorum. "Neden?"

Kapının diğer tarafında korna son bir kez daha çalıyor. "Çünkü duvarlar bir şekilde hareket ediyor."

Önümüzdeki kapı açıldı.

Arenanın ana bölümü önümüzde görünür hale gelirken parlak güneş ışığı odaya akıyor. Gergin bir nefes alıyorum.

Ve sonra arenaya doğru adım atıyoruz.

CHAPTER TWENTY-THREE

A Sıcak kumlara adım attığımızda kulakları sağır eden tezahürat devasa arenada yankılanıyor. Gerçi bunun bize göre olmadığını zaten biliyorum. Diğer

Beş takımın da aynı anda arenaya girdiğine şüphe yok, ama oval yapının farklı yerlerinde. Bir o yana bir bu yana bakarak etrafımızdaki boşluğa şaşkınlıkla bakıyorum.

"Bütün bu duvarlar da nereden çıktı?" Alistair tam da benim düşüncelerimi yankılayarak soruyor.

Takım seçimi sırasında, arenanın tüm zemini devasa bir açık alandı. Ama şimdi kendimizi küçük bir odada buluyoruz. Biri düz ileride, diğeri solda olmak üzere iki açıklık var ve bunlar odadan çıkıp kısa koridorlara benzeyen yerlere açılıyor. Başımı arkaya eğerek yukarıdaki açık gökyüzüne bakıyorum. Bu inanılmaz derecede kafa karıştırıcı bir his.

Etrafımızdaki taş duvarlar arenanın zeminini kesiyor ve sanki içerideymişiz gibi hissettiriyor. Ama tavan yok. Ve bizi buraya hapseden duvarların üzerinde, tabii ki arenanın gerçek duvarları var. Onların da tavanı yok, bu yüzden parlak mavi gökyüzü tepemizde görülebiliyor.

Oval bir şekilde hafifçe kıvrılan devasa arenanın katmanlı duvarları, burada yerde bulunan duvarların dışında yükseliyor. Yani seyirciler arasında bulunan herkes, içinde bulunduğumuz labirent gibi odaların ve koridorların içini görebiliyor ama biz sadece şu anda bulunduğumuz odanın içini görebiliyoruz. O da bizim dışımızda boş.

"Peki, sola mı yoksa dümdüz ileriye mi?" Lyra dikkatimi tekrar şu anki sorunumuza çekerek soruyor.

Draven'a bakıyor. Galen de öyle. Ama ben yine de cevap vermeye karar veriyorum.

"Tüm takımlar kenarlardan başladığı için soldaki bizi hızla başka bir takıma götürecektir." Dönüyorum ve tam önümdeki açıklığı gösteriyorum. "Ve bu da muhtemelen bizi merkezdeki kapıya daha hızlı götürecektir. Herkes merkeze doğru ilerleyeceği için, o yönü seçersek er ya da geç bir takımla karşılaşacağız, aynı zamanda bu bizi bitiş çizgisine de yaklaştıracak."

Draven bana bakıyor, dudaklarında onay dolu bir gülümseme gizleniyor. "Anlaştık."

"Pekâlâ." Lyra omuz silkiyor. "Dümdüz ilerleyelim o zaman."

Onun yanındaki Alistair kaşlarını çatıyor ve Draven'a işaret ediyor. "Şu duvarların üzerinden uçup diğer takımların nerede olduğunu kontrol edemez misin?"

Draven ona düz bir bakış atar. "Hepimizi öldürtmek için ne mükemmel bir yol."

Kaşları çatılır. "Ne?"

"Eğer oraya uçarsam, evet, diğer takımların nerede olduğunu göreceğim. Ama başka ne olur biliyor musun? Diğer tüm ekipler tam olarak nerede *olduğumuzu* bilecek. Ve sonra beşi de doğrudan üzerimize gelecek."

"Oh. Bunu düşünmemiştim."

"Uh-huh."

"Onları büyülerimle takip edebilirim," diyorum Alistair karşılık vermeden önce. "Ya da en azından çoğunu."

"Güzel." Draven başını salladı. "Yap o zaman."

"Yola koyulmalıyız," diyor Isera, gözleri seyircilerin arasında bir şeye takılmış. Sonra bakışlarını o şeyden ayırıyor ve hepimize bir bakış atıyor. "Şimdi."

Başımızı sallıyoruz ve hemen önümüzdeki koridora doğru acele ediyoruz. Biz yürürken ben de büyümü çağırıp arenanın zeminine fırlatıyorum. Diğer oyuncuların çoğunun şu anda yaşadığı bir şey olması gerektiğinden, endişe duygularını hedefliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, sadece bir tane buluyorum.

Kaşlarımı çatarak bu duyguyu bir kenara bırakıyorum ve bunun yerine büyümü parıldayan gümüş rengi heyecan kıvılcımları aramak için fırlatıyorum. Büyüm yirmi üç kıvılcımla birleşince şaşkınlıkla göz kırpyorum.

Bu konuda *heyecanlılar* mı? Endişelenmeleri gerekmez mi?

Sonra bu insanların çoğunun ünlü olduğunu hatırlıyorum. Birkaç ayda bir bu oyunların varyasyonlarını oynuyorlar. Kalabalık onlara bayılıyor ve muhtemelen yeteneklerini göstermek ve diğer takımlarla rekabete girmek için can atıyorlar. Hayatları gerçekten buna bağlı olan bir tek biz varız.

"Onları aldın mı?" Koridorda gizlice ilerlerken Draven soruyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum. "En azından yeterince var."

Bizim dışımızda otuz yarışmacı daha var ve benim bunlardan yalnızca yirmi üçüyle bağlantım var. Ama bağlantılar beş ayrı yerden geliyor, bu yüzden tüm takımlardan en az bir kişiyle bağlantım olduğundan oldukça eminim.

Koridorun sonuna ulaşıyoruz ve başka bir odaya giriyoruz. Bu daha büyük ve dikdörtgen şeklinde ama yine de boş. Üç açıklık bize bakıyor. Az önce girdiğimiz, solda ve sağda birer tane. Merkeze doğru giden hiçbir şey yok.

Herkes bana dönüyor.

Büyüm hala bağlıyken, mesafeleri tahmin ederken rakiplerimizin heyecanını biraz azaltıyorum. Sağdaki en yakın takım daha içeriye doğru ilerliyor gibi görünürken, soldaki en yakın takım bizim yönümüze doğru ilerliyor.

"Sola," diyorum.

Başlarını sallıyorlar ve o açıklıktan geçmeye başlıyoruz.

Yukarıda, kalabalık bağılıyor ve tezahürat yapıyor. Onlara yukarıdan bakıyorum. Yarıları koltuklarında bile oturmuyor. Onun yerine ayakta durup bayrak ve pankart sallıyorlar. Koridordan gizlice geçerken onları inceliyorum.

Arenanın diğer tarafında herkesin beyaz giydiği ya da en azından beyaz pankartlar salladığı büyük bir bölüm var. Onların karşısında kırmızılar içinde biraz daha küçük bir grup insan var. Arenanın geri kalanı daha tarafsız bir bölge gibi görünüyor, çünkü sarı, yeşil ve mavi pankartların yanı sıra biraz daha beyaz ve kırmızı pankartlar arenanın her katmanına dağılmış durumda. Kimsenin siyah pankartları sallamadığını fark ettiğimde dehşete kapılıyorum ama şaşırmıyorum.

Mavili bazı insanlar bağılıyor ve mavi takıma nereye gitmeleri gerektiğini söylemeye çalışıyormuş gibi işaret ediyor, ancak kalabalığın geri kalanından gelen gürültüden gerçekte ne söylediklerini duymak imkansız.

Bakışlarımı tekrar arkadaşlarıma çeviriyorum.

"Yapmalıyız-" Midem bulanıyor.

Bir an için ne olduğunu anlayamıyorum.

Sonra yer aniden ayaklarımın altında kaybolup aşağıda keskin dikenlerden oluşan bir kütleyi ortaya çıkardıktan sonra aşağıya doğru düşüyorum.

Bir şeylere tutunmaya çalışarak çığlık atıyorum. Etrafımdaki arkadaşlarım da aşağıya doğru düşüyor. Geçmekte olduğumuz koridorun zemininin yarısı yok olmuş, duvarlar ise tutunulamayacak kadar pürüzsüz. Düşüşümü durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Çaresizliğin ezici duygusuyla korku içimde çatırdıyor. Sonra ayaklarım sert bir şeye çarpıyor.

O kadar ani ki, sert iniş beni dizlerimin üzerine çökertiyor. Nefesim kesiliyor, altımdaki soğuk yüzeye karşı kendimi destekliyorum.

Başım hala panikle çığlık atıyor, bu yüzden neye baktığımı anlamam birkaç saniye sürüyor.

Zeminin eskiden olduğu yer ile bizi kazığa oturtmak için bekleyen sivri uçların bulunduğu yerin ortasında kalın bir buz tabakası oluşmuş.

"Azaroth'un alevi," diye soluk soluğa bağılıyor Galen sağımdan.

Başımı kaldırıp Isera'ya bakıyorum, biraz önümde tek dizinin üzerine çömelmiş duruyor. Doğruldu ve sonra buz tabakasının ön kısmını kullanarak zeminin hala kalan kısmına doğru bir dizi basamak oluşturdu.

"İyi yakaladın," diyorum.

Bana başıyla bir selam veriyor ama sonra çenesini yarattığı basamaklara doğru sallıyor. "Hadi git."

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama tökezleyerek geri iniyorum. İşte o zaman bileğimi sıkıca kavrayan bir el olduğunu fark ediyorum. Gözlerimi kırıştırmak önce ona, sonra da ona tutunan adama bakıyorum.

Hala bileğimi tuttuğunu görünce aynı derecede şaşırılmış görünen Draven hızla ayağa kalkıyor ve bileğimdeki tutuşunu kullanarak benim de ayağa kalkmama yardım ediyor. Sanki beni bu kadar uzun süre tutmasının nedeni buymuş gibi.

Bana hızlıca gülümseyerek sonunda beni serbest bırakıyor ve Isera'nın buz basamaklarını çıkmamı işaret ediyor. Teşekkür ederek başımı sallıyorum ve istenileni yapıyorum. Ama göğsümde kalbim düzensiz atıyor.

Düştüğümüzde ilk içgüdüğü *beni* yakalamak olmuştu. İki yüz seksen yıldır en iyi arkadaşı olan Galen'i değil. Beni yakaladı. *Beni* yakaladı.

Kalbim küt küt

atıyor.

Bu gerçek. Öyle

olmak zorunda.

Ya da sadece içgüdüsel olarak seni korumaya iten eş bağıdır, diye fısıldıyor zihnimin arkasındaki o iğrenç ses.

Ama bu sefer üçüncü bir ses küçük bir fısıltı daha ekliyor. *Fark eder mi?*

"Bize *duvarlara* dikkat etmemizi söylediğini sanıyordum," diye homurdanıyor Alistair önümdeki zemine tırmanırken.

Draven ve Isera arkadan gelirken ben de hızla yukarı çıkıyorum.

Lyra etrafımızdaki soluk taş duvarlara bakarak, "Görünüşe göre hem duvarların hem de zeminin hareket etme eğilimi var," diye cevap veriyor.

Isera da gerçek zemine ulaştığında, hepimizi kurtarmak için kullandığı kalın buz tabakasını atıyor.

Yukarıdaki tribünlerden seyirciler, kazığa oturtulmadığımız için hayal kırıklığına uğramış gibi yüksek sesle yuhalarken, daha küçük bir grup gülüyor ve bizi işaret ediyor. Onlara bakarken Isera'nın gözlerinde soğuk bir öfke yanıyor.

Alistair dilini şaklatıyor ve gülen gruba başıyla işaret ediyor. "Duvarları ve zemini kontrol edenlerin seyircilerin arasındaki o pislikler olduğuna dair ne kadarına bahse girmek istersin?"

Jocasta'nın sözleri yine zihnimde yankılanıyor. *Bu ilk oyun sırasında, seyircilerin üyeleri... oyunun gidişatını etkileyebilir.*

"Siktir," diye homurdanıyor Draven ve bir elini saçlarında gezdiriyor.

İçimi çektim. "Bizi mahvetmek için ellerinden geleni yapacaklar."

"Evet."

Zemin daha önce duvarın içinde kaybolduğu yerden geri kayarken koridoru gıcırdayan taşların sesi dolduruyor. Bir kez daha sağlam bir zemin oluşana kadar hareket ediyor, üzeri bir kum tabakasıyla kaplanıyor ve tüm koridoru dolduruyor.

Bakışlarımı ondan ayırıp Isera'ya dönüyorum ama onu hâlâ seyirciye hançer gibi bakarken buluyorum. Ya da seyirciye değil. Belirli bir kişiye. Bakışlarımı takip edince, bunca zamandır kime dik dik baktığımı anlıyorum.

Orion Nightbane arenanın ortasındaki özel bölümde bir tahtta oturuyor. Siyah ve mavi giysilerindeki gümüş detaylar parlak güneş ışığında parıldıyor ve uzun gece mavisi saçları omuzlarından aşağıya doğru mükemmel bir şekilde düşerek dolgun göğsünün üzerinde duruyor. Başını bize doğru çevirmiş, sanki az önceki mücadelemizi izliyormuş gibi. Ve bu mesafeden bile dudaklarında bir sırıtış görebildiğime yemin edebilirim.

"Selena," diye başlıyor Galen. "Takip ettiğimiz ekip nerede?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Kahretsin. Zemin kaybolduğunda büyüümün kontrolünü ve diğer oyuncularla bağlantımı kaybettim.

Geri almak için çabalarken, sihrimi çağırıyorum ve arenanın öbür ucuna, heyecandan parlayan gümüş kıvılcımlara doğru fırlatıyorum.

Omurgamdan aşağıya doğru bir alarm sesi geliyor ve başımı ilerideki bir sonraki açıklığa doğru çeviriyorum.

"Buradalar," diye bağıriyorum. "Hemen köşeyi döndüler."

"Lanet olsun," diye küfrediyor Draven. Hemen harekete geçerek Galen ve Lyra'yı kaptığı gibi ilerideki açıklığa doğru fırlatıyor. "Onlardan önce bir sonraki odaya geçmeliyiz. Aksi takdirde, onlarla yukarıdaki pisliklerin her an kaldırabileceği zemin arasında sıkışıp kalacağız."

Alistair de harekete geçerek iki ejderha şekil değıştiricinin peşinden koşmaya başladı. Isera, Draven ve ben de onları takip ediyoruz.

Koridordan geçip bir sonraki açıklığa doğru hızla ilerlerken botlarımız kuma çarpıyor. Draven haklı, eğer onlar bizden önce açıklığa varırlarsa kapana kısıılırız. Oraya önce biz varmalıyız. Yapmak zorundayız.

Koridorda hızla ilerlerken nabzım kulaklarımda atıyor.

Açılış yaklaşıyor.

Duygularını hâlâ hissedebildiğim insanlar da öyle.

Lütfen, Mabona, içimden yalvarıyorum. *Hadi ama.*

Lütfen. Galen, Lyra ve Alistair açıklığa ulaşıyor.

Evet!

Sadece birkaç adım daha. Birkaç tane daha, sonra biz de-

Yanımızdaki duvar dönüyor.

CHAPTER TWENTY-FOUR

Sağımızdaki duvar sanki ortasındaki bir direğe sabitlenmiş gibi dönerken ton önümüze çarpıyor. Bu, öndeki bölümü Biz koridorumuzda dönerken, arkadaki bölüm diğer taraftaki boşluktan içeri giriyor. Ve bu o kadar hızlı oluyor ki bize çarpıyor, durmadan önce yarım tur dönerken bizi de kendisiyle birlikte itiyor.

Manevra bizi içinde bulunduğumuz koridordan dışarı itiyor ve duvarın diğer tarafındaki odaya bırakıyor.

İtiş kakışın şiddetiyle birbirimize çarpıyoruz ve Isera'ya arkadan çarptığım için Isera ve ben yere yığılıyoruz. Draven elleri ve dizleri üzerinde üstümüze düşüyor ve bizi vücuduyla ezmemeyi zar zor başarıyor.

Bir an için üçümüz de birbirimize bakıp az önce olanları anlamaya çalıştık. Sonra Draven hızla üstümüzden iniyor. Isera ve ben uzuvlarımızı çözerken saçlarımızı yüzümüzden savuruyorum.

"Pislikler," diye homurdanırken seyirciye ters ters bakıyorum.

Etrafımızdaki tüm bölüm şimdi gülüyor ve bizi işaret ediyor.

Ayağa kalkmaya çalışırken, "Duvardan geri dönmeliyiz," diyorum. "Diğerleri odaya girmeyi başardı ve diğer takım-"

"Burada," diye araya giriyor Draven, sesi bıkkın geliyor. "Diğer takım... burada."

Doğrulup dönerek baktığı yöne doğru bakıyorum. Midem bulanıyor.

Tıpkı söylediği gibi, izini sürdüğümüz ekip tam karşımızda, kumların üzerinde duruyor. Altısı da ayağa kalkmaya çalışıyor ve duvara şaşkın bakışlar fırlatıyor. Galen, Lyra ve Alistair'in şu anda tek başlarına bekledikleri diğer odadan bu odaya itilmiş olmalılar.

Başımı bir o yana bir bu yana sallıyorum.

Bu odanın içinde hiç açıklık yok. Sadece dört tarafı yüksek duvarlarla çevrili. Çıkış yolu yok. Ve ekibimiz ikiye bölünmüşken altı Unseelie fae'den oluşan tam bir ekip bize bakıyor.

Gözlerimi kısarak bir hırıltıyı daha bastırıyorum ve kahkahalar atıp bağırarak seyircilere ters ters bakıyorum. *Lanet olası pislikler.*

Önümüzde sarı dövüş derileri giymiş olan ekip sonunda bizi de fark ediyor ve hızla saldırı düzenine geçiyor.

"Sayıca azsınız," diyor lider, koyu kahverengi saçlı bir adam, şok edici derecede yüksek bir sesle. "Bize doğru sürünmeye ve anahtarınızı teslim etmeye ne dersiniz, biz de sizi çok fazla sakatlamamayı düşünürüz."

Üzerimizdeki seyirciler arasında sarı pankartlar sallayan insanlar alkış tutuyor. Hatta yeşil ve kırmızı atkılar takan bazı insanlar da bağırıyor ve alkışlıyor.

İşte o zaman Sarı Fraksiyon'un takım liderinin bulunduğumuz oda o kadar büyük olmamasına rağmen neden bu kadar yüksek sesle bağırđığını anlıyorum. Bir gösteri yapıyor. Bizim için değil. *Onlar* için.

Tabii ki. Jocasta'nın sözleri bir kez daha beynimde yankılanıyor. Mesele sadece kazanmak değil. Kalabalığı eğlendirmekle ilgili.

Yanımda, Draven önümüzde duran altı Unseelie fae'ye etkilenmemiş bir bakış atarken bana ve Isera'ya, "O halde, gidelim mi?" diyor.

Isera onlara bir buz bloğu fırlattı.

Yarısı ani saldırı karşısında şaşkınlıkla irkiliyor ve ben bir saniye bile kaybetmiyorum. Sihrimi dışarı iterek o şaşkınlık kıvılcımlarına kilitleniyorum ve onları tam bir şoka sürüklüyorum. Nefesleri kesiliyor ve az önce onları hissetmeye zorladığım doğal olmayan şok, orada öylece durup bakmalarına neden oluyor.

Diğer üçü kendilerini yolun dışına atar ve kendi büyülerini çağırır. Ateş havada kükreyerek Isera'nın buz bloğuna doğru ilerler ama sadece bir kısmını eritmeyi başarır. Geri kalanı sersemlemiş üç arkadaşına çarpıyor.

Buz tam üzerlerine düştüğünde haykırdıklarında içimde kendini beğenmiş bir zafer parıltısı beliriyor.

Ama diğ er       ktan harekete geçmişti.

Su havadan bize doğ ru püskürüyor.

Selden kaçmak için kumun üzerinde yuvarlanırken yanlara doğ ru dalıp büyümü kesiyorum. Draven da aynısını yaptı ama diğ er yöne daldı, Isera ise önündeki buzdan duvarı kaldırdı. Su, buz parçalarını uçuracak kadar büyük bir güçle ona çarptı.

Ayaklarımın  zerine yuvarlanarak hançerimi çıkardım. Başlangıçta sersemlettiğ m    kişi hem benim b y mden hem de Isera'nın buzundan kurtuldular ve bize doğ ru geliyorlar.

Draven fırtına büyüsünü çağırıyor ve bizim ayağ a kalkmamıza yetecek kadar uzun bir süre boyunca üzerlerine bir rüzgâr püskürtüyor. Geriye s cıyorum, eskiden olduğ m yerde bir ateş akımı havaya karışmadan önce zar zor yoldan çekilmeyi ba arıyorum. Kalbim kaburgalarım  çarpıyor ve kan kulaklarım  hücum ediyor.

Deh et aniden omurgamın etrafında kıvrılıyor.

Evet, ham b y m z ortalama bir Unseelie fae'den daha güçlü olabilir, ama burada hiçbir fark yaratmıyor. B y n n çok uzaklara ulaşması gereken açık bir alanda, g   farkı hayati olurdu. Ama burada, büyünün çok uzağ a ulaşması gerekmeyen k  k ve dar bir odada, onların büyüsü de bizimki kadar  l mc l.

Ve sayıca ikiye bir üstün durumdayız.

Hay sikeyim.

Bir başka su patlaması bana doğ ru savrulurken eğilip büyümü tekrar çağırıyorum. Birkaç adım ötede Draven oyunculardan   ne  im ek fırlatırken, Isera diğ er ikisine buzdan mızraklar fırlatıyor.

Bir yandan onlara nasıl yardım edeceğimi düşünürken bir yandan da d   man ekibin altıncı üyesini nasıl alt edeceğimi bulmaya çalışırken zihnim çalkalanıyor. Siyah ve mor gözleri bana kilitlenmi  olan adam, odanın öbür ucundan bana bir su patlaması daha fırlatıyor ve beni bir kez daha sudan kaçmak için yana s  ramaya zorluyor.

Panik ve dehşet midemde soğ k yılanlar gibi kıvrılıyor.

Çünkü bunun gibi teke tek d v   lerde pratikte i e yaramaz olduğ mu dehşet verici bir netlikle fark etmeye ba lıyorum.

Ben bir savaşçı değilim. Ben bir casusum.

Öldürecek ya da saldırıları engelleyecek bir büyüm yok. Yapabileceğim en iyi şey büyümle rakibimin dikkatini dağıtmak. Ya da kaçmalarını sağlamak. Ama bu bile zor. Çünkü önce korkuyu gerçekten hissetmeleri gerekiyor ki ben de korkuyu o kadar artırabileyim, ka sınlar ya da teslim olsunlar.

Kendimi yana atarak bir su patlamasından daha kurtuluyorum. Ayaklarımın üzerine yuvarlanmadan önce omzum bir kez daha yere çarptığında vücudumda donuk bir ağrı hissediyorum.

Yoktan duygular yaratabilseydim farklı olurdu. Ama bu... Güçlerimin şu anki hali yeterli değil.

Öfke içimde alevleniyor, yoğunluğu şok edici. Beni tüketen öfke o kadar şiddetli ki görüşüm bir saniyeliğine kararıyor. Lanet olsun, Jocasta'nın yaptığı gibi duyguları nasıl yaratacağımı bulmalıyım. Daha güçlü olmalıyım. Daha güçlü. Yapmayacağım-

Göğsüme su çarptı.

Kör edici öfke dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki etrafımı takip edemiyordum.

Arkamdaki taş duvara çarparken sırtımdan acı fışkırıyor. Kulaklarım hem öfke hem de acıyla çınlıyor ama yine de üzerimdeki kalabalığın tezahüratını duyuyorum. Öfke içime işliyor, her şeyi ateşe veriyor. Kahretsin, hepsini öldürmek istiyorum.

Kendi düşüncelerimle sersemlemiş bir halde geri çekiliyorum.

Bu durum dikkatimi yeterince dağıtıyor ve öfkemi geri itip tekrar etrafıma odaklanmayı başarıyorum.

Draven rakiplerinden ikisini yere sermeyi başardı ve şimdi sonuncusuyla göğüs göğüse dövüşüyor. Birkaç adım ötede Isera hâlâ diğer ikisiyle savaşıyor. Her ikisi de ateş kullanıcısı, ki bu onun için elbette en kötü rakip türü. Ona birbiri ardına ateş yağdırırken sırtıyorlar.

Aklıma ani bir fikir geldi.

Büyümü çağırıyorum ama sonra rakibim beni bir su dalgasıyla boğmaya çalışırken bir kez daha yana doğru dalmak zorunda kalıyorum. Arkamdaki taş duvara çarpan su, taşın üzerinden geçerken şırıltılı bir ses çıkarıyor.

Artık ıslak olan kumun üzerinde yuvarlanarak ayağa fırlıyorum ve büyümü odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Tam düşündüğüm gibi, büyüm hem rakibimin hem de Isera'nın ikisinin göğsündeki gök mavisi güven alevleriyle birleşiyor. Bir hamleyle onları azgın yangınlara dönüştürüyorum.

İki ateş kullanıcısı Isera'ya daha büyük bir şevkle saldırmaya başladığında sırtışları genişliyor. Ama saldırıları artık özensiz. Isera bana doğru bir bakış fırlatıyor. Isera'nın saldırılarını normalden çok daha geç engellemeye başlayana kadar güvenlerini artırmaya devam ediyorum.

Kumun öbür tarafında, bana bakan su kılıcı menzilli saldırılarını bırakıyor ve onun yerine yüzünde kendinden emin bir sırıtışla bana doğru koşuyor.

Duygularını manipüle etmeye devam ederken parmaklarımı elimdeki bıçağın üzerinde esnetiyorum.

Sağımda, Isera art arda iki buz tabakası fırlatıyor ve hemen ardından iki küçük parça geliyor. Rakipleri, kendi yeteneklerine aşırı güvenerek, tabakaları vuramadan önce tembel ateş dalgalarıyla engelliyorlar. Ancak alevlerini tekrar indirdiklerinde, iki buz parçası çok yakınlarındadır. Mide bulandırıcı çatırtılarla yüzlerine çarpıyorlar. Yere yığılırken burunlarından kan fişkırıyor.

Önümdeki su kullanıcısı kumun üzerinde ilerlerken bir kılıç çekiyor. Sakinleştirici bir nefes alıyorum, onunla yakın mesafede dövüşmeye hazırlanıyorum, çünkü bu şansımı önemli ölçüde artıracak.

Son mesafeyi de kapatıyor.

Bıçağımı sıkıca kavriyorum.

Bir buz kütlesi kafasına çarpınca kafası yana savruluyor.

Beyni baygın olduğunu fark etmeden önce ayakları onu birkaç adım ileri götürmeye devam ederken yolumdan çekiliyorum. Uzuvarları bir yığın halinde yanımdaki kuma çarpıyor.

Birkaç saniye boyunca ona baktım. Sonra Isera'ya bakıyorum.

Bana başını sallıyor, gözlerinde bilmiş bir parıltı var. Ben de ona gülümsüyorum.

İşe yaradı.

Aşırı güven sizi herhangi bir kılıçtan daha hızlı öldürür.

Bu insanlar öldüğünden değil. Sadece baygınlar. Ama yine de. Onları hissetmeye zorladığım delice güven seviyeleri onları özensiz ve kibirli yaptı, bu da nihayetinde çöküşlerine yol açtı.

Bir çığlık havada paramparça oldu.

Döndüğümde Draven'ı, bize daha önce sürünmemizi söyleyen takım liderini odanın karşısındaki taş duvara sıkıştırırken buluyorum. Isera ve ben o yöne doğru gitmeden önce bakışıyoruz.

"Son kez kibarca soruyorum," diyor Draven. "Anahtarı bana ver."

"Siktir git," diye hırlıyor takım lideri. "Seni pis ejderha değiştirici orospu-"

Draven adamın bileğini kırıyor.

Göğsünden bir çığlık daha kopuyor.

Odanın ortasında durup büyümü çağırıyorum ve adama doğru itiyorum. Menekşe rengi acı alevine tutunarak onu azgın bir cehenneme dönüştürüyorum.

Çılgılığı saf bir ıstırap çılgılığına dönüşüyor. O kadar yüksek ki sesi yarıda kesiliyor. Ve duvara doğru şiddetle sarsılıyor.

Draven başını çevirip omzunun üzerinden bana bakıyor. Ona özür dilemeyen bir omuz silkme hareketi yapıyorum. Başını yana eğip yarım bir selam veriyor, yüz hatlarını onaylıyor. Sonra Unseelie fae'ye geri dönüyor.

"Anahtar," diye emrediyor.

Adam hıçkırıyor ve onu hissetmeye zorladığım yoğun acı seviyeleri boyunca nefes nefese kalıyor. Draven parmaklarını adamın kırık bileğine geçiriyor ve adamın boğazından bir acı çılgılığı daha kopuyor.

"Tamam, tamam," diye ağzından kaçırıyor.

"Hayır," diyorum Draven cevap vermeden önce.

Unseelie fae bakışlarını bana çeviriyor ve bir anlığına gözlerindeki acıyı bastıran bir korku parlıyor. Acısına tutunduğum elimi çabucak bırakıyorum ve onun yerine korkuya tutunuyorum. Korkusunu artırmaya başlarken ona acımasız bir gülümseme gösterdiğimde göğsümde korkunç derecede vahşi bir şey uyanıyor.

Omzunun üzerinden tekrar bana bakan Draven sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırıyor.

"Bırak onu," diyorum adamın korkusunu arttırmaya devam ederek.

Draven tereddüt bile etmiyor. Esirini tutuşunu hemen bırakıyor.

Unseelie fae, kırılan bileği tekrar yanına düşerken bir sızlanma sesi çıkarıyor ve orada öylece durup bana bakarken gözleri korkuyla doluyor. Duvara yaslanıp titreyene kadar korkusunu arttırmaya devam ediyorum. Sonra seyirciye ihtiyatlı bir bakış atıyorum.

Bu bölümde oturan herkes nefeslerini tutmuş yüzleşmemizi izliyor. Ayakta duranlar bize dikkatle bakarken neredeyse donmuş gibi görünüyorlar, hala oturanlar ise koltuklarında öne doğru eğilmişler. Sanki mümkün olduğunca yaklaşmak istiyorlarmış gibi.

Dudaklarımda bir
gülümseme belirdi. Bir
gösteri istiyorlardı.

Onlara bir gösteri sunacağım.

Büyüm hâlâ takım liderini titreyen bir karmaşaya dönüştürürken, sert gözlerimi ona kilitliyorum.

"Bana doğru sürün ve anahtarını teslim et, ben de seni çok kötü sakatlamamayı düşünüyüm," diye emrediyorum, dudaklarımda alaycı bir sırıtışla daha önceki sözlerini yankılayarak.

Hemen dizlerinin üzerine çöküyor.

Üstümüzdeki seyircilerden bir soluk kopuyor. Görünüşe göre bu, Sarı Fraksiyon'un takım liderinin normalde yapacağı bir şey değil. Ama ben onun duygularını manipüle ettiğim için, artık tam olarak özgür iradeye sahip değil.

Kırık bileğinin üzerinde kumda sürünürken dudaklarından acı dolu inlemeler dökülüyor. Bana ulaştığında dizlerinin üzerine oturuyor ve anahtarı almak için sarı dövüşçü derisine uzanıyor. Hasar görmemiş eli o kadar kötü titriyor ki neredeyse düşürüyor.

Anahtarı beni bekleyen avucuma bırakırken gözlerindeki dehşeti lanet bir psikopat gibi içime çekiyorum. Ama çok iyi hissettiriyor. Bu güç. Şu anda onun üzerinde sahip olduğum bu mutlak güç. Sarhoş edici.

Havada beyaz şimşekler çakıyor.

Diz çökmüş adam sırtına isabet eden kurşunla sarsılır. Gözleri büyür ve yana devrilmeden önce vücudu kasılır. Bir gümbürtüyle yere çarpıyor ve küçük bir kum bulutu yukarı doğru savruluyor.

Draven bana ulaşmak için baygın bedeninin üzerinden geçerken ona bakıyor. Bakışlarımla buluştuğunda altın rengi gözleri orman yangını gibi yanıyor. Yaklaşıp dudaklarını kulağımın hemen yanına yerleştirdiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Kahretsin, insanları tehdit ederken çok seksi oluyorsun," diye mırıldanıyor kulağıma. Zevk omurgamda çatırdıyor ve damarlarıma sıcaklık doluyor.

"Birbirinizin gözünü sikmeyi bitirdiyseniz, hâlâ yapacak bir işimiz var." Isera'nın sesi solumda bir yerden geliyor.

Yalnız olmadığımızı hatırladığımda farklı bir sıcaklık yanaklarımı yakıyor. Aslında, bizi izleyen insanlarla dolu bir arenadayız.

Boğazımı temizleyerek Draven'la arama biraz mesafe koymak için bir adım geri çekiliyorum. Bana sinsice gülümsüyor ama sonra hepimiz aynı yöne bakacak şekilde dönüyor. Daha doğrusu seyircilerin aynı bölümüne.

Savaşı kazandık ama seyirciler duvarlardan birini bizim için tekrar çevirmedikçe bu odadan çıkmanın bir yolu yok.

Orada yan yana durmuş, beklentiyle kalabalığa bakıyoruz. Sarı pankartları sallayanlar sanki bizi öldürmek istiyormuş gibi dik dik bakıyorlar. Ama geri kalanlar daha kararsız görünüyor. Birkaçı bizi alkışlayacak ya da en azından tezahürat yapacak gibi görünüyor ama sonra

Diğerlerine tereddütle bakıyorlar. Onlara güzel bir gösteri sunduk. Ama hâlâ yabancıyız.

Kimse bizim için duvarlardan herhangi birini açmadığında, Isera nefesinin altından sinirli bir iç geçiriyor. Büyüsünü çağırırken gözleri tekrar parlamaya başlıyor.

Sarı Fraksiyon'un geldiği taş duvar boyunca basamaklar oluştururken parlak güneş ışığında buz çatırdıyor ve parlıyor. Sonra kalabalığa, bizim kadar onları da şaşırtmış gibi görünen özenli bir selam veriyor ve çenesini sallayarak bizi takip etmemizi işaret ediyor.

Buzdan basamakları koşarak çıkıp taş duvarın tepesine ulaştığımızda kalabalıktan birkaç onay tezahüratı yükseliyor.

Buradan tüm arenanın planını görebiliyorum. Sayısız oda ve koridor tüm kum zemini dolduruyor, tam ortadaki yuvarlak bir alanın boş bırakıldığı yer hariç. Bu mesafeden söylemek mümkün değil ama o boşlukta bir yerde bir kapı olduğunu varsayıyorum.

Isera duvarın diğer tarafında başka bir merdiven oluştururken, diğer takımları aramak için bakışlarımı hızla tüm odaların üzerinde gezdiriyorum. Hem kırmızı hem de mavi takımın bulunduğu yere ne kadar yakın olduğunu fark ettiğimde içimde bir sarsıntı oluyor. Beyaz Fraksiyon arenanın diğer tarafında, ama yeşil takım onlarla aramızdaki mesafenin yaklaşık yarısında.

Ve hepsi kafalarını kaldırıp duvarın tepesinde durduğumuz yerden bize bakıyorlar.

"Gidelim," diyor Isera ve işlerini bitirir bitirmez aceleyle buz basamaklarından aşağı iniyor.

Biz de peşinden aşağı iniyoruz.

"Azaroth'un alevi," diye haykırıyor Galen, onun, Alistair'in ve Lyra'nın huzursuz kurtlar gibi volta attığı aşağıdaki odaya ulaştığımızda. "Ne oldu böyle?"

"Anahtarı aldık," diye cevap veriyor Draven ve başıyla beni işaret ediyor.

Anahtarı havaya kaldırdığımda ağzıma bir sırtma yayılıyor. Hepsi ona bakıyor. "Bu beyaz," diyor Alistair.

"Uhm, evet," diye cevap veriyorum, garip ses tonuna kaşlarımı çatarak. "Bu..." Sonunda farkına vardığımda, mutsuz bir şekilde, "Beyaz. Anahtar beyaz."

Hepimizden toplu bir inilti yükseliyor. Çünkü başladığımız anahtar da beyazdı.

İşe yaramaz anahtarı yeni kemer keselerimden birine sokarken, sinirli bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Tüm bunlardan sonra, anahtar lanet olası beyaz."

"Yani şimdi elimizde iki beyaz anahtar var," diye özetliyor Alistair gereksiz bir şekilde.

"Evet."

"Çocuklar," diye araya giriyor Isera. Gözleri odanın diğer tarafındaki açıklıklara sabitlenmiş.

Ama başka bir şey söylemesine gerek yok, çünkü farkındalık buz gibi bir su gibi göğsümü dolduruyor.

Duvardan tırmanmaya zorlandığımızda diğer tüm ekipler yerimizi görmüştü.

Nefesimin altında küfrediyorum, nabzım kulaklarımda atarken iki açıklık arasında göz gezdiriyorum.

"Hareket etmeliyiz. Hemen."

CHAPTER TWENTY-FIVE

M Koridorlarda ve ıssız odalarda hızla ilerlerken kalbim kaburgalarımaya çarpıyor ve çarpan ayaklarımın sesini bastırıyor. Nereye gittiğimizi bile bilmiyoruz. Önceki konumumuzla aramıza mümkün olduğunca mesafe koymamız gerekiyor. Aksi takdirde, biz gidiyoruz aynı anda üç takım ile savaşmak zorunda kalacağız. Ve bundan sağ çıkamayız.

Biz koşarken sihrimi onların göğsündeki heyecana bağlı tutuyorum ama onu azaltmamın bir önemi yok. Hâlâ geliyorlar. Onları hissedebiliyorum. Üç takımın tamamı. On sekiz tanesi de bize yaklaşıyor.

Kahretsin.

Hızımı arttırarak arkadaşlarımın peşinden köşeyi dönüyorum.

Arenanın içine doğru ilerledikçe, odalar ve koridorlar daha da süslü hale geliyor. Başladığımız yerde hepsi boştu. Ama şimdi mobilyalar ortaya çıkmaya başladı. Masalar, sandalyeler, seramik çömlekli kaideler ve hatta Unseelie fae savaşçıların tam boy heykelleri çeşitli yerlerde duvarları kaplıyor. Bunlar, birinin gerçek bir odayı ya da koridoru dekore edeceği gibi düzenlenmemiş. Bunun yerine, uyumsuz mobilyalar rastgele noktalarda duruyor. Sanki daha ilginç bir dövüş yaratmak için araç olarak kullanılmak istenmişler gibi.

Bir sonraki açıklıktan hızla geçip sandalyelerle dolu bir odaya giriyoruz. Odanın her tarafına yerleştirilmişler ve ben farkına bile varmadan birine çarpıyorum. Sandalye bir diğerine çarptığında duvarlar arasında tahta şangırtıları yankılanıyor ama yukarıdaki kalabalığın alkışları ve alaycı kahkahaları arasında zar zor duyuluyor.

Sandalyeleri iterek yoldan çekiliyor, seyircilerin alaylarını duymazdan geliyor ve bunun yerine başımı bir o yana bir bu yana sallıyorum. Bu odanın içinde üç açıklık var. Rakiplerimizin göğüslerinde parlayan gümüş rengi heyecan kıvılcımları hâlâ yaklaşıyor. Bakışlarımı sağa çevirirken nabzım kulaklarımda atıyor. O yöndeki grup hızını artırdı.

"Sola," diye bağıryorum kendi ekibime.

Bir saniye bile tereddüt etmezler. Isera bir dizi sandalyenin üzerinden atlarken, Galen bir diğerini iterek yolundan çekmeye çalışır. Draven'ın boğazından bir hüsrân hırıltısı kopuyor ve bir an sonra fırtına rüzgârları odanın içinde dönmeye başlıyor.

Draven sandalyeler denizini taş duvara ve sağdaki açıklığa doğru savururken, sağır edici bir tahta şangırtısı ve kırılma sesi etrafımızda yankılanıyor. Sandalyeler büyük bir gürültüyle taş çarpıyor, ahşap ayaklar ve kolçaklar kuvvetten ikiye ayrılıyor, ta ki küme girişi o taraftan kapatana kadar.

Üstümüzde, seyircilerden birkaç onay tezahüratı yükseliyor. Ancak çoğu küfürler savuruyor ve destekledikleri diğer takım tarafından yok edileceğimize dair tehditler savuruyor.

Sandalye yığınının nihayet yolumuzdan çekilmesiyle, sol taraftaki açıklığa doğru engelsiz bir şekilde ilerliyoruz. Kalabalıktan gelen bağırıışlar daha da yükseliyor, sanki sağdan bizi avlayan ekip odaya ulaşmadan dışarı çıktığımız için öfkelenmiş gibiler.

Açıklıktan kayarak dışarı çıktığımızda kendimizi tamamen boş olan uzun ve geniş bir koridorda buluyoruz.

Garip bir şekilde, üzerimizdeki kalabalık heyecanla kükrüyor.

Lanet olsun. Bu bir tuzak mıydı? Gerçekten sola gitmemizi mi istiyorlardı? Koridordan aşağıya doğru koşuyoruz.

"Bu konuda içimde kötü bir his var," diye bağıryorum arkadaşlarıma. "Biz-"

Arkamızdaki duvardan bir taş parçası fırlıyor. Koridorun diğer tarafındaki duvara çarpıp sandalyelerin olduğu odaya dönüş yolumuzu kapatınca irkiliyorum. Kalabalık tekrar tezahürat yapıyor.

Koridorda bir sonraki açıklığa doğru savrulmaya devam ederken arkama hızlıca bir göz atıyorum. Bu konuda içimde *gerçekten* çok kötü bir his var.

"Isera," diye sesleniyorum. "Başka bir merdiven yarat! Bu koridordan çıkmamız gerek. Hemen şimdi!"

Taş taş sürtünüyor.

Sağımızdaki duvardan yine düz bir taş levha fırladığında nefesim kesiliyor. Ama bu sefer üstümüzdeydi. Taştan yapılmış kalın bir tavan dışarı fırlayıp sonra diğer duvara çarparak yerine oturduğunda, korku tüm sinirlerimi çatırdatıyor. Daha önce üstümüzde olan açık gökyüzünü tamamen kapatıyor.

Aynı zamanda ışığı da engelliyor.

Birine doğru çarparken hava ciğerlerimden bir hışımla kaçıyor. Önümüzdeki açıklıktan gelen zayıf ışık dışında koridor artık zifiri karanlık. Tökezliyorum, dengemi yeniden kazanmaya çalışırken kendimi sabitlemek için ellerimi uzatıyorum. Ellerim dövüşçü derisi giymiş ince bir bedenle karşılaştı. Isera.

Karanlıkta kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Neden öylece durdu? Açılışa kadar gitmeliyiz.

Onu kolundan tutup ilerideki kapıdan gelen zayıf ışığa doğru çekmeye başlıyorum. "Hadi."

Boğazından kısık bir inilti geliyor.

Isera gibi güçlü birinden gelen bu acınası ses beni o kadar şaşırtıyor ki başımı ona doğru çeviriyorum. Ama bu karanlıkta yüzünü zar zor görebiliyorum. Diğerleri hâlâ ileride koşuyor, açıklığa yaklaşıyorlar.

"Hadi," diye tekrarlıyorum. "Yapmamız

gereken-" Taş taşa çarpıyor.

Ve sonra tüm ışık kaybolur. Isera

boğuk bir ses çıkarır.

"Siktir!" Draven ileriden çığlık atıyor.

Elimi hâlâ Isera'nın bileğinde tutarken ona doğru dönüyorum.

Eli ve tüm kolu kontrolsüzce titremeye başladı.

Yoğun karanlıkta hiçbir şey göremiyorum. Ama birinin taş duvara vurduğunu duyabiliyorum.

"Piçler tek çıkış yolumuzu kapatmışlar!" Draven bize sesleniyor. Isera

hiperventilasyona başlıyor.

Sonra Alistair kolları boyunca alevleri çağırırken ışık geri geliyor. Sarı ve turuncu ateş ışığı, artık iyice kısalmış olan koridoru aydınlatıyor. Taş duvarlar bizi her yönden sıkıştırıyor ve koridorun üzerindeki tavanla birlikte burada kapana kısılmış durumdayız.

"Bunu kırabilir misin?" Galen, Draven'a bakarak soruyor. "Yıldırımınla mı yoksa rüzgârınla mı?"

"Deneyebilirim," diye cevaplıyor Draven, etrafında kara fırtına bulutları toplanıyor. "Ama yıldırım yanlış yere düşerse, tüm taş tavanın üzerimize çökmesine neden olabilir." Bize doğru dönüyor. "Isera, böyle bir durumda bizi korumak için üzerimize buzdan bir tavan daha yap."

Ama Isera cevap vermiyor. Yanımda öylece duruyor, gözleri dehşetten kocaman olmuş, bizi çevreleyen taşa bakıyor. Nefes alışları kısa ve sık patlamalar halinde geliyor.

Bileğini bırakarak, onun yerine kolunu nazıkçe okşuyorum. "Isera, yapabilir misin-" Alçak bir gümbürtü başlar. Kaya kazıma ve dişlilerin gıcırdama sesi. Sonra sağımızdaki ve solumuzdaki duvarlar hareket etmeye başlıyor.

Koridor *küçülmeye* başladığında korku mideme bir taş gibi düşüyor. Isera'nın dizleri bükülüyor.

"Hayır, hayır, hayır, lütfen," diye soluk soluğa bağılıyor, ellerini başının üzerine kaldırıyor ve panik içinde ileri geri sallanıyor. "Durdur şunu. Durdurun şunu."

"Duvarları tutun!" Draven bağıırır.

Isera'yı yerde bırakarak sağ tarafımdaki duvara doğru koşuyorum ve ağırlığımı duvara veriyorum. Alistair bana katılırken Galen ve Lyra da diğer duvarda aynı şeyi yapıyor.

Draven ilerideki hareketsiz duvarı kırmaya çalışırken havada beyaz bir şimşek çakıyor. Şimşek taşa çarparak duvarda yanık bir iz bırakıyor ama kırılmıyor. Ona doğru bir rüzgâr patlaması fırlatıyor.

Avuçlarımı sağ duvara bastırırken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor ama duvar içeri doğru hareket etmeye devam ediyor ve beni kumun üzerinde kaydırıyor. Topuklarımı bastırmaya çalışıyorum ama yumuşak kum çok az destek sağlıyor.

"Isera!" diye sesleniyorum. "Onları durdurmak için duvarların arasında bir buz bloğu oluşturmalsın!"

Yerde hiperventilasyon geçirirken kontrolsüzce titriyor. "Isera!" Çığlık atıyorum. "Lütfen! Sana ihtiyacımız var!"

Şimşek tekrar taş duvara çarpıyor, sesi daralan koridorda sekiyor. Draven bir yıldırım daha fırlattı.

Taş çatlıyor.

Çatlak duvar boyunca ve tavana doğru yayılırken damarlarımda buz yayılıyor. Taş üstümüzde inliyor.

"Mabona'nın lanet memeleri," diye homurdanıyor Alistair. Ve sonra duvarı serbest bırakıyor.

Duvar Alistair'in itmesi olmadan da daha hızlı hareket etmeye başlayınca haykırıyorum. Etrafımda dönerek sırtımı duvara dayıyorum ve daha iyi kavramak için topuklarımı içeri sokmaya çalışıyorum.

"Alistair," diye sesleniyorum o uzaklaşırken. "Sen ne-"

"Kenara çekil," diye çıkışıyor Draven'a, sorumu duymazdan gelerek. Alistair duvara doğru yürürken Draven kenara sığıyor.

"Daha geride," diyor Alistair durduğunda. "Ve ısıyı beşinizden uzağa yönlendirmek için rüzgârını kullan."

Duvar daha da yaklaşırken botlarım zeminde kayıyor, kumda derin izler bırakıyor. Diğer duvara ulaşmasına artık sadece birkaç adım kaldı. Panik, şok dalgaları gibi içimde zonkluyor. Aralarında ezileceğiz.

"Kahretsin," diye homurdanıyor Alistair, kollarındaki ateş avuçlarına doğru kayarken. "Bu sahip olduğum her şeyi alacak."

Draven bana doğru koşuyor ve ağırlığını yanımdaki duvara veriyor. Hızlı kaymayı durduruyor ve duvarı daha yavaş hareket etmeye zorluyor. Ama yine de yeterli değil.

"Rüzgâr!" Alistair tersledi. "Şimdi!"

Duvarı desteklemeye devam ederken Draven büyüünü çağırıyor ve Alistair'le aramızdaki boşlukta dalgalanan rüzgârlar gönderiyor. Alistair'in kıvrıkcık sarı saçları rüzgârla birlikte dalgalanmaya başladığında, iki elini de önündeki kıpırtısız duvara bakacak şekilde konumlandırıyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bu asla işe yaramayacak. Tahta olsaydı, tabii. Ama bu taş, Mabona aşkına! Yanıcı bile değil.

Koridorda ateş püskürüyor.

Avuçlarından fişkirir ve önündeki taş duvara çarpmadan önce kalın bir sel halinde havada akar. Turuncu ve sarı alevler taşa çarpıyor. Alistair çenesini sıkar. Sonra ateşin rengi değişmeye başlar. Önce beyaza doğru. Sonra ateş maviye döner.

Draven'ın rüzgârları en kötüsünü bizden uzak tutsa bile, ateşten yayılan ısı hâlâ çılgınca. Sıkışık koridoru yoğun bir sis gibi dolduruyor, o kadar bunaltıcı ki nefes almak neredeyse zor. Kendimi duvara doğru bastırmaya devam edip bizi ezmesini engellemeye çalışırken ter şakaklarımdan aşağı kayıyor ve omurgamdan aşağı yuvarlanıyor.

Kendi ateş büyüüne ve onun etkilerine karşı bağışıklığı olan Alistair, omurgası dik bir şekilde orada öylece duruyor ve önündeki duvara mor-mavi alevler püskürtmeye devam ediyor.

Yerde yatan Isera'nın bilinci artık neredeyse hiç yerinde değil gibi görünüyor. Göğsü tırtıklı nefeslerle inip kalkıyor.

Ortaya doğru yaklaşıyoruz. Diğer duvara doğru.

Umutsuzca Alistair'e bakıyorum. Bu asla işe yaramayacak. Asla-

Önündeki taş *erimeye* başlıyor.

Çenem düşüyor.

Tökezliyorum, kendimi tekrar sabitlemeyi başarmadan önce neredeyse duvara tutunma yeteneğimi kaybediyorum. Arkamdaki duvarı daha sert iterken, şok içinde Alistair'e bakıyorum.

Taş, alevlerin vurduğu yerden damlamaya başlıyor ve bir delik açıyor.

Ama duvarlarımız yaklaşımaya devam ediyor.

Tüm ağırlığımı duvara verip onu durmaya zorlamaya çalışırken göğsümden gergin bir homurtu kopuyor. Ben içeriye doğru sürekli kayarken kum botlarımın etrafında kayıyor.

Lyra ve Galen'in gözlerinde panik titreşimleri var, çünkü birbirimize o kadar yaklaşmış durumdayız ki birkaç adımdan fazla gidemiyoruz. Draven bacaklarını kaldırıyor ve ayaklarını karşı duvara dayıyor. Sırtını bizim duvara dayayarak bacaklarıyla sertçe iterken eforla inliyor. Galen de hemen aynısını diğer taraftan yapıyor. Lyra ve ben de öyle.

Duvarlar neredeyse durma noktasına geliyor.

Aramızdaki zeminde, Isera kumun üzerinde yatıyor, en kötü kâbusu ve en korkunç korkusu gerçeğe dönüştüğü için dehşet dalgaları arasında zar zor nefes alıyor.

Sonra bir çift güçlü el omuzlarını kavırıyor.

Başımı kaldırıyorum.

Alistair, Isera'yı diğer duvara doğru sürüklüyor; burada kabaca bir insan büyüklüğünde bir delik görünüyor. Yüzü solgun ve yorgunluktan çizgilerle kaplı ve Isera'yı delikten dışarı çekmeyi başaramadan önce hafifçe tökezliyor.

"Gidin!" Draven geri kalanımıza bağılıyor.

Lyra ve Galen hemen itaat ederek bacaklarını tekrar yere indiriyor. Sonra da deliğe doğru koşmaya başlıyorlar.

Onlar gider gitmez duvarlar tekrar ayaklarımıza ve sırtımıza daha sert bir şekilde bastırmaya başlıyor.

"Şimdi," diye homurdanıyor Draven, sesinden gök gürültüsü gibi emir fişkırıyor.

"Tam arkamda olsan iyi edersin," diye hırlıyorum ona. "Yoksa buraya geri gelir ve seni kendim öldürürüm."

Sonra duvardan inip deliğe doğru koşmaya başladım. Draven'ın botları benimkilerden hemen sonra yere çarpıyor.

Duvarlar daha hızlı kaymaya başlıyor. Ayaklarımız kuma çarpıyor.

Çaresizce soluk alırken hava boğazımı kesiyor.

Duvarlar üzerimize daha hızlı yaklaşıyor. Taş duvarlar iki yanımdan omuzlarıma sürtünürken panik içimi sarıyor.

Delikten içeri daldım.

Dışarıda yere sertçe indiğimde kum bir bulut halinde kabarıyor.

Havada bir patlama sesi yankılanıyor.

Korku kanımı buza çevirirken etrafımda dönüyorum. Draven.

Nerede- Devasa bir ağırlık tam üzerime düşüyor.

Ciğerlerimdeki hava dışarı çıkarken bir nefes alıyorum. Ama göğsümde, tüm ruhum rahatlamayla titreşiyor. Çünkü üstümdeki iri kas yığını homurdanıyor ve beni ezmek için ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkmaya çabalıyor. Ve sonra bir çift ışıltılı altın göz benimle buluşuyor.

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve Draven'ın bakışlarını tutarken dudaklarıma geniş bir gülümseme yayılıyor. "Bir kaya kadar zarif."

Eşit miktarda eğlence ve rahatlama gibi görünen bir huff çıkardı ve dudaklarını da bir gülümseme kıvrıldı. "Kapa çeneni."

Dağınık siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için bir elini saçlarının arasında gezdirdikten sonra üzerimden kalkıyor ve yanımdaki kumun üzerine oturmak için yuvarlanıyor. Ben de doğruldum. İsera kısa bir mesafe ötede duvarın dibinde oturmuş, derin nefesler alıyor. Ama yüzüne yeniden renk gelmeye başladı.

Yanımızda Galen ve Lyra şaşkın ifadelerle duvardaki deliğe bakıyorlar. Ben de bakışlarımı oraya doğru kaydırıyorum.

Duvarlar artık tamamen kapalı ve Alistair'in açtığı delikten birbirlerine baskı yaptıklarını görebiliyoruz. O deliğe bakıyorum, çünkü bu taraftan taş duvarın ne kadar kalın olduğunu görebiliyorum. Başımı çevirip ona bakıyorum.

Yere oturmuş bacaklarındaki kumları temizlemekle meşgul olduğu için ilk başta dikkatimizi çekmiyor. Sonra bir şey söyleyecekmiş gibi başını kaldırıyor ama hepimizin ona baktığını görünce duruyor. Bitkin yüz hatlarını belirsizlik kaplıyor.

"Ne?" diye soruyor, bir o yana bir bu yana bakarak. Kimse bariz bir şey söylemeyince bir elini kaldırıyor ve şaşırtıcı bir şekilde ensesini ovuşturuyor.

bilinçli bir hareket. "Sana daha önce de söyledim. Ateş yeterince sıcaksa her şey yanar."

"Ah, biliyoruz," diyor Lyra, sanki bu sefer onu farklı bir ışık altında görüyormuş gibi, onu değerlendirerek izleyerek.

"Eminim sen de binlerce kez taşı eritmişsindir."

"Evet ama biz ejderhayız. Gerçek ejderhalar gibi." Duvardaki deliğe doğru başını sallıyor. "Sen, bu kalınlıkta bir duvarı bu kadar hızlı eritmek çok etkileyici."

Gözlerini kırıştırıyor. Sonra yanaklarında bir parça kırmızı belirliyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Isera aniden duvardan. "Ben sadece..." Yutkunuyor, hâlâ kâbuslarından kurtulup gerçekliğe dönmeye çalışıyormuş gibi görünüyor. "Özür dilerim."

"Bu-" diye başlıyorum, ama sonra irkiltici bir ses sözümü kesiyor. Yüksek sesli tezahürat havada patlıyor.

Nerede olduğumuzu hatırlayarak başımı çevirdim. Kalabalığın büyük bir kısmı tezahürat yapıyor ve bizi işaret ediyor, bizim kadar şok olmuş görünüyorlar. Belli ki oradan çıkabileceğimizi düşünmemişler.

Alarm omurgamı vuruyor.

Diğer takımlar.

Hızla büyümü tekrar çağırıp arenanın diğer tarafına fırlatıyorum. Yirmi dört heyecan kıvılcımına kilitleniyor. Ve bu kıvılcımların on sekizi sadece bir ya da iki oda ötede.

Yüzümdeki tüm renk kayboluyor.

Bakışlarımı tekrar arkadaşlarıma çeviriyorum. "Geliyorlar."

CHAPTER TWENTY-SIX

S Ayağa fırlayıp koridordaki son mesafeyi koşarak ilerideki odaya doğru ilerlerken etrafımızda dönüp duruyor. Her taraftan, üç takımlar bize yaklaşıyor. Kalabalık heyecan içinde kükrüyor.

Yeşil Fraksiyon diğer açıklıklardan birinden içeri girerken biz de odaya doğru kayıyoruz. Bizi görünce bir an şaşırmış gibi geri çekiliyorlar. Sonra dudaklarına kötücül bir sırıtma yayılıyor.

Bakışlarımı diğer açıklığa yöneltiyorum. "Kahretsin. Başka bir ekip geliyor."

"O zaman bizi kuşatmadan önlerini kesin." Isera Yeşil Fraksiyon'a bir buz bloğu fırlatıyor. "Alistair."

"Evet, biliyorum," diye cevap veriyor ama sesinde hâlâ yorgunluğun izlerini duyabiliyorum.

Duvarı eritmek için harcamak zorunda kaldığı onca enerjiden sonra henüz tam olarak iyileşmemiştir ama yine de büyüsunü çağırıyor ve Isera'nın buz saldırılarını eritemeden önce alevlerini engellemek için Yeşil Fraksiyon'a bir sel fırlatıyor.

Draven çenesini Galen ve Lyra'dan Alistair ve Isera'ya doğru sallayarak, "Onlara yardım edin," diye emrediyor. Sonra bakışları bana kayıyor. "Diğer takımın önünü keseceğiz."

Onaylamak için başlarını salladıklarını bile göremeden, diğer açıklığa doğru yola çıkıyoruz. Eğer tek çıkışı kapatan iki takım arasında sıkışıp kalırsak, bu iş çok hızlı bir şekilde cehenneme dönecek. Koridora çıkmalı ve diğer takımın odaya ulaşmasını engellemeliyiz. Elimizde bir

Etrafımızı saramayacakları dar bir koridorda onlarla yüzleşirsek şansımız artar.

Kalabalık üzerimizde tezahürat yapıyor ve çığlıklar atıyor, az önce ayrıldığımız dövüşün seslerini bastıran sağır edici bir gürültü yaratıyor. Büyüm hâlâ yerinde olduğu için, diğer taraftan koridora ulaştıklarında rakiplerimizin heyecanının arttığını hissedebiliyorum.

Draven ve ben koridora doğru kayarken, "Buradalar," diye bağıyorum.

Ve tam da büyümün bana önceden söylediği gibi, diğer taraftaki açıklıktan koridora doğru koşan başka bir ekip buluyoruz. Kızıl Fraksiyon. Bizi gördüklerinde durdular.

Yukarıdaki parlak güneşin ışığı tüm koridoru kaplayan heykellerin beyaz taşlarında parıldıyor. Heybetli zırhlar giymiş Fae savaşçıları taştan oyulmuş bir şekilde duruyor ve iki ekibin karşı karşıya gelişini kayıtsızca izliyorlar.

"Yapmalıyız-" diye başlıyor

Draven. Sol tarafımızdaki duvar dönüyor.

Mavi dövüşçü derileri giymiş üç kişi dönen duvar tarafından koridorumuza itilirken silahlardan çıkan sesler ve tangırtılar havayı dolduruyor. Koridorumuzun içindeki duvara çarpıp kendilerini sabitlemeden önce, itişin gücüyle birbirlerine çarparak tökezliyorlar.

Solumuzda, duvar ileri geri dönmeye devam ediyor. Ve hareket ettiğinde oluşan boşluklardan, Mavi Fraksiyon'un bizimkine paralel uzanan koridorda hala ayakta duran son üç üyesini görebiliyorum. Hızla dönen duvara bakıyorlar, sersemlemiş görünüyorlar.

Bir an için hiçbir şey olmuyor.

Hepimiz sadece birbirimize bakıyoruz.

Sonra Draven Mavi Fraksiyon'dan üç kişiye doğru bir rüzgâr patlaması fırlatıyor.

Onlara çarpıyor, onları gafil avlıyor ve onları geriye, Kırmızı Fraksiyonun durduğu yere doğru fırlatıyor. Kırmızı ekipten birkaç kişiyi devirerek onlara çarpıyorlar.

Draven bana başıyla selam verdi. Sonra onlara doğru koşmaya başlıyoruz.

Bizi koridorun bu kadar gerisinde tuzağa düşürmelerine izin veremeyiz, her iki takımın da aynı dar alanı paylaşmasını sağlamalıyız, böylece düzgün bir şekilde savaşmaları daha zor olacak.

Yukarıdaki kalabalıktan yankılanan heyecan çığlıkları, hâlâ şiddetle dönmekte olan duvardan gelen donuk *güm güm* seslerini neredeyse bastırıyor.

Mavi Fraksiyon'dan kalan üç oyuncu hâlâ diğer tarafta sıkışmış durumda, duvar tekrar kapanmadan önce boşluktan içeri atlamak için zaman kazanmaya çalışıyor.

Kırmızı Grup, kendilerine çarpan diğer takımın üyelerini iterek uzaklaştırıyor. Büyümle çabucak uzanıyorum, öfkelerine kilitleniyorum ve birbirleriyle savaşmalarını sağlamak için öfkelerini artırıyorum.

Öfke gözlerinde alevleniyor.

Draven ve ben kumun üzerinde, ters dönen duvarın hemen yanında kayarak duruyoruz. Diğer tarafta kalan üç kişinin geçme ihtimaline karşı daha fazla ilerleyemiyoruz. Eğer başarılılarsa, onları arkamıza alma riskini göze alamayız.

Mavi takımın birkaç üyesi kılıçlarını çekerken diğerleri büyülerini çağırıyor. Bir o yana bir bu yana bakıyorlar, şimdi bizimle Kızıl Fraksiyon arasında kalmışlar, sanki önce kiminle savaşacaklarından emin değiller. Draven sonunda yarı vardiyaya geçerken ben Kızıl Fraksiyon üyelerinin göğsündeki öfkeyi artırmaya devam ediyorum.

Jocasta bize Draven'ın yarı vardiya yapabildiğini mümkün olduğunca uzun süre gizli tutmamızı söyledi. Ama eğer dokuz kişiyi tek başımıza durduracaksak, elde edebileceğimiz her avantaja ihtiyacımız var.

Yukarıdaki kalabalıktan bir soluk kopuyor. Ve bu şok rakiplerimizin yüzüne yansıyor.

Ne yazık ki, bu aynı zamanda dikkatlerini birbirlerinden uzaklaştırıyor.

İki takım da şaşkın ifadelerle Draven'a bakıyor. Sonra gözlerinden kötülük sızıyor.

Kızıl Fraksiyon Draven'a zalim bir gülümseme fırlatıyor ve bileklerine vurmadan önce kemerlerinden bir şey çekiyor.

Kırbaçlar havada şaklıyor.

Ve Draven *irkildi*.

Kalbim durdu.

Düşmanlarımız bunu göremedi çünkü çok uzakta duruyorlar. Ve Draven'ı benim tanıdığım gibi tanımıyorlar. Iceheart'ların yıllardır ona yaptığı işkenceleri bilmiyorlar. Ama ben biliyorum. Ve onu gördüm. Ölümün Gölgesi'nin *ürktüğünü* gördüm.

Ve o anda bunun olmasına izin vermeyeceğime karar verdim. Yeterince şey yaşadı. Yeterince fedakârlık yaptı. Yeterince şey yaptı. Artık birinin *onu* korumasının zamanı gelmişti.

Planlar kafamda şiddetli bir fırtına gibi dönerken bakışlarım koridorda geziniyor.

Kırmızı Grup kırbaçlarını tekrar çekip büyü çağırırken, Mavi Grup'un üç üyesi de aynı şeyi yapıyor ama kılıçlarıyla. Draven ileri doğru bir adım atmaya başlıyor.

Bir karar veriyorum.

O adımı atmak için ayağını kaldırıp dengesini kaybettiği anda, tüm vücut ağırlığımı onun yan tarafına çarpıyorum. Bu onu tamamen hazırlıksız yakaladı ve yana doğru tökezledi. Ve hala dönmekte olan duvara doğru.

Duvar onu bizimkinin yanındaki diğer koridora iterken şaşkınlıkla mı yoksa öfkeyle mi, bilemiyorum, haykırıyor. Bizim taraftaki oyuncular tereddüt ediyor, bana şaşkınlıkla bakıyorlar. Ama ben çoktan harekete geçtim. Dönen duvara en yakın heykele doğru koşarak avuçlarımı heykele dayıyorum ve itiyorum.

Dönen duvardaki kısa boşluklardan Draven'ın kumun üzerinde doğrulduğunu görebiliyorum. Bana bakarken altın rengi gözleri inançsızlıkla açılmıştı.

Ağır heykeli deviriyorum.

Bir gümbürtüyle kuma çarpıyor ve havaya doğru dönen bir bulut gönderiyor. Ve duvar, yolunu kesen heykele çarparak kapanmadan önce gördüğüm son şey, Draven'ın koridorda kalan mavi takımın üç üyesinden gelen saldırıları engellemek için dönüp durması oluyor.

Üzerimizdeki tribünlerde bulunan kalabalık çığlık atıyor ve alkışlıyor, olayların bu beklenmedik dönüşüyle iyice eğleniyorlar.

Önümdeki koridoru kapatan oyunculara doğru dönüyorum. Dokuz kişiydiler. Altısı Kızıl Fraksiyon'dan, üçü Mavi Fraksiyon'dan. Bana aynı anda saldırırlarsa dokuzuna karşı da kazanma şansım yok.

Ama artık umurumda bile değil.

Bir daha kimse Draven'a kırbaçla yaklaşamayacak. Bunun olmasına izin vermeden önce cehennemini kendisini yakacağım. O benim.

Mavi Fraksiyon bir savaş çıığı atar ve kendilerini
Ben.

Kızıl Fraksiyon kırbaçlarını şaklatıyor.

Yanlara doğru dalarak, herkesin öfkesine bir büyü patlaması gönderiyorum. sandıklar.

Kırbaçlardan birkaçı mavi takımın üyelerini sıyrıyor ve içlerindeki öfke büyümle alevleniyor.

Hırlayarak üçü de dönüp kırmızı takımdaki insanlara saldırıyor. Büyümü onlara akıtıyorum ve onları öfkeden çılgına çeviriyorum.

Kılıçlar çarpışıyor, kırbaçlar şaklıyor ve savaş çılgınlığı tam bir deliliğe dönüşürken büyü havada kükrüyor.

Ama tüm bunlar olurken, kırmızı dövüşçü derisi giymiş bir adam benimle göz göze geliyor. Onunla olan bağlantımı çabucak kesiyorum ama hasar çoktan verilmiş. Kalabalığın arasından dirsek atarak bana doğru hücum ediyor.

"Kahretsin," diye küfrediyorum.

Bileğine bir fiske vuruyor ve kırbaç havada şaklıyor.

Geriye doğru sıçrayarak kırbaçtan kaçmayı zar zor başarıyorum. Kırbaç havada tam yüzümün önünde şaklıyor. İrkildim, neredeyse sihrimin kontrolünü kaybediyordum. Dişlerimi sıkarak hançerimi çekiyorum ve diğerlerine daha da fazla büyü akıtıyorum. En azından birbirlerine odaklanmalarını sağlamalıyım.

Rakibim bana acımasız bir gülümseme fırlatıyor ve boştaki elini kaldırıyor. Şimşek bana doğru fırlıyor.

Şimşek üzerimden geçerken nefesim kesiliyor ve kendimi yere atıyorum.

Mabona'nın lanet memeleri! Kırbacı ve yıldırım büyü mü var?

Kumun üzerinde yuvarlanarak, bir başka yıldırım daha eskiden bulunduğum yere düşmeden hemen önce ayağa fırlıyorum. Panik kafatasımın içinde çınlıyor. Sihrimi diğer sekiz kişiye bağlamalı ve dikkatlerini dağıtarak birbirlerine odaklanmalarını sağlamalıyım. Aksi takdirde, savaşmaları gerekenin ben olduğumu hatırlayacaklar. Ama bu, büyümü kendi rakibim üzerinde kullanamayacağım anlamına geliyor. Onu kızdırmak dışında. Bu da şu anda pek işime yaramayacak.

Eğilip kendimi heykellerden birinin arkasına atıyorum, o sırada bir şimşek daha havayı yarıyor. Şimşek heykele çarptığında beyaz taş parçalanarak önümde patlıyor. Ondan kaçmak için yana doğru daldım. Rakibim mesafesini koruyor, kırbacı ve büyüyle saldırırken benden uzakta duruyor.

Ayağa fırlayarak koridorda bakışlarımı gezdiriyor ve bir plan bulmaya çalışıyorum.

Lanet olsun. Düşün! Onu nasıl- Acı ön kolumdan yukarı fırlıyor.

Aniden öne doğru çekilince irkildim.

Bakışlarımı aşağıya çevirdiğimde, kırbacının ucunun ön koluma dolandığını ve vurduktan sonra beni hapsettiğini görüyorum. Rakibim ipi sertçe çekerken dengem bozuldu ve öne doğru sendeledim. Kulaklarıma kan hücum ediyor. I

hançerimi çekiyorum ve beni kendisine doğru çekmeden hemen önce kılıbacı kesiyorum.

Ama şimşek havayı tekrar yarıyor ve beni körlemesine yana dalmaya zorluyor. Dirseğim çarpmanın etkisiyle kuma çarparken hançer elimden uçtu. Umutsuzca bıçağımı ararken dizlerimin üzerine doğru iterek yuvarlanıyorum.

Arkamdan ince bir ip boğazıma dolanıyor. Sıkıca çekilirken nefesim kesiliyor.

Hâlâ dizlerimin üzerinde, şimdi boğazımı saran kılıbacı pençeliyorum. Ama şimdi tam arkamda duran rakibim daha da sert çekiyor. Boğazımdan gergin bir hırıltı geliyor.

Kalabalık kükrüyor.

Ya da kulaklarıma çarpan kendi nabzım olabilir.

Söylemesi zor.

"Küçük Tanrıçanız Mabona'ya dua etseniz iyi olur, anahtarı taşıyan sizsiniz," diye hırılıyor adam kulağıma.

İnce ipi umutsuzca pençeliyorum. Anahtar Draven'da. Nasıl yapabilirim- Yedek anahtar.

Yüce Tanrıça, yedek anahtar bende. Sarı Fraksiyon'dan aldığımız ikinci beyaz anahtar.

Kılıbacı boynumdan uzaklaştırmaya çalışmayı bırakıp kemerimdeki keseye uzanırken başım dönüyor. Onu çıkaracak kadar konsantre olamıyorum ve parmaklarım o kadar beceriksiz ki neredeyse düşürüyordum ama sonunda beyaz anahtarı çıkarmayı başarıyorum.

"Şuna bakın," diyor arkamdaki adam kendini beğenmiş bir sesle. "Tam da ihtiyacımız olan şey."

Boğuluyorum, hâlâ ciğerlerime hava almaya çalışıyorum. Adam bir an bile pes etmiyor.

"Ver onu," diye emrediyor.

Ve kafatasımdaki panik çınlamasının arasından, ani bir netlik nefesi karnıma bir darbe gibi çarpıyor. Beni öldürecek. Anahtarı ona versem bile beni öldürecek.

Boğuluyor ve güçsüzce nefes alıyorum, acı ve dehşet içinde düşünmeye çalışıyorum. Görüşümün kenarları kararmaya başlıyor.

Benden önce, diğer sekiz oyuncu birbirleriyle dövüşmeyi bıraktı ve şimdi beni izliyorlar. Beni boğmaya başladığında sihrimin kontrolünü kaybettim, bu da artık dikkatlerinin dağılmadığı anlamına geliyor. Kahretsin, yapmam gerek-

Aklıma bir fikir geldi.
Elimi kaldırıp anahtarı tuttum.
Arkamdaki adam ona uzandı.
Koridorun karşısına fırlattım.
Kumun üzerine, mavi takımın üç üyesiyle aramızın ortasına düşüyor.
Gözleri parlıyor.

"Kahretsin," diye bağıyor arkamdaki adam.

Beni bir anda bırakarak ileri atılıyor ve Mavi Grup'tan üç oyuncu da anahtara doğru hamle yaparken o da anahtara doğru dalıyor.

Nefes nefese ciğerlerime hava çekiyorum ve kırbaçı boynumdan çekip çıkarıyorum. Acı tüm boğazımı sarıyor ve zar zor yutkunabiliyorum ama ciğerlerime hava girip çıkmaya devam ediyorum. Görüş alanımın kenarlarındaki titrek siyahlık geri çekilmeye başlıyor.

İleride, saldırganım Mavi Fraksiyon ona ulaşamadan önce anahtarı kapıyor. Takım üyeleri hemen üç Mavi Fraksiyon oyuncusuna büyü atışı yapmaya başlıyor, onları geri çekilmeye zorlarken arkadaşları da onlara doğru geri çekiliyor. Onlara ulaştığında, arenanın derinliklerine giden açıklıktan geri koşarlar.

Bir an için Mavi Fraksiyon onları takip edecekmiş gibi görünüyor. Ama sonra Draven'ın diğer üç arkadaşıyla savaştığı duvarın diğer tarafındaki koridora doğru belirsiz bakışlar atıyorlar.

Hâlâ ellerimin ve dizlerimin üzerinde gergin nefesler alıyorum. Mavi Fraksiyon'un üç üyesi bana doğru dönüyor.

Gözlerinde cinayet parlıyor.

Ve şimdi, dikkatlerini dağıtacak hiçbir Kızıl Fraksiyon üyesi kalmadı.
Takas edecek anahtarları da kalmadı.

Güneş ışığı kılıçlarında parıldıyor ve bana doğru bir adım attıklarında havada büyü çatırdıyor.

Lanet olsun.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

S Ağrıyan boğazıma tekrar nefes almaya çalışana kadar, daha önce kuma düşürdüğüm hançeri kapıp ayağa kalkıyorum. İçimde panik nabızları atıyor. Bu durumdan nasıl kurtulacağıma dair bir plan yapmaya çalışıyorum. Sayım üçe bir ve bu koridorda taş heykeller dışında hiçbir şey yok.

Kalabalık tribünlerden bağılıyor. Sağır edici, gürleyen bir ses, gök gürültüsü gibi üzerime geliyor. Parlak güneş ışığı yukarıdaki açık tavandan aşağı süzülüyor ve siyah dövüş derilerimi ısıtıyor. Bir boncuk ter omurgamdan aşağı yuvarlanıyor.

Rakiplerimden ikisi büyülerini dans ettirirken su büyüğü havada dönüyor. Görünüşe göre Unseelie Sarayı'nda en yaygın büyü türü bu. Ya da en azından bu şehirde. Gerçi şehrin şelalelerle çevrili ve nehirlerle dolu olduğu düşünülürse, sanırım bu çok da şaşırtıcı olmamalı.

Bir plan düşünmeye çalışırken zihnim çalkalanıyor. Bir şekilde kullanabilir miyim- Su akıntıları bana doğru fırlıyor.

Geri çekilip kaçmaya çalışıyorum ama su akıntıları o kadar büyük ki neredeyse tüm koridoru kaplıyor.

Ölüm ve öfkeden oluşan bir gölge önümdeki kuma çarpıyor.

Draven önümdeki zemine sertçe indiğinde keskin bir nefes alıyorum, devasa kanatları diğer koridordan duvarın üzerinden uçtuğu için hala genişliyor. Bir fırtına rüzgârı patlamasını suyun içine doğru itiyor.

İki güç, arenayı çınlatan ıslak bir tokat sesiyle çarpışıyor. Su, Mavi Fraksiyon'un üç üyesine de çarparak onları havada uçurur ve arkadaki taş duvara çarpar. İkisinin nefesi kesilir ve ayağa kalkmaya çalışır. Biri ayağa kalkamaz.

Draven sürpriz unsurunu sonuna kadar kullanır ve bir saniye bile kaybetmeden kalan iki oyuncudan birine bir şimşek fırlatır. Soldaki, kısa kıvı saçlı bir dişi fae, başını kaldırmayı bile başaramadan vuruluyor. Kumun üzerine yığılıırken vücudu kontrolsüzce titriyor, yıldırım yüzünden uzuvları seğirmeye devam ederken göğsü tırtıklı nefeslerle yükselip alçalıyor.

Kalan son rakibimiz başını kaldırıyor ve bize bakarken gözleri şok içinde açılıyor. Bir elini kaldırarak bize büyü fırlatmaya hazırlanıyor.

Buz ondan önce havada patlıyor.

Yerden yukarı fırlıyor, bacaklarından yukarı tırmanıyor ve boynuna kadar tüm vücudunu kaplıyor.

Arkamdaki koridora bakarak etrafımda dönüyorum.

Isera yüzü soğuk bir güç maskesiyle koridorda bize doğru ilerlerken, Galen elinde bir kılıç ve önündeki sahneyi tararken menekşe gözlerinde değerlendirici bir bakışla onun yanında ilerliyor.

Arkalarında Lyra, Alistair'i destekliyor; Lyra'nın kolu Alistair'in belinde, onunki de omuzlarında, bize doğru ilerliyorlar. Lyra ağzındaki sırtışla her zamanki gibi enerjik görünüyor ama Alistair her an yere yığılacakmış gibi duruyor. Yorgunluk yüzünün her çizgisine yapışmış durumda ve dik durabilmek için Lyra'ya yaslanıyor. Duvarı eritmek için harcamak zorunda kaldığı enerjiden ve hemen ardından Yeşil Fraksiyon'la girdiği savaştan sonra, neredeyse tüm büyü enerjisini tüketmiş olmalı.

"Anahtar," diyor Isera, gözleri Mavi Fraksiyon'un kapana kısılmış üyesine kilitlenmiş.

Adam duvardan, "Siktir git, seni değersiz Seelie kancığı," diye bağırıyor.

Isera bu hakaret karşısında gözünü bile kırpmıyor. Yüz hatları her zamanki gibi acımasızca soğuk kalırken bileğine bir fiske vuruyor. Buz, ağzını ve burnunu kaplayana kadar adamın boğazına ve çenesine doğru ilerliyor.

Panik gözlerinde şimşek gibi çakıyor.

Isera adama doğru ilerleyip iki adım ötede durduğunda botlarının etrafında kum girdapları oluşuyor. Sonra orada öylece durup vurdumduymaz gözlerle onu izliyor.

Adam sarsılmaya başlıyor. Ya da en azından deniyor. Buzdan kurtulmaya çalışırken sadece başının üst kısmı hareket ediyor. İşe yaramıyor.

Havada bir su topu oluşmaya başlıyor, ama adam bir yandan boğulurken bir yandan da sihrini koruyacak kadar konsantre olamadığı için önce dalgalanıyor, sonra kayboluyor.

Gözlerinde dehşet parlıyor ve başı daha şiddetli bir şekilde sarsılıyor. Isera hâlâ nefes almasına izin vermiyor.

Yukarıda, kalabalık heyecan içinde tezahürat yapıyor. Görünüşe göre, bu tür şiddetli ve acımasız bir güç gösterisi tam da görmek istedikleri şeydi.

"Anahtar," diye tekrar talep ediyor Isera, sesi havayı bir bıçak gibi yarıyor.

Kapana kısılmış adam bakışlarını hızla kaydırıyor ve gözleriyle umutsuzca, Draven'in yıldırımının etkisiyle seğirerek hâlâ yerde yatan kısa kıvil saçlı kadını işaret etmeye başlıyor.

Acele etmeyen Isera eğilip kadının mavi dövüş derisini aramaya başlıyor. Duvarın yanındaki adam buza karşı sertçe mücadele ediyor, gözlerinde çaresizlik titreyiyor.

Yukarıda, kalabalıktan gelen çağrılar daha da çılgınca bir hal alıyor. Sadece mavi atkı tayan ya da mavi pankart taşıyan insanlar öfkeyle bağırıyor. Diğer herkes koltuklarında öne doğru eğilmiş, alkışlıyor, işaret ediyor ve onaylayarak tezahürat yapıyor.

Sonunda Isera kadının kemerindeki keseden siyah bir anahtar çıkarıyor. İçimi bir rahatlama kapladı. Siyah bir anahtar. Tam da ihtiyacımız olan şey.

Isera doğruldu ve bileğine bir fiske vurdu. Buz tekrar adamın boğazına doğru küçölüyor. Derin nefesler alıyor. Yukarıda seyirciler alaycı bir şekilde gülüyor.

"Seni lanet olası-" diye bağırıyor adam, aynı anda nefes almaya çalışarak.

Ancak Isera'nın vücudunu saran buz aniden buharlaştırmasıyla bir feryatla kesiliyor. Ani destek kaybı dizlerinin bükölmesine neden oluyor ve yere çakılıyor. Daha kendini toparlayamadan Galen kılıcının kabzasını adamın karnına saplar. Adam tekrar soluk soluğa kalıyor, vücudu kasılıyor ve kumun üzerinde son bir mesafe daha yuvarlanıyor.

Draven bana doğru dönüyor.

Bana kilitlediği gözlerinde cehennem ateşi yanıyor. "Sen ve ben daha sonra konuşacağız."

Onu dönen duvardan itip arkasından kilitlediğim gerçeği hakkında, şüphesiz. Ama daha acil sorunlarımız var.

Öldürücü bakışlarını kırarak bakışlarımı tüm yoldaşlarımın üzerinde gezdiriyorum. "Yedek anahtarımızı Kızıl Fraksiyon'a teslim etmek zorunda kaldım, yani artık iki anahtar da onlarda."

"Ve Yeşil Fraksiyon'da hiç anahtar yoktu," diyor Galen. "Bu da demek oluyor ki Beyaz Fraksiyon'da da muhtemelen iki anahtar var."

"Kahretsin." Hançerimi kınına geri sokuyorum ve iki elimi de hayal kırıklığı içinde saçlarımda gezdiriyorum. "Kapıya ilk ulaşan biz olmalıyız." Bakışlarım bir an için Draven'a kaydı. "Aksi takdirde ejderha çeliğini geri çalma fırsatını kaybedeceğiz."

"O zaman gevezeliği bırak da gidelim," diye araya giriyor Isera. "Ben duvarın tepesinden yolu gözleyeceğim. Böylece hangi koridorların doğrudan kapıya çıktığını tam olarak bileceğiz."

"Bu şekilde herkes seni görecektir ve sana saldıracak," diye meydan okuyorum, şaşkınlıkla ona bakarak. "Her yönden gelecek saldırılara tamamen açık olacaksın."

"Benim buz büyüm var." Duvara çıkan buzdan bir merdiven oluşturuyor. "İçimizdeki en iyi savunma büyüsü bu."

Biz daha tek kelime edemedik, buzdan basamakları tırmanıp taş duvarın tepesinde doğruldu. Dönerek önündeki arenayı tarıyor. Kalabalık bir çığlık atıyor.

"Dümdüz ilerleyin," diye sesleniyor bize. "Hadi gidelim."

Cevap vermemizi beklemiyor. Bunun yerine, duvarın tepesinde ileri doğru koşmaya başlıyor. Hızlı bir bakış atıyoruz ve sonra onu takip etmek için çabalıyoruz.

Koridorlardan ve odalardan geçip arenanın merkezine doğru olabildiğince hızlı koşarken kalbim küt küt atıyor.

Havada ateş kükrüyor.

İçgüdüsel olarak eğildim. Ama alevler sadece üstümden akıp geçiyor. Doğrudan Isera'ya doğru ateş ederken keskin bir nefes çekiyorum. Hâlâ solumuzdaki duvarın tepesinde koşarken, kalın bir buz tabakasını yukarı çekiyor.

Ateş ona çarpıyor, alevler soğuk buza çarptığında tıslama sesi çıkarıyor ve Isera'ya çarpmak yerine etrafındaki havaya karışıyor. Bir hareketle buz tabakasını kaydırarak kalan ateşi gökyüzüne doğru fırlatır. Kalabalık heyecan içinde alkışlıyor.

"Sağa dönün," diye sesleniyor bize başka bir odaya ulaştığımızda.

Odanın zemini boydan boya masalar, kalın ahşap çerçeveler içinde tablolar ve bir piyano ile dolu. Zıplıyoruz ve odanın içinde

sağdaki açıklığa doğru aceleyle ilerliyor.

Yukarıdaki havada şimşekler çakıyor.

Isera yıldırımından kaçmak için duvarın üstünden yuvarlanarak ileri atılıyor. Ayağa sıçrayarak başka bir şimşekten kaçınmak için eğilip bükülüyor. Şimşeği fırlatan kişiye geri ateş ederken havadan bir buz akımı fırlıyor. Kalabalık beklenti içinde çılgılık atıyor.

Bir grup resmi kenara itiyorum ve sonra sağdaki açıklıktan içeri dalıyorum.

Duvarın tepesinde, iki farklı yönden Isera'ya saldırılar yağmaya başlıyor, bu da hem Kırmızı hem de Beyaz Fraksiyon'un artık menzil içinde olduğunu kanıtı.

Bir sonraki koridora doğru koşarken kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Isera'ya panik dolu bakışlar fırlatıyorum, endişem damarlarımda şimşek gibi çakıyor. Ama o sadece dans ederek saldırıların yolundan çekiliyor, sıçırıyor, dönüyor ve buzdan çivili kalkanlarını kaldırıyor. Zahmetsiz, zarif ve izlemesi o kadar inanılmaz ki, aslında ne yaptığını fark ettiğimde neredeyse tökezliyorum.

Kalabalığı eğlendiriyor.

Seyirciler Isera'nın her hareketine kilitlenip onun hem büyü hem de fiziksel yeteneklerini sergilediği inanılmaz gösterisini izlerken devasa arenanın içinde kükremeler ve tezahüratlar gümbürdüyor.

Bir sonraki koridora dalarken ona bakakalıyorum.

Jocasta'nın sözlerini ciddiye alıp kalabalığı eğlendirmeye odaklanacağını düşündüğüm onca insan arasında *Isera* kesinlikle onlardan biri değildi. Kimsenin onu istemediği bir şeyi yapmaya zorlamasına asla izin vermez. Kalabalık önünde gösteri yapmak da kesinlikle isteyerek kabul edeceği bir şey değil. Bu yüzden kazanmamıza yardımcı olmak için gururunu bu şekilde feda ettiğini görmek beni hayrete düşürüyor.

"Acele edin!" diye aniden bize bağırdı. "Beyaz Hizip neredeyse kapıya dayandı!"

Alarm omurgamdan yukarı fırlıyor.

"Siktir," diye tersliyor. "Kızıl Fraksiyon da geliyor!"

Hızlanıyoruz, ilerideki bir sonraki açıklığa doğru var gücümüzle koşuyoruz. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve Alistair uzun koşudan sonra bayılacakmış gibi görünüyor. Açıklığa yaklaştıkça gözleri kayıyor ve odaktan çıkıyor.

"Kapı tam burada!" Isera sesleniyor. "Hadi, hadi, hadi!"

İlerideki duvarın kenarına ulaşıyor ve sonra sola dönüyor.

Açıklıktan koşarak geçip büyük, dairesel bir odaya giriyoruz, tam o sırada odaya açılan diğer iki koridorda figürler beliriyor.

"Ryat," diyor Isera ve siyah anahtarı Draven'a fırlatıyor.

Draven dönüp durur ve kuma çarpmadan önce anahtarı tek eliyle yakalamayı başarır.

Isera iki kolunu da yukarı doğru çeker.

Yerden buz fişkırıyor ve diğer iki açıklığı da kapatıyor. "Kapıyı aç," diye sesleniyor tam ateş patlamaları ona çarpmadan önce buz duvarlar.

Odanın ortasına kadar olan son mesafeyi koşarak kat ederken çaresizce nefes alıyorum. Beyaza boyanmış, ortasında büyük siyah bir X işareti olan geniş bir tuzak kapısı yere yerleştirilmiş. Üzerinde iki anahtar deliği var. Biri beyaz, diğeri siyah.

Açıklıkları kapatan buzdan duvarlar, diğer taraftan üzerlerine ateş düştükçe endişe verici bir hızla erimeye başlar.

Draven başladığımız beyaz anahtarı çekip çıkarırken siyah olanı Galen'in bekleyen ellerine itiyor. Hızlıca başlarını salladıktan sonra anahtarları iki kilide de aynı anda sokuyorlar.

Buz duvarlar paramparça oluyor.

Buz parçaları odanın içinde patlayarak içerideki taş duvarlara çarpıyor ve erimiş buzlar su birikintileri halinde yere dökülüyor.

Beyaz ve kırmızı dövüşçü derileri giymiş görünmeyen fae'ler odaya doluşur. "Dön!" Draven tersliyor.

Isera duvardan atlar.

Yere doğru düşerken kalabalığın nefesi kesilir. Draven ve Galen anahtarları aynı anda çevirir.

İki yüksek sesli tıkırtı

duyulur. "Kaldır!" Draven

seslenir.

Isera'nın botlarının altında buz belirir ve düşüşünü durdurur. Etrafında dönüyor ve kumda bize doğru koşan iki takıma buz blokları fırlatıyor.

Kalabalık çığlık atıyor.

Parmaklarımızı tuzak kapısının önündeki boşluklara sokuyoruz.

Ve sonra kabarıyoruz.

Tuzak kapısı yerden yükselmeye başladığında ahşap inliyor.

Ateş havada kükreyerek Isera'nın buzuna çarpıyor. Botlar kuma vuruyor. Devasa tuzak kapısını iterken kaslarımız geriliyor.

Yukarı doğru. Bir itmeyle onu geri fırlatıyoruz. "Atla," diye emrediyor Draven.

Lyra peşinden atlamadan önce onu neredeyse iterek içinden geçirirken Alistair bir çılgılık atar. Galen de aşağı atlarken, Draven dönüp Beyaz Fraksiyon'a doğru bir rüzgâr patlaması savurur. Neredeyse odanın içinde bir buz kütlesinden diğerine zıplamakta olan Isera'ya ulaşmışlardır. Rüzgâr onlara çarparak, içlerinden biri Isera'nın yanlarından sıçrarken bileğini yakalamadan hemen önce onları geri gönderir.

Isera onun yerine kumun üzerine düşüyor ve ayağa sıçramadan önce kıvrılıp yuvarlanıyor. Draven iki takıma bir rüzgâr patlaması daha göndererek onları tekrar yere çarpıyor.

Etrafında dönen Isera çenesini kaldırıyor ve yukarıdaki kalabalığın içinde bir şeye bakıyor.

Ne olduğunu anladığımda kalbim yerinden fırlıyor. Orion Nightbane.

Hâlâ sadece kendisi için ayrılmış boş bölümde, büyük tahtında oturuyor. Bu mesafeden bile, bizi izlerken sessiz bir sıkıntı içinde kıvrandığını hissedebiliyorum.

Isera bir buz mızrağı çağırıyor. Ve doğrudan ona fırlatıyor.

Buz mızrağı havaya fırlayıp Unseelie Kralı'nın tahtına saplandığında nefesim kesiliyor. Tam kafasının yanına. Hakkını yemeyelim, en ufak bir irkilme bile göstermedi. Ama yemin ederim, bu imkansız mesafeden bile gözlerindeki şoku görebiliyorum.

Kumların üzerinde Isera dramatik bir yetenekle kollarını iki yana açıyor ve seyirciye teatral bir selam veriyor. Sonra Orion'a hınzırca sırıtıyor ve ona bir öpücük konduruyor.

Kalabalık tamamen *patlar*.

Çılgınlık, tezahüratlar ve onay çılgınlıkları tüm arenada patlar. O kadar gürültülüler ki hava neredeyse titreşiyor.

Güçlü bir el aniden ön kolumu kavrayıp beni aşağı çekerken midem bulanıyor. Draven yanımdayken yarı zıplıyor, yarı kapaktan aşağı düşüyorum. İki saniye sonra Isera da aşağı atlıyor.

Aşağıdaki yumuşak kuma çarptığımızda bacaklarımda bir sarsıntı oluyor ama Draven kolunu hızla etrafıma dolayarak beni sabit tutuyor. Başımı arkaya eğerek, tuzak kapısından yukarı bakıyorum.

Buradan, Draven, Isera ve benim, kapak tekrar kapanmadan önce birkaç saniyeliğine durduğumuz alanı görebiliyoruz.

Kilitler sıfırlanırken iki farklı klik sesi yankılanıyor ve bir sonraki takımın kilidi açmasını bekliyor. Hem Kızıl Fraksiyon hem de Beyaz Fraksiyon'un yukarıda olduğu düşünülürse, muhtemelen kapıdan geçen ikinci takım olma ayrıcalığı için birbirleriyle savaşmak zorunda kalacaklar.

Arkamda, Alistair alçak bir ısıklık çalıyor. "Unseelie Kralı'na mızrak fırlatıp sonra da ona öpücük mü atıyorsun?"

Bakışları ve sorusu açıkça Isera'ya yönelmiş olsa da hepimiz ona dönüyoruz. Isera sadece ona bakıyor, ifadesi okunamıyor.

Adam kıkırdıyor ve başını ona doğru sallıyor. "Ben de grubumuzun drama kraliçesi olduğumu düşünüyordum."

Ciğerlerimden bir kahkaha kopuyor. Neşe, yorgunluk ve mutlak rahatlama dolu bir kahkaha. Başardık. Kapıdan ilk biz geçtik. Ve şimdi, Unseelie Kralı'nın kutlamasına davet edilen takım biz olacağız, bu da bize hem kalabalığı etkileme şansı verecek, böylece final oyununu kazanma şansımız artacak hem de ejderha çeliğini Orion'dan geri çalabileceğiz.

Diğerleri de gülüyor, sesleri benim kadar yorgun ve rahatlamış geliyor. Hatta Isera bile neredeyse gülümsüyor ama sonra bunu yine vurdumduymaz bir ifadenin ardına saklamayı başarıyor.

İnce omuzlarını kayıtsız bir omuz silkmeye kaldırıyor. "Bize onları eğlendirmemiz söylendi. Ben de öyle yaptım."

Oh, kesinlikle öyle.

Uzun bir iç geçirdim.

Şimdi tek yapmamız gereken ejderha çeliğini şüphesiz öfkeli Unseelie Kralı'ndan nasıl geri çalacağımızı bulmak.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

I Jocasta'nın hizip evindeki odama üç adımdan fazla atamadan kapı kapanıyor ve bir fırtına hissediyorum arkamda belirdi.

"Aklından ne geçiyordu senin?" Draven arkamdan sinsice yaklaşarak Ben.

Binanın altındaki özel odalarda yemek yememize ve banyo yapmamıza izin veriliyordu. Bu sırada diğer takımların oyunu bitirmesini bekledik ki bu beklediğimden daha uzun sürdü. Karnım doydu, temizlendim ve Kızıl Fraksiyon'un beni kırbaçla boğmaya çalışmasının acısı çoktan iyileşti ama hâlâ bitkinim ve bu tartışmayı yapacak havada değilim. Bu yüzden arkamdaki öfkeli ejderha değiştiriciyle yüzleşmek için dönmeden önce uzun bir nefes çekiyorum.

Orada duruyor, acımasız bir komutan gibi uzun ve güçlü, hâlâ siyah ejderha pullu zırhının içinde, bu zarif odada inanılmaz derecede yersiz görünüyor. Şeffaf beyaz perdeler açık pencerelerden içeri giren ılık esintiyle hafifçe dalgalanıyor ve parlak güneş ışığı, altından yapılmış dönen tutuculara yerleştirilmiş yanmayan faelicht mücevherlerinde parıldıyor. Krem ve altın rengi çarşaflarla kaplı yatak, biz maçıyken temizlik için gelenler tarafından mükemmel bir şekilde hazırlanmış. Ve tüm bu dinginliğin ortasında ölümün öfkeli gölgesi duruyor.

Draven'ın bakışlarına karşılık vererek, "Bunu biraz daraltman gerekecek," diyorum.

Altın rengi gözleri şimşek gibi çakıyor. "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun!"

"Biz kazandık, değil mi?" Göğsümdeki öfkenin yükseldiğini hissederek karşılık veriyorum.

"Öldürülebilirdin!" "Sen de ölebilirdin!"

"Başlama yine bana. İkimiz de biliyoruz ki dokuz kişiye karşı senden daha şanslı olurdum."

Hayal kırıklığı göğsümü parçalıyor. Çoğunlukla haklı olduğu için. Dişlerimi gıcırdatarak, aylardır içimde kopan ve kopmak üzere olan duygu fırtınasına karşı kendimi korumak için kollarımı kavuşturuyorum.

"Kızmak yerine teşekkür edebilirdin," diye tersliyorum onu.

İnançsızlık yüzünde titreşiyor. "Ne için? Neredeyse kendini öldürttüğün için mi?"

"Seni *koruyordum!*"

Gözlerini kırıştırıyor, sersemlemiş görünüyor.

Sert bir nefes almaya zorlayarak kollarımı açıyorum ve hayal kırıklığı içinde parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. Bastırılmış duygulardan oluşan o düğüm göğsümde yılanlar gibi kıvrılıyor. Arkamda, tül perdeler tekrar dalgalanıyor ve açan çiçekler ve sıcak taş kokan ılık bir rüzgâr odanın içinde dalgalanarak saçlarımı dalgalandırıyor. Kollarımı tekrar indiriyorum.

"Seni koruyordum," diye tekrarlıyorum Draven'a bakarak. "Bir keresinde, kimse benimle ilgilenmezken benim hep başkalarıyla ilgilendiğim konusunda benimle yüzleşmiştin. Sen de aynısın, seni inatçı aptal. Her şeyi kendi başına yapmaya çok alışmışsın. Ama artık her şeyi kendi başına yapmak zorunda değilsin!"

Draven bir an için bana bakıyor, kararsız görünüyor. Ama sonra o sinirli öfke geri dönüyor ve güçlü bir nefes üflüyor. "Ama sorun da bu zaten. Bana *yardım* etmeye çalışmadın. Beni lanet olası bir duvara ittin ve sonra kendi başına yapabilesin diye arkamdan kilitledin. Onları yenmek için en iyi şansımız *beraber* olmamızdı!"

Mantıksal olarak haklı olduğunu biliyordum. Ama bu kararı verirken mantıklı düşünmüyordum. O öfkeli duygular içimde gümbürdüyor, göğüs kafesimi kırmakla tehdit ediyordu. Fırtınayı yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum.

"Peki neden onlarla tek başına yüzleşmek için beni dışarıda bıraktın?" Draven sinirli bir şekilde kollarını iki yana açıyor.

Öfke içimde çatırıyor. "Çünkü *kırbaçları* vardı!" "Başa çıkabilirim-"

"Umurumda değil! Bir daha kimsenin sana kırbaçla yaklaşmasına izin vermeyeceğim!"

"Bu yüzden mi yaptın?"

"Tabii ki öyle!"

"Bu delilik! Kırbalar beni öldürmeyecekti. Ama sen, sen ölebilirdin! Neden hayatını böyle riske attın?"

"ünkü seni seviyorum!"

Geri çekildi, kocaman gözlerle bana bakıyordu. Ağzı hala açık, bir sonraki argümanına takılmış durumda, ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Göğsüm kabarıyor ve ruhumdaki her şey çaresiz bir gerginlikle gümbürdüyor, ama artık duramıyorum. Kelimeler durdurulamaz bir sel gibi ağızımdan dökölmeye devam ediyor.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyorum, kalbim kontrolden çıkmış gibi atıyor. "Ve seni o yeraltı ormanının tavanından düştüğümüzden ve beni darbelerden korumak için bizi ters çevirdiğinden ve sonra beni kelepeleyip yakınıma çektiğinden ve uyurken bana sarıldığından ve sonra kendi rüyalarımı neden herkesinkinden daha az önemli gördüğüm konusunda bana meydan okuduğundan ve sonra dryadlar saldırdığında sana bir şey olduğu düşüncesine dayanamadığımdan beri seviyorum." Göğsüm kabarıyor ve hâlâ Draven'ın şaşkın bakışlarını üzerimde tutarak bir nefes daha çekiyorum. "Seni *aylardır* seviyorum ama bunu itiraf edemeyecek kadar inatçı bir korkak oldum."

Kararsız bir nefes alıyor, sanki gözlerini bir saniye bile benden ayırırsa yok olacağımdan ve bunların hiçbirinin yaşanmamış olacağından korkuyormuş gibi bana bakıyor. "Peki ya eş bağı?"

"Eş bağını siktir et! Mistik bir gücün birlikte olmamız gerektiğine karar vermiş olması umurumda değil." Bakışlarını tutup her kelimesinde ciddi olduğumu görmesini sağlarken içimde bir ateş yanıyor. "Nedenini biliyor musun?"

"Neden?" diye nefes alıyor, kelime bir fısıltıdan öteye geçemiyor.

"ünkü ben zaten seni seçerdim. Seni seçmeyeceğim hiçbir dünya, hiçbir evren, hiçbir gerçeklik versiyonu yok. Ben her zaman. Seçerdim. Seni seçerdim."

Titreyen bir nefes alıyor, ısıltılı altın gözlerinde duygular titreşiyor.

"Ben-" diye başlıyorum.

Ama sonra göğsümde bir şey serbest kalıyor. Bir renk ve ışık patlaması gibi, son birkaç aydır kalbimin etrafında tuttuğum kalın taş duvarları paramparça ediyor.

Bu deneyim o kadar yoğun ki nefesim kesiliyor ve sendeleyerek bir adım geri atıyorum. Duygular göğsümden taşıyor.

Ve hepsi benim değil.

Bir elimi göğsüme bastırarak, sanki orada dönen tüm duyguları görebiliyormuşum gibi aşağıya bakıyorum. Kalbim avucumun altında çarpıyor. Kendi duygularımı hissedebiliyorum. Heyecanı, kırılganlığı ve sonunda hem Draven'a hem de kendime gerçekte nasıl hissettiğimi itiraf etmiş olmanın verdiği rahatlamayı. Ona duyduğum ve beni tüketmekle tehdit eden yakıcı aşk. Gelecekle ilgili heyecan ve gerginlik.

Ama aynı zamanda *onu* da hissedebiliyorum.

Orada, derinlerde, başka bir dizi duygunun yankısını belli belirsiz hissedebiliyorum. Şok. İnançsızlık. Umut. Ve dünyayı yakıp yıkabilecek kadar derin bir aşk. Ve hepsinden görünmez bir iplik. Görsel bir şeyden çok fiziksel bir çekim. Başımı kaldırıp, nereye doğru gittiğine bakıyorum.

Doğruca Draven'a.

"Bu..." Bu farkındalığın şokunu atlatmaya çalışarak başlıyorum. "*Bu* bir eş bağı, değil mi?"

Sonra gülümsüyor. Gülümsemesi o kadar parlak ve o kadar yıkıcı bir umutla dolu ki kalbim sıkışıyor.

"Eşlik bağı sonunda senin için de yerine oturdu," diyor.

Başım dönüyor. Bir elimi hâlâ göğsüme bastırdığımı fark ediyorum, bu yüzden kendimi onu çekmeye zorluyorum ve onun yerine parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. Kalbim kaburgalarımın doğru sertçe çarpıyor. Kendimi sabitlemek için uzun bir nefes üfledikten sonra Draven'ın bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce elimi bırakıyorum.

"Ama eğer bu eş bağıysa," diye başlıyorum, iri gözlerle ona bakarak. "O zaman daha önce hissettiğim her şey..."

"Hepsi sendin." Bana bakarken bakışları ciddiydi. "Eşlik bağı ancak o kişiye aşık olduktan *sonra* yerine oturur."

"Sonra," diye yineliyorum, kendimi şok olmuş hissederek.

Dudaklarında bir eğlence beliriyor ve gözleri parlayarak ekliyor: "Görünüşe göre aylardır buna karşı mücadele ediyorsun."

Şok hâlâ kafatasımın içinde bir çan gibi çınlıyor. Sonra. Eş bağı ancak o kişiye aşık olduktan *sonra* yerine oturur. Sizi onlara çekmez. Sizi herhangi bir duyguya zorlamaz. Sonrasında gerçekleşir.

Kalbim kaburgalarımın o kadar sert çarpıyor ki onları zedeleyeceğinden korkuyorum.

Ama hiçbir şey ılık bir okyanus dalgası gibi beni saran rahatlama duygusunu durduramaz.

Benim duygularım bana ait. Onun duyguları da kendisine ait. Kendi başımıza seçim yapma özgürlüğüne sahibiz ve her zaman da sahip olduk. Bu gerçek. Söylediği her şey ve benim için yaptığı her şey. Hepsi gerçek.

Başımı kaldırıp tekrar Draven'a bakıyorum, ruhum aynı anda hem dolu hem de boşlukta hissediyor. "Neden bana söylemedin? Kendi başıma seçim yapamama düşüncesinden nefret ettiğimi biliyordun. Neden bana bunun sadece aşık olduktan sonra gerçekleştiğini söylemedin?"

"Çünkü senin de beni seçmeni istedim." Bakışlarımla tekrar buluşmadan önce bir an için gözlerini kaçırıyor, alışılmadık bir şekilde kararsız görünüyor. "Benimle yetinmeni istemedim. Beni seçmeni istedim. Her şeye rağmen."

"Yerleşmek mi?" Göğsümden şaşkın bir kahkaha kaçıyor. Ona bakarken, inanamayarak başımı sallıyorum. "Cidden birinin senin için razı olmasının uzaktan bile mümkün olabileceğini düşünüyor musun?"

"Herhangi biri mi? Hayır. Sen mi? Evet." Bir adım daha yaklaşıyor, elini çenemde gezdirirken gözleri gözlerime dikiliyor. "Tanrılar bile sana sahip olmak için savaşa girerken ben seni hak etmek için nasıl yeterli olabilirim ki?"

Kalbim tekliyor.

Elimi yukarı çekerek boynunun arkasına kaydırıyorum ve mükemmel ağzını kendime doğru çekiyorum.

Dudakları dudaklarıma çarparken göğsünün derinliklerinden bir inilti kopuyor. Eli çenemden aşağı kayıyor ve boynumun yan tarafına dayanıyor; başparmağı çenemin altında, dudaklarıma sahip çıkarken başımı geriye eğik tutuyor. Boynunun arkasındaki kavrayışımı sıkılaştırıyorum ve diğer elimi göğsüne doğru çekiyorum, sıcak bedenini avucumda hissetmeyi diliyorum. Eşlik bağı içimde titriyor ve ona doğru hissettiğim çekim yoğunlaşıyor. Diğer kolunu boynuma doladığında ağzına doğru inliyorum.

Beni kaslı vücuduna doğru çekiyor.

Arzu içimde orman yangını gibi yanıyor.

Onu istiyorum. Her şeyini istiyorum. Her zaman. Sonsuza kadar.

Sonunda zincirlerinden kurtulan o duygu fırtınası bedenimin içinde şiddetleniyor ve yoluna çıkan her şeyi tüketiyor. Geriye kalan tek şey, tüm bu evrende önemli olacak tek şey ben ve o olana kadar orman yangını gibi öfkeleniyor.

Draven'a doğru olan çekim o kadar yoğun ki zar zor nefes alabiliyorum.

Nefes nefese, birkaç umutsuz nefes almak için öpücüğü kesiyorum. Göğsüm kabarıyor.

"Her zaman bu kadar... yoğun mu?" Nefes nefese ona bakıyorum.

Gülümsüyor, kolu hala etrafımda ve gözleri benimkiler kadar ateşle yanıyor. "Evet. Dediğim gibi, Kefaret Denemeleri sırasında eş bağı benim için yerine oturduktan sonra, ellerimi senden uzak tutmak hayatım boyunca yapmak zorunda kaldığım en zor şey oldu."

Ona sırtıtarak bakıyorum. "Neyse ki artık bunu yapmak zorunda değilsin."

Aşağı uzanarak dövüş derilerimin bağlarını çözmeye başladım. Draven'ın gözlerinde şehvet alevleniyor, daha da parlıyor ve hemen kendi zırhını çıkarmaya başlıyor.

Ben Draven'a meydan okuma dolu bir sırıtış fırlatmadan önce son giysilerimiz yere düşmüştü bile.

"Şimdi, verdiğin sözü yerine getirmeye ne dersin?" Diyorum.

Bakışlarını çıplak bedenimde gezdirirken bana doğru ilerliyor. "Peki bu ne sözü küçük asi?"

Sırtıtarak çenemi duvarın yanındaki masaya doğru sallıyorum. "Orada mükemmel bir masa görüyorum."

Gözleri parlıyor.

Beni masaya doğru iterken omurgamda bir beklenti dalgası oluşuyor. Dilini alt dudağının üzerinde kaydırıyor, gözleri beni içine çekiyor. Bu manzara klitorisimin zonklamasına neden oluyor.

Bakışlarını tutarak elimi bilerek kalçamdan yukarı kaydırıyorum. "Acele etsen iyi olur ve ben meseleyi kendi ellerime almadan önce beni şu masanın üzerine yatırsan iyi olur."

Sinsi bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor ve güçlü bedeninin etrafında kara fırtına bulutları dalgalanıyor. "Bu bir tehdit miydi?"

Ben de sırıtıyorum. "Bir öneri gibi mi geldi?"

Bir fırtına rüzgârı aniden yan taraftan üzerime doğru esmeye başlayınca midem bulanıyor ve sırtım Draven'a, yüzüm masaya dönük olacak şekilde dönüyorum. Daha kendimi toparlayamadan Draven arkamdan bir elini boğazıma doluyor. Sıkı bir tutuşla beni sırtım kaslı göğsüne yaslanana kadar hareket ettiriyor. Çıplak teni benimkine karşı sıcak.

"Çok otoriter," diye mırıldanıyor kulağıma.

Nefesi her kelimedede kulağımın kabuğunu okşarken zevk omurgamın etrafında kıvrılıyor ve boğazımın etrafındaki emredici eli

klitorisim ihtiyaçtan ağrıyor.

Diğer elini kalçamın üzerinde kaydırıyor. "Ama önce senin yalvarmanı duymayı sevdiğimi biliyorsun."

Onun sahiplenici dokunuşuyla omurgamdan aşağı bir zevk ürpertisi yuvarlanıyor. Eli aşağı kayıyor, kalçalarımın arasına dalıyor.

"Duruşunu genişlet," diye emrediyor, sesi alçak ve karanlık.

Dudağımı ısııyorum, bir iniltiyi bastırıyorum ve sonra bacaklarımı dikkatlice daha geniş açıyorum. Bir onay mırıltısı çıkarıyor. Kulağımda titreşiyor ve omurgamı karıncalandırıyor.

Parmaklarını zaten zonklamakta olan klitorisimin üzerinde gezdirirken içimden bir sarsıntı geçiyor. Alçak sesle kıkırdıyor ve başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirirken kulağımın arkasındaki o hassas noktayı öpüyor. Titreyen bir nefes alıyorum. Draven klitorisimi ustalıkla okşamaya başladığında içimdeki zevk titreşiyor ve dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

Başımı geriye atıp sert omzuna yaslıyorum ve içimde bir gerilim oluşmaya başlıyor. Draven elini boğazımda tutuyor ve ağızımdan inilti çıkarmaya devam ederken beni sıkıca yerinde tutuyor. İçimdeki gerilim dayanılmaz seviyelere ulaşırken dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

Ama Draven sadece klitorisimi okşamaya devam ediyor, beni kenara doğru itecek kadar hızlı ama düşmeme izin vermeyecek kadar yavaş olan o dayanılmaz hareketlerle.

Başımı tekrar kaldırarak aşağı uzanıyorum ve bileğini kavıyorum, parmaklarını biraz daha hızlı hareket etmeye zorlamaya çalışıyorum.

Draven tuts. "Çok açgözlüsün."

Parmaklarına istediğimi yaptıramadığım için duruşumu ayarlıyorum ve onun yerine kalçalarımı birbirine sürtmeye çalışıyorum.

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldanıyor Draven, sesinde bir sırıtiş.

Eli hâlâ boğazımdayken yukarı doğru hareket ettiriyor ve beni ayak parmaklarımdan üzerine kalkmaya zorluyor. Boştaki elim yukarı fırlıyor ve bileğini sarıyor. Ama o sadece emredici elini olduğu yerde tutarken, diğeri klitorisimi kızdırmaya devam ediyor. Ve şimdi, ayak parmaklarımdan üzerinde dengede dururken, orada durup bana yaptığı tatlı işkenceyi kabul etmekten başka bir şey yapamıyorum.

"Seni acımasız kötü adam," diye bastırıyorum. Lanetle inleme arasında bir şey gibi çıkıyor.

Tenimin üzerinde dans eden karanlık bir kıkırdama daha çıkarıyor.
"Merhamet dilenmeye hazır mısın?"

"Sen-"

İşaret parmağını giriş yerimde gezdirirken bir soluk lanetimi yarıda kesiyor. Zevk içimde çatırdıyor ve içimdeki gerilim fırtınası daha da sertleşiyor. Vücudumdaki her sinir o kadar sıkı sarılmış ki konsantre olmakta zorlanıyorum. Draven bir yandan klitorisimle oynarken bir yandan da parmağını tekrar giriş yerimde gezdiriyor. Göğsümün derinliklerinden umutsuz bir inilti kopuyor.

Draven kulağıma "Bu sefer bir *lütfe*ne yetineceğim," diye fısıldıyor.

Pozisyonumu değiştirmeye çalışıyorum ama boğazımdaki sert eli beni hâlâ hapsediyor ve ayak parmaklarımın üzerinde dengede tutuyor. Onun sert göğsüne karşı kıvrılırken, içimdeki gerilim bir şimşek fırtınası gibi çalkalanırken havayı ciğerlerime çekiyorum.

"Lütfe," diye soluk soluğa bağıyorum.

Tenime karşı gülümsüyor. Elini hareket ettirerek, tekrar ayaklarımın üzerinde sağlam bir şekilde durana kadar beni yavaşça aşağı indiriyor. Sonra boğazımı serbest bırakıyor ve elini klitorisimden uzaklaştırıyor. Ellerinin tenimde kaybolması o kadar sarsıcı ki, içimde bastırılmış gerilim hâlâ çatırdarken çaresizce nefes alıp vererek öylece duruyorum.

Draven bir parmağını omurgamda gezdiriyor. "Şimdi şu masanın üzerine eğilecek misin yoksa ben mi yapayım?"

Sesi beni sersemliğimden kurtarıyor ve önümdeki masayı tekrar görebilene kadar gözlerimi kırıştırıyorum. Şık bir şey, soluk ahşaptan yapılmış ve kısa kenarlardan biri duvardan dışarı çıkacak şekilde konumlandırılmış, sandalyeye oturmak isteyen kişiye soluk taş duvara bakmak yerine odanın karşısındaki pencerelerden bir manzara sağlıyor.

Öne doğru yarım adım atarak masanın kısa kenarına eğiliyorum ve duruşumu genişletmeden önce kollarımı pürüzsüz tahtaya dayıyorum.

"Aferin kızıma."

Boğazımdan umutsuz bir ses çıkıyor.

Draven ellerini kalçalarımın yukarı kaldırıyor ve sonra kalçalarımı sıkıca kavırıyor. Pozisyonumu ayarlarken klitorisim zonkluyor. Sonra sikinin tepesinin amıma bastırıldığını hissettiğimde dudaklarımdan umutsuz bir nefes daha kaçıyor.

"Çok ıslak," diye mırıldanıyor Draven.

Hayal kırıklığı ve bastırılmış ihtiyaç içimde çatırdıyor. "Eğer yapmazsan-" Kıcıma sert bir tokat atıyor.

Nefesim kesiliyor, yasak zevk omurgama doğru fırlıyor ve klitorisimin çaresiz bir ihtiyaçla zonklamasına neden oluyor.

Sonra içime doğru itiyor.

Draven'ın kalın siki tek bir sert darbeye içime girip beni tamamen doldururken dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Zevk omurgamın etrafında kıvrılıyor ve ellerimi yumruk haline getiriyorum. Draven kalçalarındaki tutuşunu sıkılaştırıyor ama sikini birkaç saniye daha yerinde tutarak boyutuna alışmama izin veriyor.

Sonra çekiliyor ve tekrar içeri giriyor.

Aleti içimde derin bir noktaya çarptığında göğsümden bir inilti daha kopuyor Ben.

O başladığında o akıl almaz zevk içimde yeniden oluşmaya başladı. komuta edici bir hızda. Kalçalarım her hamlede masanın kenarını itiyor ve masa duvara çarparak üstündeki tablonun sallanmasına neden oluyor.

Aletin yarattığı inanılmaz sürtünme karşısında titreyerek nefes alıyorum. İçimdeki bastırılmış gerilim yükseliyor ve beni orgazma doğru yuvarlıyor. Başımı aşağı eğip alnımı altımdaki serin yüzeye bastırıyorum.

"Hayır," diyor Draven.

Güçlü bir el saçlarımla arasına giriyor.

Draven saçlarımı sıkıca kavrayıp yumruğunun etrafına dolayarak beni tekrar başımı kaldırmaya zorlarken damarlarımda bir başka yasak zevk patlaması yaşanıyor. Boynumu geriye doğru eğmek zorunda kalana kadar saçlarımı elinin etrafında döndürmeye devam ediyor.

"Boşaldığında o muhteşem yüzündeki zevkin her titreşimini görmek istiyorum," diyor.

Kalbim küt küt atıyor. Sonra bunu telafi etmek için iki kat daha sert atıyor.

Elleri hâlâ saçlarımı sıkıca kavrarken, içime giriyor. İçimdeki zevk, önümü zar zor görebildiğim ana kadar yoğunlaşırken ciğerlerime hava çekiyorum. Tek hissedebildiğim saçlarımı ve kalçalarımı sıkıca kavrayışı ve içimdeki kalın siki.

Beni sahiplenme biçiminde ilkel bir şey var. Ve ben buna bayılıyorum.

Aleti içimdeki mükemmel noktaya çarptığında

nefesim kesiliyor. Sertçe itiyor, tekrar vuruyor.

Ve tekrar.

Zevk içimde patlıyor.

Gözlerimin önünde yıldızlar titreşiyor ve orgazm beni nefessiz bırakacak kadar büyük bir güçle bedenimden geçerken bacaklarım titriyor. Draven orgazm boyunca beni becermeye devam ederken dudaklarımdan umutsuz inlemeler ve sızlanmalar dökülüyor, orgazmı o kadar yoğunlaştırıyor ki zar zor düz görebiliyorum.

Zevkin son dalgaları nihayet sönmeye başladığında göğsüm kabarıyor ve zihnim o kadar dağınık ki nerede olduğumu hatırlamam bir anımı alıyor. Havayı tekrar ciğerlerime çekerken avuçlarımı altımdaki pürüzsüz masaya bastırıyorum.

Draven itmeyi bıraktı ve kalın sikini hâlâ içimde bıraktı. Saçlarımı tutmayı bırakıp eğiliyor ve omurgamı öpüyor. "O kadar mükemmelsin ki."

Ani bir farkındalık zihnimin ön tarafına doğru ilerliyor. Başımı çevirip omzumun üzerinden Draven'a bakarken gözlerimi kırıştıtararak odaklanmaya çalışıyorum.

"Gelmedin," diye bastırıyorum, hâlâ nefes nefese.

Gözleri ılık güneş ışığında parlarken, dudaklarında gerçekten haince bir gülümseme yayılıyor. "Hayır. Çünkü seninle işim henüz bitmedi."

Ben daha cevap veremedim, yumuşak bir hareketle çekip çıkıyor. Onun içimdeki ani kaybı beni şok edici bir şekilde boş hissettiriyor. Masadan doğrulmaya çalışıyorum ama dizlerim hâlâ güçsüz, bu yüzden hafifçe sallanıyorum. Draven hemen kollarını dizlerimin ve sırtımın arkasına geçiriyor ve beni kollarının arasına alıyor.

Beni yatağa doğru taşırken sıcak tenim onunkiyle aynı hizada. Bacaklarımın arasına diz çökecek şekilde şiltenin üzerine tırmanmadan önce beni nazikçe pürüzsüz çarşafın üzerine yerleştiriyor. Uzanıp bir tutam saçımı yüzümden çekerken o güzel altın gözlerine bakıyorum. Beni izlerken gözleri duyguyla yanıyor.

Yukarı uzanarak bir elimi kaslı göğsünün üzerinde gezdiriyorum. Parmaklarını bileğime doluyor ve parmaklarımı öpebilmek için elimi yukarı kaldırıyor.

"Bana doyamıyorsun, ha?" Alay ediyorum. "Asla."

Sesindeki yoğun duygular tüm ruhumu titretiyor. Kararsız bir nefes alıyorum. Elimi tekrar aşağı indiriyor ve tam kalbinin üzerine gelecek şekilde göğsüne bastırıyor. Avucumun altında sertçe atıyor.

"Söylediklerimde ciddiydim," diye başlıyor Draven, gözleri benimkilere kilitlenirken ciddi. "Eğer sana bir şey olursa, kendi kalbimi söküp seni öbür dünyaya kadar takip ederim. Seni almak için iki tanrımızı da öldürürdüm."

Gerekirse geri dönerim." Bileğimi sıkıca kavradı. "O yüzden bir daha asla böyle bir şey yapma."

Yutkunuyorum, aniden onu o duvardan itip arkasından kilitlediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Kırbaçlarla başa çıkabileceğine güvenmediğim için değildi. Sadece onun tekrar böyle incindiğini görmek istemedim. Ama geriye dönüp baktığımda, bunun pervasızca ve aptalca olduğunu biliyorum.

Bu yüzden başımı salladım.

"Güzel." Bileğimi bırakıyor ve onun yerine eğilip dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Tehlike olduğunda, onunla *birlikte* yüzleşeceğiz. Anlaşıldı mı?"

"Birlikte," diye fısıldıyorum
dudaklarına. "Her zaman."

Beni öpüyor. İlk başta yavaş ve lüks. Sonra daha hızlı ve umutsuzca, sanki bensiz nefes alamıyormuş gibi.

Kanımın içinde ateş yanıyor. Bacaklarımı daha geniş açıyorum, kalçalarımı onunkilere doğru yuvarlıyorum.

Göğsünden derin bir inilti kopuyor ve kanatları daha da genişliyor. Açık pencerelerden içeri süzülen parlak güneş ışığını engelliyor, soluk çarşafların üzerine gölgeler düşürüyorlar. Kalçalarını ayarlayarak sikinin girişime baskı yapmasını sağlıyor. Hâlâ onu anlamsızca öperken, karşılık olarak kalçalarımı hafifçe kaldırıyorum.

İçime doğru itiyor. Kalın siki beni bir kez daha doldururken ağzına doğru inliyorum. Tanrıça yukarıda, o kadar mükemmel ki.

Yukarı uzanarak elimi kanatlarının yumuşak zarının üzerinden geçiriyorum.

Vücudundan bir ürperti geçiyor ve günahkâr ağzından umutsuz bir inilti daha kaçıyor. Onu öfkeyle öperken dudaklarından o muhteşem sesi geliyor.

Sikini yarıya kadar dışarı kaydırıyor ve sonra tekrar içeri sokuyor. Kalçalarımı kaldırarak, komuta edici bir tempoya başladığında onu itme için itme ile karşılıyorum. Parmaklarım kanadının üzerinden aşağı doğru inerek ağzından inanılmaz sesler çıkarıyor. Parmaklarının arasında yuvarlamadan önce meme ucumu çimdiklerken intikamı hızlı oluyor. Karşılığında alt dudağını ısıriyorum. Ağzıma karşı sırtıyor.

Beni tam da istediğim şekilde sikerken meme ucumla oynastıkça içimde yeniden zevk birikiyor. Sert ve baskın bir şekilde ve tamamen merhametsizce. Başka bir orgazma doğru kayarken ağzına karşı nefes alıyorum.

Çenemi ve sonra boğazımı öperken omurgam karıncalanıyor. Kalçalarının her itişinde ve dudaklarının her fırçasında inleyerek ve nefes nefese kalarak ona doğru eğiliyorum.

Meme ucumu çimdiklerken, aynı anda siki içimdeki o mükemmel noktaya çarpıyor.

Serbestlik üzerime çöküyor.

Zevk tüm sinirlerimde çatırdarken, başımı bir o yana bir bu yana savurarak çarşaflara doğru kıvraniyorum. Draven meme ucumu bırakıyor ve onun yerine elini boğazıma dolayarak beni başımı sabit tutmaya zorluyor. Eğilerek ağızma vahşi bir öpücük konduruyor ve orgazm boyunca beni becermeye devam ediyor.

Dudaklarımdan tutarsız inlemeler dökülüyor.

Parmaklarım sol kanadının iç kısmına sürtünüyor.

Boşalıyor. Sertçe.

Öfkeli öpücüğü keserken güzel gözlerinde zevk titreşiyor ve siki içimde nabız gibi atarken soluk soluğa kalıyor. Ona merhamet göstermiyorum. Parmaklarımı yumuşak zar boyunca kaydırarak dudaklarından ürpertici bir inilti çıkarıyorum. Elini boğazıma doluyor, siki hâlâ içimde serbest kalmak için titreşiyor.

Ve bunu *hissedebiliyorum*. Eşlik bağı sayesinde duygularını belli belirsiz hissedebiliyorum. Bir anının yankısı gibi. Ama bana bakarken içinden akan zevk ve sevgi beni hâlâ nefessiz bırakıyor.

Hepsini ezberliyorum. Her ifadeyi, her sesi ve güçlü bedeninin benimkine karşı yaptığı her küçük hareketi. Gördüklerim kalbimi kabartıyor. Şimdi bile, her seferinde beni şaşırtıyor. Bunu ben yaptım. Büyük Ölümün Gölgesi'nin bu şekilde tamamen çözülmesini sağlayabilirim.

İkimiz için de serbest kalma hissi azaldığında Draven derin bir nefes alıyor. Aleti hâlâ içimde ve eli hâlâ boğazımdayken, yakıcı gözlerini üzerime kilitlerken olduğu yerde kalıyor.

Gözlerindeki çaresiz özlem karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Başını yavaşça bana doğru sallarken dudaklarında bilmiş bir gülümseme kıvrılıyor. "Tanrı yardımcın olsun, küçük asi."

Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırıyorum ve gülümsememe karşı koyuyorum. "Peki neden?"

"Çünkü artık benimsin. Bedenin, aklın, kalbin ve ruhunla. Ve sana asla doyamayacağım."

Elimi kanadından boynunun arkasına kaydırarak, sahiplenici bir öpücükle ağzını kendime doğru çekiyorum. "Aynı şekilde, Ölümün Gölgesi."

O da beni öfkeyle öpüyor. Beni sahipleniyor. Ağzıma hükmediyor. Ve o anda, bunu kastettiğini anlıyorum. Bana asla doyamayacak. Tıpkı benim ona asla doyamayacağım gibi.

Ama orada, o yumuşak yatakta, açık pencerelerden içeri süzülen ılık bir esinti ve tenimizi ısıtan parlak güneş ışığıyla birlikte, aklıma bir korku titremesinin girmesine engel olamıyorum.

Onunla sonsuza dek birlikte olmak istiyorum. Tıpkı bunun gibi. Ama Iceheart'lar hayatımızın geri kalanında peşimizde olacakken bu sonsuzluğu nasıl elde edeceğiz?

CHAPTER TWENTY-NINE

T Önceki tiksinti ve düşmanlık yerini merak gibi bir şeye bıraktı. Ve açlık. Beni değerli bir at gibi hissettiriyor.

bir müzayedede değerlendirildi. Ama en azından nefretten iyidir diye düşünüyorum.

Faelight mücevherlerinden gelen ışık, geniş odanın üzerinde ışıltılı parıltılar saçıyor ve görevlilerin mücevherlerinin yıldızlar gibi parlamasını sağlıyor. Büyük taş sütunları ve yüksek tavanı ile bu oda bir balo salonu gibi hissettirmelidir. Ancak odadaki pelüş koltuklar, kabinler, minderler ve diğer oturma düzenleri daha çok bir seks partisine girmişiz gibi hissettiriyor. Misafirlerden bahsetmiyorum bile. Birbirlerine ve bize bakışları, sanki burada arzularını tatmin etmeye başlayacaklarmış gibi hissettiriyor. Belki de yapacaklar. Bu Unseelie fae'lerle kim bilir?

Bir grup partili kısa bir mesafeden bizi süzerken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturma isteğimi bastırıyorum. Jocasta'nın bizi giymeye zorladığı kıyafetler de pek yardımcı olmuyor.

Altımız da siyah ve altın rengi giyinmiştik. Siyah Jocasta'nın fraksiyonunu işaret etmek için, altın ise ilk oyunu kazandığımızı rakiplerinin yüzüne vurmak için. Ve bu iyi bir şey. Ama bu kıyafet tarzı beni inanılmaz derecede açıkta hissettiriyor.

Isera, Lyra ve ben, tek bir kumaş parçası olmak yerine birlikte tam bir etek oluşturan, üst üste binen siyah deriden altın süslemeli şeritlerden yapılmış kısa etekler giyiyoruz. Yine siyah deriden yapılmış olan üstümüzün omuzlarımızda sadece iki ince askısı var ve göğüslerimizin biraz altında biterek karnımızı çıplak bırakıyor. Altın bantlar çıplak kollarımızın etrafında yılan gibi kıvrılıyor,

ve neredeyse dizlerimize kadar uzanan, sadece kayışlardan oluşan bu kesinlikle saçma sandaletleri giyiyoruz.

Draven, Alistair ve Galen daha da az giyiyor. Onlar sadece etek benzeri bir giysi giyiyorlar, ancak onlarınki bizimkinden biraz daha uzun ve neredeyse dizlerine kadar uzanıyor ve kayışlardan yapılmış sandaletler giyiyorlar. Altın bantlar kollarının üst kısmını da çevreliyor, ancak bizim aksimize göğüsleri tamamen çıplak.

Jocasta'nın önerisi üzerine Draven'ın kanatları da açık ve omuzlarının üzerinde tehditkâr bir şekilde duruyor.

İtiraf etmeliyim ki, bu kıyafetin içinde delicesine seksi.

Ama diğer insanların da onun yarı çıplak vücuduna bakıyor olması bir şeyleri bıçaklamak istememe neden oluyor.

"Daha ne kadar sürecek?" Nefesimin altında mırıldanıyorum.

Sıramızın ortasında duran Jocasta göz ucuyla bana bir bakış atıyor. "Her an gelebilir."

Geniş odanın ortasında yan yana duruyoruz, düz bir çizgi halinde dizilmişiz ve Unseelie Kralı'nın birazdan ineceği büyük merdivenlere bakıyoruz. Görünüşe göre, asıl parti başlamadan önce galibiyetimiz için bizi tebrik etmesi gerekiyor. Ama sinir bozucu hükümdar on beş dakika gecikti, bu da bizi diğer konuklar bizi çiftlik hayvanları gibi değerlendirirken burada öylece durmak zorunda bıraktı.

"Bunu on dakika önce de söylemiştin,"

diye hayıflanıyorum. Jocasta cevap vermiyor.

Bizim kadar az giyinmiş olan kalabalık bizi incelemeye devam ederken odayı alçak bir mırıltı dolduruyor. Bizimle ilgili önceki fikirlerini yeniden değerlendirdiklerini neredeyse hissedebiliyorum. İlk maçı kazanmamız güçlü olduğumuzu kanıtladı. Ve şimdi giydiğimiz bu kıyafetler bizi arzulanır olarak görmelerini sağlıyor. Jocasta'ya asla itiraf etmeyecek olsam da, bize bu kıyafetleri seçerken ne yaptığını biliyordu.

Merdivenlerin tepesinde bir figür belirlediğinde sessiz mırıltılar bir anda kaybolur.

Herkes Unseelie Kralı'nın önünde eğilirken giysiler hışırdıyor ve mücevherler şıngırdıyor. Yani, altımız hariç herkes. Jocasta hüsrana dolu bir hırıltıyla bir eliyle benim, diğer eliyle de Draven'ın kolunu tutup çekiyor. Hafifçe eğilmeden önce bakışıyoruz. Diğerleri de aynısını yapıyor. Gerçi Isera'nın sözde eğilmesi çenesini hafifçe eğmekten ibaret.

Orion Nightbane beyaz taş basamaklardan aşağıya, aşağıdaki tıklım tıklım odaya doğru süzülüyor. Halkının önünde eğilmesini izlerken dudaklarında tatmin olmuş bir gülümseme gizleniyor. Sonra gözleri Isera'yı bulur ve bakışları keskinleşir. Ama neyse ki konuyu uzatmıyor.

O son basamağa ulaştığında kalabalık tekrar düzeliyor. Bir süre orada kalıyor ve yüzünde mağrur bir ifadeyle bizi izliyor. Sessizlik rahatsız edici bir hal almaya başladığında nihayet konuşuyor.

"Tebrikler Jocasta," diyor sesi tüm odada yankılanarak. "Kara Fraksiyon'un sürpriz zaferi için. Hepimiz bu yabancıları takım olarak seçerken ne düşündüğünü merak ediyorduk ama onları iyi eğittin ve bize çok eğlenceli bir ilk oyun sundun." Bakışlarını kısa bir süreliğine altımızın üzerinde gezdirirken gözlerinde bilmiş bir parıltı beliriyor. "Final maçında nasıl bir performans sergileyeceklerini görmek için sabırsızlanıyorum." Dikkatini tekrar Jocasta'ya verdiğinde o hınzır parıltı kayboluyor. "Ama şimdilik, bu gecenin sunduğu her şeyin tadını çıkarın."

Jocasta derinden eğilir. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Elini sallayarak Jocasta'ya geri çekilmesi için izin verdikten sonra altın bir ipin arkasına yerleştirilmiş lüks lacivert koltuklara doğru ilerliyor. Aynı kraliyet mavisi renkteki kalın perdeler özel alanı çerçeveleyerek devasa odanın geri kalanından ayırıyor ve mahremiyet sağlıyor. Kalabalık tekrar hareketlenip konuşmaya başlamadan önce Orion'un rahat oturma düzeninin ortasına oturmasını bekler.

Herkesin dikkati nihayet başka bir yere yöneldiğinde Jocasta bize döner. "Pekala, insanların sizinle tanışabilmesi için turlara başlamamız gerekiyor. Siz ne kadar çok-"

"Jocasta," diye sesleniyor Orion koyu mavi minderlere uzandığı yerden. Bir elini kaldırarak iki parmağını kibirli bir komutla seğirtir. "Ölümün Gölgesi'ni ve eşini gönder."

Bakışlarını hemen bize çeviriyor. "Onu duydunuz. Oraya gidin." Bize sert bir bakış atarken ses tonuna çelik gibi bir hava yayılıyor ve ekliyor: "Ve uslu durun."

Gözlerimi devirme isteğimi bastırıyorum ve bunun yerine arkamı dönüp Draven yanımdayken Orion'a doğru ilerliyorum. Çenemi sıkarak içimdeki öfke patlamasını bastırmaya çalışıyorum. *Ölümün Gölgesi ve onun eşi*. Beni sadece Draven için kim olduğumla tanımlamasından nefret ediyorum ama bunu tam da bu nedenle yaptığını biliyorum. Draven zaten Orion'un beni sevdiğini açıklamıştı.

Akıl oyunları oynamak ve insanların kafalarının içine girmek, bu yüzden öfkeyi engellemeye çalışıyorum. Beni kızdırmak istiyor ve ben buna izin vermeyeceğim. Başarmamız gereken bir görev var ve bu görev şimdi başlıyor.

Unseelie Kralı'nın özel bölümüne yaklaşırken birkaç grup insan gözlerinde heyecanla bizi izliyor. O ise koyu mavi koltuğa uzanmış, bacaklarını iki yana açmış ve iki kolunu da arkalığa kayıtsızca uzatmış bir halde sırtarak bizi izliyor. Altın halata ulaştığımızda, etraftan dolaşp tam kanepenin önünde duruyoruz. Bu bizi onun üzerinde yükseltiyor.

Yüzünde bir kızgınlık ifadesi beliriyor ve bir an için çenesinde bir kas kıpırdıyor, sonra bunu saklamayı başarıyor.

"Otur," diye emrediyor.

Draven kanatlarını biraz daha açarak, "Hayır, teşekkürler," diyor.

Orion'un partinin geri kalanını ve diğer herkesin de onu görmesini engelliyor. Bakışlarımızla buluşmak için başını geriye eğmek zorunda kalsa da bizi dikizlemeye çalışırken gözlerinde şimşekler çakıyor. Biz sadece ona bakıyoruz, yüzümüzde meydan okuma dolu sırtışlar.

Haydi, diye içimden sessizce ısrar ediyorum. *Hadi, yap şunu. Yanında getirmiş olmalısın. Hadi, yap şunu. Yap hadi.*

Gözlerinde öfke yanıyor.

Sonra süslü gömleğinin bir cebine uzanmadan önce alaycı bir ses çıkarıyor.

Kısa bir metal parçası çıkarırken içimde zafer nabızları atıyor. *Evet! Ejderha çeliğini getirmiş. Şimdi tek yapmamız gereken onu ondan çalmak.*

"Otur," diye emrediyor Orion, ejderha çeliğini avucunda kayıtsızca döndürürken yüzünde acımasız bir gülümseme. "Ben seni yapmadan önce."

İnanılmaz bir aktör olduğunu artık bildiğim Draven, kanatlarını daha da sıkıp kralın sağındaki kanepeye çökmeden önce Orion'a çok inandırıcı bir şekilde bakıyor. Ben de solundaki kanepeye oturmadan önce Orion'a, bana göre çok ikna edici bir kaş çatma hareketi yapıyorum.

"O küçük sopayı sallarken çok ukalasın," diye meydan okuyor Draven, gözleri Orion'a kilitlenmiş. "Çünkü o olmadan, seninle yerleri paspaslayacağımı biliyorsun, seni kendini beğenmiş küçük prens."

Orion soğuk bir kahkaha atıyor, gözleri hâlâ kendini beğenmişlikle parlıyor. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Bana karşı teke tek dövüşte iki dakika bile dayanamazsın."

Tekrar gülüyor. Kibirli bir ses, meydan okuma dolu. "Teke tekte, ilk dakika içinde ayaklarımın dibinde merhamet için ağlarsın,

seni düşünceli canavar."

"O zaman o küçük sopayı yere bırak ve kimin haklı olduğunu görelim."

Bir an için Orion bunu gerçekten düşünüyor gibi göründü. Bu da beni şok etti. Bu lanet olası Draven Ryat. Sadece en intihara meyilli insanlar onunla teke tek dövüşmeyi kabul eder.

Ama sonra Orion dilini şaklatıyor ve eliyle umursamaz bir hareket yapıyor. "Belki sonra." Ama ejderha çeliğini gömleğinin cebine geri koyuyor. Sonra buyurgan gözlerini bize diyor. "Şimdilik, sizin için basit bir emrim var."

"Neymiş o?"

"Küçük buz kadını kontrol altında tut." Yoğun bakışları odanın diğer ucunda Jocasta'nın yanında duran ve onu görmekten çok memnun görünen bir grup insana tanıtılan Isera'ya kilitleniyor. Orion dikkatini tekrar bize çeviriyor ve ses tonu keskinleşiyor. "Herkesin içinde bana bu şekilde meydan okumasına izin veremem."

Bunu Isera'yla da göz teması kurmak için bir bahane olarak kullanıyorum ve ona neredeyse belli belirsiz bir baş selamı veriyorum. O da başını sallamıyor ama gördüğünü belirtmek için birkaç saniye daha bakışlarımı tutuyor. Şimdi tek yapmamız gereken o gelene kadar Orion'un dikkatini dağıtmak.

Karşımdaki koltukta oturan Draven, Orion'a sırtıyor. "Yani sana buzdan bir mızrak fırlatıp sonra da insanlarla dolu bir arenanın önünde sana bir öpücük vermeyi mi kastediyorsun?"

Orion gözlerini kısarak Draven'a hırçın bir bakış atıyor ve cevap verme zahmetine bile girmiyor.

"O zaman neden bunu *ona* söylemiyorsun?" Bakışma yarışmalarını bölerek soruyorum.

Orion bakışlarını bana kaydırıyor ama buna da cevap vermiyor. Onun yerine tekrar Draven'a bakıyor. "Onu kontrol altında tut, yoksa hoşnutsuzluğumu eşinden çıkarırım."

Draven olağanüstü bir şekilde durgunlaşıyor. Şiddetli bir fırtınadan önceki sessizlik gibi. Sonra öne doğru oturup Orion'la arasındaki mesafeyi biraz kapatıyor ve kanatlarını hafifçe açıyor.

"Onu bir kez daha tehdit et," diye homurdanıyor, sesi alçak ve hırçın. "Sana meydan okuyorum."

Orion'un gözleri meydan okurcasına parlıyor. "Sen-"

"Yeter artık." İkisi arasında bıkkın bir bakış attım. "Sorun değil. Seni bir daha toplum içinde küçük düşürmeyeceğinden emin olacağız."

Orion'un yanakları kızarıyor ve bakışlarını bana çeviriyor, afallamış görünüyor. "Beni küçük düşürmedi." Kelimeleri neredeyse tükürüyor.

"Özür dilerim, sana *meydan okumak* istemiştim."

Dişlerini gıcırdatıyor ama yalanımı yüzüme vurmuyor. Isera'ya doğru hızlı bir bakış fırlatıyorum. Jocasta'dan ve ona yaltaklanan gruptan ayrılmaya çalışıyor ama onlar daha fazla soru sorarken kaçış yolunu kapatmaya devam ediyorlar. Gözleri benimkileri buluyor. Bir iniltiyi bastırıyorum. *Kahretsin*. Zaman kazanmak için oyalanmalıyım.

"Güzel," diyor Orion kesin bir ifadeyle. Bileğine hafifçe vurur. "O zaman gidebilirsin-"

"Fae ve ejderha şekil değiştirenler arasındaki ortaklık neydi?" Sırf onu konuşturmak için ağzımdan geçiriyorum. Dürüst olmak gerekirse, ben de gerçekten bir cevap istiyorum.

Kaşlarını çatıyor, bir an için kafası karışmış gibi görünüyor.

O bizi tekrar kovmadan ben devam ediyorum. "Savaştan önce, görünüşe göre Fae ve ejderha şekil değiştirenlerin karşılıklı yarar sağlayan bir tür ortaklığı varmış. Neymiş bu?"

"Nereden bileyim?" diye cevap verirken kaşları daha da çatılıyor ve ses tonuna kızgınlık karışıyor.

"Sen Fae'sin, değil mi?" Ben de aynı şekilde kafam karışmış bir şekilde karşılık veriyorum. "*Unseelie* fae."

"Yani?"

"Ejderha değiştiriciler sadece Seelie fae'lerle ortaklık kurdular." Göz kırıyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet." Sanki onunla alay mı ediyoruz yoksa gerçekten bilmiyor muyuz anlayamamış gibi ikimizin arasına bakıyor. Yüzümüzdeki gerçek şaşkınlığı görmüş olacak ki sert bir iç çekip ekledi: "Mahkemelerimizin arasını açan asıl mesele buydu."

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Siz de mi ejderha binicisi olmak istiyordunuz?"

"Elbette istedik." Ses tonunda derin bir kızgınlık var. "Hem Seelie fae'leri hem de ejderha şekil değiştirenler bu ortaklıkları kurduklarında inanılmaz derecede güçlendiler, biz de doğal olarak bunu istedik." Bana keskin bir bakış fırlattı. "Ama sen bize söylemeyi reddettin ve bu sırrı şiddetle korudun." Bakışları Draven'a kayıyor. "Ve ejderha şekil değiştirenler bizimle kendi başlarına bağ kurmak istemediler çünkü bize güvenmiyorlardı."

Draven alay ediyor. "Nedenini merak ediyorum."

Orion'un yüzünde düşünceli bir ifade beliriyor. "Nasıl yapıldığını bilmiyor musun? Sen bir ejderha şekil değiştirensin."

"Hayır," diye itiraf ediyor Draven, biraz isteksizce. "Ayrıca bize sadece Fae'lerin bizi zorladığı ve köleleştirdiği öğretili."

Orion kısa bir kıkırdama çıkarıyor ve sonra tekrar dilini şaklatıyor. "Ah, tarihi değiştirmek. Akıllıca."

Hayal kırıklığı üzerime çöküyor. Unseelie Sarayı da bilmiyor. Gerçeği hâlâ bilecek kadar yaşlı olanlar sadece kurbağalarmış gibi görünüyor. Ama Mabona aşkına, bize yardım etmeleri için onları nasıl ikna edeceğiz?

Orion aniden dik oturuyor ve bakışlarını ilerideki bir şeye dikeyor. Bu beni şimdiki zamana geri çekti. Başımı çevirdiğimde, uzun siyah saçları ve keskin mavi ve gümüş gözleriyle çarpıcı bir Seelie fae kadınının bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Isera.

Onunla Orion arasında bakışırken dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Bu eğlenceli olacak.

CHAPTER THIRTY

T Isera işgal ettiğimiz kraliyet mavisi kanepelere doğru yürürken hava neredeyse gerilimle çatırdıyor. Kalçaları onunla tanıştığım günden beri hiç görmediğim kadar sallanıyor ve dudaklarında bilmiş bir gülümseme var. Unseelie Kralı ile göz göze gelir. Orion gözlerini ona diker.

"Sen çağrılmadın, küçük engerek," der, sesi hem otorite hem de tehditle doludur.

Isera bir kaşını kaldırırken dudaklarındaki sırıtış genişliyor. "Çağrılmış birine benziyor muyum?"

"Hayır." Bakışlarını Isera'nın vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor ve gözleri parlıyor. "İşte bu yüzden sonunda bana boyun eğmeni sağladığımda çok daha tatmin edici olacak."

"Sonsuzluğun geri kalanını uğraşarak geçersen bile beni kendine boyun eğdiremezsin."

"Bu bir meydan okuma mı?"

"Hayır. Bu bir gerçektir. Buz mızrağı bir meydan okumaydı."

Isera'nın tüm arenanın önünde ona fırlattığı buz mızrağını hatırladığına şüphe olmayan yakışıklı yüz hatlarında bir an için tehlikeli bir ifade beliriyor.

Ama beni şaşırtacak şekilde kızgın görünmüyor. Daha çok... ilgisini çekmiş görünüyor. Sanki bu tehlikeli oyunları oynamaktan hoşlanıyormuş gibi. "Peki ya bana verdiğin öpücük?" diye soruyor, yoğun gözleri Isera'ya kilitlenmişken Ona olan son mesafeyi kapatırken.

"Oh, o mu?" Tam önünde durur, adamın açılmış bacaklarının arasında durur. Adamın gözleriyle tekrar buluşmadan önce kasıklarına sivri bir bakış atarken dudaklarındaki keskin sırıtış devam ediyor. "Bu bir tehditti."

Gözleri parlıyor ve ayağa kalkıyor. Isera sadece bir elini göğsüne koyarak onu geri itiyor. Ve zaten Orion'un ayağa kalkmak için ihtiyaç duyacağı yerde durduğu için, ayağa kalkmaya çalıştığında dengesi bozuluyor ve itiş onu tekrar minderlerin üzerine sertçe oturtuyor.

Sol tarafımdan keskin bir nefes alma sesi geliyor. Bakışlarımı sese doğru çeviriyorum ve bir grup Unseelie fae'nin olan biteni ilgiyle izlediğini görüyorum. Bu özel oturma alanının yanlarını ve arkasını çevreleyen kalın mavi perdeler ön tarafta hala açık ve hepimizi odanın geri kalanı için görünür kılıyor.

Bakışlarım, aynı şeyi fark etmiş gibi görünen Unseelie Kralı'na kayıyor. Arkasına uzanarak altın bir ipi çekiyor. Ön taraftaki koyu mavi perdeler dalgalanarak kapanıyor ve geriye sadece kanepelerin yanındaki altın mumluklara monte edilmiş parıldayan faeligh mücevherleri kalıyor.

Loş ışıkta Draven ve ben bakışıyoruz. Isera'ya doğru belirgin bir şekilde etkilenmiş bir bakış atmadan önce bana başını sallıyor. Evden ayrılmadan önce bu planı tartışmıştık ama ikimiz de Isera'nın söylediği şeyi gerçekten yapıp yapamayacağından emin değildik. Görünüşe göre ondan şüphe etmekte haksızmışız.

Orion'un perdeleri kapatmakla meşgul olduğu o birkaç saniye boyunca Isera avantajını kullandı. Tek bir akıcı hareketle, Orion'un kucağına oturacak şekilde yukarı tırmanıyor. Ellerini omuzlarının üzerinden geçirip boynunun arkasında birleştirdiğinde, ip hâlâ arkasında sallanırken, Orion ona bakmak için başını geriye atar.

Bir an için Orion olanları algılayamıyor gibi. Orada öylece oturuyor, şaşkın gözlerle ona bakıyor. Isera o anı iyi kullanır.

Öne doğru eğilerek dudaklarını neredeyse Orion'un kilere kadar yaklaştırır ve bir nefes ötede durur. "İstediğin bu, değil mi?"

Adam keskin bir nefes çekiyor.

Isera onun ağzına karşı sırtlıyor ve sonra aniden geri çekiliyor. "Bana sahip olamaman çok kötü."

Gözlerinde duygular parlıyor ve kızgın mı, utanmış mı yoksa tahrik mi olmuş anlayamıyorum. Kollarını kaldırarak iki eliyle çıplak belini kavırıyor ve "Ben kralım. İstediğim her şeye sahip olabilirim. Ne istersem yapabilirim. Özellikle de tutsaklarıma."

"Seni bir kadını zorlamak zorunda kalan biri olarak düşünmemiştim."

Adamın kızın belindeki tutuşu sıkılaşıyor ve yüz hatlarında hayal kırıklığı titreyiyor. "Ben öyle biri değilim. Hiç kimseyi yatağıma girmeye zorlamadım. Asla."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Çünkü bu güzel yüzünle daha önce hiç kimse tarafından reddedilmedin, değil mi?" Ona bilmiş bir gülümseme veriyor. "İnsanlar seninle tek bir gece geçirmek için ayaklarına kapanıp yalvardılar. Öyle değil mi?"

"Bu doğru."

"Hmm." Gülümsemesi alaycı bir hal alıyor ve ellerini boynunun arkasından çıkarıp onun yerine kaslı göğsünde gezdiriyor. "O zaman reddedilmem gerçekten acı veriyor olmalı." Dedi. "Ne kadar kırılgan bir egon var, tatlı çocuk."

Eli yukarı fırlıyor ve kızın boğazına dolanıyor. "Dikkatli ol, küçük engerek." "Yoksa ne olur?" Ellerini adamın göğsünde gezdirdikten sonra koyu kumaşın altında. "Sadece dokunuşumla pantolonuna mı boşalacaksın?"

Gözlerinde ateş parlıyor ve başparmağı çenesinin altına bastırarak onu başını geriye eğmeye zorlayacak şekilde boğazını kavrayışını değiştiriyor. "Ah sana yapabileceğim şeyler."

"Denesen bile benimle başa çıkamazsın."

Kalçalarını yuvarlayarak kendini ona doğru sürüyor, aynı anda ellerini tekrar onun kıyafetlerinden çıkarıyor.

Metalik bir şey ışığı yakaladığında kalbim sarsılıyor. *Başardı!*

Ayağa fırlayarak, panik içinde onu Orion'un kucağından çekmek istercesine Isera'nın bileklerini kavıyorum. Tıpkı daha önce kararlaştırdığımız gibi, ejderha çeliği parçasını gizlice elime tutuştururken beni itiyor. Tökezler gibi yapıp kanepede dengemi sağlamak için eğilirken, ince ejderha çeliği parçasını göğüslerimin arasına sokup üstümdeki kalın derinin altına saklıyorum.

Ayağa fırlayan Draven, ben manevrayı yaparken Orion'un beni görmesini engelliyor ve kendini Isera'nın üzerine atıyor. Isera'yı omuzlarından yakalayarak ayağa kaldırıyor ve Orion'un kucağından çekip alıyor.

"Çok özür dilerim," diye geveliyorum, sesim telaşlı ve endişeli çıkıyor.

"Bırak beni," diye hırlıyor Isera, çok inandırıcı bir şekilde, Draven onu ayakları onun arkasında.

Kanepede oturan Orion gözlerini kırptırıyor, kafası karışmış görünüyor.

"Onu hizada tutacağız," diye devam ediyorum o kasıtlı olarak paniklemiş sesimle, az önce ejderha çeliğini çaldığımızı fark etmesini engellemeye çalışarak

Onu. Avuçlarımı birbirine bastırarak yalvarırcasına göğsümün önünde tutuyorum. Bu hem endişeli bir tavır sergilemek hem de giysilerimin altındaki ejderha çeliğinin dış hatlarını görmemesi için ekstra bir güvenlik önlemi. "Lütfen. Söz veriyorum. Sadece... Güçlerini bir daha üzerimizde kullanma. Lütfen. Geçen seferki gibi bir geceyi daha kaldıramam."

Orion sonunda kendine gelir gibi oldu. Ağırlığını kaydırarak öne doğru oturuyor ve pantolonunun ön kısmına baskı yapan çok belirgin şişkinliği gizliyor. Hepimiz görmemiş gibi davranıyoruz.

"Bu küstahlığınız için hepimizi cezalandırmalıyım," diye tehdit ediyor, sesi sert. Ama telaşlı görünüyor. Çenesini sıkıp kontrollü bir nefes aldıktan sonra emredici gözlerini Draven'a diyor. "Onu hizada tut." Bakışları bana yöneldi. "Yoksa önceki tehdidim geçerli olur."

Draven kanatlarını daha da açıyor, bana yönelik tehdit karşısında yüzünde bir hırıltı belirliyor. Ama almaya geldiğimiz şeyi aldık ve şimdi tek yapmamız gereken bir an önce buradan ayrılmak.

Orion bunu fark edince ben de aceleyle "Anlaşıldı" diye cevap verdim.

Kimse her şeyi berbat edebilecek başka bir şey söylemeden önce dönüp Draven ve Isera'yı ön perdelere doğru itmeye başlıyorum. Neyse ki onlar da beni takip ediyor ve Unseelie Kralı'nın özel bölümünden aceleyle çıkıyoruz.

Devasa odaya geri adım attığımızda bizi ışık, müzik ve kahkahalar karşılıyor. Bazı insanlar müzisyenlerin çaldığı yere daha yakın dans etmeye başladı. Yine de Buz Sarayı'nda deneyimlediğim düzenli balo salonu dansı değil bu. Bu daha vahşi. Daha koordinasyonsuz. Ve daha samimi. Şaşırtıcı sayıda insanın ellerini birbirlerinin üzerinde gezdirdiğini ve odanın karşısındaki diğer oturma düzenlerinde öpüştüklerini fark ettiğimde kaşlarımı kaldırıyorum. Belki de bunun bir seks partisi olduğuna dair ilk izlenimim o kadar da yanlış değildi.

Odanın yarısını geçtikten sonra Jocasta ve ekibimizin geri kalanını fark ediyorum. Bir grup erkek fae'ye bir şeyler anlatırken Alistair'e anlamlı bir şekilde işaret ediyor. Onu değerlendiriyorlar, başlarını sallarken etkilenmiş görünüyorlar. Alistair ise göğsünü gururla kabartıp kabartmayacağına ya da kaçıp bu yoğun incelemeden saklanıp saklanmayacağına karar verememiş gibi görünüyor.

Rotamızı onlara çevirdik.

"Bu..." Draven Isera'ya bakarak söze başlıyor.

Aramızda yürüyor, omurgası dik ve çenesi yukarıda, az önce yaptığı şeyden tamamen etkilenmemiş görünüyor. Draven'ın sözleri üzerine ona yan gözle bir bakış atıyor.

"Şaşırtıcı," diye bitiriyor Draven, aynı anda ben de "Etkileyici," diyorum.

Isera omzunun üzerinden Unseelie Kralı'nın hâlâ kapalı olan bölümüne doğru bir bakış attı. Sonra ince omuzlarını silkerek kaldırıyor. Başını arkaya çevirip basitçe, "Kazanmak için ne gerekiyorsa," diye cevap verirken yüzünde tamamen okunamaz bir ifade var.

Atlatmamız gereken koca bir maç kaldığını hatırlayınca midemde endişeli bir kıpırtı oluşuyor. Hala ne getireceğini bilmediğimiz bir oyun. Ve eğer başarısız olursak, ejderha çeliğini Orion'dan geri çalmayı başarmış olmamızın hiçbir önemi kalmayacak. Hâlâ burada, koğuşların arkasında kapana kısılmış olacağız.

Sakinleştirici uzun bir nefes
üflerim. Kazanmak için ne
gerekiyorsa yapacağım.

CHAPTER THIRTY-ONE

"C Konsantre ol!" Jocasta tersler.
"Konsantre *oluyorum*," diye homurdanıyorum.

Kumun karşısında, diğerleri antrenman yapıyor. Isera ve Alistair, Draven, Galen ve Lyra'ya karşı. Bu üç ejderha değıştirici görölmeye değer. Birlikte o kadar zahmetsizce dövüşüyorlar ki sanki önceden senaryolaştırılmış gibi görünüyor. Mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ederken uzun pencerelerden gelen ışık kılıçlarına vuruyor, her zaman birbirlerinin hamlelerini tahmin ediyor ve konuşmaya gerek duymadan birbirlerini destekliyorlar. Draven'ın fırtına büyüü etrafında çatırdıyor, şimşek havayı yararken zaten aydınlık olan taş odayı aydınlatıyor.

Dikdörtgen odanın diğer tarafında Isera ve Alistair onları geri püskürtmeye çalışıyor. Rakipleri kadar senkronize olmasalar da, en azından birbirlerini engellemeyecek kadar birlikte nasıl çalışacaklarını bulmuşlar.

Zaten kendi eğitimimde oldukça başarısız olmakla meşgul olmasaydım, izlemesi inanılmaz derecede ilginç bir savaş olurdu.

"Konsantre olsaydın şu anda duygu yaratıyor olurdun," diye tersliyor Jocasta beni.

Sihrimin tekrar sönmesine izin vererek ona sinirli bir bakış fırlatıyorum.
"Bunun konsantrasyonla bir ilgisi yok. Sadece yapamıyorum!"

Nefes almakta zorlanıyor ve öfkeyle parmaklarını uzun beyaz saçlarında gezdiriyor. Kollarını tekrar aşağı indirerek omurgasını dikleştiriyor ve sert bakışlarını üzerime dikeyor. "Evet, yapabilirsin. Aynı büyüye sahibiz ve ben bunu yapabilirim."

"Görünüşe göre ben farklıyım." "Bu sadece bir bahane."

"Bu bir bahane değil!"

"Sadece yeterince çabalamıyorsun!"

"Çabalıyorum!"

"Beni dinle," diye tersliyor, kendi hayal kırıklığı taşıyor. Kolunu uzatarak, üç ejderha şekil değiştirenimizin dövuştüğü yere doğru bir el saplıyor. "Hiç büyüleri olmayan Galen ve Lyra dışında, bu takımın zayıf halkası sensin."

Sözleri içimde derinlerde bir yere çarptı. O kadar derine ki sendeleyerek bir adım geri atıyorum. Öfkem ve hayal kırıklığım buharlaşıyor, yerini mide bulantısı alıyor. Başarısız olmaktan nefret ediyorum. Hayatım boyunca, insanların benden beklentilerini karşılayamama düşüncesi bile beni neredeyse fiziksel olarak hasta etti. Ve Jocasta'dan yayıldığını hissettiğim hayal kırıklığı yüzünden zar zor nefes alabiliyorum.

Ama bundan daha fazlası var.

Midemdeki o çukur sadece sürekli beğenilme ve kabul edilme ihtiyacımdan kaynaklanmıyor. Aynı zamanda onun haklı olduğunu bildiğim için.

"Draven'ın fırtına büyüü ve kanatları var," diye devam ediyor Jocasta, sesi hâlâ sert. "Tam ejderha formu olmasa bile, takma adının gerçek anlamda vücut bulmuş hali. Ölümün Gölgesi." Bileğini Alistair ve Isera'ya doğru çeviriyor. "Alistair'in ateş büyüü var. Hem de inanılmaz derecede güçlü bir ateş büyüü. İçinizde en yıkıcı güce sahip olan o. Ve Isera'nın da buz büyüü var. Hem saldırmak hem de savunmak için mükemmel. Nihai savaş büyüü." Bana dönerken sert bir nefes üflüyor. "Ve bir de *sen varsın*."

Göğsüm rahatsız edici bir şekilde geriliyor ve midemdeki o mide bulandırıcı hissi bastırmaya çalışıyorum.

"Senin ham gücüne sahip olsaydım, bu şehirdeki en tehlikeli insanlardan biri olurum." Başını bana doğru sallıyor ama sesindeki sertlik gitmiş. Yerini şaşkın bir hayal kırıklığı aldı. "Ama sahip olduğun tüm güce rağmen, duyguları yoktan var edemeyeceğin gerçeği seni ciddi şekilde sınırlıyor." Sesine bir parça çaresizlik karışıyor. "Yani bunu çözmen gerekiyor. Daha çok çabalamalısın."

Deniyorum, ona tekrar çıkışmak istiyorum. Ama bu huysuz patlamayı yutuyorum. Dört gündür bu işi yapıyoruz. İlk oyundan sonra hepimizi hizip evindeki mutfak masasına oturttu ve

Performans. Genel olarak memnundu. Özellikle Isera'dan ve sergilediği gösteriden. Hatta Sarı Fraksiyon'un takım liderini bana doğru süründürüp anahtarı teslim etmesini sağladığımda yaptığım gösteriyi de övdü. Ama aynı zamanda Lyra ve Galen'in büyü eksikliği gibi zayıf yönlerimizi de tespit etti. Ve benim.

Elbette bunu zaten biliyordum çünkü diğer gruplarla olan savaşlarım sırasında da aynı şeyi düşünüyordum. Bu yüzden kendimi eğitime verdim. Jocasta bu hafta her gün benimle bire bir çalışıyordu ve duyguları paylaşma becerimde ilerleme kaydetsem de, onları nasıl yaratacağımı hâlâ çözemedim.

İçimdeki acıyı yutkunarak Jocasta'ya söylediklerini onaylayan bir baş selamı veriyorum.

Kısa bir iç çeker ve başıyla onaylar. "Pekâlâ, o zaman tekrar deneyelim."

Omurgamı dikleştirerek sakinleştirici bir nefes alıyorum ve sonra sihrimi bir kez daha çağırıyorum. Bu eğitim seansları için genellikle yaratmaya çalıştığım duygu olarak neşeyi kullanıyorum, çünkü Jocasta'nın zaten hissetmediğini biliyorum

bunun yerine içinde barındırdığı tüm hayal kırıklığı nedeniyle.

"Şimdi, konuştuğumuz gibi duyguyu gözünüzde canlandırın" diyor. "Sonra onu bana doğru hareket ettirin ve duyguyu göğsüme yerleştirin." Bir elini kaldırarak göğsüne vuruyor. "Tam buraya."

Zihnimde, o sıcak sarı sevinç kıvılcımını tam önümde görebiliyorum. Paniğin sarı kıvılcımından farklı bir ton. O soğuk ve sert bir şekilde parlarken, sevinç alevi yaz çiçekleri gibi sıcak sarı bir tonda ve hafif bir ışıltısı var. Görselleştirmesi en güzel duygulardan biri.

Zihnimin gözünde onu orada tutuyorum, kendimi desteklerken küçük alev sürekli yanıyor. Sonra onu Jocasta'nın göğsüne doğru hareket ettirmeye başlıyorum.

Büyüm hemen harekete geçiyor.

O sıcak ve ışıltılı sarı alev bir anda sönüyor, sanki biri devasa bir eli üzerine indirmiş gibi.

Boğazımın derinliklerinden bir hüsrana hırıltısı geliyor.

Sakinleştirici bir nefes almaya zorlayarak tekrar deniyorum.

Sıcak sarı bir sevinç alevinin yandığını hayal ediyorum. Onu tekrar Jocasta'ya doğru hareket ettirmeye başladığımda vücudumdaki her kas geriliyor. Sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi şiddetle geri tepiyor ve sonra yine bir anda kayboluyor.

"İşe yaramıyor!" Hayal kırıklığım içimde şimşek gibi çakıyor. "Onu hareket ettirmeye çalıştığım anda kayboluyor. Hem de her seferinde. Lanet olası. Zaman."

Jocasta beni tekrar azarlamak için ağzını açıyor ama sonra duruyor. Yüzünde düşünceli bir ifade belirliyor.

Pencerelerin dışında, altın rengi öğleden sonra güneşi çatılara vuruyor. Kırmızı kiremitleri altına batırılmış gibi gösteriyor. İnsanlar pazar meydanındaki sıra sıra tezgâhlarda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, sesleri açık pencereden içeri süzülen yumuşak bir mırıltıya dönüşüyor. Ilık bir esinti içeri süzülüyor ve ısınmış yanaklarımı yıkıyor. Boynumdaki boncuk boncuk teri siliyorum.

"Belki de yanlış yapıyoruz," diyor Jocasta sonunda. Pembe ve altın rengi gözleri beni incelerken dalgınlaştı. "Ben sihrimi değişen bir su topu olarak görüyorum, bu yüzden *onu* sadece insanların göğüslerine *yerleştiriyorum*. Ama sen onu bir alev olarak görüyorsun." Birkaç saniye düşündükten sonra çenesine vuruyor ve sonra başını eğiyor. "Ya alevi göğsüme taşımak yerine, o alevi hemen göğsümde yakmayı deneseydin. Böylece onu hareket ettirmek zorunda kalmazsın."

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırıyorum ve ruhumda bir umut patlaması yaşıyorum. Belki de o kadar da işe yaramaz bir başarısız değilimdir. Belki de sadece yanlış yöntemi kullanıyorduk.

Nefesimi üfleyerek omurgamı dikleştiriyorum ve büyümü tekrar çağırıyorum. Sonra Jocasta'nın göğsünde bir sevinç ateşinin canlanmasını sağlamaya çalışıyorum.

İşe yaramıyor.

Dışlerimi

gıcırdatıyorum.

Yoğunlaşarak o sıcak sarı alevi var etmeye çalışıyorum. Büyüm kıpırdamıyor. Hiç hareket etmiyor. İçimde öylece duruyor, onunla bir şeyler yapmamı bekliyor. Elimini esnetiyorum ve Jocasta'nın göğsünde tekrar bir alev yakmaya çalışıyorum ama bunu denediğimde zihnimin gözünde bile göremiyorum. Ve büyüm içimde akmaya devam ediyor, kullanmamı bekliyor.

"Mabona'nın lanet memeleri," diye homurdanıyorum nefesimin altında ve sihrimi bırakıyorum.

Jocasta iç çekiyor ve bir kaşını kaldırıyor. "İşe yaramıyor mu?"

"Hayır. Hareket ettirmeye çalıştığımın bile daha kötü. Bu şekilde denediğimde hiçbir şey olmuyor."

Başını sallıyor, bu habere kızmaktan çok boyun eğmiş görünüyor. "O zaman en başından beri haklıymışım. Bunu doğru şekilde yapmalı ve içindeki sihri başka birine aktarmalısın. Hiç şaşırmadım. Sihrimiz her zaman böyle işler. Her zaman kendi içimizde başlar."

"O zaman ben gerçekten de işe yaramaz bir başarısızım."

Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı. Utanarak elimi yüzümde gezdiriyorum ve arkamı dönüyorum. Pencere kenarına doğru yürüyüp oturuyorum ve kafamı toparlamaya çalışıyorum.

Odanın diğer ucunda arkadaşlarım hâlâ dövüşüyor. Ateş ve buz havada hızla ilerliyor, fırtına rüzgârları ve şimşekler kumun üzerinde buluşuyor. Mükemmel bir hassasiyetle kullanılan silahlar altın öğleden sonra ışığında parıldıyor. Mükemmel büyü. Mükemmel kılıç becerileri. Ve sonra ben varım.

İki elimi saçlarımın arasında gezdirirken, aniden gözlerime hücum eden yaşları saklamak için başımı arkaya yatırıyor ve yukarıdaki soluk taş tavana bakıyorum.

Böyle hissetmekten nefret ediyorum. Başarısız olmaktan nefret ediyorum. Zayıf halka olmak istemiyorum. Bir yük olmak istemiyorum. Tüm dünyaya benim hakkımda yanıldıklarını göstermek istiyorum. Bana güvenmeleri gerektiğini. Bir değer olabileceğimi.

"Bak evlat," diyor Jocasta, sesi artık eskisinden çok daha yumuşak. Yanıma otururken pencere pervazından ince bir taş tozu izi süzülüyor. "Dürüst olmak gerekirse, aslında oldukça iyisin."

İnanmayarak alay ediyorum.

Bana alaycı bir bakış fırlatıyor. "Hey, büyüklerinle alay etme."

"*Büyükleirim*," diye kıkırdayarak başımı sallıyorum. Başımı hafifçe çevirerek ona bakıyorum. "Sen kaç yaşındasın ki?"

"Altı yüz kırk üç." Gözlerim açılıyor. "Ciddi misin?"

Mükemmel saçlarını teatral bir hareketle omzuna döküyor. "Biliyorum."

Göğsümden şaşkın bir kahkaha kaçıyor.

O da gülümsüyor. Sonra gözleri bir kez daha ciddileşiyor. "Söylemeye çalıştığım şey, senden sadece yüzyıllarca daha fazla pratiğe sahip olduğum değil, aynı zamanda daha da önemli bir şeye sahip olduğum."

"Doğal yetenek mi?" Yarı şaka, yarı espri.

Gözlerini devirerek bana düz bir bakış attı. "Bir *öğretmen*." "Ah."

"Sihrimi ilk ortaya çıkardığımda, ailem beni doğrudan duygu sihrine sahip olan ve bana onu nasıl kullanacağımı öğretebilecek bir adama gönderdi."

"Sihrimi ilk gösterdiğimde, ailem bana kızmaya başladı ve sonra yapabildikleri anda beni evden kovdular."

Bana bakmak için tamamen dönüyor, muhtemelen bunun bir şaka olduğuna dair işaretler arıyor. Hiçbir işaret bulamayınca, nefesinin altından kısık bir ısıklık çıkarıyor.

"Lanet olsun. Boktan ebeveynler." "Evet."

"Demek istediğim, en başından beri bana bu büyüü nasıl doğru ve tam anlamıyla kullanacağımı öğretecek biri vardı. Sen sadece deneme yanılma yoluyla kendi başına çözüyorsun." Sanki ne dediğini gerçekten anlamamı istiyormuş gibi bakışlarımı tutuyor. "Yapabildiğin şeyler konusunda inanılmaz yeteneklisin. Bu sihirle yapabildiğimiz diğer şeyleri bilmiyor olman senin suçun değil. Yoktan duygu yaratmak gibi."

Boğazımdaki ani kalınlaşmaya rağmen yutkunuyorum. Göz temasını keserek botlarımın altındaki kuma bakıyorum ve bir kez daha gözlerime bastıran yaşlarla savaşıyorum. Ama bu sefer tamamen farklı bir nedenden dolayı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Bir şey değil, evlat."

Ben duygularımı tekrar kontrol altına alırken bir dakika daha rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz. O haklı. Sihrim hakkında bilmediğim çok şey var, çünkü bunca zamandır kendi başıma çözmeye zorlandım. Ve yeni beceriler öğrenmek zaman alır. Nasıl ki üç hafta boyunca kılıç eğitimi almak beni uzman bir savaşçı yapmazsa, büyümle ilgili yeni becerileri de birkaç hafta içinde mükemmelleştirmeyi bekleyemem.

Tek sorun bu beceride duvara toslamış olmam. Jocasta'nın bana öğrettiği duyguları paylaşma gibi diğer tüm tekniklerde kendimi sürekli geliştiriyorum. Ama bu konuda, yani yoktan duygu yaratma konusunda, duyguyu benden ona aktarmam gereken aşamayı bir türlü geçemiyorum. Sanki görünmez bir güç bunu engelliyor. Ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Jocasta bir nefes alıyor ve kalçalarını tokatlıyor. "Ama ben de tüm servetimi bu takımın final maçını kazanması üzerine yatırdım, o yüzden işimize dönelim."

Benden küçük bir kahkaha kaçıyor ve yeniden oluşmaya başlayan gerginliğin bir kısmını hafifletiyor. Pencere kenarından iterek ben de ayağa kalkıyorum. "Evet, hadi işimize dönelim."

Ama bir kez daha o sıcak sarı sevinç alevini göğsümden Jocasta'nınkine taşımaya çalışırken, her seferinde büyüm bozulup söndüğünde, bunun asla işe yaramayacağını hissetmekten kendimi alamıyorum.

CHAPTER THIRTY-TWO

TKapı açıldı ve ardından öyle sert kapandı ki neredeyse yerimden fırlayacaktım. Etrafımda dönerek, davetsiz misafirle yüzleşirken bir dövüş duruşu. Beş yoldaşım da aynısını yapıyor.

Jocasta olduğunu fark ettiğimde içimde bir şaşkınlık belirliyor. Duruşumu gevşetmeye başlıyorum ama yüzünü gördüğümde tereddüt ediyorum. Öfke, güzel yüz hatlarında şimşek gibi çakıyor. O kadar yoğun ki, etrafındaki hava neredeyse onunla titreşiyor.

"Ne yaptınız lan siz?" diye bağılıyor bize doğru yürürken.

Küçük taş oda yedimiz dışında bomboş. Başka kimse yok. Ve mobilya da yok. Sadece yüz hizasında yatay olarak uzanan uzun dikdörtgen bir yarığı olan bir kapı var. Onun ötesinde, geniş arena zemini bizi bekliyor. Kalabalık zaten orada. Ortadaki düz kum zemine doğru eğimli tribünlere doluşmuş binlerce insan final maçının başlamasını sabırsızlıkla bekliyor. Heyecanları, tüm taş yapı boyunca yankılanan sabit bir gürültüye dönüşüyor.

"Malachi aşkına ne yaptın sen?" Jocasta tekrarlıyor, sesi bir yıldırım çarpması gibi odada çınlıyor.

Şaşkın bir bakış atıyoruz. Bütün hafta boyunca Jocasta ile neredeyse günün her saati antrenman yapmak dışında hiçbir şey yapmadık. Antrenman yapmadığımız o birkaç saatte de sadece biraz yemek yedikten sonra bitkin ve rüyasız bir uyku için yatağa yığıldık.

"Ne demek istiyorsun?" Galen kaşlarını çatarak soruyor.

"Bu son oyunun bir takım oyunu olması gerekiyordu," diye hırılıyor b i z e , önümüzde dururken yüzünde hâlâ öfke titreşimleri var.

"Bir çeşit çöpçü avı. Ama kraliyet kararnamesiyle son anda teke tek savaş turnuvası olarak değiştirildi! Son oyun setinde bunlardan birini yapmıştık, bu yüzden aylarca tekrar kullanılmaması gerekiyordu. Ama Majesteleri Kral, sözüm *ona halka istediğini vermek* için bu kez de bunun son oyun olmasına karar *verdi*." Bu sözleri alaycı bir şekilde söylüyor, sanki bir an bile inanmamış gibi. "Ama kral hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmaz." Suçlayıcı elini bize doğru uzatırken gözleri parlıyor. "Peki onu kızdıracak ne halt ettiniz?"

Kafam karışmıştı, birkaç saniye kaşlarımı çatarak ona baktım. Biz ona hiçbir şey yapmadık. Ne yapmış olabilir-

Sonra aklıma geldi.

Bakışlarımı Draven'a çevirmeden önce, o güzel yüz hatlarında her zamanki soğuk ifadeyle Jocasta'ya bakan Isera'ya çeviriyorum. Bakışlarımı karşılıyor ve onun da aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyorum.

Ejderha çeliği. Orion sonunda ejderha çeliğini geri çaldığımızı fark etti.

Ama bunu Jocasta'ya tam olarak söyleyemeyiz, bu yüzden ne yazık ki çok dikkat çekici bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra, altımız da dikkatimizi sessizce Jocasta'ya yöneltiyoruz.

Kimse cevap vermeyince, "Malachi'nin taşakları!" diye homurdanıyor.

Draven kollarını kavuşturuyor ve ona dik dik bakıyor. "Bire bir oyun neden sorun olsun ki?"

"Çünkü *kaybedeceksin!*" Kelimeler bir çığlık halinde göğsünden fırlıyor. Nefes nefese iki elini saçlarında gezdirirken önümüzde bir ileri bir geri volta atmaya başlıyor. Göğsü kabarıyor ve sesine panik karışıyor, "Lanet olsun! Ham gücünü gördükten sonra her şeyimi sana yatırdım çünkü bu sefer sadece takım oyunları olacağını biliyordum. Ve takım oyunlarında en güçlü olanınız en zayıf olanınızı telafi edebilecekti." Bunu söylerken bakışları Galen ve Lyra'ya kayıyor.

"Sakın onlara zayıf demeye cüret etme," diye homurdanıyor Draven, sesi alçalıp hırçınlaşarak.

"Bu bir hakaret değil," diye karşılık veriyor, sinirli bir şekilde. Tekrar Lyra ve Galen'e bakarak ekliyor: "Sizler mükemmel kılıç kullanıyorsunuz. Buna hiç şüphe yok. Ve ejderha formlarınızda, eminim çok ölümcülsünüzdür. Ama burada ejderhaya dönüşemezsiniz." Bu panik onun içine sızıyor

"Ve bir büyü savaşını kılıçla kazanamazsın!" diye bağırırken sesi yine neredeyse çatlıyor.

Ellerini bir kez daha saçlarında gezdirirken göğsü kabarıyor. Hiçbir şey söylemiyoruz çünkü hepimiz onun haklı olduğunu biliyoruz. Lyra ve Galen yetenekli ama bir büyü kullanıcısına karşı teke tek dövüşte ciddi bir dezavantaja sahip olacaklar.

"Ve bir de *sen varsın*." Jocasta'nın pembe ve altın rengi gözleri umutsuzca bana kilitleniyor. "Duyguları nasıl yaratacağını hâlâ çözememiş olan sen."

Midem bulanıyor. Yanımdaki Draven da beni savunmak için ağzını açıyor ama bileğini tutup hızlıca sıkıyorum. Çünkü Jocasta bir kez daha haklıydı.

"Beyaz Fraksiyon teke tek bir savaş oyununu hiç kaybetmedi," diyor ve volta atmayı bırakıp sırayla her birimize bakıyor. "Ve sadece üçünüzün gerçek savaş büyüğü var."

"O zaman nasıl çalışıyor?" diye soruyorum. "Teke tek dövüşüyoruz ama kazanana nasıl karar veriliyor?"

"Toplamda en çok maç kazanan grup oyunu kazanacak. Eğer her biriniz ayrı ayrı maçlarınızı kazanırsanız, Siyah Fraksiyonun altı galibiyeti olur ki bu da oyunu kazanmayı garantilemek anlamına gelir."

Tepemizdeki kalabalık heyecan içinde tezahürat yapmaya ve bağırmaya devam ediyor.

Jocasta sonsuz bir iç geçiriyor. "Ama bu asla olmayacak." Draven'a bakıyor. "Kızıl Fraksiyon'un bir üyesiyle eşleştin. Ve onlar kırbaç kullanmakla ünlüdür, bu yüzden muhtemelen kanatlarını kullanmanı engellemek içindir." Bakışlarını Lyra ve Galen'e kaydırıyor. "Kızıl Fraksiyon'un diğer iki üyesiyle eşleştirildiniz." Gözleri bana, Alistair'e ve Isera'ya kayıyor. "Ve siz üçünüz de Beyaz Fraksiyon'un üç üyesine karşı eşleştiniz."

Ve Beyaz Fraksiyon böyle bir oyunu hiç kaybetmedi.

Harika.

Jocasta'nın öfkesi, başını bize doğru sallarken umutsuz bir çaresizliğe dönüşmüş gibi görünüyor. "Bu sizin için mümkün olan en kötü eşleşme seçimi, yani kasıtlı olarak kaybetmeniz için ayarlandınız." Bize bakarken gözlerinde panik ve korku titreşiyor. "Ama yine de kazanmak zorundasınız. Lütfen. *Lütfen*, kazanmak zorundasın."

Yalvarması beni o kadar şaşırtıyor ki tek yapabildiğim ona bakmak oluyor. Her zaman çok güçlü ve kendinden emin görünüyordu. Ama şimdi.

"Her şeyimi buna yatırdım. Senin üzerine." Kararsız bir nefes alıyor. "Sadece tüm servetimi ve evlerimi değil. Hayatım üzerine bahse girdim." Elini diğer ekiplerin bulunduğu bekleme odalarına doğru uzatıyor. "Kızıl Fraksiyon'un sahibi Kossian, takımının benimkini nasıl yeneceği konusunda kendini çok beğenmiş ve çekilmezdi, bu yüzden senin ham gücünü öğrendiğimde onunla kişisel bir bahse girdim. Kaybeden diğerine *hizmet* etmek zorundadır. Ve ben yapamam..." Umutsuzca başını sallıyor. "Lütfen, lütfen, kazanmak zorundasın."

Kalbim onun için acıyor. Gözlerinde gördüğüm acı ve korku için. Ama ne diyeceğimi bilemiyorum, çünkü gerçekten kazanabilecek miyiz, hiçbir fikrim yok.

"Evet, hayatı buna bağlı olan tek kişi sen değilsin," diyor Alistair, kırıcı olmasa da. "Eğer kazanamazsak, biz de burada tutsak olarak kalacağız. O yüzden biz kazanacağız." Ses tonu kendinden emin ve bakışları hepimizin üzerinde gezinirken sabit. "Öyle değil mi?"

"Elbette kazanacağız," diye yanıtlıyor Isera, sesi her zamanki gibi yumuşak ve soğuk.

Ben de cevap vermek istiyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Nabzım kulaklarımda atıyor ve göğsüm daralmaya başlıyor.

Jocasta başını sallarken "Güzel," diyor. Sanki bizden çok kendini ikna etmeye çalışıyor gibi. "Güzel. Diğer tarafta görüşürüz o zaman."

Sonra dönüp kapıdan dışarı çıkıyor. Kapıyı içeri girdiği zamankinden çok daha nazikçe kapatıyor. O gittikten sonra birbirimize dönüyoruz.

"Yapmamız gereken-" Draven başlıyor.

"Bayanlar ve baylar!" diye bir ses yükseliyor arenanın dışından. Bu Rosea, takım seçimini denetleyen organizatör. "Bu turun final oyununa hoş geldiniz. Son Büyük Oyunlar sırasında oynadığımız teke tek savaş oyununu çok sevdiğiniz için, muhteşem kralımız size muazzam bir hediye vermeye karar verdi. Bugün o oyunu tekrar oynayacağız!"

Kalabalık heyecan ve onay içinde kükrer.

"Kahrolası Orion," diye homurdanıyor Draven nefesinin altından.

"İlk maçımızda Siyah Fraksiyon'dan Draven Ryat durdurulamaz canavarın ta kendisiyle karşılaşacak," diye sesleniyor Rosea kumların üzerinden. "Kızıl Fraksiyon'dan Fergai Bloodworth!"

Arenada coşkulu çığlıklar yükseliyor.

Kuma açılan kapı sallanarak açılıyor. Parlak güneş ışığı açıklıktan içeri girerek odamızın zeminini aydınlatıyor. Draven üflüyor

sinirli bir şekilde iç geçiriyor ve başını sallıyor. Sonra bakışlarını bize çeviriyor.

Tek söylediği "Bunu yapabilirsiniz". Kendinden emin. Emin. Sanki hepimizin maçları kazanacağından hiç şüphesi yokmuş gibi.

Sonra adımlarını kapıdan dışarı atıyor. Kapı, kalabalığın heyecanlı uğultusu tarafından neredeyse tamamen bastırılan bir gümbürtüyle arkasından kapanıyor.

Aceleyle kapalı kapıya doğru ilerliyorum ve yatay aralıktan dışarıyı görebilecek şekilde kendimi konumlandırıyorum. Diğerleri de aynısını yapıyor.

Draven kendinden emin adımlarla arenanın ortasına doğru ilerliyor. Güneş ışığı siyah ejderha pullu zırhının bazı kısımlarına ve omurgasına bağlı kına vuruyor. Ama yarı vardiyalı formuna geçmiyor. Bakışlarımı arenanın ortasına doğru ilerleyen kırmızı dövüşçü derisi giymiş erkek fae'ye kaydırduğımda içimi bir öfke dalgası kaplıyor. Çünkü tıpkı son oyundan hatırladığım gibi, kemerinde bir kırbaç taşıyor.

Kumların üzerinde durup birbirleriyle yüzleşmelerini izlerken kalbim kaburgalarımın doğru sertçe çarpıyor. Bakışlarımı arenanın geri kalanında gezdiriyorum. Beyaz pankartlar, atkılar ve kıyafetler çoğu bölümde görülebilirken, Kızıl Fraksiyon destekçileri bu sefer gruplar halinde daha fazla kümelenmiş gibi görünüyor. Ve beni şaşırtan bir şekilde, şu anda tüm seyirciler arasında oldukça fazla sayıda siyah pankart dalgalanıyor. Görünüşe göre, son maçta oldukça iyi bir izlenim bırakmışız. Ya da en azından Isera öyle yaptı.

"Nasıl işlediğini hepiniz biliyorsunuz," diye sesleniyor Rosea, sesi arenada yankılanıyor ve kalabalığı susturuyor. "İçlerinden biri bayıldığında, öldüğünde ya da teslim olduğunda maç biter. Bunun dışında hiçbir kural yok."

Kalbim sarsıldı. Yukarıdaki Tanrıça, bunu nasıl kazanacağız? Kalabalık sessizleşiyor.

Beklenti havada çatırdıyor.

Nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

"Başlayın!" Rosea çağırıyor.

Draven Fergai'ye bir yıldırım fırlatıyor. Ondan kaçmak için yana doğru dalıyor. Dudaklarında bir hırıltıyla ayağa yuvarlanıyor ve kemerindeki kırbaçı çekiyor. Ancak göğsüne bir rüzgâr patlaması çarpmadan önce dik duracak zamanı bile olmaz. O kadar güçlüdür ki, yere sertçe çarpmadan önce geriye doğru uçar. Kum bulutları Draven'ın rüzgârıyla savrulmadan önce çarpmanın etkisiyle yukarı fırlıyor.

Sahneye bakakaldım. Draven henüz kılıcını bile çekmedi. Orada aynı yerde duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş

Fırtına büyüğü Fergai'nin üzerine
çöküyor. Ve kalabalık bunu
yutuyor.

Heyecan çığlıkları arenayı inletiyor ve yukarıdaki kalabalık ayaklarını
yere vurup ellerini çırparken etrafımızdaki duvarlar titriyor.

Fergai ayağı kalkmaya çalışıyor ama Draven ona bir şimşek daha
fırlatınca tekrar sıçramak zorunda kalıyor. Unseelie fae hayal kırıklığı içinde
bağırıyor ve ardından Draven'a doğru bir ateş seli gönderiyor.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde ayakta durmaya devam eden
Draven, başka bir rüzgâr patlamasıyla alevleri kenara iter. Fergai bileğini
savurarak kırbaçıyla Draven'a uzaktan vurmaya çalışır. Ancak Draven
rüzgârla karşılık verince ince ip de tıpkı alevler gibi rotasından sapıyor.

Onu izlerken kalbim sahiplenici bir gururla kabarıyor.

Benim. Bu ölümcül adam tamamen benim.

Eşlik bağı, yerine oturduğundan beri her gün olduğu gibi içimde kalıyor ve
Draven'a doğru hafif bir çekim hissediyorum. Alışmam biraz zaman aldı ama
artık dikkatimi dağıtmıyor. Bunun yerine, rahatlatıcı hissettiriyor. Sanki hep
yanımdaymış gibi.

Genellikle, onun duygularının belli belirsiz bir izini de hissedebiliyorum.
Ama şu anda hiçbir şey hissedemiyorum. Yine de bu beni şaşırtmıyor.
Etrafındaki herkesi kandırarak geçirdiği yüzyıllardan sonra, tüm duygularını
engelleme konusunda bir uzman, ki bu da şüphesiz bir dövüşte çok işe yarıyor.

Kızıl Fraksiyon'dan gelen adam tek bir vuruş yapmak için umutsuzca
savaşıyor ama Draven'ın uzman savaş becerileri ve ezici ham büyü gücü
karşısında bu imkansız. Kalabalık bu inanılmaz gösteri karşısında o kadar
yüksek sesle tezahürat yapıyor ki, kulaklarımı sağır edici kükremelerden
koruma isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum.

Draven rakibini iyice küçük düşürdükten sonra, Fergai'ye iki yıldırım
darbesi indirerek maçı bitiriyor ve Fergai'yi bayıltıyor, uzuvları kontrolsüzce
titriyor.

"Vay canına, ne gösteri ama!" Rosea maçtan sonra seslenir. "Bu, bu
oyunların tarihinde tanık olduğumuz en tek taraflı maç olmalı."

Hınzır bir sırıtış ağzımı kaplıyor ve o sahiplenici gurur geri geliyor.

Benimki.

Draven arenanın diğer tarafındaki bir kapıdan içeri alınırken, iki görevli Fergai'yi peşinden içeri taşımak zorunda kalır.

"Ama gün henüz bitmedi!" Rosea sesleniyor. "Bu yüzden bahis kuponlarınızı sıkı tutun, bayanlar ve baylar. Çünkü şimdi Siyah Fraksiyonun Beyaz Fraksiyonla karşılaşma zamanı."

Alkışlar bir kez daha patlar.

Alistair adı söylendiğinde şaşkınlıkla irkilir ama sonra omurgasını düzeltir ve kapı açılır açılmaz arenaya adımını atar.

Onun maçı Draven'inki kadar gösterişli değildir. Bunun yerine, Alistair ilk dakika içinde rakibini kaba kuvvetiyle adeta biçiyor. Acımasız, etkili ve şok edici derecede hızlı.

Beyaz Fraksiyon'dan rakibinin su büyüğü var, bu da Alistair'e sorun çıkarabilirdi. Ancak Icehearts'ın seçici üremesinin yarattığı ham güç farkı nedeniyle bunun bir önemi bile yok.

Gruplarının kazanacağından çok emin olan beyazlı seyirciler, Alistair değerli dövüşçülerini kumların üzerinde ağır yanıklarla soluk soluğa bırakırken şaşkın bir sessizlik içinde bakakalıyor.

Göğsümde umut titreşiyor. Belki de her şeye rağmen bir şansımız vardır.

Bundan sonra, Beyaz Fraksiyon Kırmızı Fraksiyonla dövüşüyor. Beyaz Fraksiyon'dan dışı fae rakibini şaşırtıcı derecede yakın bir maçla yenerken, beyaz pankartlar taşıyan seyirciler coşkularının bir kısmını geri kazanıyor. Ama galibiyet galibiyettir ve kalabalık bir kez daha tezahürat yapıyor. Gerçi Kırmızı Fraksiyon destekçileri değil. Hatta bazıları kırmızı pankartlarını bırakıp komşularından siyah olanları ödünç alıyor. Görünüşe göre, Beyaz ve Kızıl Fraksiyonlar arasındaki rekabet güçlü, bu yüzden bizim takımımız için tezahürat yapmak tek uygun uzlaşma gibi görünüyor.

Sonra Lyra'nın adı söylenir.

Gerilir. Normalde çok neşeli olan yüzü kuma bakarken endişeyle doluyor. Sonra yüzündeki ifadeyi çabucak siliyor ve hepimize ışıltılı bir gülümseme vermek için dönüyor. Hiçbirimizi kandıramıyor ama ben yine de gülümsemeye zorluyorum. Galen kolunu sıkarken Isera ona başıyla selam veriyor. Sonra arenanın ortasına doğru adım adım uzaklaşıyor.

Lyra, Kızıl Fraksiyon'dan gelen kadınla yüzleşirken arenayı sessiz bir beklenti kaplıyor.

"Başlayın!"

Taşlar havada ona doğru fırlarken nefesim kesiliyor.

Yanımda, Galen kapı yuvasının kenarını sertçe kavırıyor.

Lyra kendini yana atıyor ve kılıcı elinde kumun üzerinde yuvarlanıyor. Ama rakibi ona bir taş yağmuru daha fırlatıyor. Lyra dönüyor ve taşlar ejderha pullu zırhının yan tarafına çarpıyor.

Unseelie fae kadını ona doğru koşarken içimi bir endişe kaplıyor. Maç ilerledikçe bu endişe mide bulandırıcı bir korkuya dönüşüyor. Lyra kılıç konusunda yetenekli, ancak rakibi onu taş bloklarla dövdüğü için zar zor herhangi bir vuruş yapmayı başarıyor.

Lyra yan tarafına sert bir darbe aldığı anda acı içinde haykırırken Galen önümüzde duran kapı yuvasını sıkıca kavıyor. Ona daha fazla taş fırlatılıyor.

Ama Lyra teslim olmuyor.

Lyra'nın, bir taş korkunç bir çatırtıyla kafasının yan tarafına çarpma kadar verdiği mücadeleyi izlerken kalbim acıyla çarpıyor. Kumun üzerine yığılıyor, göğsü hâlâ hareket ediyor ama gözleri kapalı.

Galen öfke hırıltısı ile korku iniltisi arasında bir şey çıkarıyor. Rosea galibiyetin Kızıl Fraksiyon lehine olduğunu söyler ve ardından Lyra kumun üzerinde sürüklenerek Draven ve Alistair'in ayrıldığı kapıdan içeri girer.

"Onunla ilgilenecekler," derken buluyorum kendimi. "O iyi olacak."

Ne Galen ne de Isera cevap veriyor.

Arena zemini bir kez daha temizlendikten sonra Rosea bir sonraki maçı anons ediyor. Isera adı anons edildiğinde gözünü bile kırpıyor. Bir saniye bile arkasına bakmadan kapıdan dışarı çıkar.

Kalabalık onu gördüğünde beklentiyle bağırır. Ve

Mabona'ya yemin olsun ki, bunu başarıyor.

Tüm maçı tam bir eğlenceydi. Beyaz Fraksiyon'dan rakibiyle oynayarak, Unseelie adamını bir tanrıçaya dövüş için meydan okuyan bir aptal gibi gösteriyor. Buz büyüyle ustalıklı saldırıp savunarak, dövüşü öyle bir gösteriye dönüştürüyor ki, başka tarafa bakmak imkansız.

Kalabalık çılgına dönüyor.

Bu kez, tüm arenayı dolduran sağır edici çığlıkları ve tezahüratları engellemek için ellerimi kulaklarıma bastırmak zorunda kalıyorum. Görünüşe göre Isera onların yeni favori ünlüsü olmak üzere.

Isera seyircileri mümkün olan en iyi şekilde eğlendirmeyi bitirdikten sonra rakibini bir buz kütesiyle yere seriyor ve ardından Unseelie Kralı olduğunu tahmin ettiğim kişiye bir öpücük daha göndermeden önce kalabalığa doğru teatral bir şekilde eğiliyor. Tam üstümüzde bir yerde olduğu için

Kesin bir şey söyleyemem. Ama geçen sefer o bölümde oturuyordu, bu yüzden onu hedef almış olmalı.

Kalabalıktan vahşi bir kükreme daha yükselir.

Isera uzaklaşır ve kapıdan içeri girerek kaybolurken rakibi de peşinden içeri taşınır.

Bundan sonra, Beyaz ve Kırmızı Fraksiyon bir kez daha savaşır ve bu savaş bir kez daha Beyaz Fraksiyonun galibiyetiyle sonuçlanır.

Sonra sıra Galen'e geliyor.

Onu Kızıl Fraksiyon'dan bir ateş silahşörüyle dövüşürken izlerken kalbim sıkışıyor. Galen'in sırt üstü yatması, bacağının kırılması ve ellerinin yanmasıyla sona eriyor. Galen boğazına dayanan bir kılıçla teslim olmaya zorlanırken kırmızı giysili kalabalık tezahürat yapıyor.

Sondan ikinci maç başladığında zar zor nefes alabiliyorum. Beyaz Fraksiyon, Kırmızılara karşı.

Beyaz Fraksiyon'dan bir adamın Kırmızı Fraksiyon'dan bir kızı yenmesini izlerken göğsümdeki korku, şiddetli bir panik fırtınasına dönüşüyor.

Artık sadece bir maç kaldı.

Kırmızı Grup'un iki galibiyeti var.

Beyaz Grup'un üç galibiyeti var.

Bizim de üç galibiyetimiz var.

Ve geriye kalan maç benimle Beyaz Grup'tan bir üye arasında. Bu da demek oluyor ki bu maçı kim kazanırsa tüm oyunu kazanmış olacak.

Ağzım o kadar kuru ki sanki kumla dolmuş gibi hissediyorum. Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazımdaki sıkışıklıktan zar zor bir şey çıkarabiliyorum.

Her şey bana bağlı.

Bu maçı kaybedersem, Unseelie Kralı'nın tutsakları olarak sonsuza dek burada kapana kısılacğız.

Kapının dışındaki kanlı kuma bakarken panik ve korku damarlarımda şimşek gibi çakıyor. Ben bir savaşçı değilim. Benim büyüüm gizlilik içindir. Sinsi saldırılar için. Casusluk için. Göz korkutmak için. Bir müttefik rakibini yere sererken dikkatini dağıtmak için.

Peki gerçek savaş büyüü olan birine karşı teke tek dövüşte nasıl kazanacağım?

"Ve şimdi," diye sesleniyor Rosea. "Yıllardır yaşadığımız en yakın teke tek savaş oyununda, bu turun Büyük Oyunları'nı kimin kazanacağını belirleyecek heyecan verici bir finale tanık olacağız. Beyaz Fraksiyon mu kazanacak?"

Beyaz giysiler içindeki kalabalık çığlıklar atıyor ve pankartlarını yükseklerle sallıyor.

"Yoksa Siyah Fraksiyon mu kazanacak?" diye bitiriyor.

Seyircilerin geri kalanı, hem siyah giyenler hem de daha önce kırmızı pankart açmış olanlar, cesaretle tezahürat yapıyor. O kadar yüksek ki göğüs kafesinde titreşiyor. Ama beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmıyor.

Ellerim titriyor ve titreyen bir nefes alırken terli avuçlarımı kalalarımaya silmek zorunda kalıyorum.

"Dvşleri getirelim!" Rosea bağırıyor. "Beyaz Fraksiyon'dan Oleander Darkmane. Ve Siyah Fraksiyon'dan Selena Hale."

Kalabalık ılık atıyor.

Ve kapı açılır.

CHAPTER THIRTY-THREE

I Kalbimin göğsümde ne kadar yüksek sesle attığını artık kalabalığın kükremesini bile duyamıyorum. Orada, parkın ortasında dururken dolu arenada, önümde duran erkek Unseelie fae'ye bakıyorum.

Oleander Darkmane iri yarı. Neredeyse Draven kadar uzun. Kollarındaki ve göğsündeki kaslar, giydiği beyaz dövüş derisine baskı yapıyor, soluk renk onu bir şekilde daha da büyük gösteriyor. Uzun kahverengi saçlarını topuz yapmış ve beni incelerken kırmızı ve mavi gözleri neredeyse hınzır bir beklentiyle parlıyor.

Kemerinde iki uzun hançer asılı. Ama bunun dışında ne tür saldırılar beklemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Maç başlamadan önce onun büyü türünün ne olduğunu bilmenin hiçbir yolu yok.

Heybetli rakibime bakarken nabzım kulaklarımda öfkeyle atıyor. Onu nakavt edebilmemin hiçbir yolu yok. Yumruğumu kafatasına indirecek olsam, muhtemelen ondan çok kendi elime zarar veririm. Geriye onu öldürmek kalıyor ki bu da aynı sebepten pek mümkün görünmüyor ve bir şekilde teslim olmaya zorlamak.

Mabona'nın lanet memeleri. Bu asla işe yaramayacak. Dehşet göğsümü parçalıyor.

Belki bundan sonra Unseelie Kralı'nı bir şekilde başka bir pazarlık için kandırabiliriz. Kaybettikten sonra özgürlüğümüzü yeniden kazanmamız için başka bir yol. Belki de-

"Başlayın!"

Dişlerimin arasından keskin bir nefes çekiyorum, Rosea'nın yüksek sesiyle şimdiki zamana geri çekiliyorum. Hançerimi çıkarıp dövüş pozisyonuna geçerken

büyümü çağırabilirim.

Ancak rakibim saldırmak için acele ediyor gibi görünmüyor. Yüzüne vahşi bir gülümseme yayılırken uzun bıçaklarını yavaşça kınından çıkarıyor. Midem bulanıyor.

Hançerimi sıkıca kavrayarak, ne kullanabileceğimi görmek için çeşitli duyguları test ederek büyüümü hızlı patlamalarla ona doğru itiyorum.

Hiçbir şey bulamayınca damarlarıma buz yayılıyor.

Tıpkı Kefaret Denemeleri için yaptığım ilk testte Draven'ın duygularını manipüle etmeye çalıştığım zamanki gibi, büyüüm boş bir duvarla karşılaşılıyor. Titreyen bir nefes çekiyorum, bilinçsizce bir adım geriye sendeliyorum. Bu adam dövüşe daha iyi odaklanabilmek için kendini tüm duyguları bloke etmek üzere eğitmiş biri. Belki de kendini Jocasta'dan ya da daha önce savaştığı duygu büyüüne sahip başka bir fae'den korumak için.

Bakışlarım Orion'a yöneliyor.

Unseelie Kralı tahtında uzandığı yerden bana sırtlıyor.

O *biliyor*. O lanet olası pislik biliyor. Bu rakiple eşleşmem tesadüf değil. Lanet olası Tanrıça. Bilerek kaybetmemizi sağladı. Bu oyundaki her bir eşleşme dikkatlice seçildi. Tüm deste en başından beri bize karşı yığılmıştı.

İnce ve siyah bir şey bana doğru fırladı.

İçgüdüsel olarak geriye ve yana sıçradım.

Birkaç saniye önce bulunduğum yerde zarif bir gölge yılan gibi kıvrılırken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Hafifçe yere indiğimde, bir sonraki saldırı gerçekleşmeden önce hareket etmeye başlamıştım bile. Gölgeler ayak bileklerimi hedef alarak bana doğru ateş ediyor ama saldırı gerçekleşmeden önce kaçtığım için boş havada süzülerek geçip gidiyorlar.

Kumun karşısında Oleander gözlerini bana diyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, keşke menzilli bir silahım olsaydı diyorum. Bir yay ya da fırlatma bıçağı ya da kaslı vücudunun açıkta kalan tek kısmı olan yüzüne nişan alabileceğim bir şey. Ama elimdeki hançeri fırlatmaya cesaret edemiyorum. Hem fırlatmaya uygun olmadığı için hem de ıskalarsam tek silahımı kaybetmiş olacağım için.

Oleander bana doğru hamle yaptı.

Hançerimi yukarı çekiyorum, göğsüme saplanmadan önce bıçağının yönünü değiştirmeyi zar zor başarıyorum. Uzun bıçağı kayarken metal metale sürtünüyor.

hançerimin kenarı boyunca. Bileğime bir fiske vurup onu uzaklaştırıyorum. Gölgeler bileğime vururken o dönüp diğer bıçağını savuruyor. Kolumu çekmeyi başarmadan önce tenime değdiklerinde panik omurgama sıçırıyor.

Ama bu hareket onun bıçaklarına olan odağımı kaybetmeme neden oluyor.

Bıçağı kaburgalarımın yanından kayarken boğazımdan bir tıslama kopuyor. Neyse ki kalın deri kan akmasını engelliyor.

O diğer kolunu getirip tekrar denemeden önce kendimi geriye doğru atıyorum. Gölgeler kumun üzerinde peşimde parlıyor. Zıplıyorum, yılan gibi kıvrılan gölgelerden kaçmak için bir o yana bir bu yana sıçrarken ürkmüş bir tavşan gibi görünüyorum.

Kalabalık tribünlerden kahkahalar atıyor.

Çenemi sıkarak bakışlarımı altımdaki zeminden Oleander'ın durduğu yere çeviriyorum.

Onun iki uzun bıçağı, üstün gücü, daha iyi erişimi ve gölge büyüğü var. Benimse bir hançerim ve ona karşı işe yaramayan bir büyüm var.

Lanet olsun, düşünmem gerek.

Oleander kumun üzerinde yalpalayarak ilerlerken gölgeler aynı anda bileklerime doğru fırlıyor. Nefesim kesildi. Kollarımı aşağı çekerek, gölgeler bileklerimi yakalamadan önce zar zor başarıyorum. Ama bu, Oleander'ın boynuma savurduğu darbeyi engelleyemememe neden oluyor.

Eğilip yana doğru dönüyorum.

Bir bıçak tam başımın üzerinde havada vınıyor. Kollarımı dışarı atarak dengemi yeniden kazanmaya çalışıyorum.

Düşün! Lanet olsun, düşün!

Iskaladığı darbenin etkisinden kurtuluyor ve hâlâ bıçağı kavrayan yumruğunu ters bir vuruşla yanağıma doğru savuruyor.

Draven duygularını bloke ederken onu nasıl yenebildim? Gölgeler havada belime doğru süzülüyor.

Yana doğru dalarak hem yumruktan hem de gölgelerden kaçmak için kumun üzerinde yuvarlanıyorum.

Aklıma bir fikir geldi. Draven'ı bir şeyler hissetmesi için şok etmiştim. Şimdi de aynısını yapmalıyım.

Durup dizlerimin üzerinde dönerken kum bir bulut gibi etrafımda dalgalanıyor. Oleander çoktan üzerime atladı. Bıçaklarını boğazıma doğrultarak saldırıyor.

Bir avuç kumu kaptığım gibi yüzüne fırlatıyorum.

Kum gözlerine ve ağzına isabet edince nefesi kesiliyor, bu da boğulmasına neden oluyor. Ayağa fırlıyorum, büyümü çağırıyorum ve doğrudan göğsüne doğru itiyorum. Paniği hedefliyorum. Sonra korkuya. Sonra şoka.

Hiçbir şey olmadı.

Duyguların hiçbirisiyle bağlantı kuramadığım için boğazımdan bir hüsrân hırıltısı kopuyor. Başka bir şey yapmalıyım. Bir şey-

Bir gölge bileğime dolanıp sertçe çekerken midem bulanıyor. Dengemi yeniden kazanmaya çalışırken kollarımı dışarı fırlatıp çılgınca dönüyorum. Oleander öksürüyor ve elinin tersiyle gözlerini silerken ağzından kum tükürüyor. Dikkatini kaybetmesini sağlamak için hançerimi umutsuz bir çabayla yüzüne doğru savuruyorum.

Hâlâ kuma karşı gözlerini kırıştırıyor, kaçmak için kılıcımı zamanında göremiyor. Kolunu yukarı çekip ön koluyla saldırımı engellemek zorunda kaldığında odağı dağılıyor. Bu onun büyüsünün titremesine neden oluyor ve ben de bileğimi daraltan gölgeden kurtarıyorum. Bıçağım ön kolundaki deriyi zar zor sıyrıyor ama zaten onu bu darbeyle öldürmeye çalışmıyordum.

Şimdi gölgeden tekrar kurtuldum, zihnim çalkalanırken ulaşamayacağım bir yere sığıyorum.

Göğsünde bir duygu uyandırmak için başka bir şey yapmalıyım.

Gözlerindeki son kumu da kırıştırıyor ve sonra tekrar bana doğru ilerliyor, öfke artık yüzünde çatırdıyor.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

Nefesim kesiliyor.

Sonra başımı geriye atıp gökyüzüne bakıyorum. "EJDERHA!"

Herkes bakışlarını gökyüzüne doğru çevirirken tüm arenadan toplu bir nefes sesi yükseliyor. Büyümle itiyorum.

Bu teknik battle royale denemesi sırasında Tommen'a karşı mükemmel bir şekilde işe yaramıştı ve şimdi de aynısını yapıyor, Oleander'ın göğsündeki kemik beyazı korku kıvılcımını hedefliyorum.

Hiçbir şey bulamayınca neredeyse çılgılık atacaktım.

Büyüyü hızla bırakıp başka bir duyguya doğru fırlatıyorum.

Şok.

Sonunda göğsünde şokun pirinç alevini bulduğumda kalbim sarsılıyor. Ona tutunarak, sahip olduğum her şeyi içine akıtıyorum.

Oleander'ın nefesi kesiliyor, bıçaklarını bırakıyor ve kollarını başının üzerine atıyor, şoku orman yangınına dönüşüyor.

İleri atılıyorum. Bıçağımı boğazına dayayabilirsem, onu teslim olmaya zorlayabilirim.

Kendimi aramızdaki son mesafeye atarken botlarım kuma çarpıyor. Geldiğimi görüp bakışlarını bana çevirdiğinde şok hâlâ Oleander'ın içinde tahribat yaratıyordu. Sadece bir adım daha. Bir adım daha ve sonra-

Yüzümün yan tarafına bir yumruk çarptı.

Darbe o kadar beklenmedik ve güçlü ki, kumun üzerinde bir oyuncak bebek gibi yana doğru savruluyorum. Yere sertçe çarpıyorum, dirseğim kuma çarptığında hançerim elimden fırlıyor ve durmadan önce birkaç kez yuvarlanıyorum.

Kulaklarım çınlıyor ve sesin boş kafatasımda yankılandığını duyabildiğime yemin edebilirim. Gözlerimi kırıştırarak aklımı toplamaya çalışıyorum. Yukarıdaki tribünler sanki çoğalıyormuş ve sonra tekrar bir oluyormuş gibi ileri geri kayıyor.

Beyaz dövüşçü derisi giymiş bir figür üstümde görünür hale geliyor.

O kadar sersemlemiş durumdayım ki onun kim olduğunu ve nerede olduğumuzu hatırlamam birkaç saniye daha alıyor. Ve Oleander bu saniyeleri iyi kullanıyor.

Üzerimde dizlerinin üzerine çöküp göğsüme yaslanırken vücudumun etrafında kum kabarcıkları yükseliyor. Sonunda büyümlle bağlantımı kaybettiğimi fark ederek nefes nefese kalıyorum ve onu tekrar çağırmak için çabalıyorum.

İki güçlü el boğazımı sıkıyor. Panik göğsümü parçalıyor.

Kollarımı yukarı çekerek, dirseklerimi onun kavrayışını kırmak için kıvrımlarına sokmaya çalışıyorum. Hırlıyor. Sonra siyah gölgeler dışarı fırlıyor. Gölgeleer bileklerimi sararken nefes almaya çalışıyorum ama o sıkımaya devam ederken, gölgeleri kollarımı uzaklaştırırken boğazımdan sadece boğuk boğuk sesler çıkıyor.

Gölgeler ellerimi başımın iki yanında yere sabitlerken öfkeyle çekiyorum ve tüm gücümle bacaklarımı tekmeliyorum. Ama nafile. Kollarım artık sıkışmış durumda ve bacaklarım ona ulaşamıyor.

Oleander sıkımaya devam ediyor.

İçimdeki panik dev çanlar gibi çınlıyor.

Öleceğim. Oh Tanrıça, öleceğim. Korku soğuk su gibi içimi yıkıyor.

Sonra aniden kükreyen bir öfke duygusuyla parçalanıyor.

Zihnim o kadar çok dönüyor ki bunun bana ait olmadığını anlamam bir anımı alıyor. Öfke Draven'a ait. Eş bağından hissedebiliyorum. Bu

Bağdan sızan tüm duygular gibi silik, ama yine de yardımcı oluyor. Bu ani öfke patlaması paniği bir saniyeliğine kesiyor.

Bir şey yapmam gerekiyor. Bir şeyler. Hemen şimdi. Hemen şimdi! Bembeyaz bir korku alevini çağırarak önümde yanmasına izin veriyorum. Oleander boğazımı sıkıca kavıyor. Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Görüşümde siyah noktalar titreşmeye başlıyor. Korku alevini göğsüne doğru götürmeye çalışıyorum.

İtiraz ediyor.

Panik, şimşek gibi tüm vücuduma yayılıyor. Bacaklarımı tekmeleyerek topuklarımı kuma çarpıyorum ve bileklerimin etrafındaki gölgeleri çekiştiriyorum. Ciğerlerim oksijen ihtiyacıyla çığlık atıyor.

Korku, panik, hayal kırıklığı ve öleceğime dair mutlak kesinlik içimde bir fırtına gibi patlıyor.

Zihnimde çığlık atıyorum.

Tüm ruhumla o kadar yüksek sesle bağıryorum ki kan ve demir tadı alıyorum. Ve sonra *itiyorum*.

O bembeyaz korku kıvılcımı, içimde bir şok dalgası yaratacak kadar büyük bir güçle Oleander'ın göğsüne çarpıyor.

Nefes nefese kaldı, geriye doğru sarsıldı ve boğazımdaki tutuşunu kaybetti. Derin bir nefes çekerken hava ciğerlerime doluyor.

Zevk tüm ruhumu kaplıyor. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Sıcak bir kucaklaşma gibi. Pırıl pırıl bir okyanusta yüzmek gibi. Kabarık beyaz bir bulutun üzerinde dinlenmek gibi. Tüm ruhumu dolduruyor.

Sersemlemiş bir halde, rakibimin göğsündeki korku alevine durdurulamaz bir büyü seli akıtıyorum.

Çığlık atıyor.

Ve bu çığlık duyulabilir.

Havayı yarıyor ve geriye doğru sendelerken tüm arenada yankılanıyor. Gölgele buharlaşıyor ve vücudu benimkinden ayrılıyor. O yoğun zevk tekrar içimden geçerken öksürüyorum ve ciğerlerime hava çekiyorum.

Bağımlılık yapıyor.

Tüm ruhum "*daha, daha, daha*" diye bağıryor.

Oleander'ın göğsüne zorla soktuğum korku alevini neredeyse tüm vücudunu tüketene kadar artırıyorum.

İdrar bacağından aşağı damlıyor ve botunun altındaki kumu ıslatıyor. Gözleri su katılmamış dehşetle irileşiyor ve çılgılık atarken tüm vücudu titriyor.

Sonra keser ve kaçır.

Oleander cehennemden çıkmış bir yarasa gibi takımlarımızın geri kalanının beklediği kapıya doğru koşarken tüm arena şok içinde bakıyor. Arkasından bakıyorum, zihnim işlemeye çalışırken zevk hala içimde akıyor.

Sonra içimde bir şey serbest kalıyor.

Şiddetli bir parçalanma.

Bir kaya parçasının binaya çarpması gibi.

İçimde olduğunu bile bilmediğim duvarlar bir patlama gibi paramparça oluyor.

Nefes nefese, geriye doğru sendeliyorum ve anılar zihnimi doldururken büyümün kontrolünü kaybediyorum.

Annem ve babam. Mutfağımızda. Önümde yerde duran kırık içki bardakları. Yukarı baktığımda yüzleri. Benden nefret etmemeleri için yalvaran sesim. Gözleri... Tanrım, yavaş ama istikrarlı bir değişim başlarken gözleri. Sadece derin bir kızgınlık kalana kadar ifadelerinin saniye saniye değiştiğini görebildiğim o an.

Unseelie Kralı'nın üzerimde kullandığı hafıza. Bana zorla göstermeden önce sahip olduğumu hatırlayamadığım hafıza.

Bacaklarım tutmuyor ve yere çakılıyorum.

Üstümde bir yerlerde, Rosea'nın güçlü sesi arenada yankılanıyor. "Ne şok edici bir final! Oleander Darkmane çılgılık atarak arenadan kaçıyor ve maçı kaybediyor. Bayanlar ve baylar, şok edici teslimiyetiyle kazananımız belli oldu. Selena Hale ve Black Faction!"

Çılgınlıklar, tezahüratlar ve uğultular arenayı kaplıyor. Ama ben onları zar zor duyabiliyorum.

Çünkü şimdi aklıma korkunç bir soru takıldı.

Hiç yoktan duygular yaratabilirim. Beni bundan alıkoyan hiçbir şey yok. Güçlerimi sınırlayan hiçbir şey yok. Bunu yapmaya tamamen muktedirim.

Annemle babamın gözlerinin bana şaşkınlıkla bakmaktan ani bir kızgınlıkla bakmaya geçtiği o kristal berraklığındaki saniyeler zihnimde tekrar tekrar yanıp sönüyor. Şimdiye kadar bastırdığım o anı.

Ve düşünebildiğim tek şey o korkunç soru. Aileme ne yaptım ben?

CHAPTER THIRTY-FOUR

Chaos diğer taraftaki bekleme odasını dolduruyor. Kırmızı Grubun tamamı ve Beyaz Grubun yarısı kendi grup sahipleriyle tartışıyor ve onları gardiyanlarla diskalifiye edilmemiz çünkü teknik olarak değil vatandaşı olmamız gerektiği konusunda tartışmaya ikna etmeye çalışıyorlar.

Unseelie Sarayı.

Muhafızlar Draven'a ters ters bakmakla meşguller, görünüşe göre gerçekten ölüm korkusu içinde olduğumu anladığında bana ulaşmak için neredeyse kapıyı parçalıyordu. Yıldırımının isabet ettiği soluk taş kapının üzerinde siyah yanık izleri var ve kapıya en yakın masa ve sandalyelerin yarısı bir rüzgâr patlamasıyla taş çarpmış gibi görünüyor. Isera yanmış kapının yanında durmuş, dudaklarında hafif bir sırıtışla yarıktan Unseelie Kralı'nın bölümüne doğru bakıyor.

Draven ise muhafızların bakışlarına aldırmış etmiyor. Bunun yerine, Galen ve Lyra'nın bir çift battaniyenin üzerinde yattığı yerin yanında yere oturmuş. Galen'in elleri fena halde yanmış ve bacağı garip bir açıyla dışarı çıkmış. Onun yanında, Lyra nefes alıyor ama gözleri kayıyor ve odaklanamıyor. Alistair onun yanında diz çökmüş, eli kolunun üzerinde geziniyor ama tam olarak dokunmuyor.

Daha önce mucizevi galibiyetimizi kutlayan Jocasta, muhafızlar ayrılmanıza izin verir vermez Galen ve Lyra'yı doğruca Haldia'ya götürüp tedavi masraflarını karşılayacağına söz verdi.

Kapıdan içeri adımımı attığım anda Draven oradaydı, yaralarımı kontrol ediyor ve iyi olup olmadığımı öğrenmek istiyordu. Ona iyi olduğumu, Galen ve Lyra'ya odaklanması gerektiğini ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söyledim.

Aslında bir andan fazlasına ihtiyacım vardı.

Şok hala kafatasımın içinde dev çanlar gibi çalışıyor ve uzun zamandır gömülü olan anılar şimdi orada takırdıyor. Kendimi dengesiz hissediyorum. Sanki içimde temel bir şey serbest kalmış gibi ve şimdi tutunacak hiçbir şeyim olmadan açık bir gökyüzünde yuvarlanırken sadece çırpınıyorum.

Odanın arka tarafındaki bir bankta oturmuş, Oleander Darkmane'e bakıyorum. Benden olabildiğince uzakta, soluk ahşap bir masanın altında saklanıyor. Masanın altından bana bakarken mavi ve kırmızı gözleri dehşetten kocaman açılmış ve yüzü hayalet gibi solgun. Beyaz Fraksiyon'un şu anda fraksiyon sahipleriyle tartışmayan diğer iki üyesi benimle Oleander'ın titreyen bedeni arasına bakıyor. Gözlerinde şaşkınlık ve öfke birbirine karışıyor.

"Malachi'nin taşakları," diyor Jocasta yanımdaki banka otururken. Arkasına yaslanıp bacaklarını uzatıyor ve sırtını arkamızdaki taş duvara yaslıyor. "Bu iyi bir finaldi, evlat." Bana bakıp gülümserken gözlerinde derin bir onay var. "Bunu yapabileceğini biliyordum."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, elimden geldiğince içtenlikle.

Ciddi olmak istiyorum. Ciddiyim. Ama şu anda o kadar sarsılmış durumdayım ki işlevimi yerine getirmekte zorlanıyorum. Annemle babamın anısı hâlâ zihnimde dönüp duruyor. Ayrıca Oleander'ın göğsünde korku yarattığımda hissettiğim o inanılmaz haz duygusunu da düşünmeden edemiyorum. Ve masanın altında büzüşmüş ve hala benden korkan Oleander'a bakmaktan kendimi alamıyorum.

Jocasta bakışlarımı takip ediyor ve sonra dehşete kapılmış adama doğru gizlice başını sallıyor. "Sen büyüyü bıraktıktan sonra bile senden hâlâ bu kadar korkuyorsa çok fazla güç kullanmış olmalısın."

Sersemliğimden sıyrılıp ani bir fikir aklıma gelince gözlerimi tekrar tekrar kırıştırıyorum. Korkusunu azaltabilirim, böylece maç bittiği için masanın altına saklanmak zorunda kalmaz. Büyümü çağırarak, korkunun o kemik beyazı kıvılcımını aramak için dışarı fırlatıyorum.

İki tane bulduğumda şok omurgamı çatırdatıyor.

Küçük bir korku kıvılcımı ve büyük bir tane. Küçük kıvılcım, birinin duygularıyla bağlantı kurduğumda genellikle olduğu gibi hissediyor. Ama yanındaki büyük alev, belirgin bir şekilde bana ait. Onda kendi etki mi ve sihrimi hem görebiliyorum hem de hissedebiliyorum. Bunun kendi korkusu olmadığı son derece açık. Küçük kıvılcımı yalnız bırakıyorum, çünkü muhtemelen benimle bir ilgisi yok,

Onun yerine daha büyük kıvılcıma tutunuyorum ve korkusunu hızla azaltmaya başlıyorum.

O devasa kemik beyazı alev giderek azalıyor. Sonra duruyor.

Kaşlarımı çatıyorum, tekrar azaltmaya çalışıyorum. Öncekinden daha küçük ama hala orada, sürekli yanıyor. Ve ne kadar azaltmaya çalışırsam çalışayım, bundan daha fazla küçülmüyor. Bunun yerine onu basitçe bastırmaya çalışıyorum. Yanan bir tencerenin üzerine kapatılan bir kapak gibi. Bu da işe yaramıyor.

Yüzümdeki şaşkınlık ifadesiyle Jocasta'ya dönüyorum. "Onu nasıl serbest bırakabilirim?"

Gözlerini kırptırıyor, soru karşısında gerçekten afallamış görünüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Göğsüne yerleştirdiğim korkuyu ortadan kaldırmadım. Hâlâ orada. İçinde kendi sihrimi hissedebiliyorum. Biraz azaltmayı başardım. Ama tamamen nasıl kapatabilirim?"

Ağzı hafifçe açık bana bakarken birkaç saniye sessizlik çöküyor üzerimize. Sanki onunla dalga geçip geçmediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi. Yüzümdeki ciddiyeti görünce tekrar gözlerini kırptırıyor ve başını hızlıca sallıyor.

"Normal gibi," diyor tereddütlü bir sesle. "Sihrini bıraktığında yok olur."

"Hayır." Kaşlarım derinleşiyor. "Hâlâ orada."

"Sadece tekrar dene. Maçtan sonra biraz sersemlemiş görünüyordun, belki de unutmuştundur."

Büyümün akışını kestim. Jocasta gözlerimin parlamayı bıraktığını görünce başını sallıyor. Oleander'a dönerek, büyümü o bembeyaz korku kıvılcımına doğru fırlatıyorum. Tıpkı geçen seferki gibi, iki tane var. Bir küçük kıvılcım ve bir de sürekli yanan alev. Alevde bana özgü bir his var.

"Hâlâ orada," diyorum büyümün akışını tekrar kesip Jocasta'ya dönerek. "Ve belli bir noktadan sonra da azaltamıyorum."

Bir kez daha, sessizlik üzerimize çöküyor. Ama bu sefer, gerilim dolu. Jocasta dönüp Oleander'a bakıyor. Korkusunu biraz azalttıktan sonra en azından titremeyi ve masanın altına saklanmayı bıraktı. Ama hâlâ dehşet dolu gözlerle bana bakıyor.

Kapıdaki açık aralıktan, maçları tartışan ve zafer sunumunu bekleyen kalabalığın mırıltısı denizin gürültüsü gibi içeri süzülüyor.

Yanımda Jocasta dudaklarını yalıyor. Ama tek söylediği "Oh."

Kalbim sarsılıyor. Bu ses hoşuma gitmiyor. "Ne demek *oh*?" "Büyünü geri çektiğinde yok olması gerekiyordu."

"Ama kaybolmuyor."

"Muhtemelen senin büyüün benimkinden çok daha güçlü olduğu içindir. Bu kadar ham güçle, sanırım... yan etkileri var."

Damarlarımdan buz akıyor ve midem bulanıyor. "Kalıcı mı?" "Öyle görünüyor."

"Göğsünden çıkaramaz *mısın*? Sihrinle?"

"Hayır. Başka bir duygu sahibinin yarattığı bir duyguyu çıkarmak şöyle dursun, manipüle etmek bile imkânsız."

Kararsız bir nefes alarak Oleander'a bakmak için dönüyorum. Duygular yaratabiliyorum ama bir kez yarattıktan sonra onları yok edemiyor muyum? Yüce Tanrıça, ne korkunç bir düşünce.

O anı, karnıma bir yumruk gibi tekrar çarpıyor. Ve birden nefes alamaz oldum.

Annemle babam orada durmuş şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Ve sonra bir saniyeden diğerine, gözlerinde kızgınlık parlıyor.

Dilimi aniden kuruyan ağzımda gezdiriyorum. Kalbim kaburgalarım o kadar sert çarpıyor ki kulaklarımdaki gürültüyü duyabiliyorum.

Ya ailemin benden nefret etmesine *neden* olduysam?

Gençken, sihrimi kontrol edemediğim zamanlarda, sihrim rastgele harekete geçirdi. Ya o zamanlar yanlışlıkla onların benden nefret etmesine neden olduysam? Ve sonra bunu kaldıramazsam?

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor.

Ya ailem benden gerçekten nefret etmiyorsa? Ya bunca zaman bana karşı bu kadar zalimce davranmalarının sebebi benim farkında olmadan onlarda kızgınlık duygusu yaratmış olmamsa?

Bu düşünce başımı döndürüyor ve kendimi yana doğru devrilmemek için parmaklarımla bankın kenarını sıkıca kavramak zorunda kalıyorum.

Eğer göğüslerinde nefret duygusunu ben yarattıysam, bunu geri almanın bir yolu yok, yani bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ama aynı zamanda, *her şeyi* değiştirecek. Çünkü bunun aslında gerçek olmadığını bileceğim.

Dudaklarımdan küçük bir hıçkırık kaçıyor.

Tüm bunlar biter bitmez Seelie Sarayı'na dönüp ailemi arayacağım. Sonra büyümle onlara ulaşip göğüslerinde yanan kızgınlık alevlerinin gerçekten onlara mı ait olduğunu yoksa benim tehlikeli büyümün mü onları sardığını göreceğim.

"İyi olacaklar," diyor Jocasta, Lyra ve Galen'in yerde yattığı yere ve bana bakarken küçük hıçkırıklarımı yanlış yorumlayarak. "Söz veriyorum, izin alır almaz onları doğruca Haldia'ya götüreceğim. Krala zafer takdimini bile atlayacağım." Hafif bir elini kalçama koyarken bana bakarken gözleri minnettarlıkla dolu. "Bugün bana hayatım boyunca kazandığımdan daha fazla para kazandırdın. Bu mahkemede bana hayatımı değiştirecek bir özgürlük kazandırdın, öyle ki bunu dışarıdan bakan birine bile doğru düzgün açıklayamam. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, tek yapman gereken sormak."

Sakinleştirici bir nefes alarak, dünyayı değiştiren anıları, farkındalıkları ve ailemle ilgili soruları zihnimden uzaklaştırıyorum. Bunun için daha sonra zamanım olacak. Şimdilik bilmem gereken başka bir şey var.

"Bir sorum var," diye başlıyorum tereddütle, psikopat gibi görünmeden bunu nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalışıyorum.

Başını sallıyor. "Ateş et."

"Ben, uhm..." Boğazımı temizliyorum. "O korku alevini yarattığımda ve Oleander'ın göğsüne soktuğumda, o yoğun... zevk patlamasını yaşadım. O kadar bağımlılık yapıcıydı ki daha fazlasını istedim."

Mabona'nın göğüsleri, bulabildiğim en iyi açıklama bu muydu? Eğer bu beni psikopat bir kötü adam gibi göstermiyorsa, ne gösterir bilmiyorum.

Ama Jocasta'nın bana Cehennem Kralı'nın vücut bulmuş haliymişim gibi bakmaması beni şaşırttı. Bunun yerine, küçük bir eğlence nefesi veriyor ve tekrar duvara yaslanıyor.

"Ah, şu." Dişlerini sıkıyor ve sonra omuz silkiyor. "Evet, bunu ben de anlıyorum. Hepimiz anlıyoruz."

"Korku yaratırken mi?"

"Tüm duyguları yaratırken."

Şaşkınlık ve kafa karışıklığı içinde ona göz kırpıyorum. "Neden?"

"Bu doğanın denge yaratma yoludur. Bizim büyümüz elemental büyüden çok daha güçlüdür." Kıkırdıyor. "Özellikle ateş kullananlar, eğer onlara bundan bahsederseniz ölene kadar sizinle bu konuda tartışacaklardır, ama bu

Doğru. Onlar unsurlar yaratabilirler. Ama biz bir insanı *değiştirebiliriz*. Bu, var olan en tehlikeli büyü türlerinden biridir."

Alistair'in bana taktığı lakap aniden aklımdan geçiyor. Selena Soulstealer. Belki de o kadar da haksız değildi.

"Bu... mantıklı," diye cevap veriyorum ama ona dönüp bakarken kaşlarım hâlâ çatık. "Ama neden bu bağımlılık yapan zevk duygusu?"

"Çünkü duygular böyle işler." Omuzlarını rahat bir omuz silkmeye kaldırıyor. "Herkes bir şeye bağımlıdır. Bu, yemek yerken hissettikleri rahatlatıcı duygu ya da seks yaparken duydukları haz olabilir. Bazı insanlar öfke bağımlısıdır. Aktif olarak kızacak bir şeyler ararlar çünkü bu onlara bir amaç duygusu verir. Bazıları insanların kendilerine haksızlık ettiği duygusuna bağımlıdır, çünkü bu onlara kendilerini haklı hissettirir. Bazıları da iyi oldukları için birileri onları övdüğünde hissettikleri o sıcak duyguya bağımlıdır çünkü bu onların varoluşlarını onaylar."

Ouch. Bu, eve biraz fazla yakın vurmuş olabilir.

Tekrar omuz silkiyor. "Devam edebilirim ama sanırım ne demek istediğimi anladınız."

"Evet." Kalçamı ovuyorum, aniden endişeli hissediyorum. Sonra tekrar ona bakıyorum. "Bu... özlem hiç geçecek mi? Çünkü ben şimdiden onu tekrar hissetmek istiyorum. Sıcak, ısıtılı bir sarılma gibiydi ve ben... Ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmeden edemiyorum."

"Ne yazık ki hayır. Artık bu arzuyla başa çıkman gerekecek. Ama bu konuda çok fazla endişelenme. Altı yüz yılı aşkın süredir başarıyla idare ediyorum. O kadar da kötü değil."

"Oh. Güzel."

Daha dik oturuyor, sanki aklına ani bir düşünce gelmiş gibi gözlerini kırıştırıyor. Yutkunarak, aniden korkunç bir sempatiyle dolan gözleriyle bakışlarımı karşılıyor.

"Ama," diye başlıyor, bu konuşmada ilk kez tereddütlü bir sesle. "Sanırım özlem senin için benim için olduğundan daha da güçlü olacak. Belki de büyü'nün gücü göz önüne alındığında çok daha güçlü."

Ona sessizce bakıyorum, zihnim dönüyor.

Bu durum, yanlışlıkla ailemin benden nefret etmesine neden olduğum yönündeki şüphelerimi daha da güçlendiriyor. Zihnim muhtemelen her şeyi bloke etti ve hem yaptığım şeyin travması nedeniyle hem de hissettiğim zevkin hatırasını kesmek için ulaşamayacağım derinlere gömdü, böylece

Sırf o hazzı tekrar hissetmek için aileme bunu yapmaya devam etmezdim.

Ağzımdan boğuk bir ses çıkıyor.

Birden hüngür hüngür ağlasam mı yoksa deli gibi kahkahalar mı atsam bilemedim.

Muhtemelen sadece kendi ailemin benden nefret etmesine neden olmakla kalmadım, şimdi bunu çevremdeki herkese de yapmak için karşı konulmaz bir dürtüyle savaşıyor olacağım.

Muhteşem.

Sadece...

muhteşem.

CHAPTER THIRTY-FIVE

T Isera'nın dudaklarındaki sinsi gülümseme beni giderek daha da geriyor. Unseelie Kralı'nın özel bölümünün kapısının önünde duruyoruz. Arenanın orta katında. Oymalı ahşap kapı hâlâ kapalı ve iki muhafız kapının iki yanında durmuş, Orion'un bizi içeri gönderme emrini bekliyorlar.

Sözünün eri Jocasta, Lyra ve Galen'i hemen iyileştirmek için bu dinleyici kitlesini geri çevirdi. İkisi de kendi başlarına yürüyemedikleri için Draven Galen'i Haldia'nın evine taşırken, Alistair de aynısını Lyra'ya yapıyor. Böylece ben ve Isera, Unseelie Kralı'yla yüzleşmek ve zorlukla kazandığımız özgürlüğümüzü onaylatmak zorunda kaldık.

Ve Isera buraya gelirken yol boyunca sırtıyordu.

Bu da beni tedirgin ediyor.

Orion'un anlaşmaya sadık kalmasını ve gitmemize izin vermesini sağlamalıyız. Onu aşağılamamalı ya da sözünden dönmesi için yemlememeliyiz.

"Onları içeri gönderin," diye sesleniyor Orion Nightbane kapının diğer tarafından. İçimde bir sarsıntı oluyor ve Isera'ya endişeli bir bakış daha fırlatıyorum.

Ama o sinsi gülümseme neyse ki artık yüz hatlarından silinmiş, yerini her zamanki soğuk güven maskesi almıştı.

Muhafızlar kapıyı açıyor ve içeri girmemizi işaret ediyor.

Sıkı bir nefes alarak omurgamı dikleştiriyorum ve Isera'yı kapıdan içeri kadar takip ediyorum.

Unseelie Kralı zarif bir şekilde döşenmiş salonun ortasında duruyor. Sol tarafımdaki duvarın dibine kraliyet mavisi bir dizi kanepe ve divan yerleştirilmiş. Birkaç küçük ahşap sehpa etrafa saçılmış.

Aralarında taze meyve kaseleri ve ekmek ve peynirden nefis hamur işlerine kadar her şeyle dolu tabaklar bekliyor. Aralarına birkaç gümüş şarap sürahisi de yerleştirilmiş.

Orion'un arkasında, kendine özgü kraliyet mavisi rengindeki iki kalın perde bu salonu, tahtında oturup arenadaki oyunları izleyebildiği dışarıdaki platformdan ayırıyor. Perdeler hafifçe açık bırakılmış, tahtı ve ötesindeki arenayı görmemize izin veriyor ama yine de buradaki üçümüz için mahremiyet sağlıyor.

Kapı benim ve Isera'nın arkasından hafif bir tıkırtıyla kapanıyor.

Orion başını eğiyor, siyah ve gümüş rengi gözleri bizi dikkatle inceliyor. "Şimdiye kadar gördüğüm en küçük yedi kişilik grupsunuz."

"Şüphesiz sizin de gördüğünüz gibi," diye başlıyorum, ses tonumu nötr tutmaya dikkat ederek. "Takım üyelerimizden ikisi maçlarında ağır yaralandı, bu yüzden grup sahibimiz onları derhal Haldia'ya götürmek zorunda kaldı."

"Anlıyorum," diye cevap veriyor. Hayal kırıklığına mı uğradığını, eğlendiğini mi yoksa kayıtsız mı kaldığını anlayamıyorum. Bakışları ben ve Isera arasında gidip geliyor. "Sanırım tüm ekibiniz adına konuşuyorsunuz."

"Öyle," diyor Isera, gözleri Unseelie Kralı'na kilitlenmiş.

İçimde bir endişe parıltısı daha beliriyor ve ona bakma isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum. Ama neyse ki başka bir şey söylemiyor. Onu kızdıracak bir şey söylemiyor. Küçük bir iç çekiyorum.

"Mükemmel." Isera'nın bakışlarını tutarken gözleri parlıyor. "O zaman işe ejderha çeliğini geri vererek ve onu çaldığım için benden af dileyerek başlayabilirsin."

Dudaklarında keskin bir gülümseme yayılıyor. "Zaten sana ait olan bir şeyi çalamazsın."

"Ah, ama o sana ait değildi. Bir suç işlediğin anda, sahip olduğun her şey Kraliyet'in malı oldu."

"Görev kral tarafından onaylanmışken suç işleyemezsin."

"O hınzır dilinde şimdiden bekleyen bir sürü ukala cevap var, değil mi?"

Sinsi gülümsemesi genişliyor ve dilini dişlerinin arasında gezdiriyor. "Onunla başka neler yapabileceğimi görmelisin."

Gözleri parlıyor. Ama öfkeyle değil.

"Bir anlaşma yaptık Majesteleri," diye araya giriyorum, aralarındaki bu tuhaf yüzleşme kontrolden çıkmadan önce toplayabildiğim kadar kibarlıkla. "Eğer bu oyunları kazanırsak, Unseelie'den ayrılmamıza izin verilecekti."

Derhal ve sorunsuz bir şekilde mahkemeye çıkın. Zaten bir kez sözünüzden döndünüz. Bunu tekrar yapmaya niyetli misin?"

Bu kez bakışlarını bana çevirip homurdanırken gözlerinde parlayan kesinlikle öfkeydi: "Sözümden *dönmedim*. Sadece pazarlığı yeterince dikkatli yapmadın."

Onun bu lanet kelime oyunlarına sinirleniyorum ama belli ki bu onun için önemli bir ayırım, bu yüzden başımı eğip diplomatik bir şekilde cevap veriyorum: "Elbette. Özür dilerim. Ancak bu kez pazarlık açıldı. Peki, bunu onurlandırmaya niyetli misiniz?"

Uzun bir nefes alarak bir süre sessizce ikimizi izliyor. Sonra nihayet o nefesi tekrar veriyor, sesi hem sinirli hem de teslim olmuş gibi çıkıyor. "Evet." Gözleri bana kaydı. "Mucizevi galibiyetiniz beni biraz kızdırsa da..."

Kasıtlı olarak desteyi bize karşı yığdığınız ve kaybetmemizi sağladığınız için, Zihnimde sessizce onun için bitiriyorum.

"Yaptığım pazarlıklara her zaman sadık kalırım," diye bitiriyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Yani evet, Unseelie Sarayı'ndan ayrılmak için iznim var. Hazır olduğunuzda, size koşullara kadar eşlik edip geçmenize izin vereceğim."

"Tabii başka bir pazarlık yapmak istemiyorsan," diye araya giriyor Isera. Başımı ona doğru çeviriyorum. "Ne?"

Orion'un gözlerindeki ilgi kıvılcımları Isera'ya kilitleniyor. "Dinliyorum."

"Oyunları ve kumarları seviyorsun, işte sana bir tane," diyor Isera. "Özgürlüğümüzü başka bir pazarlıkla takas ediyoruz. Ve eğer kazanırsak, sen ve sarayın Buzyürek Hanedanlığı'nı devirmemize yardım edeceksiniz."

"Ne?" Tekrar bağırdım, dehşete düşmüştüm.

Bunu zar zor kazanmayı ve özgürlüğümüzü geri almayı başardık.

Bir başkasını kazanmamızın imkânı yok. "Isera, ne oluyor?" Talep ediyorum. "Biz-"

Bileğine hafifçe vuruyor. Ve *buz* ağzımı dolduruyor.

Şokla irkiliyorum, nefes almaya çalışıyorum ama buz öyle yayılıyor ki dilimi oynatmamı engelliyor. Öğürerek tükürmeye çalışıyorum. Sonra parmaklarımla çekip çıkarmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor. Hâlâ burnumdan nefes alabiliyorum ama ağzımın içindeki buz parçası o kadar geniş ve o kadar uzun ki dişlerimin arasından geçirip ağzımdan geri çıkaramıyorum.

Ona doğru dönerek, şaşkınlık ve inanmazlık içinde ona bakıyorum. Ama o bana bakmıyor bile. Bakışları, onu aynı dikkatle izleyen Unseelie Kralı'na sabitlenmiş durumda.

Gözleri hançer gibi parlarken ona keskin bir gülümseme fırlatıyor. "Vay, vay. Özgürlüğünü pazarlık konusu yapabilmek için kendi arkadaşının ağzını mı tikiyorsun? Ne kadar da acımasısın."

"Yani pazarlığı kabul ediyorsun?" Isera zorluyor.

Hâlâ ağzımdaki buza karşı savaşıırken, Isera'yı kolundan tutup sertçe çekiyorum, bana bakmasını sağlamaya çalışıyorum. Kolunu tuttuğum yerden çekip çıkarıyor ve bileğine bir fiske daha vuruyor.

Yerden buz fişkırıyor, ayak bileklerimi ve bileklerimi sarıyor. Tekrar nefes almaya çalışıyorum ama ağzımdaki buzdan sadece bir hırıltı sesi çıkıyor. Artık tamamen hareketsiz kaldığım için yapabileceğim tek şey orada durup, ihanetinin şokunun kafatasımda yarattığı sarsıntıyı izlemek.

Orion gözlerini tekrar Isera'ya kilitlemeden önce bakışlarını bir saniyeliğine bana kaydırıyor. Dudaklarında onay dolu keskin bir gülümseme beliriyor. "Gerçekten de ilginç birisin, değil mi küçük engerek?"

"Pazarlık," diye tekrarlıyor Isera. "Kabul ediyor musun?"

Rahatsız edici uzunlukta bir sessizlik çökerken kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Sonra Orion kıkırdıyor. "Hayır."

İçime bir rahatlama çöküyor.

Isera'nın gözlerinde şimşekler çakıyor.

"Neden Buzyürek Hanedanlığı'nı yıkmaya çalışmak gibi tehlikeli ve beyhude bir şeyi sırf senden biraz daha fazla eğlence almak için kabul edeyim ki?" diye soruyor Unseelie Kralı, kibirli bir kaşını kaldırarak.

"Çünkü bu sadece eğlence değil," diye karşılık veriyor Isera. "Bunu kendin de görebilirsin. Buradaki herkes huzursuzluktan duvarlara tırmanıyor. Sen ve tüm sarayın burada, koğuşlarınızın arkasında sıkılıyorsunuz. Eğer Iceheart'ları yok edersek, sınırlarınızı tekrar açabilir ve insanlarla, ejderha şekil değiştirenlerle ve canınız kimi isterse onunla oynayabilirsiniz."

"Bunu sarayımı riske atacak kadar çok isteseydim, Buzyıldızlarına karşı uzun zaman önce harekete geçerdim."

"Kimseyi kandıramazsın." Elini, kalın mavi perdelerin diğer tarafındaki tribünlerde kalabalığın hâlâ beklediği yere doğru uzatıyor. "Şehriniz isyanın eşiğinde. Bir itiş daha olursa, tüm huzursuz enerjileri iç savaşa dönüşecek."

Orion'un gözlerinde inanılmaz derecede tehlikeli bir şey titreşiyor. "O dile dikkat et, küçük engerek."

"Şu anda onların dikkatini dağıtan tek şey bu oyunlar. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ama yanlış kişinin yanlış kalabalığa söyleyeceği yanlış bir söz bütün şehri ayağa kaldırır. Bu yüzden o Wolfstalker denen adamı öldürmemiz için bu kadar çırpınıyordun."

"Dikkat et-"

"Kabul edin. Bu sınırların açılmasına sizin de bizim kadar ihtiyacınız var." Meydan okurcasına kollarını iki yana açıyor. "Öyleyse bu pazarlığı kabul edin. Karşılığında size yüzyılın dikkat dağıtıcılığını vereceğiz."

"Küçük bir eğlence için sarayımı riske atmayacağım."

"Daha bitirmemiştin." Adamın bakışlarını tutarken yüz ifadesi son derece ciddiydi. "Halkınız için oynadığımız ekstra oyun, pazarlık için sadece bir zemin hazırlıyor. Kazanırsak ne alacağımızı söyledim ama kaybedersek ne alacağınızı söylemedim."

Bir kez daha reddedecekmiş gibi ağzını açıyor, ama gözlerinde şimdi bir ilgi belirtisi var. Omurgamda bir panik şimşeği çakıyor. Beni hapseden buzu çekiştirerek, umutsuzca kurtulmaya çalışıyorum. Ama bir saniye bile bırakmıyor. Dilimi ağzımdaki buza doğru itiyorum, onu hareket etmeye zorlamaya çalışıyorum. Ama bu da işe yaramıyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, yeni gücüm olan duygu yaratma yeteneğimi Isera üzerinde kullanmayı düşünüyorum. Ama daha sonra onu çıkaramayacağımı bilmek beni durduruyor. Unseelie Kralı'nın onu reddetmeye devam etmesini ummak zorundayım.

"Kaybedersek, sadece Unseelie Sarayı'ndan ayrılmamızı engellemekle kalmayacaksın," diyor Isera, Orion'un bakışlarını tutarken yoğun gözleri delikler açıyor. "Kaybedersek, *bana* sahip olabilirsin. Ve Seelie Sarayı'nı."

Kendini toparlamadan önce gözleri bir anlığına şaşkınlıkla açılıyor. Sonra küçümseyici bir el hareketi yapıyor. "Seelie Sarayı senin değil ki veresin."

"Ah." Alaycı bir kıkırdama çıkarır ve başını ona doğru sallar. "Gerçekten de henüz anlayamadın, değil mi?"

"Neyi çözemedim?"

"Gerçekte kim olduğumu."

Ona bakarken içimde şaşkınlık titreşiyor. Orion da sessizce onu izliyor, gözleri hafifçe kısılmış. Sonra aniden farkına varıyor ve bunu saklamayı başarana kadar bir an için gözleri parlıyor.

"Seelie Kraliçesi savaşın sonunda Buzyıldızları tarafından alenen idam edildi," diyor Orion. "Ve iki kızı da ondan önceki savaşlarda savaşırken ölmüştü."

"Ama...?" Isera soruyor.

Kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. Şunu demek istiyor olamaz...?

"Ama," diye başlıyor Orion yavaşça. "Seelie Kraliçesi'nin ikinci kızının hayatta kaldığına dair söylentiler hep vardı, çünkü cesedi asla bulunamadı."

"Söylentiler doğrudu."

Şok ve inançsızlık şiddetli bir fırtına gibi göğsümde gümbürdüyor. Bu mümkün değil. Olamaz. O gerçekten-

"Seelie Kraliçesi'nin ikinci kızının soyundan geliyorum." Isera'nın dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Ve sarayımıza dayatılan tek çocuklu seçici üreme sistemi nedeniyle, şu anda yaşayan *tek* torun benim." Hafif alaycı bir kıkırdama daha çıkarıyor ve kaşlarını Orion'a doğru kaldırıyor. "Bu da Seelie Sarayı'nın aslında bana ait olduğu anlamına geliyor."

Ona bakakaldım. Ya da ağzım zaten buzla dolu olmasaydı bakardım. Isera'ya bakarken zihnim dönüyor ve kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Ama mantıklı geliyor.

Seelie Kraliçesi ve ailesinin isimleri Buzyürekler tarafından tarih kitaplarımızdan silindi, bu yüzden soyadını söylemek imkansız. Ve isimler silinmemiş olsaydı bile, hayatta kalan kızı şüphesiz fark edilmemek için adını değiştirirdi. Ama bundan daha fazlası var.

Seelie Kraliçesi'nin ikinci kızının inanılmaz derecede nadir bir büyü türüne sahip olduğu söyleniyordu ve bu da Iceheart'ların onu acımasızca avlamasına neden oluyordu.

Mabona aşkına, Isera'nın buz büyüğü var! Var olan en nadir büyü türlerinden biri. Ve aynı zamanda *onların* elementi. Bane ve Jessina'nın klan büyüğü. Kefaret Denemeleri sırasındaki o ilk güç gösterisi sırasında Isera platformlarına kayan buz kütlelerini vurduğunda yüzlerindeki öfkeyi hâlâ hatırlıyorum. Eğer onu kullanan fae'yi dünyanın öbür ucuna kadar avlamalarına neden olacak bir büyü türü varsa, o da buz büyüğüdür.

Isera'ya geniş gözlerle bakarken başım çınılıyor.

O Seelie Kraliçesi'nin soyundan geliyor. Bunca zaman soyumuz bozulmadan kaldı. Kraliyet ailemiz yaşıyor.

"Kan bağıyla senin olabilir," diyor Orion, şimdi Isera'yı yeni gözlerle izleyerek. "Ama sen yönetmiyorsun. Seelie Sarayı'nı teslim etme sözün"

Buzyürek Hanedanlığı'nı gerçekten devirmeyi başarırsan mümkün olacak. Ve bu söz ancak pazarlığı kaybedersen yürürlüğe girecek, yani bunu yapmak için benim yardımımı alamayacaksın. Kaybedersen gitmene bile izin vermeyebilirim."

"Ve eğer bu olursa, hiçbir şey kaybetmemiş olacaksın," diye bastırıyor Isera. "Eğer Iceheart'ları tek başımıza alt edemezsek, hiçbir şey kaybetmezsiniz. Ama eğer yapabilirsek..."

Ona doğru yürümeye başlar. Onu dikkatle izliyor ama çenesi hafif ukala bir tavırla eğik, öylece duruyor. Buzu tekrar çekiyorum ama beni acımasızca hapsediyor. Kalın perdelerin dışında, hâlâ başlamamış olan zafer sunumunu bekleyen kalabalığın mırıltısı huzursuzlaşmaya başladı.

Isera tam önünde dizlerinin üzerine çöktüğünde Orion'un yüz hatlarında şaşkınlık ifadeleri beliriyor. Başını geriye eğip ona bakarken yüzü kasıklarından sadece birkaç santim uzaktaydı. Isera kalçalarını kavramadan önce ellerini uyluklarından yukarı kaydırırken Orion'un içinden bir sarsıntı geçiyor.

"O zaman beni dizlerimin üzerine çöktürüp sikini yalatacaksın ve sen de sonsuza dek benim sarayımı yöneteceksin."

Arzu gözlerinde alevler gibi parlıyor. Bu, tüm odayı ateşe vermekle tehdit eden derin ve doyumsuz bir açlık. Bunu istiyor. *Onu* istiyor. Ve Seelie Sarayı'nı. Hem de çok.

Çılgılık atmaya çalışıyorum ama buzun içinden sadece bozuk bir mırıltı çıkıyor. Bu delilik. Bunu düşünüyor olamaz. Lütfen Mabona, bunu kabul edemez. Gitmemiz gerekiyor. Şansımız varken bu saraydan defolup gitmeli ve onun yerine kurbağaları bulmaya çalışmalıyız. Çünkü Orion'un bu son oyunu nasıl manipüle ettiğine bakılırsa, bir başkasını kazanmamızın imkanı yok.

Elini Isera'nın boynunda gezdirip boğazına sararken Orion'un gözlerinde o korkunç arzu yanıyor. "Bana tamamen ve eksiksiz bir şekilde boyun eğmen için yapmayacağım şey yok, küçük engerek."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve buza karşı sertçe mücadele ediyorum.

İkisi birbirlerinin bakışlarını tutarken soluk taş duvarlar arasındaki gerilim çatırıyor.

Sonra Orion elini kızın boğazından çekip bırakıyor. "Ama ne yazık ki, sarayımı riske atmak da bunlardan biri." Doğrulur ve bir adım geri çekilir. "Ama ne yazık ki

cevap hayır."

Hâlâ dizlerinin üzerinde olan Isera çenesini sıkıyor ve hayal kırıklığıyla elini büküyor. Ama ayağa kalkarken hiçbir şey söylemiyor.

"Şu zafer sunumunu bir an önce bitirelim," diyor Orion. Isera'ya bir bakış attıktan sonra bana doğru başını sallıyor. "Bu bölüm için arkadaşının ağzını açmak isteyebilirsin."

Bana bakmadan bileğine bir kez daha vuruyor. Buz buharlaşıyor.

Kalın buz nihayet ağzımdan kaybolurken derin bir nefes çekiyorum. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek kaslarımdaki gerginliği hafifletmek için çenemi çalıştırıyorum. Sonra bakışlarımı Isera'ya çeviriyorum ve ona hançer gibi bakıyorum. Aslında, onu bıçaklamak için ani bir dürtüyü bastırmak zorundayım. Hizip evine döndüğümüzde, onunla bu konu hakkında konuşacağız.

Isera ve ben Orion'u platforma kadar takip ederken sıcak güneş ışığı yüzüme vuruyor. Görünür hale geldiğimizde kalabalık alkışlıyor, ancak ekibimizin geri kalanının eksik olduğunu fark ettiklerinde bu biraz şaşkın bir mırıltıya dönüşüyor. Parlak mavi gökyüzü, tepedeki güneş ve etrafımızdaki tribünlere dolmuş binlerce insanla birlikte arenanın içindeki sıcaklık, içeride gölgede geçirdiğim uzun dakikalardan sonra o kadar yoğun ki kendimi yeniden dengelemek için bir an durmam gerekiyor.

Ancak Isera'nın buna ihtiyacı yok gibi görünüyor. Bunun yerine, Unseelie Kralı'nın konuşmaya başlamak üzere olduğu platformun kenarına doğru adım atıyor. Ben de peşinden koşuyorum.

"İyi haberler, bayanlar ve baylar!" Isera, Orion daha tek kelime bile edemeden bekleyen seyirciler denizinin ötesinden sesleniyor. "Sıkıcı bir zafer sunumu yerine, cömert kralınız size gerçekten istediğiniz şeyi vermeye karar verdi. En sevdiğiniz iki gruba karşı bizimle bir oyun daha!"

Orion ve ben dönüp ona bakıyoruz.

Kalabalık çılgına dönüyor.

Çünkü Isera'yı çok seviyorlar. Son iki oyunda onlara gösterdiği çılgınca güç, beceri ve acımasızlık gösterilerinden sonra, en sevdikleri oyuncuların başına geçti.

Seyirciler bu beklenmedik haber karşısında koltuklarından fırlayıp aşağı yukarı zıplarken ve yumruklarını havaya kaldırırken, kulakları sağır eden heyecan çığlıkları tüm arenada patlıyor.

Kalbimin göğsümde sıkıştığını hissederek şaşkınlıkla onlara bakıyorum.

Yanımda Isera sırtıyor ve Orion'a kendini beğenmiş bir bakış atıyor. "Bir iç savaş başlatmadan onu geri almaya çalışırken iyi şanslar."

Orion'un gözlerinde öfke şimşek gibi çakıyor. Dişlerini sıkarak çenesini sıkar ve burnundan nefes almaya zorlar. Sonra kalabalığa bir bakış fırlatır.

Siyah, beyaz ve kırmızı pankartlar havada dalgalanmakta ve arenayı kumaş parçacıklarıyla doldurmaktadır. İnsanlar tezahürat yapıyor, zıplıyor ve heyecan içinde çılgılık atıyor.

Orion'un kafasına dank eden şey, benim kafama dank eden şeyle

aynı anda gerçekleşiyor. Isera onu tamamen alt etmişti.

Tüm sahası o kadar huzursuz ki duvarlara tırmanıyorlar ve onları Orion'a saldırmaktan alıkoyan tek şey bu oyunların onlara verdiği dikkat dağınıklığı. Kalabalık Isera'yı seviyor. Onun tekrar dövüşmesini izlemek için can atıyorlar. Şimdi Orion, Isera'nın söylediklerini yalanlamaya ve halkını başka bir oyundan mahrum bırakmaya kalkarsa, bu kesinlikle şiddetli ayaklanmalara yol açacaktır.

Başını yavaşça çeviren Orion, Isera ile göz göze gelir. Öfkelidir. Ama aynı zamanda *etkilenmiştir*. Ona bakarken yüzünün her çizgisine kazanmıştır.

Dürüst olmak gerekirse, bu kadar kızgın olmasaydım ben de olurum.

Çünkü bunun başından beri Isera'nın planı olduğunu fark ettim. Oyunlar sırasında kalabalığı bu kadar eğlendirmesinin nedeni buydu. Orion'a buz mızrağını bu yüzden fırlattı. Neden ona bir öpücük verdi. Neden kalabalığa tam olarak istediklerini verdi. Bu hamleyi en başından beri planlıyordu. İstediklerini elde ettiğinden emin olmak için yedek planların arkasındaki yedek planlar.

Isera, Unseelie Kralı'nı kendi oyununda yenmeyi başardı. Ve o da bunun farkında.

Dişlerinin arasından uzun bir nefes çekerek onun kendini beğenmiş bakışlarını sessizlik içinde tuttu.

Isera dudaklarında hınzır bir sırıtışla, "Peki, şu pazarlığa ne dersin?" diye soruyor. "Bir anlaşmamız var mı?"

Ve tek bir kelimeyi gıcırdatırken, Unseelie King'in karanlık ruhunun derinliklerinden tekme ve çılgılıklarla sürükleniyor gibi görünüyor.

"Evet."

CHAPTER THIRTY-SIX

D Kuzgun ayağa fırlıyor, ben ön kapıdan hışımla geçip hizip evindeki birleşik mutfak ve oturma odasına girdiğimde anında tetikte oluyor. Galen yanındaki kanepede yatıyor, elleri ve bacağı artık tamamen iyileşmiş görünüyor. Lyra da diğer kanepede yatıyor ama eskisinden çok daha uyanık görünüyor. Yorgunluk vücutlarına yapışıyor,

Yine de.

Ancak Draven ayağa fırladığında ikisi de dimdik oturur. Lyra'ya bir fincan çay uzatmak üzere olan Alistair, Lyra'nın aceleyle fincanı devirmesini engellemek için elini geri çekmek zorunda kalır. Çay fincanının kenarından taşarak altındaki narın tabağın içinde birikir. Alistair kaşlarını çatarak çay fincanından başını kaldırıp benim bakışlarımla karşılaşır. Jocasta ortalıkta görünmüyor.

"Sorun nedir?" Ben oturma odasına doğru yürürken Draven soruyor. Isera arkamdan içeri giriyor, öfkemden hiç etkilenmemiş.

"Sorun ne?" Yankıladım. Hırıltı gibi çıkıyor. Yere çarparak duruyorum, dönüyorum ve elimi Isera'ya doğru uzatıyorum. "Az önce özgürlüğümüzü pazarlık konusu yaptı!"

"Ne?" Alistair tersledi.

Bakışlarını Isera'ya çevirirken, Galen ve Lyra ayağa fırlarken, panik ve öfke aydınlık ve havadar odada çatırdıyor. Alistair çay fincanını kanepenin yanındaki alçak masaya öyle bir çarpıyor ki neredeyse paramparça olacak.

"Ne yaptın sen?" diye sorar.

Isera da durur ve kollarını kavuşturarak herkesin şaşkın ve öfkeli bakışlarını soğukkanlı bir ifadeyle karşılar. "Yapılması gerekeni yaptım."

"Peki bu tam olarak nedir?" Draven soruyor. Sesi karanlık, tonunda alttan alta bir tehdit var.

Isera'nın Unseelie Kralı'yla yaptığı pazarlığı açıkladığımda hepsi şaşkınlık, inançsızlık ve öfkeyle bana ve Isera'ya bakıyor.

"Seni öldüreceğim lan!" Alistair bağıyor. Ama sesi öfkeli olmaktan çok çaresiz ve paniklemiş geliyor. Kolunu savurup koğuşların genel yönüne doğru saplarken göğsü kabarıyor. "Çıkmıştık! Sonunda ayrılabilirdik. Ve sen... Sen-"

"Asla kazanamayacaktık," diye tersliyor Isera, sakın görüntüsü sonunda paramparça oluyor. "Lanet olası Buzyürek Hanedanı'na karşı bir şansımız olacaksa Unseelie Sarayı'na ihtiyacımız var."

"Anlaşmıştık-" Başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Umurumda değil. Bu benim kararımdı ve ben verdim."

"Ama bu senin vereceğin bir karar değildi!" Kelimeler göğsümden o kadar şiddetli bir şekilde kopuyor ki ciğerlerimi yeniden doldurmak için derin bir nefes almak zorunda kalıyorum. İki elimi saçlarımda gezdirirken ona bakarken öfke ve hayal kırıklığı içime işliyor. "Lanet olsun. Lavendera'dan sonra, arkadaşım olduğumu düşündüğüm insanlar tarafından aldatılmayı bıraktığımı sanmıştım."

"Ben senin arkadaşın değilim," diye hırlıyor bana. "Benim hiç arkadaşım yok. Kimsem yok. Ailem yok. Eşim yok. Arkadaşım yok. Ne sevdiğim biri var ne de beni seven biri." Elini hepimize doğru uzattı. "İşte bu yüzden tüm bu işlevsiz lanet grupta duygularımızın araya girmesine izin vermeden ihtiyacımız olan taktiksel kararları alabilen tek kişi benim."

"Bunun duygularla bir ilgisi yok! Güvenle ilgisi var. Ve sağduyuyla! Orion'un bizim için hazırladığı çarpık oyunu kazanmamızın hiçbir yolu yok."

"Bu sadece almamız gereken bir risk. Unseelie Sarayı'na *ihtiyacımız* var."

"Özgürlüğümüze de *ihtiyacımız* var."

"Özgürlük intikam olmadan değersizdir. Yoksa orada bize ne yaptıklarını unuttun mu?"

"Elbette unutmadım. Ama bu sefer bize bir seçenek bile sunmadınız. Bizim yerimize sen seçtin!"

"Çünkü doğru seçim bu!"

"*Senin için!* Ne hakkında-"

"Anlamıyorsunuz!" diye bağıyor bana. Hepimize. O kadar şok edici bir sesle bağıyor ki camlar takırdıyor.

Göğsü kabarıyor, gözleri vahşi, çaresiz ve o kadar kontrolden çıkmış ki bir adım geriye sendeliyorum. Onu daha önce hiç bu kadar dengesiz görmemiştim.

Sonra içinde bir şeyler *çatırdıyor* gibi oluyor.

Yüzünü acı kaplıyor. Acı, kalp kırıklığı ve suçluluk o kadar derin ki dünyayı boğabilirdi.

"Anlamıyorsun," diye tekrarlıyor, sesi son kelimedede kırılıyor. "Ondan nefret ediyordum." Titreyen bir nefes alıyor, bize bakarken gözleri ıssızlaşıyor. "Ondan nefret ederek yüz elli yıl geçirdim."

Beynimin bu konu değişikliğine ayak uydurması biraz zaman alıyor. O mu? Kim?

Sonra anladım.

Oh. Elena Shaw. Annesi. Yüz elli yıl önce son Kefaret Denemeleri'ni kazanmış ve ayrılmadan önce on yaşındaki Isera'ya onun için geri döneceğini söylemişti. Ama tabii ki hiç dönmedi.

"Ve ben ondan nefret ederken, o *oradaydı!*" Isera elini uzaklarda bir yerde, Buz Sarayı'nın Frostfell şehrinin üzerindeki dağın köklerinde oturduğu duvara doğru uzatıyor. "Acı çekmek. Büyüsü boşaltılıyor, işkence görüyor ve aşağılanıyordu. Ve o beni düşünüyordu!"

Sesi yine kesiliyor ve kararsız bir nefes daha çekiyor. Umutsuzca hepimize bakarken mavi ve gümüş rengi gözlerinde duygu fırtınaları esiyor. "Peki ben ne yaptım?" Gözlerinde acı titreşiyor. "O işkence görürken, aşağılanırken ve

beni düşünürken ben ne yaptım? Onun felaketini diliyordum! Geri gelmeyeceğini anladıktan sonra, yüz kırk üç yıl boyunca her gün onun hayatı için dua ettim.

berbattı."

Göğsünden bir hıçkırık kopar. Sonra dizlerinin bağı çözülüyor ve yere yığılıyor. Destek için bir elini pürüzsüz ahşap zemine dayıyor, boğazından daha fazla hıçkırık dökülürken diğer elini ağzına bastırıyor.

"Bunca zaman beni terk ettiği için ondan nefret ettim." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Ama terk etmedi. Orada kapana kısılmıştı, işkence görüyor, aşağılanıyor ve acı çekiyordu. Ve ben ondan nefret ettim." Kelimeleri boğuk boğuk söylüyor. "Ondan nefret ettiğim için öldü."

Birkaç saniye boyunca hepimiz sanki zamanda donmuş gibi öylece durup şok içinde ona bakıyoruz.

Kalbim kaburgalarım doğru sertçe çarpıyor. Buz Sarayı'ndaki ilk birkaç hafta boyunca katatonik olmasının nedeni bu ydu. Tutsak olduğumuz için ya da Iceheart'ların ona yaptıkları yüzünden değil. Ama annesine gerçekten ne olduğunu anladığı için.

Göğsümde bir acı hissediyorum ve ona doğru tereddütlü bir adım atıyorum. "Isera-"

"Hayır," diye tersleyerek sözümü kesti.

Yanaklarındaki yaşları zorla silerken ve ayağa kalkmaya çalışırken gözleri yeniden öfkeyle parlıyor. Bu öfke tüm yüzüne buz gibi yayılıyor ve bir kez daha cehennemden çıkıp yolunu kesecek kadar talihsiz olan herkesin üzerine ölüm ve yıkım yağdıran bir Ölüm Tanrıçası gibi görünüyor.

"Senin sempatini istemiyorum," diyor, sesi yumuşak bir hırıltıya dönüşüyor. "Anlayıp anlamaman umurumda değil. Tek istediğim o lanet duvarları Bane ve Jessina'nın kanıyla boyamak. Yapacağım son şey olsa bile o lanet buzdan kaleyi paramparça edeceğim. Bunun için de Nightbane ve onun Unseelie Divanı'na ihtiyacım var."

Hepimiz ne diyeceğimizi bilemez bir halde sessizce ona bakıyoruz.

"Bu yüzden benden nefret etmeniz umurumda değil." Yüzden yüze bakarken gözleri soğuk ve sert. "Çünkü elimde kalan tek şey nefret zaten. Icehearts'tan senden daha çok nefret ediyorum. Onlardan kendi hayatımı önemseydiğimden daha fazla nefret ediyorum. Bu yüzden o nefrete tutunacağım. Çünkü nefret olmadan, o kadar derin bir suçluluk okyanusunda boğulacağım ki bir daha asla geri çıkamayacağım." Uzun bir nefes alıyor, omurgası dik ve çenesi yukarıda. "Ben de yapılması gerekeni yaptım."

Güzel oturma odasının üzerine çöken sessizlik o kadar yüksek ki, soluk taş duvarlar arasında neredeyse titreşiyor. Pencereilerin dışında bir yerlerde, Unseelie Sarayı'nda hayat devam ediyor. İnsanlar sohbet ediyor, gülüyor ve ısıltılı kanallar boyunca geziniyor. Sanki bunların hiçbirisi olmuyormuş gibi.

Yutkunuyorum, söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum. Görünüşe göre herkes aynı şeyi yapıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, en sonunda cevap veren kişi

Draven oluyor. "O haklı."

Gözlerimizi kırptıştırarak hepimiz dönüp ona bakıyoruz. Isera bile bir an için şok olmuş gibi görünüyor.

Uzun bir nefes alıyor ve bir elini dağınık siyah saçlarında gezdiriyor. "Nefret her şeyden üstündür. Acı, umutsuzluk, kalp kırıklığı, hepsini tüketir. Size bir amaç verir. Odaklanacak bir şey." Gözleri bana kayıyor. "Buz Sarayı'nda tasmayla ilk uyandığında sana yaptığım şey buydu. Benden nefret etmeni sağlamaya çalıştım, böylece umutsuzluk içinde boğulmak yerine buna odaklanacaktın."

Ağzım biraz açılıyor ama sesim çıkmıyor. Çünkü birden gerçeği görüyorum. Ona ne kadar kızgın olduğuma odaklanmak umutsuzluğu uzak tutmama yardımcı oldu.

Birkaç adım ötede Isera Draven'a bakıyor, onun duygularını bu kadar iyi anlaması karşısında şaşırılmış görünüyor. Ya da onu destekliyor. Ya da her ikisi de.

"Diğer konuda da haklı," diye devam ediyor Draven. "Bane ve Jessina'yı yenmek için bir şansımız olacaksa Unseelie Divanı'na ihtiyacımız olacak. Anlaşma yapmak için arkamızdan iş çevirmesini onaylamıyorum." Isera'ya sert bir bakış attı. "Ama anlaşma yapıldı. Şimdi tek yapmamız gereken kazandığımızdan emin olmak."

Sözleri odada bir dalgalanma yaratıyor ve birkaç saniye içinde titreşen gerilim yeniden dağılmaya başlıyor. Herkes derin bir nefes alır. Galen ve Lyra başlarını sallar. Alistair kaşlarını çatıyor ama Lyra'nın çay fincanını almak için tekrar eğiliyor.

Tüm bunları büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Draven birkaç kelime ve kendinden emin bir ses tonuyla insanların yeni gerçekliklerini kabul etmelerini ve tartışmak yerine sorunları nasıl çözeceklerini düşünmeye başlamalarını sağlayabiliyor. Dehşet Lejyonu'nun Komutanı olarak başarılı olmasına şaşmamalı.

Uzun bir iç çekerek öfkemi bir kenara bırakmaya ve ben de aynısını yapmaya çalışıyorum. Elimizdeki soruna odaklanmak için. Çünkü Draven haklı. Anlaşma tamamlandı. Şimdi tek yapmamız gereken bunu nasıl kazanacağımızı bulmaya odaklanmak.

CHAPTER THIRTY-SEVEN

S Üstümdeki koyu mavi gökte katranlar parıldıyor. Bacaklarımı çatının kenarından sarkıtarak avuçlarımın üzerine yaslanıyorum ve güzel gece gökyüzüne b a k ı y o r u m . Ilık rüzgârlar düz çatının üzerinde dalgalanarak uzun gümüş saçlarımı d a l g a l a n d ı r ı y o r . Üzerimde sadece kısa siyah bir gecelik ve ince ipek bir bornoz olmasına rağmen üşümüyorum. Baharın sonuna yaklaşmaya başladık ve Unseelie Sarayı'nın koğuşlarında sıcaklık daha da sıcak.

İçimi çektim. Başımı geriye doğru eğerek, etrafımdaki uçsuz bucaksız şehrin kırmızı kiremitli çatılarına bakıyorum. Tuhaf bir suçluluk duygusu midemi bulandırıyor.

Draven ve tüm arkadaşlarım bu mahkemede kapana kısıldılar çünkü hayatımı kurtarmak için buraya gelmek zorundaydılar. Unseelie Sarayı'na gitmemizin tek nedeni buydu. Beni kurtarmak için. Ve o zamandan beri, birbiri ardına tehlikeli durumların içine atıldık. İhanete uğradık, kandırıldık ve aldatıldık. İşkence gördük ve savaşta yaralandık.

Ve tüm bunlara rağmen, buraya geldiğimiz *için çok mutluyum*.

Bu sayede, bana güçlerimi gerçekten öğretebilecek deneyimli bir duygu büyü kullanıcısı bulmayı başardım. Jocasta'nın eğitimiyle her zamankinden daha güçlü ve kudretliyim. Ayrıca ailemle olan ilişkimin düşündüğüm gibi olmayabileceğini de öğrendim.

Buraya hiç gelmemiş olsaydık, hayatımın geri kalanını ailemin sırf ben olduğum için benden gerçekten nefret ettiğini düşünerek geçirecektim. Ama şimdi, umut var.

Ve ağzımı tıkayıp beni buza hapsedtiği için Isera'ya hâlâ kızgın olsam da, artık Unseelie Sarayı'nı Buzyürek Hanedanlığı'nı devirmemize yardım etmeye zorlamak için gerçek bir şansımız var.

Buraya, bu güzel ve tehlikeli saraya gelmek, hayal edebileceğimden çok daha önemliydi.

Suçluluk duygusu yine içimi burkuyor ve ipek cüppemin eteklerini bilinçsizce çekiştiriyorum. Değer verdiğim herkes tehlikede ve belki de bu saraydan hiç çıkamayacağız ama yine de geldiğimize memnun muyum? İçimdeki o yanan öfke ve nefret çukurunun, içine bakmaya bile cesaret edemediğim o çukurun anısı tekrar aklımdan geçiyor. Ve omurgamdan aşağı ani bir ürperti yuvarlanıyor. Tanrıça yukarıda, belki de derinlerde, gerçekten de korkunç bir insanım.

Tam önümde karanlık bir gölge havaya doğru yükseliyor.

Bir çığlık atıyorum, arkamdaki düz çatıda kendimi desteklemeyi başarana kadar neredeyse geriye doğru devriliyorum. Tekrar düzgünce doğrulup gölgeye alaycı bir bakış fırlatıyorum ve "Gösteriş yapıyorsun." diye homurdanıyorum.

Draven bana sırtıyor. Devasa siyah kanatları ritmik bir gümbürtüyle havayı dövüyor ve birkaç saniye daha önümde durduktan sonra uçarak kenara gelip yanıma oturuyor.

Kenara doğru kayıyorum, kaslı vücuduna yer açıyorum, böylece kenarın yarısına kadar oturmak zorunda kalmıyor. Kanatlarını biraz daha içeri katlarken hışırdıyor ve sonra rahatça oturana kadar ağırlığını kaydırıyor. Bakışlarımı önümüzde uzanan yıldızlarla aydınlanmış geceye dikerken, daha önce hissettiğim tüm o rahatsız edici duyguları ait oldukları zihinsel duvarların arkasına itmeye çalışıyorum.

Draven bana yan gözle bakıyor. "Düşünceli bir şekilde ufka bakma hakkının bende olduğunu sanıyordum."

Göğsümden şaşkın bir kahkaha patlıyor. O rahatsız edici duyguların sonuncusu, güçlü bir sabah güneşinin önündeki sis gibi zihnimden buharlaşıyor ve bunun yerine ağzıma bir gülümseme yayılıyor. Başımı çevirerek Draven'a bilmiş bir bakış atıyorum.

"Bu konuda çok başarılısın," diye itiraf ediyorum.

"Biliyorum. Pratik yapmak için çok zaman harcadım."

Tekrar kıkırdıyorum ve kaburgalarına bir dirsek atarken başımı sallıyorum. Ejderha pullu zırhı yerine sadece siyah bir elbise gömleği ve bir çift siyah pantolon giymesine rağmen, küçük yumruğum onu bile

irkildi. Hatta dirseğimde ondan daha fazla hissettiğime bahse girerim. Adam kaya gibi sağlam bir kas harikası.

"Ailen hakkında mı düşünüyorsun?" Draven soruyor, sesi artık ciddi ve gözleri daha yumuşak.

Boğazımı temizleyerek bakışlarımı tekrar önümüzde uzanan çatılara kaydırıyorum. "Evet."

Çoğunlukla doğru zaten. Onları düşünüyordum. Sadece onları değil. İçimdeki öfke ve nefret beni endişelendiriyor. Hayatım boyunca insanların bana davranışlarına karşı duyduğum öfkeyi bastırdım. Beni kabul etmeleri ve sevmeleri için onlara sadece olumlu duygularımı gösterdim. Ama Draven'la tanıştığımdan beri, tüm duygularımı içimdeki o çukura doldurup kapağını üstüne kapatmak yerine gerçek duygularımı ifade etmeye başladım. Bu da bazı şeylerin dışarı sızmasına neden oldu.

Ama bunu Draven'a söylemek istemiyorum. *Hey, seninle tanıştığımdan beri içimde büyük bir öfke ve nefret çukuru oluşmaya başladı*, bu tam olarak bir iltifat sayılmaz. Ve onun yanlış anlamasını istemiyorum. Bu yüzden şimdilik Draven'a küçük bir gülümseme veriyorum ve bunun sadece ailemle ilgili olduğunu düşünmesine izin veriyorum.

Son birkaç günün tüm çılgınlığı yatıştıktan sonra, ona artık nasıl duygular yaratabildiğimi ve bunların nasıl kalıcı olduğunu ve ailem hakkındaki şüphelerimi anlattım. Gerçi bu gücü kullanmanın bir bağımlı gibi onu tekrar arzulamama neden olduğu kısmını atladım. Bu da psikopat gibi görünmeden nasıl açıklayacağımı bilmediğim başka bir şey. Ayrıca onun endişelenmesini de istemiyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor, hâlâ beni inceleyerek.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Zaten bu sadece bir spekülasyon. Oraya geri dönüp büyülerimle kontrol edene kadar asla kesin olarak bilemeyeceğim. Ve şu anda başka şeylerle meşgulüz."

"Orion Nightbane denen kaypak küçük yılanı bizi tekrar kandırmadan önce alt etmeye çalışmak ve ardından tüm Buzyürek Hanedanlığı'na, diğer yedi ejderha klanına ve fethettikleri tüm insan kasabalarına karşı bir savaş kazanmak gibi."

"İşte böyle."

"Çocuk
oyuncağı."

"Değil mi?"

İkimiz de kıkırdıyoruz.

Bir süre parıldayan yıldızlara bakarken üzerimize rahat bir sessizlik çöküyor. Draven kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine yakın tutuyor. Onun bedenime yaslanan katı vücudu beni tekrar şimdiki zamana hapsediyor ve hâlâ yüzleşmemiz gereken tüm endişeleri unutturuyor.

"Sen de mi uyuyamadın?" Bir süre sonra soruyorum.

Bir an için dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Hayır."

Hiçbir şey söylemiyorum. Bana anlatmak isterse, anlatır. Ama başkalarıyla bir şeyler paylaşmaya alışık olmadığını biliyorum, özellikle de fiziksel olarak bunu yapamadığı iki yüz yıldan sonra, bu yüzden onu zorlamak istemiyorum.

Draven ve ben birkaç dakika daha sessizce otururken, yıldızlar altımızdaki şehrin içinden geçen kanallarda gümüş tozu gibi parlıyor ve uzaktaki şelalelerin yumuşak gürültüsü ılık gece havasını dolduruyor.

Sonunda uzun bir iç geçirdi ve elini saçlarında gezdirdi. "Kim olduğumu bilmiyorum." "Şimdi" diye eklemeyen önce birkaç saniye daha tereddüt etti.

Ona bakmak için dönüyorum ama yine de bir şey söylemiyorum.

Normalde her zaman sakin ve kontrollü görünür. Komuta ve mutlak otoritenin mükemmel görüntüsü. Ama şimdi, uçsuz bucaksız gökyüzüne bakarken yüz hatlarında alışılmadık derecede kararsız bir ifade var.

"Ben sadece..." Sanki açıklamak için doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi küçük, sinirli bir nefes veriyor. "Ben biriydim. O zamanlar. Bane ve Jessina ejderha çeliğini içime koymadan önce. Ama sonra özgür iradem olmadan iki yüz yıl geçirdim." Kolunu omzumdan çekip iki elini saçlarında gezdirdikten sonra dönüp bakışlarıyla yüz yüze geliyor. "İki yüz yılımı ya fiziksel olarak reddedemeyeceğim emirlere itaat ederek, ya Frostfell'de bir insan asi gibi davranarak ya da Seelie Sarayı'nda bir fae asi gibi davranarak geçirdim. İki yüz yıldır kendim olamadım, sınırlamalar olmadan sadece kendim oldum." Bakışlarını tutarken gözleri çaresiz. "Ve şimdi, artık kim olduğumu bilmiyorum. Artık kim olduğumu bilmiyorum."

Kalbim onun için acıyor. Bakışlarını tutarak elini elime alıyorum. "Katlanmak zorunda kaldığın her şey için çok üzgünüm. Ve buna tek başına katlanmak zorunda kaldığın için."

Titreyen bir nefes alıyor ve yemin ederim ki eş bağında bir rahatlama titreşimi hissedebiliyorum. Sanki endişelenmiş gibi... Neyden? Mücadele ettiği için onun hakkında daha az düşüneceğimden mi? Böyle hissettiği için saçmaladığını söyleyeceğimden mi? Hiçbir şey gerçeklerden daha uzak olamaz.

"Teşekkür ederim," diyor usulca ve elimi sıkıyor. Ben de gülümsüyorum. "Seni tanımak için sabırsızlanıyorum."

Şaşkın bir kahkaha atıyor. Gerçek bir neşenin harika bir sesi bu ve gözlerindeki ıssızlığı kırıp yüzündeki o perili ifadeyi kovuyor.

Gözlerinde parıldayan ışıkla daha da yaklaşıyor ve elini çenemin üzerinde gezdiriyor. "Şimdi anlıyor musun? Ya gerçek beni tanırsan ve sana baktığı için bile birini öldürebilecek otoriter, bölgeci bir piç olduğumu fark edersen?"

"Bu noktaya kadar olduğun uysal ve yumuşak başlı züppenin aksine mi demek istiyorsun?"

Göğsünden karanlık bir kıkırdama yuvarlanıyor ve sıcak nefesi dudaklarımı okşuyor. "Daha hiçbir şey görmedin. Gerçek benle başa çıkabileceğinden emin misin, küçük asi?"

"Sanırım seninle gayet iyi başa çıkabilirim, Ölümün Gölgesi."

Eli hâlâ çenemi kavrarken eğiliyor ve dudaklarımdan sahiplenici bir öpücük alıyor. Ağzının içinde inliyorum. Bu ses onun ürpertici bir nefes almasına neden oluyor. Öpücüğü kesiyor ama geri çekilmiyor. Gözlerini kapalı tutarak alnını benimkine yaslıyor ve sanki beni içine çekiyormuş gibi derin bir nefes daha alıyor.

"Şu anda kim olduğunla ilgili her şeyi hemen anlamak zorunda değilsin," diye fısıldıyorum dudaklarına, ses tonum yeniden ciddileşiyor. "Birbirimizin ruhunun her parçasını, her tuhaflığını ve her köşesini tanımak için hayatımızın geri kalanına sahibiz."

Yutkundu. "Ya buldukların hoşuna gitmezse?"

İçimde bir sarsıntı oluyor ve bunu belli etmemek için tüm irademi kullanıyorum. Çünkü içten içe, ruhumun derinliklerindeki gizli öfkeyi ve nefreti öğrendiğinde *benden hoşlanmayacağından* korkuyorum. Onun endişelenecek bir şeyi yok. Ama benim var.

"Bu mümkün değil," diye cevap veriyorum, sesimdeki kesinliği ve ciddiyeti gerçekten duyduğundan emin olarak. "Senin her parçanı seviyorum." O bir şey söyleyemeden geri çekiliyorum ve göz göze geliyoruz. "Sana bir şey gösterebilir miyim?"

Gözlerini kırıştırıyor, bir an için ani değişimden dolayı biraz şaşkın görünüyor, ama sonra başını sallıyor. "Elbette."

Sihrimi çağırıyorum. Gözlerim parlamaya başladığında Draven irkilmiyor, en ufak bir endişe belirtisi bile göstermiyor. Ve bu gerçek bir sızı gönderiyor

kalbime doğru. Yüce Tanrıça, ben bu adamı hak edecek ne yaptım?

İçime uzanarak göğsümdeki büyük aşk alevini çekiyorum. Başka insanlarda aşk duygusu yaratamam ya da bu duyguyu manipüle edemem, çünkü bu çok karmaşık bir duygu. Ama kendiminkini kullanabilirim.

Draven'ın bakışlarını tutarken, çoğunlukla durmamı isteyip istemediğini görmek için, Jocasta'nın bana öğrettiği gibi yapıyorum ve bu duyguyu Draven'a doğru uzatıyorum. İki gün önce, duygu yaratma konusundaki atılımımdan sonra, nihayet duyguları nasıl paylaşacağımı da buldum. Yine de daha önce böyle bir şey denememiştim.

Draven'ın göğsüne o sevgi duygusunu iliştirirken kalbim gergin bir şekilde çarpıyor.

Nefesi kesiliyor.

Gözlerini kocaman açıp bakışlarını göğsüne indiriyor ve elini kalbinin üzerine bastırıyor. Sonra bakışları tekrar benimkine yöneliyor, ifadesi tamamen sersemlemiş. "Bu... Ben... Ben hissedebiliyorum..."

"Sana olan aşkım," diye bitiriyorum gülümseyerek.

Kararsız bir nefes alıyor, eli hâlâ göğsüne bastırıyor. Gözlerinde sevinç, şaşkınlık ve yürek parçalayıcı bir rahatlama parıltısı belirliyor. "Benim için hissettiğin *bu* mu?"

"Bu yarısı. Bir duyguyu paylaştığımda, yoğunluğu yarıya indiriyor, böylece yarısını ben hissediyorum, diğer yarısını da sen hissediyorsun."

Ama bunun bilimsel açıklamasını duymamış gibi görünüyor, çünkü birkaç saniye boyunca bana bakarken ağzı hafifçe aralanıyor. Sonra bastırarak, "Yarısı. Bu sadece *yarısı* mı?"

"Evet."

Yine o dengesiz nefeslerinden birini alıyor, neredeyse çatıdan düşecekmiş gibi görünüyor. Bana bakarken gözlerini ham duygular dolduruyor.

Gülümseyerek uzanıp yanağını okşuyorum. "Eğer tekrar şüphe duymaya başlarsan bu duyguyu hatırla."

Gözlerini kapatıyor. Aramızdaki bağlantıyı bırakıyorum, böylece bu anıyı ruhuna kazıyabilecek ve onu ne kadar sevdiğimden asla şüphe duymak zorunda kalmayacak. Sonra gözlerini tekrar açtığında, bağlantının kaybolmasına ve sihrimin tekrar içimde kaybolmasına izin veriyorum. Tüm duygular bana geri dönerken içimdeki o yanan aşk ateşi bir kez daha gücünü ikiye katlıyor.

Kanatları çırpınırken aniden hareket ediyor ve dizleri her iki yanımdaki çatıda olacak şekilde kalçalarıma biniyor. Güçlü vücudu, yakışıklı yüzü, heybetli kanatları, tüm özü kalbimi yerinden oynatıyor,

Tek gördüğüm o olana kadar dünyanın geri kalanını bloke ediyor. Ellerini yanaklarımdan saçlarıma doğru kaydırıyor ve başımı geriye yatırarak yakıcı bakışlarıyla buluşmamı sağlıyor.

"Azaroth'un alevi, Selenâ," diyor nefes nefese kalmış bir sesle. "Bu..."

"Bana kalırsa çok etkileyici," diye şaka yapıyorum, ağzımda bir sırıtış.

"Bu çok karmaşık bir teknik ve daha da karmaşık bir duygu, ama sonuçta ben oldukça zekiyim."

Dudaklarıma yapışıyor ve alaycı sözlerimi sahiplenici bir öpücükle kesiyor. "Sen lanet olası bir tanrıçasın," diye öfkeli öpücükler arasında ağzıma doğru nefes alıyor.

Tenimde şimşekler çakıyor ve kalbim küt küt atıyor. Bir elini saçlarımdan çekip arkamdaki çatıya dayıyor. Öne doğru eğilerek, sırtım sıcak taşa değene kadar bizi aşağı indiriyor. Kısa ipek geceliğim neredeyse kalçalarıma kadar kayıyor ve ben bacaklarımı kenardan kaldırıp ayaklarımı çatıya dayıyorum.

Nefes nefese beni öpmeye devam eden Draven bir elini boynumun altından, diğerini de sırtımın altından geçiriyor. Sonra kanatlarını çırpıyor. Bizi uçurumun kenarından uzaklaştırıp düz çatının ortasına doğru uçururken ağzından nefes nefese kalıyorum.

Draven ellerini çekmeden önce beni nazikçe yere yatırırken sırtım tekrar sıcak taşa çarpıyor. Hâlâ üzerimdeyken daha dik oturuyor ve benimle göz göze geliyor. Altın rengi gözlerinde muziplik parıldıyor.

"Ben de yeni bir teknik üzerinde çalışıyorum," diyor. "Sana göstermemi ister misin?"

Beklenti vücudumda dalgalanıyor ve sesindeki karanlık vaatlerle bacaklarımin arasında bir zonklama başlıyor. "Evet." Bakışlarımin onun güçlü vücudunda gezdiriyorum. "Ama önce tişörtünü çıkar."

Bir elini çenemin altından geçirip beni sıkıca tutuyor ve eğilip vahşi bir öpücük daha konduruyor. "Çok otoriter," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Ama sonra geri çekiliyor ve gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor. Dirseklerimin üzerinde doğrulup ipek bornozu omuzlarımdan hızla kaydırıyorum ve çatıya fırlatıyorum. Sonra Draven'ın son düğmeleri de çözmesini izliyorum. Siyah gömlek açılıyor, sert göğsü ve keskin karın kasları ortaya çıkıyor.

Damarlarımda ateş yanıyor ve dudaklarımin yalıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor Draven. "Sen bana öyle bakarken aklımda tek bir düşünce tutmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve ona memnun bir sırıtış atıyorum. "Gömlek."

Başını bana doğru sallayıp tamamen insan formuna geçerken gözleri arzu ve onay ile yanıyor. Draven gömleği geniş omuzlarından silkerken küçük bir bulut gecenin içine doğru sürükleniyor. Bornozumun yanına, çatıya fırlatıyor.

"Kanatların," diye yakınıyorum.

Bana uzun uzun bakıyor ve sonra tekrar yarım vardiyaya geçiyor. Heybetli siyah kanatları şimdi yarı çıplak vücudunun arkasına yayılmış durumda. Onları daha iyi bir konuma getirirken hafifçe hışırıyorlar.

Hâlâ dirseklerimin üzerinde geriye yaslanmış, Draven Ryat'ın mutlak mükemmelliğini seyrederek kaslı vücuduna bakıyorum.

"Azaroth'un lanet alevi," diye inliyor, sesi boğuklaşıyor. "Az önce sana ne dedim ben?"

Sırf onu daha da kızdırmak için, bakışlarımı kasıtlı olarak vücudunda gezdirirken dilimi dişlerimin arasında kaydırıyorum. Draven kalçalarımı sıkıca kavradığında dudaklarımdan bir feryat dökülüyor, ardından bir inilti geliyor. Emredici ellerini kalçalarımın yukarı çekip kısa geceliğimi kalçalarıma kadar iterken ve sonra parmaklarını külotumun üstünden kıvrırken içimdeki ısı titreşiyor.

Külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırırken tenim karıncalanıyor ve klitorisim zonklıyor. Pozisyonunu ayarlayarak narin kumaşı ayaklarımdan üzerinden geçiriyor ve sonra külotumu çatıya, bornozumun yanına fırlatıyor.

"Benim için bacaklarını aç," diye emrediyor.

Bu emir kemiklerimi titretiyor ve klitorisimin daha sert zonklamasına neden oluyor. Ona sinsî bir bakış attım. "Evet, efendim."

Şehvet gözlerinde karanlık alevler gibi parlıyor ve uzun bir nefes verirken elini esnetiyor. "Lanet olsun, küçük asi."

Memnun bir kıkırdamayla tamamen sırtüstü uzanıyorum ve emredildiği gibi bacaklarımı açıyorum. Bu kadar açıkta olduğum için vücudumda gergin bir heyecan dolaşıyor. Ama gecenin bir yarısı çatıda, ahlaksız arzularımıza sadece yıldızlar tanıklık ediyor.

Draven kalçalarımı sıkıca kavrayıp kıcımlı çatıdan kaldırdığında vücudumdan bir sarsıntı geçiyor. Kıvraniyorum, dengemi geri kazanmaya çalışıyorum. Draven bacaklarımı omuzlarının üzerinden geçiriyor. Beni kürek kemiklerimin üzerinde, kığım havada ve amım tam yüzünün önünde yatar halde bırakıyor. Geceliğim göğüslerime doğru kayıyor ve beni neredeyse tamamen çıplak bırakıyor.

"İşte böyle," diyor Draven, sesi karanlık ve alaycı.

Bu pozisyon beni tamamen onun merhametine bırakıyor. Ve kendini beğenmiş piç bunu biliyor.

Kalbim bunun heyecanıyla çarpıyor ve klitorisim ihtiyaçla zonkluyor.

"Övündüğün yeni teknik bu mu?" Yem atıyorum.

"Oh, hayır, henüz o kısma gelmedik." Ağzı amıma o kadar yakın ki, her kelimesi hassas tenime hava püskürtüleri gönderiyor.

Kıpırdanıyorum, içimde zonklayan acıyı dindirmeye çalışıyorum. "O zaman sen-"

Amımı yalıyor.

Nefesim kesiliyor, zevk omurgamdan yukarı fırlıyor. Kendini beğenmiş bir kıkırdama çıkarıyor, sesi klitorisimi ağzına alırken titreşiyor. İnliyorum ve tekrar umutsuzca kıvranıyorum. Ama bu pozisyonda vücudumun kontrolü tamamen onda.

Draven dişlerini hassas derimin üzerinde hafifçe gezdirmeden önce dudakları ve diliyle klitorisimi okşarken içimden zevk akıyor. Ciğerlerimden umutsuz bir inilti daha kopuyor. Elim dışarı fırlıyor ama bu pozisyonda ona ulaşamıyorum bile.

Kollarımın çatıda geriye düşmesine izin vererek, Draven zar zor düz görebilene kadar klitorisimle oynarken titreyen nefesler alıyorum. İçimdeki gerginlik dışarı çıkmak için yalvarıyor. Draven dilini yavaş ve lüks bir hareketle amımda gezdiriyor ve sonra geri çekiyor. Göğsüm kabarıyor ve dudaklarının gittiğini fark etmem bir anımı alıyor.

Sonra klitorisime bir şey *çarptırıyor*.

Nefesim kesiliyor, gözlerim şak diye açılıyor.

Tüm klitorisim o zap'ın artçı etkileriyle karıncalanırken zevk içimde çatırdıyor. Başımı kaldırabildiğim kadar kaldırarak, geniş gözlerle Draven'a bakıyorum. Bacaklarım hâlâ omuzlarının üzerinde duruyor ama o başını kaldırıp bakışlarımı karşılıyor. Sağ elini görmem için havaya kaldırırken dudaklarında hınzır bir sırıtma var.

Parmaklarının üzerinde küçük şimşekler çakıyor. Çenem düşüyor.

Sırıtsı genişliyor. "Yeni teknik için bu nasıl?"

Klitorisime tekrar şimşek çaktırıırken ona sadece bir nefes ve derin bir inilti cevap veriyor. Başımı arkaya atıyorum, zevk içimde nabız gibi atarken kalçalarımı yuvarlıyorum. Dilini amımda gezdiriyor ve sonra klitorisimin etrafında döndürüyor. Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

Yalıyor, emiyor, ağzını çalıştırıyor ve sonra ben kıvranana, nefes nefese kalana ve onun adını inleyene kadar klitorisime tekrar tekrar şimşek çakıyor. Bastırılmış gerilim bir fırtına gibi içimde çatırdıyor. Nefes nefese ciğerlerime hava çekiyorum. Sanki zihnim paramparça olacakmış gibi hissediyorum.

Draven zonklayan klitorisimi tekrar ağzına almadan önce diliyle hafifçe vuruyor. Orgazma doğru baş aşağı yuvarlanırken zevkten zar zor nefes alabiliyorum. Dilini giriş yerimin etrafında kaydırıyor.

"Aman Tanrım-" Draven klitorisime şimşegini tekrar çakarken sözlerim bir nefes ve yalvaran bir inilti ile kesiliyor.

"Efendim demeyi tercih ederim. Ya da efendiyi. Ama sanırım Tanrı da olur."

Hırıltılı cevabım, dilini klitorisimin etrafında ustaca bir hassasiyetle döndürürken başka bir inilti tarafından boğuldu. Havada umutsuzca kıvranarak inliyorum. Draven tatlı işkencesine devam ederken beni daha sıkı kavırıyor. Tüm vücudum bastırılmış bir serbest bırakma ile titriyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, kelime başka bir nefesli inilti ile kırılıyor. "Oh, lanet olsun, lütfen."

Klitorisime karşı kıkırdıyor. Geri çekilerek bacaklarımı nazikçe omuzlarından indiriyor ve tekrar yere koyuyor. Göğsüm kabarıyor ve sıcak çatıda öylece uzanıyorum, bastırılmış ihtiyaçla sayıklıyorum.

Bacaklarımın arasında diz çökmüş olan Draven bana sırtıyor. "Yalvarırken çok güzel oluyorsun."

Boğazımdan umutsuz bir hırıltı kopuyor ve elim kemerini tutmak için dışarı fırlıyor. "Eğer beni hemen becermeye başlamazsan, seni bıçaklayacağım."

Gözlerinde ateş kıvılcımları. Sert bir elini boğazıma dolayarak üzerime eğiliyor ve dudaklarıma vahşi bir öpücük kondurduktan sonra mırıldanıyor: "Beni tehdit ettiğinde daha da ateşli oluyorum."

Onu öfkeyle öperken bir yandan da kemerini çözmeye başlıyorum. Parmaklarım bocalıyor ama sonunda açmayı ve pantolonunun düğmelerini çözmeyi başarıyorum. Kumaşı bir kenara iterek, elimi kalın sikinin etrafına doluyorum ve sonra yukarı aşağı sarsıyorum.

Draven'ın göğsünden bir inilti kopuyor. Keskin bir nefes alıyor, ben tekrar yaparken vücudu titriyor.

"Becer beni," diye emrediyorum, dudaklarına karşı sırtarak. "Hemen şimdi."

Alt dudağıımı ısırtıyor ve elini boğazımdan yukarı kaydırarak çenemin hemen altına kilitliyor. Elimi tekrar onun sert sikinin üzerinde yukarı aşağı gezdiriyorum. Dudaklarından inleme ile hırlama arası bir şey kaçıyor.

"Bir dahaki sefere kelepçeleri de getireceğim," diye tehdit ediyor ağzıma karşı.

Ama sonra geri çekiliyor ve kalan kıyafetlerini hızla çıkarmaya başlıyor. Geceliği aceleyle başımdan çekip bir kenara fırlatıyorum. Çıplak bedenime bakarken gözleri arzuyla yanıyor ve gözlerindeki o bakış nefesimi kesiyor.

"O kadar mükemmelsin ki," diye bastırıyor, sanki çıplak bedenimi görmek onu her seferinde nefessiz bırakıyormuş gibi bana bakıyor.

Yanaklarım kızarıyor.

Üzerime eğiliyor ve kalçalarını tam benimkilerin üzerine yerleştirirken kollarını iki yanımdaki çatıya dayadığında bacaklarımı tekrar açıyorum. Aleti girişime sürtünüyor. Elimi boynunun arkasına doluyorum ve ağzını kendime doğru çekiyorum.

Göğsünden bir inilti kopuyor. Sonra içime doğru itiyor.

Sert siki sırlıklam amıma girerken dudaklarına karşı nefes nefese kalıyorum. Her zaman olduğu gibi, dışarı kaymadan önce boyutuna alışmam için bana bir an veriyor ve sonra tekrar içeri çarpıyor. Zevk omurgamdan yukarı fırlıyor.

Ciğerlerimdeki nefesi çalmaya ve kalçalarını sertçe itmeye devam ederken, Draven bir elini çatıdan çekip kaburgalarımın yan tarafına doğru kaydırıyor. Parmakları kaburgalarımın üzerinden göğüslerime doğru ilerlerken tenim karıncalanıyor. Meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlarken ağzına doğru iniliyorum.

Sıkı bir tempoya başlıyor, emredici vuruşlarla içime giriyor. O inanılmaz gerilim yeniden içimde oluşmaya başlıyor. Parmaklarımı boynundan yukarıya, saçlarına doğru kaydırıp sıkıca kavriyorum. Diğer elimi kaldırarak kanatlarının üzerinden geçiriyorum.

Vücudu titriyor.

Ağzına karşı sırtıyorum ve tekrar yapıyorum. Göğüs ucuma şimşek gibi çakıyor.

Göğüs ucum zevkle karıncalanırken nefes nefese yerden doğruluyorum. Draven dudaklarımda titreşen kendini beğenmiş bir kıkırdama çıkarıyor. Kalçalarımı onunkilere çarpıyorum ve alt dudağını ısıyorum. Hızını artırıyor, beni daha sert beceriyor.

Zevk, her emredici itişte vücudumda nabız gibi atıyor. İçimde bastırılmış bir salıverme fırtınası eserken çaresizce nefesler alıyorum. Ve otoriter piç bana hiç merhamet göstermiyor. Beni sertçe becermeye devam ederken, meme ucumla oynamakla şimşek çaktırmak arasında gidip geliyor ve aynı zamanda beni tamamen anlamsız bir şekilde öpüyor.

Tüm dünyam sadece ona daralana kadar vücudum uyarılmanın saldırısıyla titriyor. Dudakları benimkilere değiyor, tadı yağmur, rüzgâr ve şimşek gibi. Gece sisi ve köz gibi sarhoş edici kokusu ciğerlerimi dolduruyor. Kaslı vücudu benimkine karşı. Kalın siki içimde. Isınmış tenimdeki emredici elleri. Sonsuza dek onun içinde boğulabilirdim. Başka hiçbir şeye ihtiyaç duymadan.

Sertçe itiyor, içimin derinliklerine vuruyor.

Zevk vücudumda çatırdıyor, serbest bırakma içime çöküyor. Nefesim kesiliyor, yoğun zevk dalgaları her uzvumu sararken bacaklarım kalçalarının etrafında titriyor. Draven bu nefesi dudaklarımdan öfkeli bir öpücükle çalarken, orgazm boyunca beni becermeye devam ediyor ve onu yoğunlaştırıyor.

O içime girdikçe amım onun sikinin etrafında sıkılaşıyor, iç duvarlarım çırpınıyor.

Parmaklarımı kanatlarındaki yumuşak zarın kemikle buluştuğu o ekstra hassas çizgiler boyunca çekiyorum.

Zevk gözlerinde patlıyor.

Serbest bırakma ona da çarparken göğsünden derin bir inilti kopuyor. Her zaman olduğu gibi, o da sertleştiğinde zevkle dolan mükemmel yüzündeki her sesi, her ifadeyi ezberliyorum. Çünkü buna asla doyamayacağım.

Zevk dalgaları azaldığında, bana hayretle bakıyor. Sanki şimdiye kadar gördüğü en şaşırtıcı şeymişim gibi. Bunca aydan ve yaşadığımız onca şeyden sonra bile bana hâlâ böyle bakıyor olması kalbimin çarpmasına ve göğsümün ısıltılı bir sıcaklıkla dolmasına neden oluyor.

Yavaşça çekiliyor, güçlü bedenini yana yatırıyor ve sonra yanımdaki sıcak çatıya uzanıyor. Titreyen bir nefes alıyorum, kalıcı zevk hala küçük şimşekler gibi tenimde sıcıyor. Draven kolunu altımdan geçiriyor ve beni kendine çekiyor.

Göğüslerimiz kabarıyor ve bir süre boyunca yıldızlarla dolu geceyi dolduran tek ses nefes alış verişlerimiz ve şelaleden gelen kısık şırıltılar oluyor.

Draven beni daha da yakına çekiyor, ölümcül vücudu benimkiyle birleşiyor. Şakağıma yumuşak bir öpücük kondurduğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Tüm bunlar sona erdiğinde, sana hak ettiğin hayatı vereceğime yemin ederim," diye söz veriyor, sesi ciddi. "Her zaman hak ettiğin hayatı."

Göğsüm sıkışıyor.

"Her şeyi hak ediyorsun," diye fısıldıyor tenime karşı.

Boğazımdaki ani kalınlaşmaya karşı yutkunuyorum. "Sen de öyle Draven."

Mırıldanıyor ve sonra şakağımı tekrar öpüyor. "Söz o zaman. İstedğimiz her şeyi elde edelim."

Draven'ın kollarında uzanıp yukarıdaki ışıltılı gökyüzüne bakarken ağzıma haince bir gülümseme yayılıyor. Başımı sallıyorum, sözlerinin içimin derinliklerine yerleştiğini hissediyorum. Bir söz. Bir yemin. Bu adaletsiz dünyaya meydan okuyan bir çığlık.

"Evet. Her şeyi alalım."

CHAPTER THIRTY-EIGHT

O Bir kez daha, kalabalığın heyecanlı kükremesi üstümüzdeki arenanın duvarlarında titreşiyor. Geçen seferki gibi aynı bekleme odasında duruyoruz ve tıpkı o maçta olduğu gibi, kapının dışındaki arenanın kumları tamamen boş.

Hiçbir yapı yok. Silah yok. Engel yok.

Bu sefer kalabalığın zevki için ne tür bir oyun oynayacağımızı ima eden hiçbir şey yok.

Arkamızdaki kapı açılıyor ve kumlara açılan koridor yerine arka odaların derinliklerine giden koridordan üç kişi içeri giriyor. Hepimiz ona doğru dönüyoruz.

Isera'nın gösterisini yapmasından bu yana geçen bir hafta içinde hepimiz kendi yöntemlerimizle bununla yüzleştik. Draven en başından beri pek kızgın değildi, o yüzden her zamanki gibi devam etti. O bunu kabullendikten sonra Galen ve Lyra da kabullendi. Alistair dün geceye kadar Isera'ya kaşlarını çatarak bakıyordu, ta ki dramatik bir şekilde iç çekip en azından ne yapacağını bize bildirseydi de biz de yardım edebilseydik diye homurdanana kadar.

Şaşırtıcı bir şekilde, Isera birkaç gün önce gerçekten özür diledi. Ama sadece benden. Ve asıl anlaşmayı yaptığı için değil, bunu yaparken ağzımı tıkadığı ve beni buza zincirlediği için. Beklediğimden daha fazlasıydı, bu yüzden kabul ettim. Dürüst olmak gerekirse, o zamana kadar kızgınlığım zaten azalmıştı. Çünkü onun haklı olduğunu biliyordum.

Bu savaş kazanmak için Unseelie Sarayı'na ihtiyacımız var. Draven ve benim birbirimize söz verdiğimiz geleceğe sahip olabilmemiz için bu savaş kazanmamız gerekiyor. Bane ve Jessina yaşadığı sürece, Draven'ın ihanetinin ve uğradıkları aşağılanmanın intikamını almak için bizi dünyanın öbür ucuna kadar avlayacaklar.

kendi şehirlerinde bir isyan başlatıp kaçtığımızda. Bu yüzden onları ve tüm hanedanlarını alaşağı etmeliyiz. Bunu da Unseelie Sarayı gibi güçlü müttefiklerimiz olmadan yapamayız.

Yani Isera haklıydı ve bunun için ona gerçekten kızamam.

Derinlerde bir yerde, başka bir sebep daha var. Kendime bile itiraf etmeye cesaret edemediğim bir sebep. Amacına nasıl ulaştığına kızamıyorum, çünkü içimde gizli bir parça *benim* de bu kadar acımasız olabilmeyi diliyor.

"Özel ekstra oyuna hoş geldiniz," diyor kısa gümüş saçlı erkek bir Unseelie fae. "Ben Yster. Ve sanırım Grey ile zaten tanışmıştınız." Yanındaki, bir yerlerden tanıdığım erkek fae'yi işaret ediyor.

Omuz hizasında kahverengi saçları at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmış ve gözleri turkuaz ve sarı renkte. Bizi koğuşların yanındaki ormandan şehre getiren adam olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, afallıyorum. Geçit büyüsü var. Peki Mabona aşkına burada ne işi var?

"Ve bu da Hana," diye devam ediyor Yster ve omuz hizasında siyah saçları olan dişi bir fae'yi işaret ediyor.

Kadının mavi ve yeşilin canlı tonlarındaki gözleri, herkesin ona baktığını fark etmeden önce etrafındaki odayı inceliyor. Sonra bakışlarını geri çekip hepimize garip ama içten bir gülümseme fırlatıyor.

"Merhaba," diyor.

Alistair ona kaşlarını çatıyor ama ben küçük bir gülümsemeyle geçiştiriyorum.

"Bu ekstra özel oyun için Majesteleri ekstra özel bir set sipariş etti," diyor Yster, sanki kral adına gurur duyuyormuş gibi ışıldayarak. "Buradaki Grey, Hana'nın yarattığı cep gerçekliğine bir portal açacak."

Sersemletici bir sessizlik şiddetli bir tokat gibi grubumuzun üzerine çöküyor. "Şimdi ne yapacaklar?" Alistair sonunda ağzından kaçırıyor.

"Bir portal olmadan sizi cep gerçekliğine sokamayız. İşte bu yüzden-"

"Evet, ben de bunu sormuyordum." Alistair'in yüzünde şüphe dolu bir kaş çatma ifadesi var. "Cep gerçekliği de neyin nesi?"

"Bu, uhm..." Yster kararsız bir şekilde sözünü kesiyor ve Hana'ya bakıyor.

Hana bir kez daha etrafımızdaki odaya bakıyordu ve Yster'in bakışını fark edince biraz sıçradı. Başını hızlıca sallayarak bize geri dönüyor.

"Bir cep gerçekliği," diye başlıyor, sesi şaşırtıcı derecede yumuşak. "Bu, bizim gerçekliğimizden ayrı bir yere geçici bir giriştir, ancak daha sonra duruma göre kısa ya da daha uzun bir süre için bizim gerçekliğimize çekilir.

etrafındaki kenarları bükme için belirli önlemler kullanırken aynı zamanda-

"Hayır," diye araya giren Alistair ona kızgınlık ve inançsızlık arasında bir yerde duran bir bakış atıyor. "Beş yaşındaymışım gibi hecele."

Kadın tereddüt ediyor, dudakları hafifçe aralanıyor ve birkaç saniye gözlerini kırıştırıyor. Sonra tereddütle mırıldanıyor ve etrafına bakınmaya başlıyor. Birden dizlerinin üzerine çöküp kuma iki daire çizince hepimiz ona bakakalıyoruz. İlkini işaret ediyor.

"Bunu Unseelie Sarayı olarak düşünün," diye başlıyor. Sonra diğer daireyi işaret ediyor. "Ve burası da buradan çok uzakta başka bir yer."

Başımızı sallıyoruz. Açıklamasını buraya kadar takip ettiğimizi gördükten sonra, iki eliyle diğer yeri temsil eden daireye uzanıyor ve ellerine kum alıyor.

"Bir cep gerçekliği yarattığımda, o yerden bir parça alırım, bunun gibi." Elinde tuttuğu kuma doğru başını sallıyor. "O yer hala çemberin içinde kalıyor. En azından fiziksel olarak. Ama o gerçekliği buradaki gerçekliğimize taşıyabilirim." Unseelie Sarayı'nı temsil eden daireyi başıyla işaret ediyor. "Gördüğünüz gibi, kum fiziksel olarak hâlâ burada. Ama şimdi cep gerçekliğimin duvarları içindeki her şey, yani elimdeki kum, artık bizim gerçekliğimize ait. Yani ben onu serbest bırakana kadar kimse ellerimdeki bu kum yığınının giremez ya da buradan çıkamaz." Kumun tekrar çemberin içine düşmesine izin veriyor. "Sonra tekrar orijinal gerçekliğe ait olmaya devam eder."

"Bu... aslında mantıklı," diyorum, bu gerçeğe biraz şaşırarak. Diğerleri de başlarını salladılar.

"Güzel," diyor Hana, hepimize parlak bir gülümseme göstererek. Ellerindeki kumları fırçalayarak tekrar ayağa kalkıyor.

"Hayır, iyi değil," diye araya giriyor Galen, kimse bir şey söyleyemeden.

"Bu da ne demek oluyor? Bu oyun başka bir gerçeklikte mi geçiyor?"

"Hayır" diyor, ses tonu dalgın. "Daha çok başka bir dünya gibi. Ya da belki başka bir kıtada. Tam olarak emin değilim."

Alistair ona bakıyor. "Bunun bizi daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" Gözlerini kırıştırıyor, irkilmiş görünüyor. Çünkü görünüşe göre öyleydi.

Yanımda Draven kollarını kavuşturuyor ve Yster'a buyurgan bir bakış fırlatıyor. "Bu oyun için başka bir dünyaya mı gönderiliyoruz?"

Yster başını sallayarak, "Evet," diye cevap verdi. "Dediğim gibi, Hana bir cep gerçekliği yarattı ve Grey sizi oraya götürecek bir portal oluşturacak. Ben bir uzakgörürüm, bu yüzden o cep gerçekliğine bakacağım ve dışarıdaki herkes için onu yansıtacağım.

arenada görmek için. Ne yazık ki sizi duyamayacağız. Ama kalabalık yine de tatmin olmuş olmalı."

Ağzım açık kaldı. Bir uzakgörür gördüklerini diğer insanlara yansıtabilir mi? Seelie Sarayı'nda, kulenin tepesindeki ejderhaları izleyen uzakgörürümüz sadece... Uzağı görebiliyor.

Etkileyici bir nefes aldım. Güçlerinizin yapabildiği her şeyi anlamanıza yardımcı olabilecek bir öğretmene sahip olmak inanılmaz bir fark yaratıyor. Şehrimizde büyüye sahip çok daha az insan olduğu için Seelie Sarayı'nda çoğu insanın şiddetle özlediği bir şey.

Yster görünüşe bakılırsa benim etkilenmiş gibi çıkan sesimi yanlış yorumluyor ve bunun üç gücün muhteşem birleşiminden kaynaklandığını düşünerek biraz daha dik dururken dudaklarına bir başka gülümseme yayılıyor.

"Peki hedefimiz nedir?" Draven soruyor, buyurgan bakışları hâlâ gururlu uzakgörüşlüye kilitlenmiş durumda.

"Ah, uhm, dışarı açılan portalı bulmak," diye cevaplıyor.

"Hepsi bu mu?"

"Kızıl Fraksiyon ya da Beyaz Fraksiyon onu bulmadan önce senin bulman gerekiyor. Gördüğünüz gibi, bir kişi dışarı açılan geçide adımını atar atmaz, o takımın tüm üyeleri anında buraya, arenanın merkezine geri taşınacak. Ve cep gerçekliği çökecek."

İçimden bir şok geçiyor ve çenem düşüyor. "Tekrar söyler misin?"

"Sadece bir takım geri dönmeyi başaracak. Diğer ikisi cep gerçekliğinin asıl ait olduğu topraklarda geride kalacak." Yster omuz silkiyor. "Ya da en azından Majesteleri onu tekrar açıp birini geri getirmemiz için bize emir verene kadar."

Kaybeden takımlardan biri olursak bunu bizim için asla yapmayacaktır. Belki Isera'yı almak için açabilir. Ama ya geri kalanımız? Bizi kesinlikle orada bırakacaktır.

"Vay canına," diyor Lyra ve kısık bir ısıklık çalıyor. "Bu... yoğun."

Yster bize bir kez daha ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Çok heyecanlı bir oyun, sence de öyle değil mi?"

"Uhm," diyor Galen, ona yandan bir bakış atarak. "Elbette."

"Pekâlâ, hazır olun," diyor Yster ve ellerini bir kez çırpıyor. "Tüm ekipler dışarı açılan geçide aşağı yukarı aynı mesafede olan farklı yerlerden başlıyor. Ve diğer iki takım çoktan geçti."

İçimde bir sarsıntı oluyor ve bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. "Ne?"

"Evet, Grey aynı anda birden fazla portal açamıyor, bu yüzden her takımı teker teker göndermek zorunda kaldık. Ve siz kalabalığın favorisi olduğunuz için, Majesteleri son girenlerin siz olmasının daha da heyecanlı olacağını söyledi."

Tabii ki öyle dedi. Siktiğimin Orion'u.

Hepimiz diğer takımların bizden ne kadar önde olduğunu merak ederek birbirimize bakıyoruz.

Grey, Hana'nın yarattığı cep gerçekliğine açılan portalı çağırırken kumdan parıldayan mavi bir dikdörtgen yükselmeye başlıyor. Aniden bastıran bir gerginlik hissini yutuyorum. Bu oyun beklediğimden çok daha büyük riskler içeriyor.

Üstümüzde, kalabalığın heyecanı gök gürültüsü gibi gümbürdüyor. Kırmızı Fraksiyon ve Beyaz Fraksiyon'un çoktan oyuna başladığını bildiğimiz için artık çok daha anlaşılır.

Dikdörtgen sonunda hareket etmeyi bırakıyor ve bir kapı aralığı oluşturuyor. İçinden bir orman görünüyor.

"Bu cep gerçekliği hangi dünyaya ait?" Dudaklarımı gergin bir şekilde yalayarak soruyorum.

Hana şaşkınlıkla irkiliyor ve dikkatini bir kez daha odadan bize çeviriyor. "Oh, uhm, emin değilim. Geçen hafta kazara açtım."

Ona kuşkulu bir bakış attım.

Muhteşemdi.

Geçitten geçiyoruz.

CHAPTER THIRTY-NINE

W Diğerk tarafta bizi karşılayan şey daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Önümüzdeki orman, katıksız tuhaflık açısından, kurbağaların yaşadığı o büyülu yeraltı ormanıyla aynı seviyede. Göz kırıyorum, başımı çeviriyorum

bir yandan diğerk yana.

Gözün görebildiğı kadarıyla tek bir düz ağağ gövdesi bile yok. Sanki biri her dalı ve her ağağ gövdesini almış ve sonra onları bükerek farklı yönlere uzanan spiraller gibi görünmelerini sağlamış gibi görünüyor. Yeşil yapraklar yukarıdaki gölgelikte hışırıyor ama kıvrılan dalların çoğı da hafif rüzgarda dalgalanan perdeler gibi aşağı sarkan koyu mor yosunlarla kaplı. Sarkan yosunlar ormanı renk cümbüşüne boyuyor. Aslında baktığım her yerde parlak renkler ormanı aydınlatıyor.

Pembe çiçekler ormanın zeminini kaplayan taze yeşil çimenleri süslüyor ve parlak sarı likenler her taşı ve kayayı kaplıyor. Budaklı ağağ gövdelerinde büyüyen birkaç soluk mavi mantar bile var.

Bu renkli manzaraya bakıyorum.

Sanki bir gökkuşağının ortasında duruyorum.

"Vay canına," diyor Lyra. "Bu oldukça havalı."

Başımı sallıyorum. "Büyüleyici."

Alistair kaşlarını indiriyor. "Ormanlardan nefret ederim."

Arkamızdaki geçit tekrar yere inerek bizi içeriye kapatıyor. Eskiden olduğu yerdeki çimenlere bakarken midemde ani bir dehşet duygusu geziniyor. Bu konuda içimde kötü bir his var.

"Ah, neşelen biraz." Lyra dirseğini Alistair'in kaburgalarına saplıyor. "Sadece diğer geçidi bulmamız gerekiyor, sonra senin tercih ettiğin o kuru ve çorak kumlara geri döneceğiz."

Alistair ona düz bir bakış atıyor ama bir yandan da gülümsemeye çalıştığı çok belli.

"Ve onu hızlıca bulmamız gerekiyor," diye devam ediyor Draven. "Özellikle de diğer takımlar daha önde başladığı için. O yüzden dinleyin."

Alistair, "Ve işte yine emir veriyorsun, patronluk taslayan pantolon," diye belirtiyor.

Draven, Alistair'e emredici bir bakış fırlatır, ta ki huysuz ateş silahşörü ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırına kadar. Draven bıkkın bir iç çekişle bize geri dönüyor.

"Yster'ı duydunuz," diye başlıyor. "Bir kişi geçide adımını atar atmaz tüm ekip anında geri işinlanıyor."

"Bu da demek oluyor ki daha fazla yer kaplamak için ayrılmalıyız," diye bitiriyorum.

Başını salladı. "Kesinlikle."

"Tabii diğer ekipler tarafından saldırıya uğramazsak," diye ekliyor Galen. "O zaman yalnız kalırsak kolayca avlanırsınız."

Biz onun sözlerini sessizce düşünürken, ılık bir rüzgâr garip ormanı süpürürken yapraklar üstümüzde hışırdıyor. Haklı olduğu bir nokta var. Son oyundan sonra hem Kızıl Fraksiyon hem de Beyaz Fraksiyon bize karşı bir kin geliştirmiş gibi görünüyor. Bu yüksek riskli ekstra oyunu oynamayı kabul etmelerinin büyük bir kısmının bu olduğundan eminim. Sadece kalabalığın beğenisini geri kazanmak için değil, aynı zamanda bizden intikam almak için.

"İyi noktaya değindin," diye katılıyor Draven. Kollarını kavuşturarak birkaç saniye daha sessizce düşünüyor. Sonra Galen'e döner. "Çiftler halinde o zaman. Sen Isera ile git. Lyra, sen de Alistair'le." Bana döndü. "Ve Selena, sen benimlesin."

Hepimiz onaylarcasına başımızı sallıyoruz.

"Kalabalığı eğlendirmek için bir şeyler yaparak zaman ya da çaba harcamayın," diye devam ediyor Draven. "Sadece mümkün olduğunca hızlı bitirmemiz gerekiyor ve zaten gerideyiz." Dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor. "Ama neyse ki bu sefer diğer takımlara karşı bir avantajımız var."

Havada küçük bir duman bulutu patlıyor ve ardından Draven yarı vites değiştirirken esintiyle uzaklaşıyor. Devasa siyah kanatları genişçe açıldığında hışırdıyor.

Lyra kıkırdıyor ve heyecanla ellerini ovuştururken Galen bilmiş bilmiş sırtıyor.

Draven çenesini bana doğru salladı. "Pekâlâ, hadi gidelim."

Harekete geçerek ellerimi siyah dövüş derilerimde gezdiriyorum ve hançerimin uyluk kılıfımda güvende olup olmadığını kontrol ediyorum. Sonra hızla Draven'a doğru ilerliyorum. Eğilip bir kolunu sırtımın, diğerini de dizlerimin arkasına geçiriyor. Beni kollarının arasına alırken nabzım hızla atıyor.

Galen ve Lyra'nın arasına bakarken gözleri ciddiydi. "Dikkatli ol." Sonra gökyüzüne doğru ateş ediyor.

Midem bulanıyor ve gözlerimi sıkıca kapatırken kollarımı sıkıca boynuna doluyorum. Rüzgâr kulaklarıma hücum ediyor ve saçlarım arkamda dalgalanıyor. Sonra hızlı yükseliş duruyor ve Draven durup havada asılı kalıyor. Devasa kanatları durmadan çırpınırken gümbür gümbür sesler çıkarıyor.

Derin bir nefes alarak gözlerimi tekrar açıyorum ve ona sert bir bakış fırlatıyorum.

"Piç kurusu," diye homurdanıyorum. "Bunu gerçekten bilerek yapıyorsun, değil mi?" Bana sırtıyor, gözlerindeki hınzır parıltı yeterli bir cevap.

Yarı eğlenmiş, yarı bıkkın bir iç çekişle başımı ona doğru sallıyorum ve çevremize bakıyorum.

İçine düştüğümüz orman uçsuz bucaksız, ancak tamamı bizim için erişilebilir değil. Oyun alanımız Hana'nın kubbe şeklindeki cep gerçekliğiyle sınırlı. Duvarlar yerden yükseliyor ve gökyüzünde merkezde buluşmak üzere içe doğru eğiliyor. Duvarlar cama karşı hareket eden bir tür kalın sıvı gibi görünüyor. Unseelie Sarayı'nın etrafındaki koğuşlara benziyor ama bunlar daha az şeffaf. Duvarların dışındaki manzarayı bozuyor, dışarıda olanın sadece genel şeklini görmemize izin veriyorlar. Ama gördüklerim yine de nefesimi kesiyor.

Ormanın ötesinde büyük bir şehir ve muhteşem bir kale var. Kemerler ve kıvrımlı kuleler göklere uzanıyor ve tüm saray bir tür soluk yansıtıcı taştan yapılmış gibi görünüyor. Hana'nın cep gerçekliğinin kalın duvarları arasından bile, devasa kale güneş vurduğunda parlıyor, sanki binanın kendisi güneş ışığı yayıyormuş gibi.

Bu manzara beni şok ediyor. Çünkü bu etki hem bizim Seelie Sarayı'ndaki güneşte altın gibi parlayan Altın Saray'ımıza hem de Orion'un Unseelie Sarayı'ndaki ışıktaki gümüş gibi parlayan kalesine ürkütücü derecede benziyor. Bu saray altın ya da gümüş gibi değerli bir metalden ziyade hiç batmayan bir güneş gibi parlıyor ama yine de benzerlikler sinir bozucu.

Kalbim göğsümde çarparken kaleden önünde uzanan şehre bakıyorum. Burada yaşayan Fae'ler var mı? Bu diğer dünyada, diğer kıtada ya da her neredeysek orada bizim insanlarımızdan daha fazlası mı yaşıyor?

"Cep gerçekliğinin sınırındayız," diyor Draven.

Sesi beni şaşkın düşüncelerimden sıyrıyor ve kafamı temizlemek ve elimizdeki soruna yeniden odaklanmak için hızlıca sallıyorum. Unseelie Kralı bizi buraya hapsedmeden önce tek çıkış kapısını bulmak.

"Ve Yster tüm takımların geçide benzer bir mesafede bırakıldığını söyledi," diye devam ediyor. "Bu da portalın cep gerçekliğinin ortasında bir yerde olması gerektiği anlamına geliyor."

Arkamıza baktığımda, gerçekten de kısa bir mesafe arkamızda ormandan yükselen yarı saydam kalın bir duvar olduğunu görüyorum. Bakışlarımı tekrar Draven'ın yüzüne çeviriyorum. "Evet ama muhtemelen kalın bir gölgelik altında saklı. Orion senin uçabildiğini bildiğine göre."

"Doğru." Sıkıntıyla çenesini sıkıyor. "Bakalım ne zaman bulabileceğiz-"

Büyü bize doğru ateş ediyor. Ve oklar.

Draven bir şimşek çakmadan hemen önce havaya doğru düşüyor ve bir ok yağmuru tam da bizim işgal ettiğimiz alandan hızla geçiyor. Nefesim kesiliyor, ani düşüşle kollarımı boynuna doluyorum.

Bir su patlaması bize doğru çarpıyor. Draven bizi yana doğru sarsıyor ama tam hareket ettiğimiz sırada havada bir ok fırtınası daha kopuyor. Onları korumak için kanatlarını çırpıyor.

İnanılmaz bir hızla aşağıya doğru düşerken midem bulanıyor.

Bir alev seli bize doğru akarken havada ateş çıtırtıları yükseliyor. Hemen ardından büyük bir şimşek daha çakıyor. Ve sonra başka bir ok sürüsü.

Draven fırtına büyüünü çağırıyor ve kanatlarını tekrar açarken bir rüzgâr patlamasıyla ateş selini kenara itmeyi kıl payı başarıyor. Bizi bir saniyeliğine havada sabitlerken hızlı inişimiz durma noktasına geliyor. Ancak daha fazla büyü ve daha fazla ok bize doğru hızla ilerliyor, bu yüzden kanatlarını tekrar içeri sokuyor ve bizi gölgelikten aşağı bırakıyor.

Çimlerin üzerine sertçe iniyoruz, sarsıntı tüm vücudunu sarıyor. Ama gözleri bana kilitlenmiş, vücudumda yara olup olmadığını tarıyor.

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum.

Ayak sesleri arkamızdan yere çarpıyor. Draven beni hızla çimlerin üzerine bırakıyor ve saldırganlarla yüzleşmek için dönüyoruz.

Isera, Galen, Alistair ve Lyra'nın ağaçların arasından koşarak bize doğru geldiğini görünce içime bir rahatlama çöküyor.

"Ne oldu?" Galen gözlerini kocaman açmış, bizimle gökyüzü arasında endişeli bakışlar atarken soruyor.

"Saldırıya uğradık," diye cevaplıyor Draven.

"Evet, bunu biz de açıkça görebiliyorduk," diyor Alistair, dördü önümüzde dururken. "Ama kim tarafından? Diğer takımlar bu kadar yakın olmamalı."

"Ya da bu kadar güçlü bir büyüye sahip olmamalı," diye ekliyor Isera, serin gözleri ormanı tararken keskin.

"Ya da ok ve yayları olmalı," diye bitiriyor Lyra.

Galen bakışlarını tekrar Draven'a çevirir. "Orion bize tuzak mı kurdu?"

Draven soruyu birkaç saniye sessizce düşünüyor, gözlerinde fırtınalar kopuyor. Ama tek söylediği, "Emin değilim."

Ani saldırıdan sonra kalbim hâlâ hızla çarpıyor, bu yüzden kendimi toparlamak için derin bir nefes alıyorum ve sonra büyümü çağırıyorum. Orion en başından beri diğer takımları bize yakın bir yere bıraktıysa ve onlara bize karşı kullanmaları için ok ve yay verdiyse, heyecanlarını hissedebilmeliyim.

Büyümü etrafımdaki ormana fırlatıyorum, heyecanın parıldayan gümüş kıvılcımlarını arıyorum.

On bir kişiyle bağlantı kuruyor. Bunlardan altısı bir küme halinde ormanın çok ilerisinde bir yerde hareket ediyor, diğer beşi ise yine bir grup halinde solumuzda bir yerde. Her iki yön de saldırıların geldiği yerle uyuşmuyor.

Kaşlarımı çatarak, tekrar sönmesine izin vermeden önce büyümü birkaç saniye daha aramaya devam ediyorum. Eğer iki takım da bize saldıracak durumda değilse, o zaman Mabona adına kim bize ateş etti?

"Diğer takımlar yakınımızda değil," diyerek etrafımdaki şaşkın tartışmayı susturuyorum.

Arkadaşlarımdan hepsi bana döndü.

"O zaman size kim ateş etti?" Alistair benim düşüncelerimi yankılayarak soruyor.

Büyümü tekrar çağırarak bir kez daha ormanın dört bir yanına fırlatıyorum. Ama bu sefer sarı-yeşil şüphe kıvılcımları arıyorum.

İçimde bir sarsıntı oluyor ve yüzümden yüzüme bakarken yutkunuyorum.

"Emin değilim. Ama doğruca bize doğru geliyorlar."

CHAPTER FORTY

"S Vur," diye küfrediyor Galen. Ama Draven'a dönerken menekşe rengi gözleri sabit. "Savaşmak mı, kaçmak mı?"

"Zaten gerideyiz," diye cevap veriyor Draven, hayal kırıklığıyla çenesini sıkarak. "Savaşarak batağa saplanmayı göze alamayız."

"O zaman kaçalım mı?"

"Şu yönden geliyorlar," diye araya giriyorum ve başımla kubbenin merkezine doğru giden yolu işaret ediyorum. "Hızlı" diye eklerken kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Diğerleri bakışlarını başlarıyla işaret ettiğim yön ile arkamızdaki, kubbenin kıvrımlı duvarlarının yerden yükseldiği ve diğer üç taraftan herhangi bir kaçıışı engellediği alan arasında gezdiriyor.

Draven alçak sesle bir homurtu çıkardı ve çenesini salladı. "O zaman koş. Hızlıca."

İleri doğru koşuyoruz.

Budaklı ağaç gövdelerinin arasından gizemli saldırganlarımıza doğru dalarken içimde panik nabız gibi atıyor. Kesim noktasını geçmemiz gerekiyor ki onlar bize ulaşmadan sola dönebilelim. Ama hızlı hareket ediyorlar. İnanılmaz derecede hızlı.

Ağaçların arasında hızla ilerlerken, "Geliyorlar," diye bağıriyorum.

Çılginca koşarken dalgalanan perdeleri kenara ittiğimizde koyu mor yosunlar etrafımızda sallanıyor. Sarı likenlerle kaplı bir taşın üzerinden atlıyorum ve sonra başka bir ağacın altına giriyorum. Saldırgan grup hızla yaklaşıyor.

"Acele et," diye yalvarıyorum.

Botlarımız çimenlere çarpıyor, narin pembe çiçekleri düzleştiriyor ve arkalarında bir iz bırakıyor. Bunu fark ettiğimde içime bir korku düştü. Ama duvardaki kıvrımı geçmemiz gerekiyor. Yoksa onlarla saldırganlar arasında sıkışıp kalacağız. Ama çimlerdeki ayak izlerimizi görebilirlerse, bizi avlamaya devam edebilirler.

"Isera," diyorum ağaçların arasından koşarken hızlı nefesler arasında. "Ayak izlerimiz."

Bakışlarını benimle yer arasında gezdiriyor, gözlerinde bir farkındalık parıldıyor. Başını tekrar önündeki ormana çevirmeden önce gözlerinin bir anlığına parlamaya başladığını fark ediyorum. Sonra ayaklarının önünde buzlar canlanıyor.

Lyra irkilerek hafifçe tökezliyor ve neredeyse çimlerin üzerinde duran dairesel buz parçasına takılıp düşüyor. Ama çabucak toparlanıyor ve Isera'nın ardından buzun üzerine atlıyor. İleride başka bir yama oluşuyor. Ve sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Hepimiz üzerlerine atlıyor, buz parçaları boyunca bir sıra halinde koşuyoruz. Isera önünde yenilerini yaratırken, son kişi de onları terk eder etmez sonuncular kayboluyor.

Sihrimi önümdeki insan grubuna bağlı tutuyorum. Aradaki mesafeyi düşündüğümünden daha hızlı kapatıyorlar.

"Geliyorlar," diye tekrar tıslıyorum.

Hızlanıyoruz. O kadar hızlı koşuyoruz ki etrafımızdaki orman bulanıklaşıyor. Nabzım kulaklarımda gümür gümür atıyor.

Grup yaklaşıyor.

Ciğerlerime hava
çekiyorum.

Sadece ilerideki bu noktayı geçmemiz gerekiyor. Sonra duvar düzleşiyor, her iki yönde de daha geniş bir kavis çiziyor.

Biraz daha.

Alarm omurgamdan yukarı
fırlıyor. "Buradalar!" Nefes
nefese kaldım.

Grup ağaçların arasından sağımıza doğru ilerliyor.

"Buradalar," diye bağırıyor Draven.

Bir fırtına rüzgârı yan taraftan bana çarpmadan önce başımı çevirecek zamanım bile olmuyor. Havada uçarken ve bir ağaç gövdesine çarparken nefesim ciğerlerimden dışarı fırılıyor. Nefes nefese, nefesimi geri almaya çalışıyorum. Ama Alistair bana çarptığında nefesim tekrar kesiliyor. Onu Galen takip etti.

Gözlerimi kırpıştırarak kafatasımdaki çınlamaları temizlemeye ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Yerde kal," diye emrediyor Draven, sesi alçak ama emirle titreşiyor.

Hareket etmeyi bıraktım.

Altımız bir yığın halinde yatıyoruz, uzuvlarımız birbirine dolanmış, göz kırpıyor ve sersemlemiş görünüyoruz. Bu hareketi düzenleyen Draven hariç herkes. Ayağa kalkmış, o koyu mor yosundan uzun bir perdeyi çekerek önümüze kapatıyor. Buz parçaları da yok oldu.

Grubumuzun üzerine kasvetli bir karanlık çöküyor.

Yumuşak bir nefes alarak etrafıma bakıyorum. Bükülmüş ve budaklı bir ağaç dağınık yığınımızı sarıyor. Dallar iki yana uzanıyor ve kalın yosun perdeleri bizi burada neredeyse tamamen gözden gizliyor.

Hâlâ ayakta olan Draven büyüsunü çağırıyor ve sıkışık alanı da kara bulutlarla dolduruyor.

Bir an sonra dışarıdaki ağaçların arasından bir grup fırlıyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Alistair yarı üstümde olduğu halde yerde yatarken, dokuz kişi ormandan koşarak çıkarken, asılı yosunların arasındaki küçük boşluklardan dışarı bakıyorum.

Ve zihnim gördüklerimi zar zor kavrayabiliyor. Bize benziyorlar. Fae gibi. Ama aynı zamanda... *daha fazlası*.

Tıpkı bizim gibi, yüz hatlarında ruhani bir güzellik var. Ama bu insanlar sanki Tanrıça Mabona'nın kendisi tarafından şekillendirilmiş gibi görünüyorlar. Uzun boylu ve kaslılar, bir şekilde aynı anda hem güçlü hem de zarif görünmeyi başarıyorlar. Ve etraflarındaki ağaçlara kıyasla boylarına bakılırsa, Draven'dan bile en az yarım baş daha uzun görünüyorlar. Ve sadece bir ya da iki tanesi değil. *Hepsi birden*.

Işık, cilalı bronz göğüs zırhlarında parıldıyor ve koşarken arkalarında dalgalanan parlak saçlarından uzun sivri kulaklar çıkıyor. Taşıdıkları sadaklarda oklar şingirdiyor ve sekizinin elinde güçlü yaylar var. Dokuzuncu kişi, takımın başında koşan sert görümlü erkek, yay taşımıyor. Ama kollarından birinde şimşekler çakıyor, diğerinde ise ateş yanıyor.

Onlara bakakalıyorum.

Bu insanlar ne tür varlıklar?

Ağaçların arasından geçip daha önce indiğimiz yere doğru koşarken botları yere çarparak gürültüyle geçip gidiyorlar.

Birkaç saniye boyunca altımız da şaşkın bir sessizlik içinde arkalarından bakakalıyoruz. Alistair sonunda "Siktir," dedi.

Gerçekten de oldukça yerinde bir özet, ben de başımı sallıyorum. "Evet."

Bu hepimizi sersemliğimizden kurtarmış gibi görünüyor. Nefesimizi içimize çekerek uzuvlarımızı çözmeye ve yerden kalkmaya başlıyoruz.

Isera doğrulurken Draven'a bir bakış atıyor ve dövüş derisindeki otları temizliyor. "Bir dahaki sefere küçük bir uyarı, Ryat."

Draven bir kaşını ona doğru kaldırıyor. "Buz yolunda bize verdiğin gibi mi?" Bir an için o soğuk gözleriyle ona bakıyor.

Sonra oflayıp pufluyor ve yemin ederim neredeyse gülümsüyor.

Sırıttırıyor, kazandığı zaferden memnun görünüyor, asılı yosunu kenara itip çenesini sallamadan önce. "Hadi ama. Orada olmadığımızı anlamadan önce onlarla aramıza mümkün olduğunca mesafe koymalıyız."

Isera aşırı açıklayıcı bir tonda, "Şu anda buzdan bazı bölgeler oluşturuyorum," diyor ve Draven'a sert bir bakış atıyor.

Draven gözlerini devirirken ben kıkırdayarak başımı sallıyorum.

Asılı yosun tabakalarının dışında dairesel buz parçaları beliriyor ve bir çıkış yolu oluşturuyor. Isera ilkinde atlıyor ve geri kalanımız onu takip etmek için çabalıyoruz.

Yakın bölgeyi temizleyip ormanın derinliklerinde kaybolana kadar buzun üzerinde koşuyoruz. Sonra Isera sihrinin kaybolmasına izin veriyor ve yumuşak çimenlerin üzerinde koşmaya devam ediyoruz.

Kalbim hâlâ çarpıyor ve az önce gördüğümüz varlıklar hakkında kafamda sorular dönüyor. Bu toprakların yerli halkı olmalı ve muhtemelen Hana cep gerçekliğini yarattığında bariyerin içinde kalmışlardı. Bu kadar saldırgan olmalarına şaşmamalı. Muhtemelen *bizim yaptığımızı* düşünüyorlar.

İçimdeki endişe fırtınasını yatıştırmak için, o şüphe kıvılcımlarını aramak için büyümü tekrar dışarı atıyorum. Hâlâ diğer yöne doğru gidiyorlar. Küçük bir rahatlama nefesi alıyorum. Sonra bağlantıyı kesiyorum ve her ihtimale karşı heyecan kıvılcımlarını aramak için büyümü dışarı atıyorum.

Büyüm soldan bize doğru gelen beş kişiyle birleşince keskin bir nefes alıyorum.

"Başka bir ekip geliyor," diye bağıyorum.

Galen nefesinin altından küfrediyor ve omzunun üzerinden keskin bir bakış fırlatıyor. "Bronz zırhlı o tuhaf fae'ler fark etmeden onlarla burada savaşıyoruz."

"Katılıyorum," diye homurdandı Draven. Bakışlarını bana çeviriyor. "Selenâ, hangi yöne ve ne kadar uzağa?"

"Soldan geliyorlar. Hareket hızlarına bakılırsa iki dakikadan kısa sürede burada olurlar."

"Lanet olsun." Ama koşmaya devam ederken nefes alıp veriyor ve geri kalanımıza bir bakış atıyor. "İlerlememiz gerek. Hızlıca. Arkamızda olmaları yanımızda olmalarından daha iyi, çünkü bu en azından onları o yerlilerle aramıza sokacaktır."

Başımızı salladık, hâlâ bükülmüş ağaçların arasında zikzaklar çiziyoruz. "Emredersiniz kaptan," diyor Alistair.

Draven ona bir bakış atıyor ama sonra bakışlarını önündeki ormana çevirip, "Koşun," diyor.

Kalbim yerinden fırlıyor ve hızlanıyorum. Kendimizi zorlayarak ormanın içinde o kadar hızlı koşuyoruz ki ayaklarımı nereye koyduğumu kontrol etmeye bile zamanım olmuyor. Bükülmüş bir kökün üzerinden atlıyorum, sert inişte neredeyse bir ağaca çarpıyordum. Koyu mor yosunlar ben sendelerken sallanıyor. Onu kenara iterek koşmaya devam ediyorum.

Ormanın içinde hızla ilerlerken çarpan ayaklarımız ve hızlı nefeslerimiz etrafımda yankılanıyor.

Diğer grup da yaklaşıyor ve hızını artırıyor.

Tanrıça kahretsin, onları kaybetmeliyiz. Ya da onları yerlilerin yoluna itmek. Ya da bir şekilde-

Draven'in kaslı vücuduna çarptığımda ciğerlerimdeki hava patlıyor.

Çarpmanın şiddetiyle geriye doğru sendeledim. Dengemi yeniden kazanmaya çalışarak kollarımı sallıyorum. Yanımdaki herkes çığlık atarak durdu.

"Ne yapıyorsunuz siz?" Tekrar sendeleyerek ayağa kalktım. "Diğer grup neredeyse..."

Gözlerimi kaçırarak hepsinin durmasına neden olan şeye bakıyorum.

Kocaman sarı bir bulut önümüzde yayılıyor, önümüzdeki ormanı yutuyor.

CHAPTER FORTY-ONE

W Ağaç gövdelerinin arasında neredeyse ince kum gibi süzülen sarı kütleye bakıyoruz. Önümüzdeki ormanın görüntüsünü kapatıyor, her şeyi bulanık sarı bir sise dönüştürüyor ve hem solumuzda hem de sağımızda yayılıyor. Doğru.

Alistair elini kaldırıyor. "Ben pheli sarı bulutun içine girilmemesi yönünde oy kullanıyorum."

"Mükemmel fikir," diye hepimiz hemfikiriz.

Başımı eğerek bulutla solumuzdaki ağaçlar arasına bakıyorum; başka bir grup hâlâ bize yaklaşıyor. "Fikirlerden bahsetmişken, benim de bir fikrim olabilir."

Yarım dakika sonra, sol tarafımdaki ağaçların arasında ayak sesleri yankılanırken, o dönen sarı bulutun önünde tek başıma duruyorum. Güneş ışığı, cep gerçekliğinin yarı saydam tavanından hafifçe bozulmuş olsa da, yukarıdaki kalın yeşil glgelikteki boşluklardan aşığı süzülüyor. Bu sarı tozda yakalanıyor ve küçük zerreciklerin daha parlak görünmesini sağlıyor. Ne olduğunu merak ediyorum.

"Sen!" diye bağırıyor öfkeli bir ses.

Nefes nefese kalıyorum ve sesin kaynağına doğru dönüyorum.

Tüm Beyaz Fraksiyon ormandan dışarı çıkıyor. Bana doğru ilerlerken yüzlerindeki heyecanla öfke birbirine karışıyor. Ya da en azından beşinin yüzünde. Altıncı kişi sadece korkmuş görünüyor.

"Zakkum'u *kırdın*," diye homurdanıyor lider.

Kelimeler beni hazırlıksız yakalıyor ve beklenmedik bir şekilde sert vurduklarında irkiliyorum. Bakışlarım sağdaki uzun boylu ve kaslı adama yöneliyor. Oleander

Darkmane yaklaştıklarında takım arkadaşlarıyla birlikte hareket ediyor, ama onunla benim aramda başka birini tutuyor ve beni izlerken kırmızı ve mavi gözleri korkuyla doluyor.

Aniden bastıran bir suçluluk duygusuna karşı yutkunuyorum. Onu ben kırdım. Onu sihrimle değiştirdim ve şimdi onu geri getiremiyorum.

Bu düşünceyle içimde ani bir istek, bir açlık uyanıyor. Ve küçük bir ses karanlığın içinde fısıldıyor. *Ama zevk... Ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyor musun? Tekrar yap.*

Rahatsız edici düşünceleri bloke ederek, bir adım geri çekilirken bakışlarımı tekrar ekip liderine çeviriyorum. "Bak-"

"Hayır," diye tersledi. "Kapa çeneni. Oleander kalabalığın favorisiydi." Gökyüzüne bir bakış fırlattı. "Umarım izliyorlardır, çünkü şimdi ona yaptıklarını sana ödeteceğiz."

Ellerimi kaldırıyorum ve bir adım daha geri çekiliyorum. "Bunu yapmanıza gerek yok."

Gözlerinde parlayan kötülükle bana doğru ilerlemeye devam ediyorlar.

"İhtiyacınız mı var?" diyor liderleri hain bir sırıtışla. "Hayır, ihtiyacımız yok. Ama istiyoruz."

Onlar bana doğru yaklaşırken ben ellerimi havada tutarak geri çekilmeye devam ederken kalbim gergin bir şekilde çarpıyor.

Sol taraftaki sarışın kadın gözlerini bana dikeyor. "Grubunuzun geri kalanı nerede?"

"Ah." Bir adım daha geri çekilip kalın bir ağaç gövdesinin yanından geçiyorum. "Oradalar, pusu kuruyorlar."

Tüm Beyaz Grup olduğu yerde durdu. Gözlerini kırpıştırarak şok içinde bana bakıyorlar.

"Ne?" diye ağzından kaçırır lider. "Sen ne-"

Büyük bir fırtına rüzgarı onlara yandan çarpıyor. Rüzgar o kadar güçlüdür ve onları tamamen hazırlıksız yakalar ki, yanlarında dönen sarı buluta doğru uçmadan önce panik içinde bağırmayı başarırlar.

Çok yakınımda durduğum için ben de patlama menzilindeyim, ancak yanından geçtiğim kalın ağaç darbenin en büyük kısmını alıyor. Rüzgâr ağaca çarptıkça dallar takırdıyor ve yapraklar uçuşuyor. Topuklarımı yere gömüyorum, siperin arkasında kalmaya devam ediyorum.

Sonra rüzgâr kesildi.

Bir an sonra, Beyaz Fraksiyon sarı sisin içinde bir yere inerken ormanda yüksek sesler yankılanıyor.

Doğrulup ağacın arkasından baktığımda arkadaşlarımın saklandıkları çalılardan çıktıklarını görüyorum.

Bulutun içinden alarm ve panik çığlıkları yükselmeye başlıyor. "Neredeyiz biz?"

"Neden mavisin?"

"Ellerimi bulamıyorum!"

"Sanırım saçlarım yanıyor!"

"Saçımı bulamıyorum!"

Arkadaşlarıma memnun bir sırıtış atıyorum. "Bu onları bir süre meşgul eder."

Lyra güler ve Galen'e dirsek atar. Galen başını sallar ama o da gülümser. Onun yanında Alistair sarı kütleye şüpheli bir bakış atıyor.

"Evet, ama şimdi bulut hareket ediyor," diye dikkat çekiyor.

Başımı çevirdiğimde bulutun gerçekten de şiddetli bir şekilde dönmeye başladığını, bizden uzaklaştığını ve daha çok yanlara doğru hareket ettiğini görüyorum. Sayısız sarı leke tehlikeli bir şekilde yayılmaya başlarken ön kolumu kaldırıp burnumun ve ağzımın üzerine tutuyorum.

Yayılan buluttan bir adım uzaklaşırken Alistair bakışlarını Draven'a çeviriyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Daha hassas bir patlama yapamaz mıydın?"

Draven ona yan gözle bakar. "Gürültülü ve dağınık."

Alistair homurdanıyor.

"Bu kadar gevezelik yeter," diye araya giriyor Isera. "Avantajlı bir başlangıç yaptık. Bunu kullanalım."

Harekete geçerek arkamızı döndük ve diğer yöne doğru yola çıktık. Beyaz Fraksiyon'un geldiği yöne değil, tuzak ya da başka kötü sürprizler bırakmış olma ihtimaline karşı. Sarı bulut Draven'ın rüzgârının ardından dalgalanıyor ve dönüyor ama biz onun yerine etrafından koşarken kenardan güvenli bir mesafede duruyoruz. Beyaz Fraksiyon'un panik dolu bağırıışları ve tutarsız mırıldanmaları biz daha fazla yol kat ettikçe hızla azalıyor.

Ama ne kadar uzaklaşırsak, orman o kadar sıklaşıyor.

Üstümüzde yapraklar hışırdamayı kesiyor ve gölgelik o kadar kalınlaşıyor ki, bozulmuş güneş ışığı onu zar zor delebiliyor. Mor yosun perdeleri bükülmüş dallardan ölüm kefenleri gibi kıpırdamadan sarkıyor ve tek bir kuş ya da böcek sesi duyulmuyor.

Dövüş derimin yakasını çekiştiriyorum. Sanki burada hava hiç hareket etmiyormuş gibi geliyor.

Şakağımdaki teri silerken etrafımı tarıyorum. Alarm omurgamdan yukarı fırlıyor.

Başımı çeviriyorum, ama bakışlarım iki ağacın arasındaki boşluğa tam olarak indiğinde, gördüğümü sandığım gölge artık orada değil. Kalbim göğsümde öfkeyle çarpıyor ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. Bronz göğüs zırhlı o tuhaf varlıklarla karşılaştığım için gerginim.

Ormanın derinliklerine doğru devam ediyoruz.

Ağaç gövdelerinde yetişen soluk mavi mantarlar, her adımda daha da kararan kasvetli ormanda doğal olmayan bir şekilde parlak görünüyor. Ve hava gittikçe yoğunlaşıyor. Kıyafetlerimin yakasını tekrar çekiştiriyorum. Neden bu kadar sıcak oluyor?

Ormanın içinden karanlık bir gölge geçiyor.

Bakışlarımı ona doğru çeviriyorum.

Ama yine hiçbir şey göremiyorum.

Kalbim küt küt atıyor. Başımı sıkıca sallıyorum. Mabona'nın memeleri, topla kendini.

"Uhm," diyor Lyra biraz solumdan. "Telaşlanmak gibi olmasın ama başka bir şey gören var mı?"

Hepimiz dönüp ona bakarken "Evet!" diye bağıyoruz.

Birbirimize bakarken şaşkınlık ve rahatlama dalgalar halinde grubumuza yayılıyor. Görünüşe göre hepimiz halüsinasyon görmeye başlamıştık. Ama tıpkı benim gibi, başka kimse bir şey söylemeye cesaret edemedi.

"Buradan gitsek iyi olacak," diyor Galen, sayıları gittikçe artan pembe çiçeklere, sarı likenlere ve soluk mavi mantarlara şüpheyile bakarak. "Çok az... hava var."

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

Kalbim hâlâ kaburgalarımın çarpıyor ve hava her yanımdan üzerime bastırıyor gibi görünüyor. O kadar sıcak ve boğucu ki zar zor nefes alabiliyorum. Derimin yakasını tekrar çekiştiriyorum. Yukarıdaki tanrıça, onları çıkarmak istiyorum.

Hızlanıyoruz, ormanın bu bölümünü daha hızlı geçmeye çalışıyoruz. Sarı bulut artık yanımda görünmüyor ve onu ne zaman gözden kaybettiğimizden emin değilim. Aklımı başımda tutmak giderek zorlaşıyor. Düşünmek bile.

Yanlış bir şeyler var.

Bu düşünce kafatasımda yankılanıyor. Ama zar zor konsantre olabiliyorum. "Ben aslında Seelie Kraliçesi'nin soyundan gelmiyorum," diye ağzından kaçırıyor Isera. "I uydurdum."

Bakışlarımı ona çeviriyorum, ağzım açık kalıyor.

Olduğu yerde durdu, sanki kelimelerin gerçekten kendi ağzından çıktığına inanamıyormuş gibi iri gözlerle kendi göğsüne baktı. Hepimiz durduk ve şok içinde ona gözlerimizi kırptırdık.

Ama anlaşılan o ki, sıkı sıkıya koruduğu sırlarını bir anda dökmek isteyen tek kişi o değil, çünkü Galen ağzından kaçırıyor: "Artık kendime nasıl güveneceğimi bilmiyorum. Draven hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra, artık kendi içgüdülerime güvenmiyorum."

"Aslında yalnız kalmak istemiyorum," diyor Alistair, gözleri en az bizim kadar geniş ve şaşkın. "Sadece insanların bana tekrar zarar vermesinden korkuyorum."

"Kötü adam olabileceğimden endişeleniyorum." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı. Sanki zihnimdeki tüm koruma önlemleri bir anda yok olmuş ve ağzımdan en derin, en karanlık sırrım benim rızam olmadan dökölüvermiş gibi. "Hayatım boyunca iyi biri olmak için çok uğraştım. Ama iş başa düşerse, kötü adam olmaktan çok korkuyorum."

"Kötü bir gün geçirmeme asla izin verilmemesinden çok yoruldum," diye devam ediyor Lyra. Geri kalanımıza bakarken gözleri vahşi ve biraz da odaklanmamış. "İnsanlar benden hep neşeli olmamı bekliyor ve ben kötü bir gün geçirdiğimde herkes bunu çok büyütüyor. Diğer herkes her zaman kötü günler geçirebilir. Ama benim değil. Neden her zaman ortamı neşelendirmesi gereken kişi ben oluyorum?"

"Eğer bu savaşı kazanırsak, doğruca Batı Adalarına geri dönüp yine herkesten sorumlu olmak istemiyorum," diyor Draven, sesini çaresizlik kaplıyor. "Uçup gitmek ve önce özgürlüğümün tadını çıkarmak için *on yıllarımı* ayırmak istiyorum. Hayatımda bir kez olsun gerçekten özgür olmak istiyorum."

Birbirimize bakarken grubumuzun üzerine sağır edici bir sessizlik çöküyor. Üzerimizdeki baskıcı havada bir kılıç gibi asılı duruyor. Yukarıdaki Tanrıça, bunu gerçekten itiraf ettiğime inanamıyorum. Bunu gerçekten yüksek sesle söylediğime. Ve herkesin birbirine bakışına bakılırsa, hepimiz aynı şeyi hissediyoruz.

Bir şeyler yanlış, zihnim yine zorluyor. Israrcı. Acil. "Azaroth'un alevi," diye bastırıyor Lyra. "Çok acıktım."

Yanındaki ağaçtan bir avuç soluk mavi mantar alıp ağzına tıkıştırırken şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. Bir süre hepimiz onun orada öylece durup o tuhaf mantarları çiğneyip yutmasını izliyoruz. Zihnim kalınlaşıyor. Sanki çamurla dolmuş gibi. Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum.

Kalın zihnimi berrak bir nefes almaya zorlayarak, "Yapman gerektiğinden emin misin-" diye soruyorum.

Lyra dik durur. Tavıyla ilgili her şey bir anda değişir. Gözlerini kırıştırarak başını hızlıca sallıyor. Sonra mantarlara bakıyor. Sonra tekrar bize.

"Bunu yemelisiniz" diyor. Sesi aniden net ve berraklaştı. Kafa karışıklığı ya da belirsizlikten eser yok. "Şimdi."

"Hayır, teşekkürler," diyor Alistair, garip mantarlara şüpheli bir bakış atarak.

Lyra en yakındaki ağaca dönerek daha fazla mantar koparıyor ve bize uzatıyor. "Bana güvenin" derken turuncu gözleri hiç görmediğim kadar ciddiye.

Ses tonundaki samimiyet içimde bir şeyleri derinden etkiliyor. Görünüşe göre diğerlerinin de, çünkü hepimiz uzanıp mantarlardan alıyoruz. İki tanesini ağzıma atıp dikkatlice çiğniyorum.

Tadı şaşırtıcı derecede taze. Naneli bir bitki gibi. Ama şimdiye kadar yediğim en lezzetli şey de değil.

Yutkunuyorum ve Lyra'ya şaşkın bir bakış atıyorum. Neden bizden-
Zihnindeki sis dağılıyor.

Beynime baskı yapan ve boğuluyormuşum gibi hissetmeme neden olan o kalın sis, sanki keskin bir dağ esintisi tarafından uçurulmuş gibi kayboluyor. Derin bir nefes çekiyorum, ciğerlerimin genişlediğini ve sonunda havayla dolduğunu hissediyorum.

"Az önce ne oldu öyle?" Alistair soruyor, sersemlemiş görünüyor ama sonunda tamamen kendinde.

"Emin değilim." Lyra soluk mavi mantarlardan birini havaya kaldırıyor. "Ama sanırım bunlar etkilerine karşı koyuyor."

Birbirimizin bakışlarıyla tekrar karşılaşmadan önce hepimiz mantarlara bakıyoruz. Grubumuzun üzerinde aniden gergin bir gariplik beliriyor. Hiçbirimiz birkaç dakika önce ağzımızdan kaçırdığımız şeyi paylaşmak istememiştik.

"Ormanlardan ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim?" Alistair gergin sessizliği bozarak mırıldandı. "Eğer hayatım boyunca bir daha orman görmek zorunda kalmazsam, bu çok erken olacak."

Hepimiz küçük bir rahatlama nefesi çekiyoruz. Mükemmel. Az önce paylaştığımız sırları duymamış gibi davranacağız.

"Sonsuz ormanlardan bahsetmişken, burada ne kadar zaman geçirdik?" Galen endişeyle kaşlarını çatarak soruyor.

Draven başını arkaya yatırıp gökyüzüne doğru bakıyor. Ama hâlâ gökyüzünü göremiyoruz. Yukarıda bizi sadece kalın bir yaprak örtüsü karşıyor.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyor sonunda, sesi sıkıntılı geliyor. "Sarı bulutu görmeyi ne zaman bıraktığımızı hatırlayan var mı?"

Karşılıklı bakışıyoruz ama kimse konuşmuyor. Tedirginlik grubumuzun içinde yılan gibi dolaşıyor. Bizi daha önce etkileyen her neyse, açıkça duyularımızı bozmuştu. Sandığımızdan çok daha fazla zaman kaybetmiş olabiliriz.

Ve biz burada tökezlerken, diğer iki grup geçide yaklaşıyor. Dışarı açılan tek geçide.

Eğer bir kişi bile bizden önce portala ulaşırsa, bu yabancı topraklardaki zehirli ormanda, bu tehlikeli fae benzeri varlıklarla birlikte geride kalacağız.

Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor ve panik omurgama tırmanıyor. Kendi dünyamıza dönüş yolunu nasıl bulacağız?

CHAPTER FORTY-TWO

Ayana endişeli bir bakış fırlatıyorum ama orman etrafımızda sessiz ve durgun.

Dehşet midemde kıvrılıyor. Diğer takımların geçide ne kadar yakın olduğunu bilemiyorum.

"Çok fazla zaman kaybettik," diyor Draven. Her birimizin bakışlarını sırayla karşılarken geniş omuzlarından otorite akıyor. "Orijinal planımıza geri dönüyoruz. Ayrılacağız ve ikiyeşerli takımlar halinde hareket edeceğiz."

Galen, "Eğer uçarsanız, bronz zırhlı adamlar sizi fark eder ve gökyüzünden vururlar," diyor.

"O yüzden şimdilik yerde kalacağız." Kalın gölgeliklere doğru bir bakış fırlatıyor. "Buradan gökyüzüne bile çıkamıyorum." Başını tekrar aşağı eğerek bakışlarımızla tekrar buluşuyor. "Ama daha fazla yer kaplamak için ayrılmamız gerek. Geri kalanımızın ne kadar uzakta olduğu önemli değil, içimizden biri geçitten geçmeyi başardığı sürece hepimiz geri ışınlanacağız."

Elbette haklı, bu yüzden kimse itiraz etmiyor. Draven başını sallıyor. "Hızlı hareket edin."

Ve bununla birlikte dönüp çenesini bana doğru salladı. Ağaçların arasından havalandık.

Lyra ve Alistair başka bir yöne dalarken, Isera ve Galen üçüncü bir yol seçip aynısını yaparken ayak sesleri arkamızda yere çarpıyor.

Stresli gerginlik damarlarımda sıvı şimşek gibi dolaşıyor. Önce geçide ulaşmalıyız. Yukarıdaki Tanrıça, burada sıkışıp kalamayız. Draven, Lyra ve Galen klanlarının geri kalanını bir daha asla göremeyecekler.

Isera asla intikamını alamayacak. İntikamımı asla alamayacağım. Seelie Sarayı'nı asla özgür bırakamayacak ve onlara benim hakkımda yanıldıklarını gösteremeyecektim. Ailem hakkındaki gerçeği asla öğrenemeyecektim. Uğruna çalıştığım her şeyi, kendim için umutsuzca istediğim her şeyi kaybedecektim.

Draven'ın yanında ormanda koşarken nabzım kulaklarımda gümür gümür atıyor.

Jocasta'nın haftalar süren yorucu eğitiminden sonra, Kefaret Denemeleri sırasında olduğumdan daha iyi durumdayım. Ama hâlâ bir asker değilim. Draven ve ben ormanda hızla ilerlerken nefesim boğazımda düğümleniyor. Bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklanıyorum.

Ormanın bu kalın kısmından çıkmamız gerekiyor. Doğrudan merkeze uçamayabiliriz ama en azından gölgelikten yukarı doğru uçabileceğimiz bir alana gitmeliyiz ki merkezin hangi yönde olduğunu kontrol edebilelim. Şaşkınlık içinde geçirdiğimiz o zaman her şeyi berbat etti.

Sonunda yeşilliklerin arasından gökyüzünün parçaları görünmeye başlıyor. Umut içimde dalgalanıyor. Şimdi tek yapmamız gereken-
"Yere yat!" Draven bağıyor.

Bir saniye bile tereddüt etmeden ileri atılıyorum ve bir su patlaması üstümdeki havaya çarpmadan hemen önce kendimi yere atıyorum. Kalçam bükülmüş bir köke takılınca içimde bir acı hissediyorum ama hemen yanımda bir şimşek yere çakılınca kenara yuvarlanıyorum. Patlama sağımdaki ağaçlara çarptığında su şırıltıları yükseliyor.

Savaş çılgınlıkları ormanı böldü.

Beyaz dövüşçü derileri giymiş bir Unseelie fae kitlesi ağaçların arasından fırlayıp bir sel gibi üzerimize çökerken ayağa fırlıyorum.

Draven onlara çarpan bir fırtına rüzgârı gönderiyor ve üçünü geri fırlatıyor. Kalan oyunculardan biri Draven'ın göğsüne doğru beyaz bir şimşek fırlattığında şimşek havayı yarıyor. Bu onu kendini yana atmaya zorlar, bu da Beyaz Fraksiyon liderine ona ulaşması için zaman kazandırır. Adam kendi kılıcını onun boğruüne saplamadan hemen önce Draven devasa kılıcını çekip çıkarırken ağaçların arasında çelik çınlıyor.

Hâlâ ayakta olan üçüncü kişi, yani biz onları pusuya düşürmeden önce konuşan sarışın kadın, üzerime atlamadan hemen önce bana bir su büyüğü daha fırlatıyor. Eğilip bükülerek sudan kıl payı kurtuluyorum ama bu *ondan kurtulmamı* imkânsız kılıyor.

Bana çarpıyor ve ikimiz de yere yığılıyoruz.

Üstüme düştüğünde ciğerlerimden hava kaçıyor.

Nefes nefese kalıyorum ve uyluk kılıfımdan hançerimi çekiyorum.

Yukarıda bir yerlerde, Draven'ın rüzgârıyla uçurduğu diğer üç üye tekrar ağaçların arasından fırlıyor. Draven iki rakibini beş kişi olmadan önce alt etmek için öfkeyle savaşırken şimşekler çakıyor, rüzgâr uğulduyor ve çelikler çarpışıyor.

Üstümde çelik parıldıyor.

Sarışın bıçağını gözüme saplamadan hemen önce başımı yana doğru çekiyorum.

Bir gümbürtüyle yere çarpıyor ve yanağımın hemen yanındaki çimlere batıyor.

"Onu mahvettin!" diye hırlıyor bana ve bıçağı yerden geri çekiyor.

Hançerimi yanına saplıyorum. Kendini yana atarak darbeden kaçıyor ama aynı zamanda ağırlığını benden alıyor. Ayağa fırlayıp hançerimi tekrar çekerek onunkini engellemeye çalışıyorum ama o hançeri kaburgalarımına saplıyor.

"Oleander benimdi!" diye homurdanıyor, bıçağı tekrar bana saplarken gözleri vahşileşiyor. "Ve o mükemmeldi! Güçlü, baskın ve acımasızdı." Bıçağımı kenara iterek boğazıma saplıyor. "Ve şimdi, o titreyen bir karmaşa!"

Kendimi geriye doğru atarak boğazıma gelen darbeden kaçtım. Kendini peşimden fırlatıyor, bıçağını göğsüme saplarken tüm yüzünde öfke çatırdıyor. Onu engellemek için kendi hançerimi çekiyorum. Bileğimin bir hareketiyle bıçağını itiyor ve yumruğumu çenesine doğru indiriyorum. Ama çok hızlı hareket ediyor. Çok çılgınca. Çok öfkeli.

"O mükemmeldi!" diye bağılıyor bana. "Ve sen onu mahvettin! Her şeyi mahvettin!"

Sözleri karnıma bir yumruk gibi çarptı.

Derin bir şeye vuruyorlar. Beni hazırlıksız yakalayan bir şeye. Çünkü annemin sözlerine çok ürkütücü bir şekilde benziyorlar. Seelie Sarayı'ndan ayrılmadan önce annemin veda sözleri. *Birbirimizi sevmiştik. Ve sen bizi kırdın. Bizi mahvettin. Her şeyi mahvettin.*

Midem bulanıyor ve göğsüm sıkışıyor.

Çünkü ister annemle babamın göğsünde nefret duyguları yarattığım için olsun, ister kendi özgür iradeleriyle bana kızmaya başladıkları için olsun, o haklı. Onları mahvettim. Cevap ne olursa olsun

Bu yeni soruya cevap veremesem de, büyümlle onların hayatlarını mahvettiğim gerçeğı değışmedi.

Acı derimi kesip geçiyor.

Bir tıslama duyuyorum ve başımı geriye çekiyorum. Beceriksizce, umutsuzca odağıımı şimdiki zamana geri çekmeye çalışıyorum. Yanağımdaki sığ bir kesikten kan derime doğru kayıyor. Sarışının sözlerinden o kadar etkilenmişim ki bıçağına neredeyse hiç dikkat etmemiştim.

Yumruğumu bileğine indirerek, bir darbe daha indiremeden elini itmeyi başarıyorum.

O korkunç sözler hâlâ kafatasımın içinde yankılanıyor. *Her şeyi mahvettin.* Acı hala kalbimi parçalıyor. Nefes alamıyorum. Yukarıdaki Tanrıça, nefes alamıyorum.

Onun yerine öfkeye yöneliyorum.

İçimdeki o devasa kapağı hafifçe kaldırarak, o ateş ruhumu doldurup acıyı bastırana kadar oradaki yakıcı öfkeyi ve yakıcı nefreti içime çekiyorum. Sihrimi çağırıyorum.

"Onu senin için ben mi mahvettim?" Bir sonraki saldırısını engelleyerek ona hırlıyorum. "O zaman aynısını sana yapmama izin ver. O zaman tekrar birlikte mahvolmuş ve mükemmel olabilirsiniz."

Gözlerinde bir an için korku titreşiyor.

Ve içten içe biliyorum ki, zaten var olan o kıvılcıma tutunabilirdim. Ama yapmadım. Çünkü daha fazlasını *arzuluyorum*.

Korkunun ayrı bir kemik beyazı alevini çağırarak, göğsüne doğru itiyorum.

Nefes nefese kaldı.

Ve bedenimi zevk kaplıyor. Zevk ve güç.

Bakışlarını tutarak, korku alevini artırırken sarı ve kırmızı gözlerine bakıyorum. Daha önce çok kızgın olan gözlerini dehşet kaplarken, bu görüntüyü içime çekiyorum. Nefes alıyorum. Derin derin. Gözlerindeki korkunun büyümesini izlemeye devam ederken, tüm ruhumda zevk ve mutlak tatmin gümbürdüyor.

Bu sarhoş edici. Benim gibi, kendi hayatı üzerinde bile hiçbir zaman güç sahibi olmamış biri için, bir başkası üzerinde böylesine tam ve mutlak bir güce sahip olma hissi o kadar sarhoş edici ki beni çılgına çeviriyor. Onun hayatını ellerimde tutuyorum. Zihnini, ruhunu dilediğim gibi şekillendirmek benim elimde. Bu bilgi, duyguları yoktan var etmenin verdiği bağımlılık yaratan zevkle birleşince, tüm ruhum doymak bilmez bir açlıkla alev alıyor.

Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.

Daha fazlasını istiyorum.

Önümdeki sarışın kadınla bağlantımı keserek Beyaz Fraksiyon'un geri kalanına doğru dönüyorum. Sarışın yere yığılıyor, sertçe titriyor ve kendini korumak için kollarını başının üzerine atıyor. Ayaklarımın dibinde yere çömelirken dudaklarından inilti dökülüyor.

Onu görmezden geliyorum.

Bakışlarım ilerideki ormanda geziniyor. Sağımda kısa bir mesafe ötede iki kişi yerde ölü yatıyor. Draven kalan üç kişiyle dövüşürken rüzgâr, yağmur ve şimşekler bükülmüş ağaçların arasında çatırdıyor, mor yosunların sert rüzgârda kırılmasına neden oluyor. İçlerinden biri Oleander.

Unseelie fae, Draven'a bir grup gölge fırlatıyor. Havada yılan gibi kıvrılıp Draven'ın ön koluna nişan alıyorlar, o sırada Draven başka birinden gelen bir hamleyi savuşturmakla meşgul.

İçimde öfke titreşiyor.

Kemik beyazı bir korku alevi daha çağırarak, ilkinin hemen yanındaki göğsüne saplıyorum.

Zevk yeniden ruhumu kaplıyor ve dudaklarımdan yumuşak bir inilti dökülüyor. Oh Tanrıça. *Daha fazla.*

Çimlerin üzerinde, Oleander'ın gölgeleri Draven'ın kolunu yakalayamadan buharlaşıyor. Bunun yerine, fae adam boğazından boğulma sesleri gelirken uzanıyor ve kalbinin üzerindeki derileri tutuyor. Sonra gözleri yuvalarından fırlıyor ve yere yığılıyor. Büyüm aniden kesildi.

Onu inceliyorum. Göğsü inip kalkmıyor. Ya çok fazla korkunun neden olduğu bir kalp krizinden öldü ya da birinin göğsüne iki aynı duyguyu sokmak mümkün olmadığı için öldü. Ne olursa olsun, kendimi umursamaya ikna edemiyorum.

Çünkü daha fazlasını istiyorum. O ısıltılı sıcak hazzı tekrar hissetmek istiyorum.

Bakışlarımı bir sonraki Unseelie fae'ye çevirerek, başka bir korku alevi çağırıyorum ve göğsüne saplıyorum. Nefes nefese kalıyor, kılıcını bırakıyor ve geriye doğru sendeliyor.

Zevk yine içime doluyor. Pırıl pırıl sıcak bir kucaklama gibi. En yumuşak bulutlar gibi. Bedenimin üzerinde yuvarlanan bir yaz dalgası gibi. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıyorum, bu hissin tadını çıkarıyorum.

Bu zevk aniden kesiliyor. Gözlerimi tekrar açıyorum. Gözlerimi kırıştırdığımda Draven'ın kılıcını kadının göğsüne sapladığını ve ben daha fazla zevk alamadan onu öldürdüğünü görüyorum.

Dişlerimi gıcırdatarak tekrar Sarışın'a odaklanıyorum, çünkü benden önce kimse onu öldüremez. Draven son rakibine odaklanırken çelikler çarpışıyor ve şimşekler çakıyor.

Ayaklarımın dibinde yerde yatan Blondie kollarını başının üzerinde kavuşturmuş hâlâ titriyor.

"Bana bak," diye çıkışıyorum ona. "Gözlerini görmek istiyorum."

Hâlâ titriyor, başını kaldırıp bana bakıyor. Yüzünde korku titreşimleri var.

"Lütfen," diye yalvarıyor.

Büyümü çağırıyorum ve tekrar göğsündeki korku alevine doğru uzanıyorum. Sonra onu arttırmaya başlıyorum. Ama bu sefer zevk almıyor. Öfke göğsümü parçalıyor. Onu hissetmek istiyorum. Ama görünüşe göre, bu sadece duyguyu ilk yarattığımda, ondan ayrılmadan önce oluyor.

Korkusunu tekrar hafifçe azaltarak, onun yerine başka bir duyguyu çağırıyorum. Panik. Paniğin sert sarı alevi zihnimin gözünde yanıyor. Onu Sarışının göğsüne doğru itiyorum.

Zevk yine ruhuma doluyor.

Çılgılık atıyor. Yerde debelenerek kaçmaya çalışıyor. Peşinden gidiyorum.

"Lütfen," diye tekrar bastırıyor. "Lütfen, sana yalvarıyorum."

Güç üzerime akıyor. Ah Tanrıça, sadece bu güçle bile sarhoş olabilirim. Çünkü artık onun tanrıçasıyım. Onun hayatı benim. Sonunda kontrol bende. Sonunda güç bende.

Başka bir duygu yaratıyorum. Belirsizlik. Belirsizliğin bej alevini göğsüne ittiğimde, zaten orada olan korku ve panikle karışarak yüz hatlarını dolduruyor.

Zevk bir kez daha ruhumu aydınlatıyor. Tekrar yapıyorum. Ve tekrar. Ve tekrar.

Şok ve öfke ve kıskançlık ve sabırsızlık. Onları birbiri ardına göğsüne sokuyorum. Her seferinde, o inanılmaz zevk duygusuyla ödüllendiriliyorum. O kadar her şeyi tüketiyor ki, o olmadan zar zor nefes alabiliyorum. Etrafımızda başka hiçbir şey yok. Orman yok. Toprak yok. Sadece ben ve artık tamamen merhametime kalmış olan kadın.

Umutsuzluğun yakıcı siyah alevini çağırarak, zaten kalabalık olan göğsüne çarpıyorum.

Ağlıyor, gözyaşları yanaklarından süzülürken önümde diz çökerek yalvarıyor. "Lütfen. Boyun eğiyorum. Teslim oluyorum. Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Güç ve zevk içimde bir fırtına gibi esiyor.

Göğsüne mor bir acı alevi saphıyorum ve çığlık atıyor. Bu hissi içime çekerken dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla-

"Selena!"

Güçlü kollar göğsümü sarıyor ve beni uzaklaştırıyor.

Karşımdaki çaresiz kadından çekilip alındığımda sihrimin kontrolünü kaybederken dünya yeniden odak noktama geliyor. Ayaklarım bir kez daha yerle buluştuğunda tökezliyorum. Gözlerimi kırıştıtararak kadını tekrar bulmaya çalışıyorum. Ama onun yerine bir çift endişeli altın göz bana kilitleniyor.

"Hey," diyor Draven, sesi de endişe dolu. Kanlı elleri yanaklarımı nazikçe kavrarken, o araştıran gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sen iyi misin?"

Birkaç dakika boyunca zihnim neler olduğunu algılayamıyor. Tek yapabildiğim şaşkın bir sessizlik içinde ona bakmak. Kalbim göğsümde o kadar gürültülü atıyor ki hiçbir şey duyamıyorum ve zihnim dönüyor.

Ama sonra, kalbimin çarpıntısının arasından başka bir ses yükselmeye başlıyor.

Çığlıklar. Rica. Çaresiz yalvarışlar. Hıçkırıklar. Ağlamalar. Daha fazla çığlık. "Lütfen. Merhamet et. Lütfen, sana yalvarıyorum."

Gerçeklik bana bir tokat gibi çarptı.

Yüzümü Draven'ın ellerinden çekerek sarışına doğru dönüyorum. Kadın hâlâ yerde yatıyordu. Vücudu şiddetle titriyor ve gözleri kocaman açılmış, akli dengesi tamamen bozulmuş. Ağlama, çığlık ve yalvarma sesleri arasında saçlarını çekiştiriyor ve ellerini yere vuruyor.

Dehşet içinde ona bakıyorum.

Draven eş bağı sayesinde bu dehşeti hissedebiliyor gibi görünüyor, çünkü hızla yaklaşıp kadının boğazını keserek acısına son veriyor.

Kararsız bir nefes alıyorum. Önümdeki ölü kadına bakarken midem bulanıyor ve korku boğazıma kadar tırmanıyor. Kafamın içinde sanki biri devasa bir çana vurmuş gibi çınlıyor.

Az önce ne halt ettim ben?

CHAPTER FORTY-THREE

"T Bu kesinlikle artık sadece bir oyun değil," diyor Draven kılıcını tekrar omurgasına indirirken. "Öldürme niyetiyle üzerimize geldiler."

İçimden bir sarsıntı geçiyor. Bakışlarımı etrafımızdaki katliamdan ayırarak, sanki arenanın tribünlerinden bunu izleyen seyirci kitlesini görebiliyormuşum gibi gölgeliklere ve yukarıda görünen gökyüzü parçalarına bakıyorum.

Tanrıça, insanlar bunu izliyor. Burada, etrafımızda sadece bükülmüş ağaçlar ve renkli bitkiler varken, uzak görücünün burada olup biten her şeyi Unseelie Sarayı'nın görmesi için yansıttığını unutmuşum. Dehşet omurgamın etrafında kıvrılıyor. Benim hakkımda ne düşünüyor olmalılar? Ne kadarını görebilirler? Kararları zihnimde verdiğim için Beyaz Hizip'e ne yaptığımı biliyordum ama dışarıdan bakan biri olanların ne kadarını anlayabilirdi? Bundan ne kadar hoşlandığımı anlayabilirler miydi?

Midemde panik dalgalanıyor.

Şimdi bile, beni tamamen tüketen o sarhoş edici güç ve zevk hissini hatırlayabiliyorum. Kontrolün bende olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini hala hatırlıyorum. Bir başkasının hayatını ellerimde tutmanın. Duyguları yoktan var etmenin verdiği o inanılmaz hazzı hâlâ hatırlayabiliyorum. Şimdiden tekrar hissetmek istiyorum.

Jocasta büyüm daha güçlü olduğu için bağımlılık yapıcı etkinin bende daha güçlü olacağını söylemişti ama bu *kadar* yoğun olacağını tahmin etmemiştim. Güçlerimin bu yan etkisiyle nasıl başa çıkacağımı bulmam gerekiyor. Çünkü bugün burada olanlar bir daha asla yaşanmamalı.

"İyi olduğuna emin misin?" Draven soruyor, altın rengi gözleri endişeyle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Göğsümün tam ortasına bir korku daha çarpıyor. Oh Tanrıça. Draven. Eşlik bağı aracılığıyla bunu hissedebilmiş olmalı. O kadına işkence ederken duyduğum hazzı hissedebilmiş olmalı. Tüm bunları ona nasıl açıklayacağım?

"Evet, hayır, özür dilerim." Boğazımı temizliyorum ve kendimi toparlamak için bir nefes alıyorum, bir yandan da umutsuzca beni kontrolünü kaybetmeye ramak kalmış öfkeli bir psikopat gibi göstermeyecek bir açıklama

bulmaya çalışıyorum. "O mavi mantarları yemeden önce her ne olduysa kafamı karıştırdı ve sanırım hala beni biraz etkiliyor." Midemde bir düğüm sıkışıyor. Yukarıdaki Tanrıça, ona yalan söylemekten gerçekten nefret ediyorum. Ama sadece güçlerimle daha iyi başa çıkana kadar. Sadece yan etkileri daha iyi yönetene kadar. Ekibimizin zayıf halkası olmak istemiyorum.

Bir yük ve başarısızlık olmak istemiyorum. Sırf kendi lanet sihrimi kontrol edemediğim için herkesi aşağı çeken kişi olmak istemiyorum. Bu çok saçma.

Yüz altmış yedi yaşındayım ve hâlâ bir türlü çözemedim. Bu işi halletmem lazım. Çabuk.

Çünkü zayıf halka olmak istemiyorum.

Zayıf halka olmayı *reddediyorum*.

Bu yüzden ağzımı kapalı tutup Draven'ın yalana inanmasına izin veriyorum.

Nefesinin altında alçak bir küfür savurdu. Sonra doğruldu ve kanatlarını açtı. "Pekâlâ, o zaman bu lanet ormandan defolup gidelim."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak onunla yukarıdaki ağaçların arasındaki küçük boşluklara bakıyorum. "Ama yerliler... Bizi görecekler."

"Bu almamız gereken bir risk."

Göğsümde endişe uçuşuyor. O tuhaf fae benzeri varlıklarla yüzleşmek zorunda kalmak istemiyorum. Ama Draven haklı. Geçidi bir an önce bulmamız gerekiyor ve bunu yapmanın en hızlı yolu da uçmak.

Hançerimi kalçamdaki kılıfına geri sokup, nefesimi tutuyorum ve Draven'a başımla selam veriyorum. Beni kollarının arasına alıyor ve gökyüzüne doğru fırlatıyor. Midem bulanıyor ve kollarımı boynuna doluyorum. Ağaçların tepesine ulaştığımızda gözlerimi sıkıca kapatmadan önce sırtışıını yakalamayı başarıyorum.

Ama Draven boşlukta zahmetsizce manevra yapıyor ve sonra açık gökyüzüne doğru yükseliyoruz.

Gözlerimi tekrar açıp ciğerlerimi yeniden doldurmak için uzun bir nefes alıyorum. Kısmen hayal gücümünden mi emin değilim ama buradaki havanın tadı daha güzel. Daha hafif. Daha canlı ve berrak.

Draven olduğu yerde durana kadar iz sürerken aşağıya bakıyorum.

Orman altımızda yeşil bir halı gibi yayılıyor. Ama kubbenin merkezi beklediğim yerde değil. Bizi daha önce etkileyen her neyse, yön duygumuzu da bozmuş olmalı, çünkü düşündüğümünden daha uzağa düştük. Tanrıça yukarıda, çok zaman kaybettik.

Draven da aynı şeyi düşünüyor olmalı, çünkü kollarını bana doluyor ve sonra son sürat merkeze doğru uçuyor. Gökyüzünde süzülürken saçlarım rüzgârda savruluyor. Bakışlarımı aşağıdaki ağaçların üzerinde bir ileri bir geri gezdirerek hem geçidi hem de bronz zırhlı o tuhaf varlıklara dair herhangi bir işaret arıyorum.

Ağaçlardan çığlıklar yükseliyor.

Draven aniden sertçe eğilirken dişlerimin arasından keskin bir nefes çekiyorum.

Bir saniye sonra havada bir şimşek çakıyor. "Siktir," diye homurdanıyor Draven.

Gökyüzünde bir ateş seli oluşmadan hemen önce fırtına bulutları etrafımızda toplanıyor. Nefesim kesiliyor ama Draven bir rüzgâr patlamasıyla onu rotasından saptırıyor. Alevler yanımızdaki açık havada kükrüyor.

Başımı bir o yana bir bu yana sallayarak umutsuzca saldırganları arıyorum. Aşağıdaki ağaçların arasında parıldayan bronz zırhı gördüğümde alarm damarlarımda çatırdıyor.

"Soldan aşağıya," diye bağıyorum rüzgâra karşı.

Draven başını o yöne çeviriyor ama bir taş parçası çoktan bize doğru savrulmaya başlamış bile. Kanatlarını sıkıca çekerek bizi baş aşağı bir düşüşle aşağı bırakıyor. Kaya parçası vınlayarak üstümüzden geçiyor. Draven kanatlarını tekrar açıp düşüşümüzü durdurunca midem bulanıyor. Kanatlarını sertçe çırpıyor ve gökyüzüne doğru fırlıyoruz.

Arkamızda sihir çatırdıyor.

Draven kanatlarına doğru yönelen bir su patlamasından kaçmak için savruluyor ve yuvarlanıyor.

"Oklar!" diye bağıyorum.

Bir ok yağmuru havada hızla ilerlemeden hemen önce kanatlarını geri çekiyor.

Bir taş gibi aşağıya düşerken saçlarım başımın üzerinde dalgalanıyor. Draven kanatlarını tekrar açarak inişimizi durduruyor ama hemen ardından üzerimizde alevler kükrerken bizi havada yuvarlamak zorunda kalıyor.

Havada dönerken kollarımı boynuna daha da sıkıyorum. Draven bizi tekrar yere indirip kısa bir mesafe ilerledikten sonra başka bir ok yağmurundan ve bir şimşekten kaçmak için sertçe yana dönmek zorunda kaldığında nabzım kulaklarımda atıyor ve midem bulanıyor.

Gergin bedenine tutunurken, bakışlarımı yerde ileri geri hareket ettirerek umutsuzca parıldayan mavi bir geçidin izlerini arıyorum. Eğer oraya ulaşabilirsek, yapabiliriz-

Kubbenin kenarıyla aramızdaki mesafenin yarısında yerden bir şey yükseliyor. *Büyük bir şey.*

Gökyüzündeki o karanlık lekeye bakarken korku içime işliyor. Bu mesafeden ne olduğunu söylemek imkansız. Ama uzun ve uzunluğuna kıyasla nispeten ince. Neredeyse bir yılan gibi. Kocaman bir yılan.

"Draven," diye bağıryorum o başka bir ateş selinden kaçmak için dalarken. "Draven, bir şey geliyor. Arkamızda."

Bizi havada döndürerek bir taş kütesinden kurtuluyor ve işaret ettiğim yöne doğru bir bakış atıyor. Gözleri irileşti.

"Bu da ne böyle?" diye bağıryor.

"Dikkat et!" Çığlık atıyorum.

Bir su patlaması bize doğru çarpıyor. Draven'in sırtına çarptığında nefesim kesildi. Draven'in kanatlarına su sıçrarken, suyun gücü bizi gökyüzünde yuvarlanmaya gönderiyor. Ağaç tepelerine doğru yuvarlanırken defalarca dönerken kolları beni sıkıca sarıyor.

Sonra kanatlarını tekrar açıyor, su damlaları parıldayan değerli taşlar gibi kanatlarından fışkırıyor.

Havada şimşekler çakıyor. Ama Draven onu kendi beyaz şimşegiyle karşılıyor. İki yıldırım çarpıştığında kulakları sağır eden bir gümürtü ormanda yankılanıyor. Ağaç tepelerinde patlayan kör edici ışığa karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Draven tekrar havalanırken, "O her ne haltsa buraya gelmeden önce geçidi bulmalıyız," diyor.

Arkamızdan daha fazla şimşek, ateş ve su havada kükrüyor.

"Bir ejderhaya dönüşemez misin?" Rüzgârın uğultusu ve büyüünün çatırtısı arasında sesleniyorum. "Gerçek bir ejderha. Ve şu lanet olası grubu

bronz zırh?"

"Hayır. İlk saldırıya uğradığımızda denemiştım. İşe yaramıyor."

Ciğerlerimden bir hüsran hırıltısı kopuyor. Ama mantıklı. Hana ormanın bu kısmını kendi gerçekliğine, yani Unseelie Sarayı'nın içine çekmiş. Bu da demek oluyor ki, ejderha şekil değiştirenlerin Unseelie Sarayı'nda şekil değiştirme kabiliyetlerini bastıran koşullar artık ormanın Hana'nın cep gerçekliği içindeki bu kısmını da kapsıyor.

Şimşek yine havayı yarıyor.

Draven bizi yana fırlatıyor ve havada yuvarlanıyor. Yer ve gök tekrar tekrar yer değiştirirken karnım dönüyor. Kendimi sabitlemek için nefes alıp verirken, tanrıçanın lanetlediği geçidi bulmak için çabalarımı iki katına çıkarıyorum.

Şimdi kubbenin merkezine yaklaşıyoruz.

Ama arkamızdan bize doğru uçan o devasa şey de öyle.

Oklar bize doğru hızla geliyor. Ama nihayet yerdeki bronz zırhlı grupla aramıza gerçek bir mesafe koymaya başladığımızda arkamızdaki ağaç tepelerine çarparak düşüyorlar. Draven ağaçların arasında savrulurken, kanatları iki yanımızda havada gümbürderken bakışlarımı ileri geri hareket ettiriyorum.

Önümdeki ormanı tararken zihnim çalkalanıyor.

Orion Draven'ın yarı-kayma yeteneğini bildiği için geçit muhtemelen yukarıdan doğrudan görülemeyecek şekilde gizlenmiş olacak. Ama çok da gizli olamaz, çünkü Yster muhtemelen o portali cep gerçekliğinin içine bakmak ve kalabalığa yansıtmak için bakış açısı olarak kullanıyor. Yani onu yukarıdan koruyan ama maksimum görünürlük için yanları açık bırakan bir şey.

Bakışlarımı bir o yana bir bu yana çevirip umutsuzca bu tanıma uyan bir şey arıyorum.

Bir kaya kümesi. Hayır, görüş mesafesi çok

kısıtlı. Açık bir çayır. Hayır, gökyüzüne çok açık.

Hiçbir şey uygun görünmüyor. Ve parıldayan maviye dair hiçbir ipucu yok.

Yerli grubun peşimizden yaya olarak koştuğu arkamızdaki havada ateş kükrüyor, ama artık ulaşamayacak kadar uzaktayız. En azından onlar yetişene kadar birkaç dakika daha.

Omzumun üzerinden panikle bakıyorum.

Gökyüzündeki o şey endişe verici bir hızla yaklaşıyor.

Bakışlarımı umutsuzca ormanın üzerinde gezdirerek, parıldayan mavinin herhangi bir ipucunu görmeye çalışıyorum.

Cep gerçekliğinin kubbeli tavanı üzerimizde en yüksek noktasına ulaşıyor. Beklenti içimde nabız gibi atıyor. İşte burası. Merkez burası. Portal burada bir yerde olmalı.

Draven bizi merkezin etrafında geniş bir daire çizdirirken rüzgâr saçlarımı ve giysilerimi koparıyor. Hızlı nefesler alıyorum, yaprak yığınlarının, bükülmüş ağaç gövdelerinin, sarkan yosunların ve liken kaplı kayaların arasından bakarken gözlerimi zorluyorum. Burada olmalı. Lütfen, Mabona, burada olmalı.

Havadaki o yaratık şimdi bize doğru hızla geliyor.

Draven bizi hızlı dönüşlerle bir ileri bir geri uçururken önümüzde uzanan manzarayı tekrar tekrar tararken çaresizlikten boğuk bir ses çıkarıyorum.

Hadi, hadi, hadi, yalvarıyorum.

Aniden aklıma gelen bir düşünceyle dehşet mideme çöküyor.

Ya geçit yoksa.

Ya aslında hiç portal açmamışlarsa. Ya burada mahsur kaldıysak.

Şimşek havayı yarıyor.

Draven bizi o kadar ani bir şekilde yana fırlatıyor ki neredeyse devasa bir ağaca çarpıyorduk. Başımı çevirip bir grup yerlinin geldiği yöne bakıyorum. Aradaki mesafeyi yürüyerek bu kadar çabuk kapatamamaları gerekirdi.

Bir şimşek daha bize doğru fırlıyor.

Draven bizi daha yükseğe uçururken midem bulanıyor. Yıldırım altımızdaki ağaca çarpıyor ve dalları kömürleştiriyor. Panik omurgamdan yukarı fırlıyor, çünkü yıldırım yerden gelmemişti. Gökyüzünde bizi avlayan şeyden geldi.

"Azaroth'un lanet alevi," diyor Draven bir su patlamasından kaçmak için dalarken, hemen ardından bir ateş seli geliyor. "Bu da ne *böyle*?"

Başımı çevirip havada bize doğru hızla ilerleyen şeye, *yaratığa* bakıyorum.

Şok ve endişe soğuk ve siyah bir dalga gibi üzerime çöküyor.

Büyük bir yılanı benziyor. Kanatlı. Ve dört bacaklı. Ve ürkütücü bir şekilde ejderha kafasına benzeyen bir kafa. Uzun gövdesinin omurgasına eyerler yerleştirilmiş ve bu uzun ve kaslı varlıklardan oluşan bir takım

bronz zırhlar içinde oturuyorlar. Öndeki kişi bize doğru bir ateş sağanağı daha fırlatırken havada alevler kükrüyor.

Yaratık kükrüyor ve çenesini kırıyor.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum.

Draven ağaçlara doğru dalıyor.

Keskin bir nefes çekiyorum, ağaçların tepesinde hızla ilerlerken boynunu daha sıkı kavriyorum. Yaratık tekrar kükrüyor ve hemen arkamızdaki bir ağaca bir şimşek daha çakarken havada büyü çatırdıyor.

"Geçidi bul," diye sesleniyor Draven, tekrar yukarı fırlamadan önce savrulup dalarken.

Kanatlı yılan peşimizden hızla geliyor.

Altımızdan ağaçlar, kayalıklar ve kaya kümeleri geçerken bakışlarımı bir ileri bir geri savuruyorum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Yukarıdan gizlenmiş ama etrafında açık alanlar olan bir şey. Buna benzer bir şey olmalı.

Yanılmıyorsam tabii.

Yanlış şeyi aramıyorsam.

Panik kalbimi ele geçiriyor, onu sıkıyor.

Su havayı kesiyor. Draven kanatlarını içeri çekip bizi aşağıya gönderdikten sonra tekrar geri çekerken karnım dönüyor. Fırtına rüzgârları havada kükreyerek kanatlı yılan ve üstündeki ekibe doğru savruluyor ve ardından bir yıldırım patlaması meydana geliyor.

Kulakları sağır eden gümbürtüler ormanda yankılanıyor ve ışıklar yanıp sönüyor. Gözlerimin önünde dans eden siyah hatlar bırakıyor ve görüşümü temizlemek için öfkeyle gözlerimi kırıştıyorum.

Nabzım hızla atıyor ve kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Ateş bize doğru akarken Draven havada dönüyor ve yuvarlanıyor.

Orman ve gökyüzü görüşümde dönüyor.

Bir rüzgâr patlaması bize çarpıyor.

Draven kanatlarını tekrar açmayı başarana kadar yere doğru savrulurken çığlık atıyorum. Yere çakılmamızı engellemeyi başardığında altımızdaki çimler titriyor. Bizi tekrar yukarı fırlatırken midem bulanıyor ve çalkalanıyor.

Ama gökyüzüne çıkmadan hemen önce, geniş vadinin diğer tarafında bir şey gözüme çarpıyor.

İçimde umut dalgalanıyor.

Mavi bir şey. Kalın bir dalın altında mavi bir şey parlıyordu.

"O burada!" ığlık atıyorum. "Geçit burada!"

Ateş bize doğru kükşüyor. Draven bir fırtına rüzgârını doğrudan ona doğru itiyor ve alevleri düşmanlarımıza geri üflüyor. ığlık atıyorlar ve kanatlı yılan kaçmak için havaya doğru ateş etmek zorunda kaldığında öfkeyle kükşüyor.

"Vadinin diğer tarafı!" UĞuldayan rüzgârların arasından bağırıyorum.

Draven havada geçide doğru dönerken kanatları etrafımızda patlıyor.

Yukarıdan bir su patlaması üzerimize çarpıyor.

Nefesim kesiliyor, kazara ciğerlerime soğuk su çekiyor, çünkü büyük patlama bize o kadar sert çarpıyor ki gökyüzünden fırlıyoruz.

AĞaçların arasına akılırken Draven kanatlarını etrafımıza sarıyor.

CHAPTER FORTY-FOUR

G Altımızdaki dal yığınınına o kadar sert çarpıyoruz ki Draven'ın göğsünden acı fışkırıyor. Kanatları etrafımdaki her şeyi bloke ediyor. ve sonra yere çarptı.

Ciğerlerimdeki hava boşalırken nefesim kesildi. Ama Draven'ın vücudu darbenin ağırlığını aldı ve kanatları düştüğümüzde bizi keskin dallardan korudu. Kanatlarını açarken gergin bir nefes alıyor.

Güneş ışığı yüzüme vuruyor. Bedenlerimizin gölgelikte açtığı delikten aşağı akıyor, ışık yukarıdaki yarı saydam kubbeden hafifçe bozuluyor. Gözlerimi kırıştırtıp ayağa kalkmaya çalışırken Draven da yanımda aynı şeyi yapıyor.

Ona doğru dönüyorum.

Ve korku göğsümde patlıyor.

"Draven," diye soluk soluğa bağıriyorum. "Kanatların."

Devasa siyah kanatları, sivri dallara çarpmaktan dolayı birkaç yerinden yırtılmış ve parçalanmış. Bazı sivri yırtıkların kenarlarından kan süzülüyor.

Çenesini sıkıyor. "Ben iyiyim."

Yukarıdan bir kükreme geliyor.

Gölgelikteki delikten aşağıya bir ateş akımı dökülmeden hemen önce kendimizi yana atıyoruz. Isı üzerimize yıkıyor ve korlar havaya yükseliyor. Kanatlı yılan görüş alanından çıktığında ve ağaç tepelerindeki deliğe tekrar ulaşmak için geri dönmek zorunda kaldığında ateş seli sona eriyor.

Ama saldırı zararını verdi.

Orman zemini alev aldı.

Tekrar ayağa fırlayıp otların üzerine yayılan ateşe bakarken ağzım kuruyor.

Kanatlı yılan sırtındaki atlılarla birlikte tekrar deliğin yanından geçiyor ve şimşek havayı yarıyor.

Kulaklarımı çınlatan bir patlamayla yanan çimenleri parçalıyor. Düşmanlarımız binekleri daha deliğin kenarlarını geçmeden bir şimşek daha çaktırmayı başarırken gözlerimin önünde beyaz bir ışık parlıyor.

Kara fırtına bulutları etrafımızda toplanmaya başlıyor.

"Selena!" Draven kükreyen alevlerin üzerinden sesleniyor. "O kanatlı yılanı halletmen gerek!"

Kalbim sarsılıyor. *Ben* mi? Nasıl alt edeceğim- Bir hırıltıyla, düşüncemi tamamlayamadan kesiyorum. Ben zayıf halka *değilim*.

Bunu yapabilirim.

Yıldırımın titreyen siyah artçı görüntülerini gözlerimden silerken, başımı arkaya eğip büyümü çağırıyorum. Draven kendi büyüsüne daha fazla güç katarken etrafımızdaki ağaçların arasında kara bulutlar yayılıyor. Etrafımızdaki yangın şiddetlenirken kavurucu sıcak havayı sığ nefeslerle içime çekiyorum.

Sonra yağmur başlıyor.

Draven elementlerini çağırırken öfkeli bir yağmur fırtınası yere çöküyor. Rüzgâr ve yağmur yüzüme çarpıyor, saçlarımı ıslatıyor ve siyah dövüş derilerimden aşağıya doğru akıyor. Kanatlı yılanın geri dönmesini beklerken, yukarıdaki gölgelikteki deliğe bakarak hepsini engelliyorum.

Yerdeki ateş sönmeye başlıyor, Draven'ın şiddetli yağmuru tarafından boğuluyor.

Kemik beyazı korkudan devasa bir alev çağırıyorum ve onu önümde havada tutuyorum.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Bunu yapabilirim.

Ben zayıf halka

değilim. Bunu

yapabilirim.

Kanatlı yılan deliğin yanından geçip gidiyor.

Öndeki sürücü bize doğru büyük bir sel fırlatırken ateş bize doğru akıyor.

Biz.

Ama Draven'ın halledeceğine güvenerek bir santim bile kıpırdamıyorum. Onun yerine, ruhumun derinliklerindeki tüm gücü topluyorum. Ve sonra *itiyorum*.

Korkunun devasa alevini göğsüne doğru ittiğimde kanatlı yılan çığlık atıyor. Havada çırpınarak neredeyse binicilerini eyerlerinden fırlatacaktı.

Büyüm etkisini gösterdiğinde zevkten dört köşe oluyorum. Ama bu sefer daha hazırlıklıyım. Dişlerimi sıkarak, yaratığın korkusunu artırmaya devam ederken o sarhoş edici hissi engellemeye çalışıyorum.

Ateş seli neredeyse bize ulaştı. Draven alevlere bir fırtına rüzgârı çarpıyor.

Ateş, yaratığa ve yukarıdaki binicilerine doğru geri fırlıyor. ığlık atıyorlar, panik içinde eyerlerine tutunuyorlar.

Ve kanatlı yılan fırlıyor.

"Kaçın!" Kanatlı yılan gökyüzünde dehşet içinde hızla uzaklaşırken Draven'a bağıyorum.

Hasarın çoktan verildiğini bilerek büyümü kesiyorum. Yaratık, binicileri onu yere sermeyi başarana kadar akılsız bir dehşet içinde kaçmaya devam edecek. Bu düşünce içime beklenmedik bir üzüntü salıyor ama o bizi öldürmeye çalışıyordu ve bizim de onu yok etmemiz gerekiyordu.

Draven da harekete geçti. Vadiye ve diğer tarafta bizi bekleyen geçide doğru koşarken botlarımız artık sırlıklam olmuş çimenlere çarpıyor. Draven da büyüsünü serbest bıraktığında kara yağmur bulutları arkamızda buharlaşıyor.

Yorgunluk üzerime öküyor.

Yaratık çok büyük, tek bir insandan çok daha büyük olduğu için, göğsünde o korkuyu yaratmak için muazzam miktarda büyü kullanmam gerekti.

Yerden geçide doğru savrulurken titrek nefesler alıyorum, bacaklarım şimdiden titriyor. Kızıl Fraksiyon hâlâ dışarıda bir yerde. Ve daha önce gökyüzündeki savaşımızı kimsenin kaçırmış olması mümkün değil, bu da herkesin doğrudan bu yere doğru yöneleceği anlamına geliyor. Önce geçide ulaşmalıyız.

Bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklanırken botlarım çimlere vuruyor. Draven'ın yırtık kanatları hâlâ kanıyor ve şu anda onları doğru düzgün kullanabildiğinden emin değilim. Koşarken ciğerlerime hava çekiyorum. Vücudumun her parçası demirle doluymuş gibi hissediyorum. Yüce Tanrıça, dinlenmeye ihtiyacım var. Büyülü enerjimin biraz toparlanması için sadece bir dakika.

Ama bir dakikamız yok. Bu yüzden koşmaya devam ediyorum. İçimde bir sarsıntı oluyor.

İşte orada!

Çimenlerin karşısında, üzerinde parlak yeşil yaprakları olan ve dallarından mor yosunlar sarkan kıvrık bir ağaç var. Ve o kalın dallardan biri bükülüp tekrar aşağıya doğru uzamadan önce yukarıya doğru uzamış. Neredeyse bir kapı aralığı gibi görünen bir şey oluşturuyor.

Ve dallardan oluşan bu kapının hemen içinde başka bir kapı var. Işıltılı mavi bir kapı. Onun ötesinde, arenanın kumları görünüyor.

Gğsmnden fışkıran rahatlama iniltisini durduramıyorum.

Başardık. Geçidi bulduk. Biz-

Unseelie Kralı, geçidin diğer tarafındaki kumların üzerinde beliriyor.

Dehşet damarlarımda dolaşıyor.

"Buraya gelmek için ne kadar çok savaştın," diye sesleniyor ışıltılı mavi kapı aralığından. Siyah ve gümüş gözleri parlıyor ve ona doğru koşmamızı izlerken dudaklarında acımasız bir sırtma var. "Ama gerçekten de geçitten geçmek istediğinize emin misiniz?" Kapının st tarafını işaret ediyor. "Yukarıdaki yazıyı okuyun."

Bakışlarım geçidin üstünden geçen kalın dala takılıyor.

Orada birisi bıçakla iki cümle kazımış.

Tüm sihirlerin bir bedeli vardır. Bu geçidi kullanmanın bedeli ise seni seven kişinin ölümüdür.

ığlık atarak
duruyorum. Draven
da yle.

Artık portalla aramızda sadece beş adım var. Ama ikimiz de hareket etmiyoruz.

Diğer tarafta, Unseelie Kralı bize zalim bir gülümsemeyle bakıyor. "Sana bu oyunu ilginç hale getireceğimi söylemiştim." Bakışları bana kilitleniyor. "Eğer sen geçersen, Draven lecek. Ve eğer o geçerse, sen leceksin." Gözlerinde bir an için öfkeli bir meydan okuma parılıyor, sanki Isera'nın onu bu pazarlığa kendi isteği dışında nasıl zorladığını hatırlıyor ve kollarını alaycı bir meydan okumayla açıyor. "Büyük final için bu nasıl?"

Kara fırtına bulutları Draven'ın etrafında toplanıyor ve kollarından aşağı şimşekler çakıyor. Ama tek yapabildiği, zaferden birkaç adım ötede, çimlerin üzerinde durmak ve elini hüsran ve öfkeyle bükmek.

"Seni orospu çocuğu," diye hırılıyor Unseelie Kralı'na. "Hile yaptın!"

Orion'un gözlerinde ölümcül bir şey parlıyor ve kollarını tekrar indiriyor. Kendini tam boyuna çekerek bana keskin bir bakış fırlattı, sesi kızgınlıktan çok hakarete uğramış gibi çıkıyordu: "Hayır, hile yapmadım. Sadece desteyi kendi lehime yığdım."

"Aynı şey! Sen-"

"İşte *bu* yüzden sana yardım etmek için sarayımı asla riske atmam," diye ani bir hayal kırıklığıyla sözümü kesti. Bileğini tedirgin bir hareketle savurarak hem bana hem de Draven'a işaret ediyor, bu sırada asil yüzünde bir küçümseme ifadesi beliriyor. "*İşte bu* yüzden Iceheart'lara karşı asla kazanamayacaksınız. Hâlâ kurallara göre oynuyorsunuz. Adil oynuyorsunuz. Ve düşmanlarınızın da adil oynamasını bekliyorsunuz."

Sözleri ve sözlerindeki hayal kırıklığı beni o kadar sersemletiyor ki keskin bir nefes çekiyorum.

"Ama öyle değil," diye devam ediyor Orion Nightbane, sesi sert. "Bane ve Jessina Iceheart bu diyarın gördüğü en acımasız ve kurnaz insanlardan bazıları. Ve sen hâlâ *iyi* olmaya inanıyorsun." Kelimeyi neredeyse tükürerek söylüyor, tam bir aşağılama dolu. Bana bakarken gözleri acımasızdı. "Sadece bir kötü başka bir kötüyü alt edebilir. Ve bu senin asla olamayacağın bir şey."

Ona bakıyorum, kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpıyor ki kulaklarımdaki kan sesini duyabiliyorum.

"Öyleyse burada kal," diye devam ediyor ve bileğini sallayarak etrafımızdaki ormanı işaret ediyor. "Bu yeni dünyada, kıtada ya da Hana seni hangi cehenneme koyduysa orada kal ve yeni bir hayat kur. Onlardan uzakta. Yeniden başlayın. Kıtamızı Buzyürek Hanedanlığı'ndan kurtarmak gibi aptalca kahramanlık fikirlerinden vazgeç. Onlara karşı savaşa girersen, kendi sonunu hazırlarsın. Ve benim sarayımı da yanında götüremeyeceksin."

Ve bununla birlikte, portaldan uzaklaşıp gözden kayboluyor.

Portalın diğer tarafında görünen tek şey olan boş kuma bakıyorum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve zihnim dönüyor.

Şu anda Orion'dan ne kadar nefret etmek istesem de bunu yapamıyorum. Çünkü kendi çarpık yöntemiyle, aslında bize yardım etmeye çalıştığı hissine kapılıyorum. Iceheart'lara karşı çıkarsak sadece gereksiz yere öleceğimize gerçekten inanıyor ve bu onun bize başka bir hayat sunma yolu.

"Burada kalamayız." Draven sanki nasıl tepki vereceğimden endişeleniyormuş gibi kelimeleri dikkatlice söylüyor. "Klanım hâlâ dışarıda. Saklanıyorlardı ve

aylardır kaçıyorlar. Onları terk edemem." Ona doğru döndüm. "Biliyorum."

Yüzünde rahatlama ifadesi beliriyor ve başını sallıyor.

İkimiz de dönüp ışıltılı mavi kapıya bakarken üzerimize gergin bir sessizlik çöküyor. Söylenmemiş soru aramızdaki havada bir celladın bıçağı gibi asılı duruyor. Dışarı çıkmamız gerekiyor ama geçitten nasıl geçeceğiz?

Zihnim çalkalanıyor ve Draven'ı kolundan tutup bizi geçitten kısa bir mesafe uzaklaştırıyorum. Her ihtimale karşı Unseelie Kralı diğer tarafta, göremediğimiz bir yerde duruyor ve bizi dinliyor olabilir.

"Orospu çocuğu manipüle edemediğim tek duyguyu seçti," diye usulca homurdanıyorum Draven ve ben biraz uzaktaki çimlerin üzerinde durduğumuzda. "Aksi takdirde, portaldan geçerken bana olan sevgini geçici olarak azaltabilirim. Sonra sen de geri ısınlandığında, sihrimi tekrar serbest bırakabilirim. Ama aşk manipüle edemediğim tek duygu."

Draven uzun bir nefes alır ve parmaklarını saçlarında gezdirir. Yağmur fırtınası yüzünden hâlâ ıslak olan saçları tekrar aşağı düşerken elleriyle damlaları savuruyor. "Peki bunu nasıl atlatacağız?"

"Bilmiyorum. Seni seven kişi ölecek mi? Herkesin onu seven en az bir kişi vardır."

Draven'ın vücudundan bir sarsıntı geçer ve daha dik bir şekilde ayağa kalkar. "Isera."

Kaşlarımı çatıyorum, ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. Anladığımda kaşlarım daha da derinleşiyor. "Bu iyi bir boşluk olabilirdi ama Orion'un onu gerçekten sevdiğini sanmıyorum. Onu *istiyor*, evet. Ama onu sevdiğini sanmıyorum."

"Hayır, demek istediğim Isera'nın onu seven biri yok."

Bu sözler göğsüme bir bıçak gibi saplandı. Bir an için tek yapabildiğim ağzım açık bir şekilde ona bakmak oldu. Ama o haklıydı. Isera bunu kendisi söyledi. Hayatı boyunca yalnızdı. Hiç kimsesi yok. Ailesi yok. Eşi yok. Arkadaşı yok. Elbette, şimdi ben ve Alistair varız ama ikimiz de onu sevecek kadar iyi tanımıyoruz.

Bir sızı kalbime çarpıyor.

Yukarıdaki Tanrıça, bu ne kadar üzücü?

"Kimse ölmeden geçitten geçebilecek," diye devam ediyor Draven. "Ve bu da hepimizi geri götürecektir. Sadece o buraya gelene kadar portalı tutmamız gerekiyor ve sonra-"

Ateş vadide kükrüyor.

Draven bir rüzgâr fırlatıyor ve alevleri vurmadan önce zar zor yönlendirmeyi başarıyor. Ateş bunun yerine solumuzdaki ağaçlara çarpıyor ve mor yosunları tutuşturuyor.

Arkamı döndüğümde, bronz göğüs zırhlı bir manga ormandan çıkarken nefes nefese kalıyorum.

Panik göğsümü parçalıyor. Kanatlı yılan ortaya çıkmadan önce bizi yerden avlayan bir grup yerli! Onları unutmuştum.

Yanımda Draven kanatlarını açtı. Ve sonra tıslayarak emiyor.

Oh, lanet olsun. Kanatları.

Ani bir kararla dönüp ona baktım ve yakasından tuttum. "Benim sihrim. Al onu. Kanatlarını iyileştirmeye yetecek kadar al."

Bu öneri karşısında yüzünde dehşet ifadesi belirerek geri çekildi ve ardından liderlerinin bize yönelttiği su patlamasını durdurmak için düşmanlarımıza doğru büyük bir rüzgâr fırlatmak zorunda kaldı.

"Tartışmayın!" Hırladım. "Sadece al. Geçidi tutmamız gerek!"

Bir an için gözlerinde tereddüt belirdi. Sonra beni boğazımdan yakalıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Keskin bir nefes alıp büyüümü de içine çekerken nefesim kesiliyor.

Sihir bedenimden emilirken güç bedenimi aceleyle terk ediyor.

Draven'ın kanatları inanılmaz bir hızla iyileşmeye başlarken, o benden uzaklaşıyor.

"Git!" Onu hücum eden ekibe doğru iterek bağıriyorum.

Neyse ki, hemen onlara doğru koşuyor ve ani yorgunluktan yana doğru sendelediğimi görmüyor. Aklımı kaybedip Blondie'nin göğsünde tüm o duyguları yarattığımda ve ardından kanatlı yılanın kaçmasını sağladığımda zaten çok fazla enerji tüketmiştim ve şimdi geriye pek bir şey kalmadı.

Draven bir şimşek fırtınası çağırırken kılıcını çekerken çelik havaya fırlıyor. Kanatları artık tamamen iyileşmiş durumda.

Büyümden geriye kalanları çağırırken ben de hançerimi çekiyorum. Duyguları yoktan var etmek, zaten var olanları manipüle etmekten çok daha fazla enerji gerektiriyor, bu yüzden büyüümün daha uzun süre dayanmasını sağlayacağı için buna odaklanıyorum.

Draven'ın doğruca o dokuz kişiye doğru hücüm edişini izlerken korku omurgamın etrafında kıvrılıyor. Tıpkı kanatlı yılanı binen ekipte olduğu gibi, sadece lider büyü kullanabiliyor gibi görünüyor. Ama diğer sekizi yay taşıyor. Biz nasıl-

Kızıl Fraksiyon ağaçların arasından fırladı.

Önlerindeki manzarayı gördüklerinde yüzlerinde bir şok ifadesi belirir. Bronz zırhlı garip varlıklar Draven'a saldırılarını durdurur ve dönüp bakarlar. Tek bir saniyeliğine, o an zamanda asılı kalmış gibidir.

Sonra Draven büyük bir fırtına rüzgârını bronz giysili ekibe doğru savurur.

Çığlık atarlar, yarısı geriye doğru uçar ve arkadaki insanlara çarpar. Lider yüzünde bir hırıltıyla ayağa fırlar ve başka bir rüzgâr patlamasıyla karşılık veren Draven'a bir ateş seli fırlatır. Diğer manga üyeleri ayağa fırlıyor ve yaylarını Kızıl Fraksiyon'a doğru sallıyor.

Takım lideri grubunun geri kalanına bağırırken panikle verilen emirler havayı yarıyor. İçlerinden ikisi ok yağmurunu engellemek için ateş ve su çağırırken, en hızlı koşucuları olan altın saçlı bir kadın gruptan ayrılıyor. Ve bana doğru koşuyor.

Omurgamda bir sarsıntı oluyor ve omzumun üzerinden panikle bakıyorum.

Hay aksi. Geçide doğru gidiyor. Ve eğer geçmeyi başarırsa, tüm ekibi de onunla birlikte dışarı taşınacak ve cep gerçekliği çökecek. Isera buraya gelene kadar bronz içindeki bu garip varlıklara karşı koyabilirsek bir önemi kalmayacak. Eğer Kızıl Fraksiyon'dan bir kişi bile geçerse, portal yok olacak ve bizi sonsuza dek bu öfkeli varlıklarla birlikte burada kapana kısılmış halde bırakacak.

Arkamı dönüp portala doğru koşarken ciğerlerimden öfke dolu bir hırıltı kopuyor ve kadının portala ulaşmadan önce yolunu kesmeyi hedefliyorum. Onun geçide ulaşmasını engellemeliyim.

Bakışlarını bana doğru çevirdi. Öfke yüzünde çatırđıyor ve hızlanıyor.

Çimlerin üzerinde imkansız bir hızla ilerlerken panik tüm bedenimde şimşek gibi çakıyor. Tüm gücümle koşuyorum ama o bana yaklaşmaya devam ediyor.

Geçitten on adım ötede. Sekiz.

Altı.

Üç.

Ona yandan çarpıyorum.

Vücudum onunkiyle o kadar güçlü bir şekilde birleşiyor ki nefes nefese kalıyor ve ikimiz de uzuvlarımız birbirine karışarak çimlerin üzerine düşüyoruz. Kolumu onun bedeniyle yer arasından çekip çıkarıyorum ve bıçağımı doğrudan boğazına saplıyorum.

Tereddüt edecek zaman yok. İkinci bir düşünceye yer yok. Onu bayıltma ya da teslim olmasını sağlama şansı yok. Ölmesi gerekiyordu. Hemen şimdi. Geçitten geçmeden önce.

Panik yüzünde parlıyor ve tam zamanında kafasını yana çekiyor.

Bıçağım yere çarpıp çimenlerin derinliklerine gömülürken ön kolumun tamamında bir nabız atışı hissediyorum. Bir hırıltıyla bıçağı geri çekiyorum. Ama bu ona dizini aramıza sokması için yeterli zamanı kazandırdı.

Sert bir tekme atıp bedenimi onunkinden uzaklaştırırken keskin bir nefes alıyorum. Bunun gücü beni geriye doğru savuruyor. Kendini çimenlerden yukarı itiyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor ama ben kendimi tekrar ona doğru fırlatıyorum. Bıçağımı elinin arkasına saplamayı başardığımda boğazından bir çığlık kopuyor. Diğer yumruğunu geri çekerek yüzüme yumruk atmaya çalışıyor.

Ama herhangi bir büyü çağırıyor, bu da inanılmaz derecede hızlı koşmanın muhtemelen onun büyüülü yeteneği olduğu anlamına geliyor.

Yumruğundan sıyrılıp vücudumu yana doğru bükerek tekrar üstüne çıkmaya çalışıyorum. Ama o dizine tekme atarak beni tekrar geri çekilmeye zorluyor. Hançerimi savururken, ona doğru körlemesine uzanıyorum. Yakasından tutarak vücudunu yana doğru çekiyorum ve onu çimlere fırlatıyorum. Ben onun üstünde yuvarlanırken o yere sertçe çarptığında nefes nefese kalıyor, gözlerinden panik fışkırıyor.

Geçit şimdi sadece bir adım ötede parıldıyor.

Ona doğru uzanıyor, elini diğer taraftaki kuma doğru uzatıyor. Parmakları neredeyse parıldayan mavi çerçeveye değecek.

Çığlık atıyorum.

Ve bıçağımı boğazına saplıyorum.

Şok tüm yüzüne yayılıyor ve eli titriyor.

O şok ve gözlerindeki ani korku seliyle, bıçağı geri çekerken bana bakıyor. Yaradan kan fışkırıyor, nefes almaya çalıştıkça fokurduyor. Sadece guruldama sesleri çıkıyor.

Gözlerindeki ışık sönerken birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim ona bakmak oluyor.

Sonra hareketsiz kalıyor, ölü gözleri görmeden bana bakıyor ve parmakları geçitten bir santim uzakta.

Boğazındaki yaradan ılık kan damlıyor ve hâlâ kırmızı dövüş derisinin yakasına gömülü tuttuğum elime dökülüyor. Bu his beni sersemliğimden kurtarıyor ve elimi geri çekiyorum.

Parmaklarımdaki ılık kanı silkeleyerek, titreyen bir nefesi içime çekerken sendeleyerek ayağa kalkıyorum.

Bir duygu yaratmak için sihrimi kullanabilecek kadar güç topladım. Ve bunu bronz takım liderinin üzerinde kullanmam gerekiyor ki Draven'ın-

Kalbim... duruyor.

Önümdeki vadiye bakarken zaman yavaşlıyor gibi görünüyor.

Kızıl Fraksiyon'un geri kalanı, yanmış ve kan lekeli çimenlerin üzerinde bronz zırhlı varlıklardan altısıyla savaşıyor. Yay kullanan diğer iki yerli silahlarını Draven'a doğrultmuş durumda.

Ve Draven... Draven'ın sırtı vadide yankılanacak kadar yüksek bir gümbürtüyle yere çarpıyor. Sanki bir an önce havadaymış gibi. Yukarıda, bronz takımın lideri havada asılı duruyor, rüzgâr büyüsü etrafını sarıyor.

Ve devasa bir kaya Draven'ın kafasına doğru hızla ilerliyor. Çarpınca tüm gövdesini ezecek kadar büyük.

Bu *bir "eğer"* sorusu değil. *Ne zaman* olacağı.

Kafasının arkasını yere çarpan sert iniş yüzünden sersemlemiş olan Draven'ın o devasa kayayı kenara itecek kadar rüzgâr toplamaya asla vakti olmayacak. Ve ben de kalan tek büyü gücümü takım liderinin göğsünde korku yaratmak için kullanamam çünkü saldırı çoktan yapıldı. Tüm zihnini korkuyla yıksam da fark etmez. O kaya parçası yine de Draven'ın kafatasını parçalayacak.

Daha yeni başladığımız hayatın kaçınılmaz sonuna bakarken, saniyenin her bir kesri sonsuzluk gibi geliyor.

Draven ölecek. O

ölecek.

Çılgılık atıyorum.

Ve sahip olduğum her şeyi saf çaresizlikten doğan son bir saldırıya harcıyorum.

Her şeyden çok sevdiğim insana karşı bir saldırı. Beni herkesten çok seven kişiye karşı.

Büyüm çimlerin üzerinden fırlıyor.
Kırmızı-mor nefretten oluşan devasa bir yangın Draven'ın göğsüne
çarpmıyor. Ve eş bağımız *paramparça* oldu.

CHAPTER FORTY-FIVE

B Kendimi geçitten içeri atarken yakıcı bir acı göğsümü delip geçiyor. Bir kalp atışında, çarpık orman ve umutsuz savaş yerini sıcak kum ve tezahürat yapan bir kalabalık tarafından. Başımı çeviriyorum, panik hâlâ içimde şimşek gibi çakıyor.

Isera ve Galen kısa bir mesafe solumda, arenanın zemininde belirdiler. İkisi de koşuyordu ve altlarındaki zemin aniden değişince tökezleyip neredeyse düşüyorlardı. Birkaç adım ötede Lyra ve Alistair belirdi. Sırt sırta durmuşlar, dövüş pozisyonuna geçmişler. Alistair'in avucunda ateş yanıyor ve Lyra'nın tuttuğu kılıçta güneş ışığı parlıyor. Geri çekiliyorlar ve çevrelerindeki yeni ortam karşısında şok içinde göz kırpmıyorlar.

Sonra bakışlarım sonunda *onu* buluyor. Draven'ı.

Kumların üzerinde sırtüstü uzanmış, arenanın üzerindeki parlak mavi gökyüzüne bakıyor.

Yaşıyor.

Hava ciğerlerimden uzun bir vınlamayla kaçıyor.

Yaşıyor. Ezilmiş kafatası yok. Parçalanmış bir gövde yok. Kırık kemikler ve kan nehirleri yok. Kaya çarpmadan önce geri taşınmış.

Parıldayan mavi geçit yanımda göz kırpmıyor, garip ormana, bronz zırhlı ölümcül varlıklara ve hâlâ onlarla birlikte orada sıkışıp kalmış olan Kızıl Fraksiyon'a açılan kapıyı kapatıyor. Birkaç adım ötede Orion Nightbane bize bakakalıyor. Gözleri şoktan kocaman açılmış ve ağzı açık bir şekilde altımızın arasına bakıyor.

Isera, koşusunun aniden sona ermesinden sonra toparlanmış bir halde, yüzünde bir sırıtışla ona doğru ilerliyor. "Şu pazarlığa gelelim güzel çocuk."

Galen yüzünde bir gülümsemeyle Draven'a doğru koşar ve kolundan tutarak onu yerden kaldırır.

"Başardın!" Lyra da onlara doğru zıplarken yüzü ışıldayarak seslenir.

Alistair bile onu takip ederken gülümsüyor.

Ben orada öylece durmuş, zırhındaki kumları temizleyen Draven'a bakıyorum. Bir an için, o an zamanda asılı kalmış gibi görünüyor.

Sonra Draven bana döndü.

Ve kalbim durdu.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda gözlerinde yakıcı bir nefret alevleniyor.

Acı kalbime saplanıyor ve keskin bir nefes çekiyorum. Zihnim hâlâ her şeyi engellemeye çalışıyor. Acıyı. Anıları. Ne yaptığının bilgisi. Bunun sonuçları. Kırılgan bir cam kabuk hepsini geride tutuyor ve çok derin nefes alırsam parçalanıp her şeyi içeri alacağından korkuyorum.

Zihnim hâlâ uyuşuk bir boşlukta, büyümü çağırıyorum ve Draven'a doğru uzanıyorum. Büyüm kırmızı-mor bir nefret ateşiyle birleştiğinde kalbime keskin bir acı saplanıyor. Kendine özgü bir hissi olan bir orman yangını. *Benim büyümün yarattığı nefret.*

Alevi boğmaya çalışırken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

İlk başta giderek azalıyor, orman yangınından aleve dönüşüyor. Ama bir kez sabit yanan bir aleve ulaştığında, onu daha fazla düşüremiyorum.

Elimdeki her şeyi bu nefret alevini söndürmek için harcarken dudaklarımdan acı ve çaresizlik dolu bir inilti dökülüyor.

Ama işe yaramıyor.

Ne yaparsam yapayım, onu yok edemiyorum. Çünkü onu ben yarattım.

Ve artık kalıcı.

Göğsümün derinliklerinden bir hıçkırık kopuyor ve sesini durdurmak için elimi ağzıma bastırmak zorunda kalıyorum.

Etrafımdaki kalabalık tezahürat yapıyor ve tribünlerde bağırıyor. Bu gürültü, tıklım tıklım dolu arenada bir fırtınanın uğultusu gibi titreşiyor. Kumun karşısında Isera sırtarak Unseelie Kralı'na karşı kazandığımız zaferle övünürken, Lyra gülerek Galen ve Draven'a Alistair'le birlikte geri ışınlandıklarında yaptıkları kavgayı anlatıyor.

Hepsi de gülümsüyor.

Hiçbiri bize bu zaferi kazandırmak için ne yapmak zorunda kaldığını bilmiyor. Draven'ın hayatını kurtarmak için neleri feda ettiğini.

Çünkü o yaşıyor. Kaya kafatasını ezmedi. Ve geçit onu öldürmedi. Çünkü artık beni sevmiyor.

Artık benden nefret ediyor.

Ve bunu geri alamam.

Her şeyi uzakta tutan o kırılgan cam duvarlar çatlamaya başlıyor.

Bir nefes çekiyorum. Etrafımda dönerek en yakın çıkışa doğru koşuyorum. Kimse beni durdurmadı. Ve buna seviniyorum. Çünkü biri durdursaydı, sanırım onu öldürebilirdim.

Sonunda bir kapıya ulaşana kadar kasvetli koridorlarda tökezlerken görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor. Kapıyı omuzlayarak açıp, arenanın dışındaki ıssız sokağa doğru sendeleyerek çıkıyorum.

Güneş masmavi bir gökyüzünden pırıl pırıl parlıyor ve sokağın diğer tarafındaki pencere kenarlarını süsleyen seramik saksılarda rengarenk bahar çiçekleri açıyor. Hafif bir esinti evlerin arasından geçerken yolun ilerisindeki bir ağaçta yapraklar hışırdıyor. Şehrin öbür ucunda, şelalelerin gürültüsü havayı doldururken, kuşlar neşeyle cıvıldaşarak yanlarından geçip gidiyor. Kanallarda su parıldıyor. Ve arkamda, tüm arena hala tezahürat yapıyor.

Herkes mutlu.

Her şey güzel, parlak ve renkli.

Ama zihnimde görebildiğim tek şey bana nefretle bakan bir çift altın göz.

Cam duvarlar paramparça oluyor.

Boğazımdan çiğ bir çığlık kopuyor.

Dizlerim bükülüyor ve arnavut kaldırımlı sokağa çakılıyorum. Ellerimi önümdeki taşlara vurarak çığlık atıyorum, çığlık atıyorum ve çığlık atıyorum ta ki tek tadabildiğim kan, demir ve acı olana kadar.

Acı, göğsümü yakıcı bir bıçak gibi oyuyor. Sanki biri kalbimi söküp çıkarmış gibi hissediyorum. Sanki biri *onu* söküp çıkarmış gibi.

Draven'ı eş bağından geriye kalanlar aracılığıyla hâlâ belli belirsiz hissedebiliyorum ama onun tarafı paramparça olmuş durumda. Bu beni bağısız hissettiriyor. Bağlanmamış. Sanki uçsuz bucaksız boş bir evrende sürükleniyormuşum, kaybolmuşum ve yalnızmışım gibi.

Ellerimi yere vurup avazım çıktığı kadar bağırırken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Kopan bağlar, kaybolan aşklar ve paramparça olan

Gelecekler.

Ona sahiptim. Sonunda ona sahiptim. Ruhumun kayıp parçasına. Kalbimin diğer yarısı. O tamamen benimdi. Ve şimdi, onu kaybettim.

Hayır. Hayır, onu kaybetmedim. Onu *yok ettim*. Onu mahvettim. Bana olan sevgisini aldım ve onu bir nefret dağının altında boğdum. Ona ait olmayan yanan bir nefret alevi. Yok edemediğim bir nefret alevi. Şimdi bile, burada, bu ıssız sokakta bile, eş bağının benim tarafımdan hafifçe hissedebiliyorum. Uzaklardan yankılanan bir ölüm darbesi gibi.

Onu mahvettim.

Bizi mahvettim.

Nefes nefese, ciğerlerime hava çekmeye çalışıyorum. Ama nefes alamıyorum. Büyük bir ağırlık göğsümü eziyor ve nefes alamıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Hareket edemiyorum. Düşünemiyorum. Acı, kanayan kalbimin yırtık kalıntılarını kesiyor.

Ve etrafımda, dünya devam ediyor. Güneş parlamaya devam ediyor. Kuşlar şarkı söylemeye devam ediyor.

Öfke, acı ve mutlak yıkım kırık ruhuma çarpıyor.

Güneş neden hala parlıyor? Kuşlar neden hâlâ şarkı söylüyor? Dünya bundan sonra nasıl devam edebilir?

Ama cevap, kararmış zihnimin zehirli çukurlarının derinliklerinden geliyor.

Çünkü her zaman yaptığım şeyi yaptım. Her şeyi mahvettim.

CHAPTER FORTY-SIX

E Çok bakış kalbime saplanan bir bıçak gibi. Ciğerlerimi daraltan ve görüşümü bir saniyeliğine kör eden bir acı patlaması. Bu tam bir işkence ve ben

Unseelie Sarayı'ndan çıkana kadar nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum. Bırakın bu savaşın geri kalanında onunla birlikte savaşmayı. Bana öyle bakarken olmaz.

Bana ters ters bakarken Draven'ın gözlerinde nefret yanıyor. Artık her şeye kızgın. Yaptığım her şey bir şekilde yanlış. Söylediğim her şey aptalca, can sıkıcı ya da gereksiz. Göğsündeki o yakıcı nefret her şeyde bir hata bulmak için elinden geleni yapıyor. Varlığımda.

Ve bu nefret dolu bakışların üzerine bir de diğer arkadaşlarımızdan aldığım endişe ve kalp kırıklığı bakışları ekleniyor. Artık biliyorlar. Draven'ın hayatını kurtarmak için ne yapmak zorunda kaldığımı biliyorlar. Artık bana acıyorlar. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Ve bundan nefret ediyorum, çünkü artık *onlara* bakmak bile bana *onu* hatırlatıyor.

"Bu asla işe yaramayacak," diye yakınıyor Orion Nightbane, bizimle birlikte ileride dalgalanan koğuşlara doğru yürürken, ilk kez değil.

"Bize duyduğun güven ilham verici," diyor Alistair, Lyra'nın yanında yürürken.

Isera, Unseelie Kralı'na alaycı bir bakış atıyor. "Seni bir korkak olarak düşünmemiştim."

Isera'ya kilitlenen gözlerinde şimşekler çakıyor. "Ben korkak değilim. Ben gerçekçiyim. Gerçekten Buzyürek Hanedanlığı'nı alt edebileceğini mi düşünüyorsun? Tanrı aşkına, altı kişisiniz!"

"Biz yedi kişiyiz." Isera'nın dudaklarında bir gülümseme belirir. "Unutma. Sen de artık bizden birisin."

"Malachi'nin taşakları, sakın hatırlatma." Ama Isera'ya ters ters bakarken kızgın olmaktan ziyade etkilenmiş görünüyor. "Bununla birlikte, demek istediğim hâlâ geçerli. Buzyürek Hanedanlığı'nın tamamına karşı bir savaşı asla kazanamayız. Benden başka müttefikiniz yok."

"Tüm klanım var," diyor Draven.

Sesi göğsüme bir bıçak gibi saplanıyor. Çenemi sıkarak, ona bakmak yerine gözlerimi önümdeki koğuşlarda tutmaya zorluyorum kendimi.

"Bir ejderha klanınız var," diyor Orion, sözlerini bıkkınlık kaplıyor. "Onların *sekiz* tane var."

Lyra neşeli bir sesle, "Öyleyse bazılarını geri çalalım," diyor. "Onları kendi tarafımıza çekeriz."

"Dryadları unutma," diye ekliyorum. "Eğer onları bize yardım etmeye ikna edebilirsek, onlar-"

"Kimse sana sormadı," diye homurdanıyor Draven.

İçgüdüsel olarak dönüp ona bakıyorum. Bana dik dik bakarken gözlerinde nefret yanıyor.

Acı göğsüme saplanıyor ve demir bir yumruk kalbimi kavrayıp sertçe sıkıyor. Nefes almaya çalışıyorum ama ciğerlerim çalışmıyor.

Koğuşların hemen önünde durduğumuzda bakışlarımı tekrar dışarıdaki düzlüklere çeviriyorum.

Ama Draven'ın nefret dolu gözlerinin görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Acı ruhumu pençeliyor ve çiğ bir hıçkırığı bastırmak zorunda kalıyorum.

Tanrıça lütfen, bunu tersine çevirmenin bir yolu olmalı. Draven'ın göğsündeki nefret alevini söküp atmanın bir yolu olmalı. Bu mümkün olamaz. Sonumuz böyle olamaz. Yaşadığımız onca şeyden, bu noktaya gelmek için yaptığımız onca şeyden sonra olmaz.

Sol tarafımda, Orion nefesinin altında bir şeyler fısıldıyor ve sonra bileğini koğuşların olduğu yöne doğru hareket ettiriyor. "Önden buyurun."

Isera tereddüt etmeden ilerliyor, bu da Orion'un gözlerini ona dikmesine neden oluyor. Geri kalanımız da onu takip ediyor.

Sonunda koğuşlardan çıkıp Unseelie Sarayı'nı geride bıraktığımızda, bahar tadındaki ılık rüzgârlar önümüzde uzanan düzlükleri süpürüyor, çimenleri hışırdatıyor.

İşimiz biter bitmez Draven bana nefret dolu bir bakış daha atıyor.

Birkaç saniye boyunca sadece birbirimize bakıyoruz. Sonra aniden bir ejderhaya dönüşüp arkasına bile bakmadan uçup giderken çayırların üzerinde siyah bir duman patlıyor.

Ruhum parçalanıyor.

Dünyayı sona erdiren bir keder dalgası üzerime çökerken dengesiz bir nefes çekiyorum.

"Umarım buna değmiştir," diyor Orion.

Birkaç adım ötede Galen bana tereddütlü bir bakış atıyor. "Ben de öyle umuyorum."

Unseelie Sarayı'na giderek çok şey kazandık. Dışarıdan bir gözlemci bu görevi başarılı bulacaktır.

Haldia beni büyülu buz alevlerinden ölmekten kurtardı ve kopan omurgamı onardı. Beni fiziksel olarak eğiten ve büyümü mümkün olduğunu bile bilmediğim şekillerde nasıl kullanacağımı öğreten yetkin bir öğretmen buldum. Ailemin aslında bana kızgın olmayabileceğini öğrendim. Ve inanılmaz güçlü bir müttefik kazandık.

Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar güçlü ve kudretliyim ve Orion ile tüm Unseelie Divanı şimdi Buzyürek Hanedanı'nı devirmemize yardım edecek.

Ve bu bana *her* şeye mal oldu.

Başka bir ıstırap, kalp kırıklığı ve umutsuzluk dalgası beni o kadar güçlü bir şekilde eziyor ki, soğuk ve siyah bir okyanusta boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Kaybolmuşum ve yüzeye çıkabilmek için tek bir umudum bile olmadan bunaltıcı suya ve şiddetli dalgalara karşı umutsuzca çırpınıyorum.

Nefes alamıyorum.

Draven'ın kanatları havada patlayarak uçuyor ve beni geride bırakıyor.

Parçalanmış kalbim acıyla ağrıyor ve göğsümdeki baskı o kadar büyük ki tek bir nefes bile alamıyorum.

Nefes alamıyorum. Yüce Tanrıça, nefes alamıyorum.

Ve o anda, en ufak bir şüphe duymadan, bu acının beni öldüreceğini biliyorum. Bu mutlak acıyı bir saniye daha hissetmek zorunda kalırsam öleceğim.

Çaresiz, başka bir şeye uzanıyorum.

Hayatımda ilk kez, bunca zamandır içimde derinlere gömülü tuttuğum o büyük öfke ve yakıcı nefret çukurunun etrafındaki duvarları yıkıyorum. İçimde dünyayı yok eden bir öfke çukuru kükrüyor.

İçime çekiyorum.

Hepsini içime çekiyorum, beni tüketmesine izin veriyorum.

Öfke ve nefret kabarıyor, kalbimdeki boşluğu dolduruyor ve tüm ruhumu yakıyor. Beni boğmaya çalışan keder, ıstırap ve acıyı bastırana kadar şiddetli bir öfkeyle içimi yakıp kavuruyor. Tek hissedebildiğim o şiddetli öfke ve nefret olana kadar içimde yanıyor. Tüm ruhum onun tarafından tüketilene kadar.

Ve içimde bir şeyler *kopuyor*.

Sadece bir kötü adamın başka bir kötü adamı alt edebileceğini söyledi. Güzel. O zaman ben de tam olarak öyle olacağım.

Bonus sahne

Draven'ın o son bölümde ne düşündüğünü bilmek ister misiniz? **Özel bonus sahneyi** buradan indirin ve sonu Draven'ın bakış açısından okuyun: <https://dl.bookfunnel.com/1dtuyy9dsc>

Ve şimdi, Selena ve Draven, Alev ve Dikenler serisinin 4. kitabı olan *Rüzgâr ve Sarmaşıklar Diyarı*'nda sizi bekliyor. Hikayelerine buradan devam edin: books2read.com/flameandthorns4

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

